

THIÊN LAI CHÍ DIÊN

LỜI
CHÚC PHÚC
của
ODIN

1- Hòa thân sống lại

vh

Khi nói tới
văn học

Lời chúc phúc của Odin

Tập 1

THIÊN LAI CHỈ DIÊN

LỜI
CHÚC PHÚC
của
ODIN

1- Hòa thân sống lại

Lời chúc phúc của Odin (Tập 1): Hỏa thần sống lại

Tác giả: Thiên Lại Chỉ Diên

Người dịch: Vân Anh

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 496

Ngày xuất bản: 13/06/2014

Giá bìa: 115.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: hyuganatsume

Type

s2.keosua: 1-7

wendyvannywu: 8-15

pychan: 16-23

Buinhuirom: 24-31

Beta: sagelc91

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

Truyền thuyết kể rằng, ba ngàn năm trước, thần thánh chia tách thành hai bộ tộc: Tộc Aesir do Chủ Thần Odin lãnh đạo, đóng đô nơi Asgard và tộc Vanir do Thần Biển Njord cai trị, ở lại đất Vanaheim. Ban sơ, Người Khổng Lồ đã tạo ra thế giới, thống trị đất trời. Dưới sự lãnh đạo của Odin - Chúa tể các vị thần, Mười Hai Chủ Thần đã thay thế địa vị của Người Khổng Lồ. Mâu thuẫn giữa Người Khổng Lồ và chúng thần cũng dần dần tăng lên, dẫn tới cuộc chiến Ragnarok nổi danh - Hoàng Hôn Của Các Vị Thần. Vốn dĩ, các vị thần sẽ không thua, thế nhưng trong thời khắc quan trọng nhất, Hỏa Thần Loki - em trai của Odin đột nhiên làm phản, giết chết ngài. Trước lúc chết, Odin đã dùng sức lực cuối cùng để ngân vang một lời

chúc phúc, tái sinh cho thế giới, đưa mười hai vị
Chủ Thần vào giấc ngủ say.

Ba ngàn năm, tộc Aesir và tộc Vanir không ngừng đấu đá lẫn nhau. Cuộc chiến vẫn giằng co trong khi con dân của hai dân tộc đang chờ mong sự sống lại của các Chủ Thần. Ena là một cô gái tính tình lãnh đạm, mắc chứng cuồng công việc và say mê kiếm tiền. Cô chỉ là một Thần Thợ Rèn bậc trung sống ở Vanaheim, chuyên lo việc chế tạo vũ khí. Ena có một cuộc sống bình lặng đến nhàm chán, chỉ xoay quanh những đơn đặt hàng vũ khí, vô số màn “đá người yêu” như cơm bữa của cô bạn cùng phòng, kế hoạch mở rộng xưởng rèn của bản thân... và những giấc mơ về một chàng trai tóc đen kì lạ.

"Kiếp trước kiếp này - Tình yêu đã là số mệnh

Ba ngàn năm trước. Hỏa thần làm phản
thêu rụi hết những vinh quang của thần giới

Ba ngàn năm sau. Các vị thần hồi sinh;
người đời chợt hỏi:

Người là ai? Ai lại là người?

Chuyện ngày xưa cũ, cũng chỉ vì tình yêu
mà ra

Gặp Loki, dường như có vận mệnh chỉ
đường, dẫn nàng tiến về phía trước

Đêm trước ngày hôn lễ, người con trai trong
giấc mộng hiện ra

Ai là thần tình yêu? Odin lại ở đâu? Ký ức ủa về, những yêu hận, ân oán luân hồi, mang theo "Ragnarok" thời quét tới

Khi mọi chuyện lộ ra chân tướng

Lưu giữ trí nhớ kiếp trước hay dừng lại với những ám áp của kiếp này

Cả đời này, đêm đêm cùng nàng gặp nhau trong mộng, tới cùng là Odin, vẫn là hồi ức bất diệt của Người?"

Đột nhiên đến một ngày, xưởng rèn bé xú của Ena nhận được một mối làm ăn cực lớn: Làm một đôi bao tay trong truyền thuyết cho vị Ma Đạo Sư bậc nhất của dân tộc mình - Lando. Từ đây, cô bị cuốn vào chuyến phiêu lưu đến những vùng đất kì lạ để tìm nguyên liệu làm

chiếc bao tay, cũng dần khám phá ra những cung bậc cảm xúc mới lạ với người con trai mình vẫn tôn thờ kia. Trải qua nhiều sóng gió, cô và Lando đã thấu hiểu được nhau, và tương như một lễ đính hôn sẽ là kết cục hoàn mỹ nhất cho cô thợ rèn nhỏ bé phố Idunn. Nhưng trong đêm trước lễ đính hôn, người đàn ông vẫn ám ảnh cô trong vô số những giấc mơ từ tấm bé đã xuất hiện trong một ngày gió tuyết - đế vương Shujin của tộc Aesir.

Kể từ lúc đó, mỗi yêu hận kéo dài cả ngàn năm của Ena, Lando và Shujin lại một lần nữa bắt đầu... Ai cũng không ngờ tới, không lâu sau, cả ba người đều sẽ phải thức tỉnh từ thân phận kiếp này, nối tiếp ân oán trong kiếp trước, mở màn cho cuộc chiến quyết định sinh tử tồn vong cho thế giới này.

Trên nền bối cảnh cuộc chiến bất tận giữa

Thần tộc và người Khổng Lồ, xuyên suốt bởi lời chúc phúc kéo dài cả nghìn năm cùng những yêu hận liên miên không dứt... Cuối cùng số phận của những vị thần sẽ kết thúc tại đâu?

Lando từ trên cao bước xuống, dừng ở nơi cao nhất của tế đàn, giơ cao quyền trượng:
“Chúng ta đã sống trong mơ màng lâu quá rồi, đã do dự lâu quá rồi! Giờ đây, thời khắc biến đổi lịch sử đã tới, chúng ta phải dùng đôi tay của chính mình để thay đổi thế giới này, dùng đôi mắt của chính mình để chứng kiến sự vùng dậy của tộc Vanir cùng tương lai huy hoàng của toàn

bộ tộc!”.

Lando xòe bàn tay ra, một khối cầu lửa bùng cháy giữa lòng bàn tay ngài. Ngài vươn tay ném nó thẳng về phía tấm bia đá đang lơ lửng nơi chân trời ngoài xa. Chỉ trong nháy mắt, một chùm ánh sáng màu đỏ bay ra, bắn thẳng về hướng tế đàn.

“Đó chính là một cái tên khác của ta...”

Lời còn chưa dứt, luồng ánh sáng đó đã chiếu tới dưới chân ngài. Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa hùng hực bùng lên mạnh mẽ, những con sói lửa liên tiếp nhau vươn lên như sóng biển.

“Để ta giới thiệu lại một lần, ta là Loki - Hỏa thần Loki!”

Tác giả

Thiên Lại Chi Diên

Nổi tiếng với những tiểu thuyết huyền huyền, có nhiều tác phẩm với những đề tài thần thoại, kỳ ảo, cổ phong được nhiều người yêu thích.

Thích viết về những thế giới hoàn toàn mới và hết sức phát huy trí tưởng tượng, về tình yêu vượt qua không gian và thời gian.

Từ năm 2005, Thiên Lại Chi Diên bắt đầu có những tác phẩm đăng trên mạng văn học Tấn Giang.

Tác phẩm được *Nanubooks* xuất bản: **Lời chúc phúc của Odin (3 tập)**

Tập 1: Hỏa thần sống lại

Tập 2: Valhalla - cung điện bị lãng quên

Tập 3: Nỗi nhung nhớ của Odin

Cuộc sống là như thế, chúng ta thường sẽ vì

một mục tiêu mà dốc sức theo đuổi, đuổi theo rất xa, tới khi kiệt sức mới phát hiện thứ đang đợi mình ở đích đến từ lâu đã chẳng phải thứ khi xưa mình muốn nữa.

Mục lục

[Chương 1: Số 29 phố Idun](#)

[Chương 2: Thư ủy thác của đại tế ti](#)

[Chương 3: Đại ma đạo sư Lando](#)

Chương 4: Ngon tháp cao trong hoàng cung Hoenir

Chương 5: Viên kim cương của thần mắt trắng Mani

Chương 6: Quê hương của tộc Người khổng lồ

Chương 7: Tấm thiệp mời màu vàng

Chương 8: Cung điện Học giả

Chương 9: Trò chơi “gã lùn và tên khổng lồ chột mắt”

Chương 10: Tiệc sinh nhật của Lando

Chương 11: Loki hiện thế

Chương 12: Say mềm sau da tiêc

Chương 13: Lễ vật đính hôn của Loki

Chương 14: Thời đại Modin

Chương 15: Rồng vàng bốn cánh LoLo

Chương 16: Hỏa thần bi thương

[Chương 17: Ngày lễ Nữ thần](#)

[Chương 18: Cây thế giới](#)

[Chương 19: Dưa hấu và dưa chuột](#)

[Chương 20: Một ngày của bốn ngày sau](#)

[Chương 21: Shujin](#)

[Chương 22: Tiệc đính hôn tại cung điện Ánh Sáng](#)

[Chương 23: Chúa tể của các vị thần](#)

[Chương 24: Dấu hiệu Thần tộc được phục chế](#)

[Chương 25: Frigg số hai biến mất](#)

[Chương 26: Sự trở về của Frigg](#)

[Chương 27: Cảnh Modin](#)

[Chương 28: Xưởng luyện kim Mim](#)

[Chương 29: Lễ trao giải danh nhân](#)

[Chương 30: Ký ức của ba nghìn năm](#)

[Chương 31: Thần Tình yêu thức tỉnh](#)

Anh còn nhớ không, Odin, những tháng ngày xưa cũ.

Thuở chúng ta còn là anh em máu thịt nối liền.

Anh đã từng nói, sẽ chẳng bao giờ uống một ly rượu ngọt.

Nếu nó chẳng phải là cho cả hai ta.

- Lời tranh cãi của Loki -

Lời tranh cãi của Loki cũng chính là *Lokasenna*^[1] trong sử thi Edda^[2] của

Iceland. Nguyên văn tiếng Anh như sau:

[1] Lokasenna kể về cuộc cãi vã của Loki với các vị thần. Loki đã chỉ trích các vị thần về những thuyết giáo đạo đức không thích hợp, việc họ luyện các ma thuật hắc ám và sự phiến diện.

[2] Edda là những câu chuyện dân gian (được thuật lại dưới dạng thơ) có nội dung liên quan đến thần thoại Bắc Âu và những người anh hùng Bắc Âu.

Do you remember, Odin, when in
bygone days

We mixed our blood together?

You said you would never drink ale

Unless it were brought to both of us.

Nguồn: Larrington, Carolyne (Trans.) (1999). The Poetic Edda. Oxford World's Classics.

Chương 1: Số 29 phố Idun

Trước khi tôi đến vương đô, những người xung quanh đều nói rằng Loki vẫn còn sống, Odin thì đã chết rồi.

Bởi vì, thế giới có Odin, sẽ không thể nào giống như bây giờ.

Thứ ánh sáng do thần Ánh sáng mang tới sẽ vẫn rực rỡ kể cả khi đêm xuống. Vậy nên, bầu trời đêm của Vanaheim^[1] từ trước tới giờ, vẫn như một tấm màn xanh thẫm cực lớn, vây quanh dải ngân hà

được kết thành từ hàng vạn vì sao, hiển hiện vẻ đẹp độc nhất vô nhị.

[1] Vanaheim (còn có tên gọi là Vanaland), là nơi các Vanir sinh sống.

Thế nhưng, những người đã từng đặt chân tới Thần giới đều nói rằng, ở nơi đó, bầu trời ban đêm luôn đen như mực. Bất kể thần Ánh sáng có hiện diện hay không, bất kể cung điện Valhalla^[2] có được những dây leo màu vàng kim giăng kín hay không, bất kể trên bầu trời kia có điểm xuyết vô vàn những vì sao rực rỡ hay không... thì bầu trời ấy luôn là màu đen. Bởi vì chủ thần Odin sở hữu một mái tóc đen tuyền, và một ánh nhìn thăm

thăm, thâm thúy nhất thế gian. Ở thời đại xa xôi ấy, Thần giới từng là cố hương của ngài.

[2] Cung điện Valhalla còn được biết đến với tên gọi “Cung điện của những người tử trận”, là một trong những lâu đài của Odin trong thần thoại Bắc Âu, nơi ở của những chiến sỹ hy sinh một cách anh dũng ngoài mặt trận.

Ngài chỉ có một con mắt để nhìn thế giới, nhưng có thể thu vào mình tất cả ánh sáng trên cõi đời này.

Đồng thời, trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, ngài chỉ để mắt tới duy nhất một người con gái.

Đương nhiên, những lời kể lãng mạn này đều là tôi đọc được trong sách, chứ không phải linh cảm mà tôi tìm được từ cuộc sống thành thị ngập tràn áp lực, lại càng chẳng phải những lời nghe được từ miệng của Shia.

Bởi vì trong mắt Shia, lãng mạn chính là sự kết hợp của nước mắt đàn ông và tiếng cười phụ nữ.

Tôi vẫn hay nói với cô ấy, trừ vẻ ngoài ra thì cô chẳng khác gì một gã đàn ông, lãng nhăng lừa dối, thờ ơ lãnh đạm, đứt dây thần kinh tình cảm, nói dối thành thần, lại còn khiến cho lũ đàn ông phải khóc ròng lên. Thế mà cô ấy lại coi đó

như lời khen ngợi, nói lời cảm ơn tôi bằng gương mặt rất tự hào.

Tối nay, tôi vẫn nằm trên giường nhìn bầu trời xanh thẫm, bị ép nghe trận cãi vã vì mấy chuyện vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi của cặp tình nhân lâu dưới.

“Chỉ có ba nghìn Vader mà cũng để tâm như vậy, sao em lại hám tiền thế chứ? Rốt cuộc em ở với tôi vì tiền hay vì con người tôi?”

“Tôi hám tiền? Ngày xưa ma đạo sư theo đuổi tôi, tôi không chọn người ta mà chọn cái gã mục sư thực tập còn con như anh. Tôi muốn giả thì đã giả lâu rồi, còn

phải ở chỗ này chịu đói chịu khổ với anh sao?”

“Em đang kỳ thi nghề nghiệp đây hả? Em có hiểu câu ‘nghề nào cũng có tinh anh’ là như thế nào không? Em đừng thấy đám giàu có toàn là ma đạo sư mà suy nghĩ nông cạn thế nữa, Freyr^[3] là đại tế ti^[4] đấy. Tôi chẳng thấy làm tế ti có gì là không tốt.”

[3] Freyr (Frey, Frei) là tên một vị thần trong thần thoại Bắc Âu, là thần của sự thịnh vượng và sinh sôi nảy nở.

[4] Tế ti: Thầy tế, lo các nghi thức cúng bái thánh thần trong các điện thờ.

“Vấn đề ở chỗ Freyr là một trong mười hai chủ thần^[5], còn anh, anh là cái thá gì?”

[5] Mười hai vị thần trong thần thoại Bắc Âu, gồm: Odin (chủ thần, thần chiến tranh), Frigg (nữ thần của sự sinh sản, hôn nhân, gia đình, tình mẫu tử), Thor (thần sấm), Sif (nữ thần thu hoạch), Freyr (thần của sự thịnh vượng, sinh sôi nảy nở), Loki (thần lừa), Tyr (thần của những trận đấu tay đôi, chiến thắng, và hào quang anh hùng), Freyja (nữ thần của tình yêu, sắc đẹp, sự sinh sôi, phép thuật và chiến trận), Heimdall (thần bảo hộ), Balder (thần Ánh sáng, nghệ thuật, cái đẹp, quang minh), Hoder (thần bóng tối), Vidar (thần của các khu rừng).

“Chính em cũng có huyết thống Tinh linh^[6], có tư cách gì nói tôi?”

“Anh nói tôi kỳ thị nghề nghiệp, còn anh thì kỳ thị cả chủng tộc nữa kìa! Anh tưởng là Thần tộc thuần chủng thì giỏi lắm à? Anh thích con tiểu yêu tinh mê chơi trò luyện kim kia thì đi mà tốt với nó, chúng ta chia tay!”

“Sao tự dung lôi Shia vào làm gì, đã nói anh với cô ta không có gì rồi mà, này, em quay lại đây. Ở kìa, em đừng đi...”

Giọng của hai người càng lúc càng lớn, tôi nằm trên giường lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được. Đến lúc nghe

thấy cô nàng kia gào lên: “Đám đàn ông các người đều thích mấy đứa con gái ngực to mà óc bằng trái nho như Shia”, tôi không nhịn được nữa, giật tung rèm, đẩy cửa sổ ra, phi thẳng lọ nước hoa làm từ hoa hồng xanh mà Shia mới điều chế được ra ngoài.

Thế giới đã bình yên trở lại. Tôi vùi đầu vào chăn, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Sau đó tôi mơ một giấc mơ. Trong mơ, thời gian quay ngược lại, về thời điểm một giây trước khi tôi ném lọ nước hoa ấy xuống. Tôi rút tay về, mở cửa sổ, rất nghiêm túc mà nói cho cô nàng lâu

dưới biết, thật ra tiêu thư nhầm rồi, cánh đàn ông nghĩ ngực Shia to là vì lúc nào cô ấy cũng nói ngực mình to. Kỳ thực, ngực cô ấy thì to được với ai. Đương nhiên, cái vụ óc nho óc vãi thì cũng coi như là sự thật. Vừa nói xong câu đó, mái tóc của cô gái kia đột ngột biến thành màu vàng kim, gương mặt tái nhợt méo mó của Shia xuất hiện ngay trước mặt tôi.

Tôi có thể khẳng định, đây đúng là giấc mơ đáng sợ nhất năm nay.

Thế nhưng mãi tới hôm sau tôi mới biết, so với hiện thực, giấc mơ ấy chỉ là con muỗi mà thôi. Và lại, tôi cũng biết

thêm một chân lý nữa, đó là không bao giờ được làm mấy cái trò “giết gà lấy trứng”^[7] như hành động hôm nay.

[7] Chỉ hành vi thấy món lợi nhỏ trước mắt mà quên đi lợi ích lâu dài.

Nếu nói trên đời này có thứ gì kinh khủng hơn tiếng thét của một cô gái, thì chắc chắn đây là tiếng gào của hai cô gái. Mà nếu có thứ gì còn kinh khủng hơn tiếng gào của hai cô gái, thì đó chỉ có thể là tiếng thét chói tai của Shia.

Khi tôi bị Shia lôi ra khỏi chỗ, túm lấy cánh tay mà lắc lư lắc đẽ, bị ép nghe mấy câu gào rú chả ăn nhập gì với nhau

của cô ấy, tôi thật sự hận mình không thể giống như lũ quái vật của Aesir, trong nháy mắt phi thân đến bầu trời phía trên khe nứt Ginnungagap^[8], không chút do dự mà nhảy phắt vào trong đó tạt sát cho rồi.

[8] Khoảng trống giữa vùng đất băng giá Niflheim và vùng đất rực lửa Muspelheim, nơi không có bất cứ sinh vật nào sinh sống.

Shia gào rú đến hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mất kiểm soát, hai tay run run cầm một đồng thủy tinh vụn màu lam, khô cứng, giạn đến độ lưỡi cũng lúu cả vào nhau:

“Cậu có biết, lọ nước hoa này, tớ phải

tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực mới điều chế ra không?”

“Không biết.”

Tôi cũng chẳng muốn biết. Shia á, làm người thì cũng coi như thành công, thế nhưng làm một thiếu nữ thì rất đáng ăn đập. Mỗi lần thấy cả đám đàn ông đáng thương đứng dưới lầu nhà chúng tôi gào khóc thảm thiết, rồi quay nhìn Shia đang ngồi trong phòng vắt chân sơn móng, tôi lại hận là không thể thay mặt toàn bộ con gái trên đời mà tiêu diệt cô nàng.

Trong đám con gái, Shia cũng coi như là người nổi bật. Bởi vì cô nàng là Thần

tộc thuần chủng, tuổi thọ rất dài, bốn mươi lăm tuổi mới trưởng thành, thế nên bề ngoài trẻ hơn rất nhiều so với đám “hồn huyết” mới ba mươi mấy tuổi. Thế nên, việc tìm một cô vợ Thần tộc thuần chủng dường như đã trở thành giấc mộng của tất cả cánh đàn ông. Mà Shia với mái tóc dài xinh đẹp lấp lánh ánh vàng, đương nhiên trở thành cực phẩm trong các cực phẩm.

Đáng tiếc, Shia tuy trẻ đẹp, nhưng tuyệt đối không phải là một cô gái tốt trong định nghĩa của chúng ta. Cô ấy hoàn toàn có đủ điều kiện để trở thành phu nhân cao sang quyền quý, có điều, hình như từ khi mới sinh ra Shia chưa

từng có ý định đi con đường này. Lý do rất đơn giản: thứ nhất, cô nàng không cho phép bất cứ gã đàn ông nào can thiệp vào cuộc sống của mình; thứ hai, cô nàng chịu không nổi tính khí nóng nảy của bất cứ thằng đàn ông nào dù chỉ là một tiếng. Tuyên ngôn của cô ấy thì nhà nhà người người đều biết:

“Tôi đủ độc lập, kiên cường, xinh đẹp và tự tin. Tôi có bạn bè, cuộc sống tuy rất bận rộn nhưng tràn ngập hy vọng và thành công, có bạn trai hay không thì tôi đều có thể vui vẻ yêu đời mà sống. Đã như thế, nếu có một người đàn ông xuất hiện, nhưng anh ta không thể khiến tôi vui vẻ, hoặc không thể khiến tôi cảm thấy

mình như một bà hoàng, vậy thì tôi cần anh ta làm gì? Còn về phần tình dục, không phải tôi không có nhu cầu, nhưng e rằng chỉ có đám sinh vật giống đực mới thêm khát điên cuồng thôi.” Sau khi nói xong, cô ấy thường khuyến mãi thêm một nụ cười khẩy trên bờ môi đỏ mọng.

Thế nhưng kỳ tích chính là, một cô gái càn rỡ, tính tình bất định như cơn gió giống Shia, lại có rất nhiều đàn ông để mắt tới. Không chỉ thế, cô ấy còn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, thường xuyên rước một đồng phiền phức vào người. Đối với bản tính của đàn ông tộc Vanir, chúng ta đều quá hiểu. Đàn ông ai chả lăng nhăng, và bọn họ là đám lăng nhăng nhất, thế

nhưng cũng là dám không dám lảng nhãng nhất. Như cái gã hôm trước, nếu không bị Shia khiêu khích, chắc chắn sẽ không cãi với bạn gái như thế, cũng chẳng khiến tôi ngủ mất ngon.

Hơn nữa, Shia sống được bốn mươi chín năm, ít nhất cũng có tới bốn mươi chín cuộc tình, thế nhưng cô ấy chưa từng yêu ai, ngay cả đối với anh chàng mỗi tình đầu, cô ấy cũng chẳng yêu. Mỗi tình đầu của cô ấy chính là đại tể ti Freyr, chuyện này cũng không có mấy người biết được.

Có điều, từ khi chia tay với hắn tới giờ đã hơn hai mươi năm, số lần Shia

chủ động nhắc tới hẳn cũng không vượt quá hai mươi lần. Dù có nhắc tới, cũng chỉ là dừng dừng bảo còn nhớ rõ đã từng có gã tên gọi như thế băng qua cuộc đời mình. Bởi vì năm xưa, nguyên nhân khiến bọn họ chia tay là vì đôi bên đã hết cảm giác với nhau.

Khi đó tôi còn chưa đặt chân tới vương đô, cũng không được tận mắt chứng kiến cuộc chia tay “rầm rộ” của bọn họ. Sau này chứng kiến khả năng “đá” bạn trai của Shia, tôi cũng ngộ ra một điều, cứ cho là Freyr chẳng có cảm giác gì đi, nhưng thấy cô nàng Shia tỏ ra vô cảm, chắc hẳn cũng chẳng dễ chịu gì.

Shia thường nói với tôi, “Ena à, có lẽ bởi vì tớ quá hiểu lũ đàn ông, bọn họ chỉ cần nói một câu hay làm một việc nhỏ thôi, tớ đều có thể đoán được một cách rõ ràng, cho nên mới nhanh chóng mất đi cảm giác chững?”.

Đối với câu tự bạch của cô nàng, tôi chỉ cười nhạt. Thực ra, một cô gái có thể làm được đến mức như Shia cũng chẳng phải dễ dàng gì. Dù sao tôi đã từng gặp Freyr, cũng cho rằng người nào một khi đã yêu hấn thì rất khó thoát ra được. Cứ cho là đám con gái có thể quên đi ngoại hình đẹp đến rụng rời của Freyr, thì cũng không thể quên được khí chất như có thánh quang bao phủ của hấn. Dù có

không quan tâm tới khí chất ấy, thì họ cũng chẳng thể thờ ơ địa vị là một trong mười hai chủ thần của hắn. Mà cứ cho là mấy cô nàng coi thường địa vị ấy của hắn, thì họ cũng chẳng thể quên được chuyện hắn là bạn cực thân của Lando.

Lại nói về Lando, chỉ có thể dùng một câu khái quát: Thần tượng của tất cả các học giả Vanir. Lando cũng chính là thần tượng của hết thầy ma đạo sư, luyện kim thuật sư, chiêm bốc sư.

Tuy tôi chẳng phải học giả, nhưng ngài ấy vẫn là thần tượng của lòng tôi.

Từ nhỏ đến lớn, tính cách mạnh mẽ

của chị gái ảnh hưởng rất lớn tới tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ sùng bái ai, nhất là một gã đàn ông. Tôi vẫn cho rằng, sùng bái đàn ông chỉ khiến cho bọn họ càng coi thường trời đất, nhất là cái đám đàn ông đất vương đô hèn hạ tới mức cực điểm, chỉ thích bị con gái kiêu kỳ (như Shia chẳng hạn) ngược đãi.

Thế nhưng, Lando là người đã vượt qua được rào cản về giới tính.

Năm nào cũng thế, mỗi dịp đầu năm, vương đô sẽ công bố thứ bậc các danh nhân năm vừa rồi. Nữ giới thì quan tâm đến bảng xếp hạng giàu sang, nam giới lại chăm chú ngóng xem ai đứng đầu về

công trạng. Lando, đứng ở vị trí thứ bảy trên bảng xếp hạng giàu sang, đứng thứ nhất về công trạng. Song, sự sùng bái của tôi đối với ngài, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hai thứ đó.

Thứ tôi quan tâm, chính là cái tên ngắn gọn, lấp lánh ở trên cùng của bảng xếp hạng các ma đạo sư.

Tại bất cứ vùng đất nào của thị tộc chúng ta, cha mẹ đều thích hỏi về ước mơ của con cái. Để rồi khi đưa con chẳng biết trả lời thế nào, hoặc cũng có thể là chưa kịp trả lời, cha mẹ sẽ mỉm cười xoa đầu đứa nhỏ, nói rằng: “Con à, sau này nhất định phải trở thành ma đạo

sur (đại vu sư) nhé”. Giống như con người khi còn bé, cha mẹ cũng sẽ nói “phải trở thành nhà khoa học” vậy.

Tôi sẽ mãi mãi không quên, thuở nhỏ đã rất nhiều lần ao ước được trở thành một ma đạo sư hùng mạnh của Vanir, từng khao khát cái tên “Ena” có thể xuất hiện trên bảng công trạng ma đạo sư, trở thành một ngôi sao lấp lánh nhất.

Nhưng, cũng giống như con người, sau khi trẻ con trưởng thành, đương nhiên sẽ phải từ bỏ những mộng tưởng viễn vông. Bởi vì để trở thành ma đạo sư, không chỉ cần có trí tuệ và nỗ lực, thứ cần thiết hơn chính là một món tiền với con số trên

trời, cùng với sự phối hợp của luyện kim thuật sư và thần kim tượng^[9] ưu tú nhất.

[9] Thần thợ rèn.

Nếu như nói, ma đạo sư là đóa hoa bung nở rực rỡ, thì luyện kim thuật sư chính là nước tưới hoa róc rách không ngừng, còn thần kim tượng chính là phân bón lạng lẽ công hiến chất dinh dưỡng.

Shia là nước tưới. Còn tôi, là phân bón.

Thân là phân bón, quả thực rất đáng tiếc, nhưng tôi rất yêu công việc của mình, sau mỗi lần rèn được một thứ vũ

khí hoàn toàn mới là lại cảm thấy tự hào tốt bậc. Nói thế nào thì nói, tôi cũng là người từng tới đất nước của tộc lùn^[10] học tập tám năm. Kỹ thuật rèn mà tôi học được, tuyệt đối thực dụng hơn hẳn đám thợ rèn ở đất vương đô này chỉ biết lý luận suông và chủ nghĩa lý tưởng. Đáng tiếc, tới tận bây giờ, không ai hiểu được tôi, thế nên tôi vẫn lắc lư quanh vị trí số mười lăm trên bảng xếp hạng thần kim tượng. Shia thường nói tôi lúc nào cũng “mè khen mè dài đuôi”.

[10] Tộc người lùn còn có tên gọi là Dwarf.

Mà Lando đã thực hiện được tất cả những mộng tưởng của tôi. Tôi vẫn luôn

cho rằng, người có thể thực hiện được ước mơ của người khác rất đáng để mình kính nể. Thế nên, tình cảm của tôi đối với ngài, không phải thứ ái mộ của một người con gái với một người con trai, mà chỉ là sự sùng bái đơn thuần. Rất nhiều người nói, nếu không phải Lando còn quá trẻ, nói không chừng ngài chính là Odin chuyển thế.

Chỉ cần là sinh vật sống trên thế giới này, đều sẽ hiểu được câu ca ngợi ấy đã đạt tới cảnh giới cao ngất ngưỡng nào rồi.

Đương nhiên, tất cả điều đó cũng không liên quan đến tôi cho lắm, lại càng

chẳng dính dáng tí ti gì đến Shia - người đang sắp bẻ cổ tôi ra.

“Không biết?” Shia cứ như là chưa bao giờ nghe thấy từ “không biết” vậy, mắt mở trừng trừng nhìn tôi: “Vậy cậu có biết là tớ đã phải tự mình đi đào đồng nguyên liệu này không? Cậu có biết lúc tớ đi tìm đồng nguyên liệu này, đã gặp một gã quý tọng, một tên thần quan Bóng tối, lại còn cả một đại vụ sư không hả?”.

Được rồi, được rồi.

Nói đến đây, tôi đã ý thức rất rõ ràng bản thân đã làm sai cái gì. Tôi lập tức

đứng lên, vẻ mặt hối lỗi nhìn cô ấy: “Xin lỗi, tớ không biết cậu vì thứ này mà... Thực sự xin lỗi!”.

Có lẽ người bình thường không nghe ra được tính nghiêm trọng trong câu nói trên, nhưng tôi lại biết rõ. Những ai chưa từng trực tiếp giao tranh với tộc Aesir, vĩnh viễn không thể biết được bọn họ đáng sợ thế nào. Quỷ tượng, thần quan Bóng tối, đại vu sư, tại thị tộc của chúng tôi, chính là thần kim tượng, đại tế ti và đại ma đạo sư. Tổ hợp ba người cùng lên, có thể biến một tòa thành nhỏ thành đồng hoang tàn chỉ trong nháy mắt.

Nói đến đây, tôi đột nhiên nghĩ có gì

đó không đúng - Thần tộc Aesir chỉ cần nhìn thấy chúng tôi là giết, tuyệt đối sẽ không vì Shia xinh đẹp mà thương hoa tiếc ngọc đâu.

“Cậu đã gặp phải đám đó, làm sao vẫn sống mà về được?” Tôi nhìn cô ấy, vẻ mặt nghi hoặc.

“Cái gã thần quang Bóng tối ấy rất háo sắc, cứ nhìn chăm chăm vào mặt của bản cô nương.” Shia vuốt vuốt mái tóc vàng kim, làm bộ dạng vô cùng phong tình: “Đáng tiếc, tớ không thấy rõ được mặt gã đó, nếu không nhất định tớ sẽ lấy thân... Ấy ấy, Ena, cậu đừng đi, tớ nói thật mà...”

Cầm mấy bản thiết kế vũ khí, lao ra khỏi phòng, tôi rất muốn tự tát mình một cái.

Sao lại đi tin lời Shia nói chứ? Đúng là ngày đêm vùi đầu vào công việc đã khiến chỉ số IQ của tôi bắt đầu về âm rồi.

Xưởng rèn của tôi tọa lạc ở số 29 đường Idun.

Cả con đường này đều là xưởng luyện kim, xưởng tinh luyện khoáng thạch hiếm, cửa hàng da thú, tiệm dược thảo v.v...

Trên đường, người đi lại ngược xuôi như nước, hầu như toàn bộ luyện kim thuật sư và thần kim tượng ưu tú nhất của thị tộc đều tập trung ở chỗ này.

Tuy nói rằng tới xưởng luyện kim sẽ tiện hơn, nhưng quá trình đi lại thì chẳng tiện tí nào.

Vương đô Vanaheim nằm ở bầu trời phía tây, cách khe nứt Ginnungagap khoảng bảy trăm tám mươi mét, ba nghìn năm qua vẫn là trung tâm thương nghiệp, luyện kim và tuần thú quan trọng nhất trong cửu đại thế giới, cũng là thành phố trên không duy nhất hoàn toàn kiến tạo giữa bầu trời của tộc Vanir.

Trong thành phố này, phương tiện giao thông bình dân nhất chính là cự kình^[11] Ginnungagap. Những năm gần đây, cùng với sự gia tăng của chiến tranh, phần lớn dân ở các thành phố khác ùn ùn di cư vào vương đô. Thời gian phải xếp hàng chờ cự kình buổi sáng cũng dài hơn, những người phải đi làm như tôi cũng theo đó mà khốn khổ.

[11] Cự kình: cá voi.

Đương nhiên, người có tiền thì khác.

Đứng trên cự kình, chỉ cần đảo mắt nhìn bốn phía là có thể thấy được vô số

bạch dục thiên lộc^[12], còn có những đốm sáng màu bạc phi qua phi lại, không thấy được hình dáng rõ ràng - đó là ngân dục long^[13], thú cưỡi thượng đẳng của tộc Vanir.

[12] Bạch dục thiên lộc: Hươu trời cánh trắng.

[13] Ngân dục long: Rồng cánh bạc.

Khi cưỡi cự kinh còn hay gặp phải mấy chuyện rất quái dị: Thỉnh thoảng sẽ có một mỹ nữ trẻ tuổi cưỡi ngân dục long, hát cao chiéc cảm xinh đẹp, liếc mắt nhìn đám hành khách chen chúc trên cự kinh với cái nhìn đồng cảm, sau đó nàng sẽ hát mái tóc xoắn thời thượng cho

nó tung bay theo gió, rồi biến mất trong tầm mắt của chúng ta như một ngôi sao băng.

Còn lúc này, có một mỹ nữ tóc vàng, không chỉ đi sát bên cự kình, mà còn thở dài bất đắc dĩ, nói với tôi: “Ena, cậu nhanh nhanh mua một con rồng đi, năm gã thợ đứng sau cậu trên bảng xếp hạng đều đã có rồng để cưới rồi, chỉ có cậu mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm đi cưới cự kình, cứ keo kiệt mãi thế cũng không hay đâu”.

“Tớ đang tiết kiệm tài nguyên.” Đối với đứa con gái còn đang nằm ườn trên giường khi tôi rời nhà, tôi chỉ bình tĩnh

mỉm cười che đi núi lửa phun trào trong lòng ngực: “Đối với tinh thần hiến thân vì thị tộc, thì con người nông cạn như cậu mãi mãi sẽ không thể ngộ ra chân lý”.

“Hay là cậu cưới chung Dodo với tớ đi?”

“Shia, rồi sẽ có một ngày chị mua được kim dực long^[14] để tặng em.”

[14] Kim dực long: Rồng cánh vàng.

Kim dực long, cũng giống như ngân dực long, có đôi cánh có thể che trời, có cái đuôi còn dài hơn cả thân người nó,

nhưng bởi vì là thú cưỡi cao cấp nhất dùng trong không chiến, lại lớn hơn ngàn dực long rất nhiều, nên cực kỳ hiếm. Vì vậy, không chỉ giá cao gấp bội, còn phải là người trong hoàng thất hoặc có danh hiệu mới được phép mua.

“Thôi đi, kế hoạch của cậu, tớ còn không biết sao? Trước tiên phải mở rộng xưởng, sau đó leo lên top năm trên bảng thần kim tượng, sau đó là mua nhà, cuối cùng mới mua rồng... Cái đó cũng phải tốn đến hai, ba mươi năm, tới lúc ấy ai cũng già rồi, còn mua rồng làm gì?”

“Ba mươi năm nữa tớ chưa đến tám mươi, vẫn trẻ chán.”

“Đôi với con gái, qua tuổi tám mươi là rất khó lấy chồng... Cậu bây giờ còn không lấy nổi, lại hy vọng tám mươi rồi vẫn gả được cho người ta sao?”

Tôi suyt chút nữa thì phi luôn quả cầu thủy tinh mới làm xong hôm qua vào cô nàng.

Vanaheim không chỉ là một vương đô giữa không trung, mà còn là một vương đô chia tách bầu trời. Khu thành chính nằm ở trung ương, xung quanh có năm hòn đảo nhỏ, cùng một vài tế đàn trên không khác. Nơi tôi ở là khu phía đông, cũng chính là hòn đảo xa nhất về phía

đông, muốn tới được phố Idun trong khu thành chính, cần phải đổi cự kinh hai lần nữa.

Lúc tôi tới được phố Idun thì Shia đã bắt đầu hưởng thụ một ngày nườm nượp khách nam rồi. Mỗi lần thấy cô nàng mặc bộ trường bào trẽ ngực đã được sửa lại của luyện kim thuật sư, trang điểm thật xinh đẹp, đứng ở cửa kéo khách, tôi đều có cảm giác, cô nàng dần thân vào một nghề nghiệp đặc biệt.

Mua một cái bánh mì ở hàng bên cạnh, ngậm trong miệng, chạy nhanh vào xưởng rèn Ena. Đứng ở cửa nhìn một lượt, thấy bên trong có một gã hỗn huyết

của Tinh linh và Người lùn, hai gã Người lùn, hai gã Khổng lồ, một cô nàng Thần tộc và một gã hồn huyết của Tinh linh và Người khổng lồ. Bọn họ vừa nhìn thấy tôi đến, liền phơ phới tinh thần, đồng loạt hô to: “Chào lão đại”.

Tôi giật miếng bánh mì từ trong miệng ra: “Fulla^[15] đâu rồi? Sao hôm nay không đến?”.

[15] Một trong chín nữ thần phụ giúp Frigg. Chín nữ thần ấy là: Saga, Fir, Grfiun, Fulla, Vor, Syn, Hlin, Snotra và Gna.

Gã Người lùn dùng búa nện thanh trường kiếm trong tay, lại thổi mấy phát,

mặt mày u ám nói: “Cô nàng nói bị kim
dực long va phải”.

“Hôm nay cô ấy lại bị rông của anh
chàng chủ thần, đẹp trai nào đụng phải
rồi?” Thấy đám người bên dưới cười âm
lên, tôi khẽ than một tiếng: “Thôi bỏ đi,
bắt đầu làm việc. Trước tiên, phải hoàn
thành ủy thác làm quả cầu thủy tinh ngày
hôm qua đã, đây là bản thiết kế của bệ
đỡ”. Tôi đưa bản thiết kế được hoàn
thành trong giờ làm thêm ngày hôm qua
cho cô nàng Thần tộc Guffy.

“Lão đại, chúng ta mới nhận được
một món ủy thác cực gấp, chị không xem
sao?”

Tôi ngồi xuống, lấy bút, phác phác lên một bản vẽ khác: “Làm gì?”.

“Bao tay chuyên dụng của đại ma đạo sư.”

Bao tay? Sao dạo gần đây toàn vớ phải mấy thứ trái tay không vậy?

“Lúc nào cần giao?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Tôi vùi đầu, tiếp tục đánh dấu hai điểm vào giữa chuôi kiếm

trên bản vẽ: “Từ chối đi”.

“Nhưng người ủy thác nói thù lao rất cao...”

“Đem thư ủy thác qua đây.”

Cô nàng nhét thư ủy thác vào tay rồi, tôi nhìn lướt qua yêu cầu chế tác và tài liệu: Muốn tôi tự tìm luyện kim thuật sư, nguyên vật liệu thì đắt đến kinh người, đều là những thứ hy hữu, xếp tận cùng trong danh sách đồ quý hiếm, lại còn chưa chắc đã mua được.

Tôi lại nhìn lá thư ủy thác thật dài ấy

thêm một lần nữa, sau đó nói: “Em vừa nói, lúc nào cần giao?”.

“Ngày mai.”

“Guffy, không phải em đang kể chuyện cười đấy chứ?”

“Người ủy thác là ngài Freyr, đương nhiên em không kể chuyện cười rồi.”

“Kể cả là Freyr, chị cũng không nghĩ hẳn đủ tiền trả...” Nói đến giá cả, tôi kinh ngạc nhìn cô nàng: “Em nói người ủy thác là ai?”.

“Freyr.”

“Làm quả cầu thủy tinh đi.” Sau khi chắc chắn rằng Guffy chỉ đang trấn an tinh thần đã bị Shia kích thích của tôi, tôi liền vo viên lá thư ủy thác rồi ném văng ra phía cửa.

Không cần nói tới chuyện Freyr là chủ thần thì to tát tới chừng nào, nhưng thực lực của đám người bên tôi, tôi rất rõ. Luyện kim thuật sư và thần kim tượng hạng nhất đều sẵn sàng phục vụ miễn phí cho bọn họ, vì sao còn cần tìm đến cái loại thần kim tượng đứng thứ nhất đám thợ hạng hai nhưng chỉ là tay mơ trong đám thợ hạng nhất như tôi để nhờ làm

bao tay chứ?

Có điều sau một lúc lâu, tôi vẫn không nghe thấy tiếng cục giấy được vo viên từ lá thư ủy thác ấy rơi xuống đất.

Những người xung quanh đều giương mắt lên nhìn phía sau tôi. Thế nên, tôi cũng theo ánh mắt của họ, chậm rãi quay đầu.

Chương 2: Thư ủy thác của đại tế ti

Một người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước cửa tiệm của tôi, trong tay cầm lá thư ủy thác bị tôi ném đi. Lá thư đã được mở ra nguyên trạng, nhăn nhúm vô cùng. Hắn chăm chú đọc cứ như chưa được đọc thư bao giờ. Mái tóc dài màu bạc tựa ánh trăng, buông rơi trên bờ vai hắn. Giống như tất cả các Thần tộc Vanir khác, hắn có màu tóc cực nhạt, cùng với làn da trắng như tuyết, và một đôi mắt màu ngọc bích.

Giống như rất nhiều năm về trước khi tôi ngẩng lên nhìn từ phía dưới tế đàn, Freyr vẫn cứ như một thiên thần lạc bước xuống trần gian, mỗi bước đi đều mang theo hơi thở của thánh thần. Thuận

khiết thánh thiện như thế, hoàn toàn khác với ánh sáng tỏa ra vạn trượng của thần Ánh sáng Balder.

Chỉ là, giờ phút này, đôi lông mày tà phi nhập tâm^[1] của hắn đang nhú lại với nhau, nét mặt hiển hiện rõ râm trạng: Ta - đang - tức - giận!!!

[1] Thường để hình dung đôi mày kiếm, có cảm giác như sắp ấn vào tóc mai.

Tôi có linh cảm, mình sẽ chết trong vòng hai mươi giây nữa.

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu, dùng đôi mắt giống như bảo thạch ấy mà nhìn tôi.

“Quả nhiên là vì nội dung của thư ủy thác quá buồn chán, thế nên mới khiến tiểu thư Ena ghét bỏ?”

Tôi không kìm được mà giật giật khoe miệng.

Đột nhiên nhớ lại hai năm trước Shia từng nhắc tới hắn với tôi bằng vẻ mặt lạnh tanh: “Thánh quang bao phủ? Đây chỉ là bề ngoài thôi. Anh ta tuy là Thần mặt trời, nhưng toàn thân đều tỏa ra hơi thở lạnh như băng. Cậu cứ ở chung với anh ta thì biết”. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, lúc đó Shia đang nói tính cách của hắn rất lạnh lùng.

“Đương nhiên không phải, chỉ là vì thời gian quá gấp, tôi sợ không thể hoàn thành được.”

“Lẽ nào người ủy thác khiến tiểu thư Ena cảm thấy khó chịu?”

“Không phải, không phải, không liên quan gì đến đại nhân Freyr”, tôi xua tay lia lịa, “Thực sự là thời gian quá gấp”.

“Dù cho thù lao có là hai nghìn vạn Vader, tiểu thư cũng từ chối?”

“Thật ra vừa rồi là nói đùa thôi, thời

gian của tôi rất nhiều.”

Shia, cậu cứ chờ đấy, Ena tôi đây sẽ nhanh chóng cưới được kim dục long năm đầu mà xung bá phố Idun, càn quét xưởng luyện kim của cậu.

Tôi bước nhanh ra phía trước, nhận lại bức thư ủy thác từ tay hắn. Hắn mỉm cười đưa thư ủy thác qua, nhưng khi đưa mắt nhìn tôi, lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc: “Đã làm ổn rồi sao?”.

“Hả?”

“Cô là Ena?”

“Đúng vậy.”

“Gã kia rút cuộc có ý gì... Chẳng lẽ hắn gạt ta?” Con mắt của hắn hơi nheo lại, sau đó đưa ngân phiếu cho tôi: “Đây là tiền đặt cọc, cô cầm trước để mua vật liệu, ngày mai ta tới lấy hàng”.

Tôi đứng ngây tại chỗ, không hiểu ra sao, nhìn hắn nhanh chóng bay lên không trung, cưỡi kim dực long đi mất.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy cuộc sống của mình giống như mơ vậy. Tôi mà lại nhận được đơn hàng của chủ thần Freyr?

Mười hai chủ thần là vấn đề rất được quan tâm của sáu chủng tộc và chín đại thế giới, cội nguồn phải truy về từ trước khi sáng thế.

Ban sơ, Người không lồ đã tạo dựng và thống trị thế giới. Dưới sự lãnh đạo của Odin - chúa tể các vị thần mười hai chủ thần - đã thay thế địa vị của Người không lồ. Mâu thuẫn giữa Người không lồ và chúng thần ngày càng trầm trọng, dẫn tới cuộc chiến nổi danh - Hoàng hôn của chư thần^[2]. Vốn dĩ, chúng thần sẽ không chiến bại, nhưng đúng vào thời khắc quan trọng nhất, thần Lửa Loki - em trai của Odin - đột nhiên làm phản và giết chết ngài.

[2] Được biết tới với tên Ragnarok.

Sinh mệnh của Odin gắn liền với linh hồn của tất cả thần linh. Cái chết của ngài cũng đồng nghĩa với ngày diệt vong của tất cả linh hồn Thần tộc, cũng đồng nghĩa với sự tận diệt của thời đại và thế giới.

Chúng thần biến mất, kể cả thần Lửa.

Nhưng trước lúc chết, Odin đã sáng tạo ra thế giới mới, cũng đồng thời khiến chúng thần vốn đã mất đi thân xác chìm vào giấc ngủ ba nghìn năm.

Trong ba nghìn năm này, chiến tranh giữa chúng tôi và tộc Aesir chưa từng dừng lại. Mà hôm nay, sau ba nghìn năm đằng đẵng, mười hai chủ thần đã dần dần thức tỉnh.

Có người nói, tương lai của thế giới hoàn toàn được quyết định bởi vị thần sống lại đầu tiên. Nếu Odin sống lại, ngài sẽ ban cho thế giới này sự phồn thịnh và hòa bình mà trước nay chưa từng có, còn nếu thần Lửa sống lại, sẽ chỉ mang tới thương vong và hủy diệt tận cùng.

Theo thời gian, mười hai chủ thần dần dần hiện thế ở khắp mọi nơi. Cho tới tận

bây giờ, chủ thần xuất hiện ở tộc chúng tôi chỉ có hai người: Thần ánh sáng Balder và Thần mặt trời Freyr. Thế nhưng tộc Aesir đã có năm chủ thần.

Sự chênh lệch thực lực giữa hai Thần tộc rõ ràng ngay trước mắt. Trong cuộc chiến tranh không ngừng nghỉ, một điều không còn nghi ngờ gì là chúng tôi đang ở thế bất lợi.

Trước tình hình bị tộc Aesir không ngừng quấy nhiễu và xâm lược, tất cả người trong tộc đều ngày đêm cầu khẩn, hy vọng cuối cùng Odin sẽ xuất hiện ở lãnh thổ của tộc chúng tôi, chấm dứt cuộc đấu tranh đã giằng co cả nghìn năm

đằng đẵng.

Chúng tôi đương nhiên chẳng chờ được Odin, có điều, lại chờ được một đại ma đạo sư - người mà dù có được gọi là Chúa cứu thế cũng không thái quá - Lando.

Lại nhìn bức thư ủy thác kia, tôi trầm nghĩ, nếu như là Lando cần cái bao tay này thì còn có thể hiểu được, nhưng Freyr là một đại tế ti, cần bao tay của ma đạo sư làm gì? Huống hồ, nguyên vật liệu lại xa xỉ như thế.

Ví như ngọc thạch Niflheim, đây là loại khoáng thạch chỉ Niflheim mới có,

số lượng nhập vào vương đô một năm không quá hai nghìn kilogram. Một lần mua tối thiểu được một viên, một viên thường không dưới năm trăm gram. Bởi vì bảo thạch được sinh ra từ thế giới của băng tuyết, nên có tác dụng hỗ trợ rất lớn đối với Băng hệ ma pháp, cũng vì thế mà các Thủy ma đạo sư đều đem cả viên bảo thạch khảm trên đỉnh của pháp trượng.

Có điều, trên bức thư ủy thác này viết rất rõ ràng: Lấy ngọc thạch Niflheim, hồng ngọc Muspelheim, mỗi loại hai mươi gram, kim cương Helheim ba mươi gram, đính ở cuối ngón tay cái của bao tay. Nói cách khác, muốn tôi cầm đồng

tiền hơn năm mươi vạn đi mua ba viên khoáng thạch năm trăm gram, sau đó lấy một tí xíu ra đính trên cái bao tay này.

Đây mới chỉ là một bộ phận nhỏ của nguyên vật liệu cần thiết. Nguyên liệu luyện kim còn chưa tính tới. Tuy tôi mù tịt về luyện kim thuật, nhưng tôi thiểu vẫn biết được mấy chữ “Hòn thể yêu tinh Ginnungagap.”

Cũng khó trách Freyr nói thù lao là hai nghìn vạn, thành phẩm có lẽ cũng đã hơn một nghìn vạn rồi.

Dù thế, vẫn có thể kiếm được rất nhiều tiền. Hơn nữa, nếu hoàn thành ủy

thác của chủ thân, vị trí của tôi ở trên bảng xếp hạng thần kim tượng nhất định sẽ lên như điều gặp gió.

©DTV:

Chuyện cần làm bây giờ, là dùng tốc độ nhanh nhất, vơ vét sạch cái phố Idun này, tập hợp đủ vật liệu, sau đó dùng mức thù lao ngất ngưỡng để dụ dỗ, lợi dụng công nhân ở lại làm thêm giờ, phải làm cho xong cái “bao tay tà thần” trước bình minh, sau đó để dư bốn, năm tiếng đồng hồ nhờ luyện kim thuật sư gia công lại.

Nói tới luyện kim thuật sư, đương

nhân người đó là Shia rồi. Tuy cái tính cách éo lả khiến người ta không chịu nổi, nhưng một khi cô ấy đã bắt tay vào việc thì lợi hại miễn bàn.

Vì thế, chiếu theo kế hoạch này, tôi phái toàn bộ công nhân trong xưởng đi thu thập nguyên liệu được nói tới trong thư ủy thác, bản thân thì ngồi lại phác thảo thiết kế, kỳ công vẽ ra cấu tạo của cái bao tay.

Sau bốn tiếng, cũng là ba giờ chiều, bảy người ôm theo cả đống bao lớn bao nhỏ trở về, tôi kiểm kê từng thứ một, mới phát hiện lần này số tôi đo đến kinh người. Tôi bảo họ đi mua ba mươi ba

loại vật liệu, kể cả vật liệu cần cho gia công luyện kim, thì họ mua trở về được ba mươi hai loại.

“Được rồi, còn thiếu những gì thì tôi sẽ đi mua”, tôi đứng lên lau mồ hôi.

“Dầu cá Modin.”

Vừa nghe tới danh từ đấy, tôi lập tức run cả người, nói: “Phố Idun không có dầu cá Modin?”.

“Không có, người ta đều nói đã bán hết rồi.”

“... Mọi người nhìn bản vẽ nháp này trước đi, sắp xếp vật liệu trước rồi tinh luyện. Tôi đi tới làng Heiner một chuyến, sẽ nhanh chóng trở về.” Tôi cầm lấy tay nải cùng với thư ủy thác, mang theo bản thiết kế vội vàng chạy đi như bay.

Cái thứ bán đầy đường như dầu cá Modin mà cũng hết, quả nhiên là số đen mà. Làng Heiner cách Vanaheim một chút về phía đông, có nhiều nguyên vật liệu mua ở đó sẽ rẻ hơn bội phần. Nhưng vì nơi đó quá hẻo lánh, người ở vương đô lại lười, hầu hết đều muốn mua sắm ở phố Idun tấp nập phồn hoa.

Bên ngoài làng Heiner chính là rừng

rậm Heiner, nơi đó vào ban đêm cũng vô cùng đáng sợ. Lúc tôi chạy tới rìa rừng rậm thì đã là hoàng hôn, thế nên tự nhủ mình phải bước nhanh thêm chút nữa.

Thật ra, tôi không phải người Vanaheim, năm hai mươi chín tuổi mới dọn tới nơi này. Tôi tin rằng, tất cả những người không sống ở vương đô, đều có thể cực kỳ thấu hiểu cảm giác sợ hãi của tôi lúc này. Bởi vì, ở bất cứ ngõ ngách nào trên thổ địa của tộc Vanir, đều có thể bị tộc Aesir tập kích.

Bởi vì tộc Aesir có thể di chuyển trong nháy mắt. Bất kỳ một người nào thuộc Thần tộc Aesir đều có thể coi

khinh lực hút mạnh mẽ của khe nứt Ginnungagap và bay thẳng tới lãnh thổ của chúng tôi. Vanaheim là nơi cư ngụ của những người mạnh nhất trong Thần tộc Vanir, vậy nên cho tới tận bây giờ cũng không có ai dám xông vào. Nếu như toàn bộ tộc Vanir đều có thể giống như Vanaheim, tôi nghĩ tộc Aesir cũng chẳng dám làm càn như thế.

Đáng tiếc là không thể.

Tôi sinh ra tại một ngôi làng bình thường của tộc Vanir. Trong nhà từng có một chị gái, một anh trai và một cô em nhỏ.

Từ bé, tôi đã từng rất muốn trở thành ma đạo sư. Có điều, với hoàn cảnh lớn lên như thế, trở thành ma đạo sư là một chuyện vô cùng viễn vông. Chị gái ngày ngày vào rừng săn thú và lùng kiếm nguyên liệu, sau đó theo đúng kỳ hạn sẽ bán cho những thương nhân tới từ các thành phố khác với cái giá rẻ bèo. Hầu hết các thương nhân đều tới vương đô, sau khi phân loại và gia công mấy thứ nguyên liệu đó, sẽ bán chúng với giá cao cho đám luyện kim thuật sư và thần kim tượng tiêu tiền như nước. Như thế, những thứ binh khí, kim loại, dược vật được luyện chế hoặc rèn ra, đều sẽ được những kẻ có tiền mua lại với cái giá cao gấp nghìn vạn lần giá trị thật của nó. Như

vậy, chúng sẽ trở thành vũ khí lợi hại trên chiến trường, hoặc là một tấm ván bắc cầu để nịnh bợ hoàng thất, mở đường tiến thân. Và đám người có nhiều tiền nhất ở cả chín thành đô đều là ma đạo sư.

Tôi không có gì bất mãn với cách sống như thế, dù sao những người có năng lực và gia thế đều có quyền được giàu sang và thoải mái nhàn hạ hơn người khác. Thế nhưng điều kiện tiên quyết là, những người này phải hoàn thành trách nhiệm bảo vệ quốc gia, hoặc tất cả chúng ta phải đang được sống trong thời buổi thái bình thịnh trị.

Từ nhỏ tới lớn, rất nhiều lần tôi cảm thấy chán chường trước sự lạnh lùng của thị tộc này. Sống ở một nơi cách xa vương đô, tôi đã ngược mắt ngóng nhìn thành phố trên không cao nhất của toàn thị tộc, rồi những con kim dực long, cự kinh, thiên lộc bay lượn trên bầu trời thành phố đó... và cả những tòa thành, lầu các trôi nổi giữa không trung. Tôi lúc nào cũng nghĩ, thế giới kia sao quá mông lung mờ ảo, những con người bên đó, chắc chắn không thể hiểu được nỗi đau khổ của chúng tôi.

Shia đã từng vô số lần phàn nàn rằng tính cách của tôi quá thâm trầm, nói quá ít, cứ như Thần tộc Aesir vậy. Dù có bị

chê trách là thâm trầm hay ít nói thì tôi cũng đành chịu, bởi đó là sự thật. Nhưng tôi căm hận nhất khi bị nói mình giống như kẻ ti tiện, hung ác nhất thế giới này.

Dẫu vậy, tôi vẫn trưng ra phản ứng mà cô nàng ghét nhất, không đáp lại dù chỉ một lần.

Tới được làng Heiner, dùng tốc độ nhanh nhất để mua dầu cá Modin, sau đó ném cái bình nhỏ màu râm nắng vào tay nai, cả người đã ướt đẫm mồ hôi. Tôi dùng mũ trùm lên mái tóc dài, sau đó chạy về hướng Vanaheim.

Bầu trời nhanh chóng sập tối.

Lúc này, rừng rậm Heiner rất giống cánh rừng già quê tôi vào ban đêm. Lúc còn rất nhỏ, vô số buổi tối, tôi đều mơ thấy trong bóng đêm có một đôi mắt màu xanh thẫm, sâu thẳm thẳm đang nhìn mình chằm chằm, đợi chúng tôi bước ra khỏi vòng sáng bảo vệ của ngôi làng. Vòng sáng ấy chính là lời chúc phúc của Odin.

Vừa nghĩ thế cả người tôi bỗng run lên. Lại nhìn về phía rừng rậm tối đen, bóng cây xám đen đang đung đưa trong gió đêm, lá rụng xoay tròn, cọ sát bước chân tôi. Lắc đầu, cố gắng không chế nỗi sợ hãi trong lòng, tôi cứ thế bước đi không quay đầu lại.

Đi được một đoạn, tôi mơ hồ nghe thấy từ phía sau truyền đến âm thanh của thứ gì đó đang rơi. Dừng một chút, toàn thân căng thẳng, người cứng đờ, tôi cố bước nhanh về phía trước.

Là ảo giác. Nhất định chỉ là ảo giác.

Mới đi được thêm hai bước, phía sau đã truyền tới tiếng gió rít vun vút. Trong lòng biết là lạnh ít dữ nhiều, tôi lập tức chuẩn bị chạy lên phía bầu trời. Nhưng tôi chưa kịp giơ chân lên, đã có một trận sấm sét đánh xuống ngay trước mặt, tôi sợ hãi lùi về phía sau một bước, chân sau giẫm lên thứ gì đó cực kỳ lạnh giá.

Rất nhanh, cảm giác lạnh như băng từ gót chân truyền ra khắp cơ thể, đi qua từng góc ngách, khiến tôi hoàn toàn mất đi tri giác và năng lực hành động. Cuối cùng, mấy thứ trong tay rơi xuống đất, toàn thân dường như đã hóa thành một khối băng, đứng yên tại chỗ.

Khoảng khắc sau đó, cảnh tượng tôi không muốn nhìn thấy nhất lại bắt đầu tái hiện.

Hai luồng ánh sáng màu trắng bạc đột ngột lóe lên.

Hai gã Thần tộc Aesir đứng ngay trước mặt tôi.

Có thể người sống ở vương đô không biết ánh sáng màu trắng bạc phi nhanh như chớp điện tượng trưng cho thứ gì, nhưng sau khi nhìn rõ diện mạo của hai kẻ kia, chỉ có tên ngốc mới không biết bản thân đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Cảnh tượng trước mặt, cùng với cảnh tượng của hơn hai mươi năm trước, đang trùng làm một.

Cũng là rừng rậm tối đen, cũng là một đêm như thế.

Người kia không để ý tới tôi và chị gái đang nấp sau một gốc cây. Tuy nàng cũng là nữ nhân, nhưng ngũ quan rõ ràng, sắc nét, mái tóc dài màu đỏ thẫm. Từ nhỏ tới lớn, ngoại trừ bản thân mình, tôi chưa nhìn thấy màu tóc nào đậm như thế, cũng chưa từng thấy mái tóc nào thẳng tới vậy, thế nên không nhìn được mà liếc mắt vài lần. Màu mắt và môi của nàng đều là lam đậm, cánh tay và cặp đùi thon dài, đẹp đến mức khiến người ta giật mình kinh ngạc. Có điều, khóe miệng nàng lại không hề có ý cười, một chút cũng không.

Tay nàng cầm một quyển sách ghi thứ

văn tự kỳ quái, tay kia cầm ma trượng chạm đất. Khi đó, nàng đang ngồi xồm trên mặt đất, sờ nắn một khối xương.

Đó là một bộ xương phượng hoàng. Xương đuôi dài mà mỏng trải trên mặt đất, dường như con phượng hoàng ấy đã chết nghìn vạn năm rồi. Nhưng sau khi nàng niệm một câu chú ngữ, bộ xương phượng hoàng đó đột nhiên tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh thẫm, đầu nâng lên, dùng hốc mắt không còn con ngươi nhìn về phía chúng tôi. Tiếp theo đó, cứ như xác chết sống dậy, nó vỗ cánh bay lên, toàn thân tỏa ra âm khí nồng nặc, cơ hồ có thể nuốt chửng bầu không khí xung quanh.

Vì chưa từng gặp qua cảnh tượng nào đáng sợ như thế, nên trong giây phút đó, ngay cả sức lực để hét lên cũng không có, tôi chỉ biết há hốc miệng ra.

Cũng cùng lúc ấy, cô gái tộc Aesir kia quay đầu lại nhìn chúng tôi, trong đôi mắt màu xanh thẫm kia hiện lên một tia sáng xanh, giống hệt ánh sáng bao quanh bộ xương phượng hoàng.

Chi nắm cổ tay tôi, xoay người bỏ chạy.

Khi chúng tôi chạy được hơn mười

thước, thân thể của chị tôi đột nhiên bay vọt lên hơn ba thước. Tôi nhìn thấy lưng chị bị xuyên thủng bởi một thanh kiếm băng thật lớn, sau khi máu chảy ra một lúc, thanh kiếm băng dần dần biến mất.

Giờ này phút này, hai người tộc Aesir đứng trước mặt tôi, một là đại vu sư, một là phục ma quan.

Đại vu sư giờ ma trượng lên, lẩm bầm gì đó trong miệng. Một quả cầu tia chớp dần dần ngưng kết trên tay hắn. Còn gã phục ma quan xỏ một đôi găng với hai màu đen trắng. Bàn tay đeo găng đen cầm một hộp kim loại màu tím, trong hộp để chỉ chít hơn mười cái ống nghiệm. Hắn

dùng tay đeo găng trắng lấy một ống, ngón cái đẩy nút gỗ ra, rót thứ chất lỏng đang không ngừng lưu chuyển trong đó vào quả cầu tia chớp.

Chất lỏng không xuyên qua quả cầu tia chớp, mà toàn bộ quả cầu đột ngột phình to, ánh sáng ngày càng mãnh liệt.

Trước đây khi còn đi học, tôi đã thấy cảnh tượng này nhiều lần.

Một đại vụ sư có phục ma quan hỗ trợ, có thể khiến tôi tan thành mây khói trong nháy mắt, không để lại một mảnh thi thể nào. Sau đó, trải qua quá trình tinh luyện của luyện kim thuật sư, có thể chế

tác ra hồn thể của Thần tộc Vanir, cũng giống như hồn thể của sinh vật mà chúng tôi lấy ra từ khe nứt Ginnungagap vậy.

Mục đích của họ, không phải là giết người để lấy công trạng, mà là thu thập nguyên liệu.

Thấy đại vụ sự đã giờ cánh tay thi triển ma pháp lên quá đỉnh đầu, tôi lập tức run rẩy, nhắm chặt mắt lại.

Dù cách một tầng mi mắt đang nhắm chặt, tôi vẫn có thể cảm giác được ánh lửa chói ngời, sau đó là sắc đỏ ngập tràn trời đất. Tiếng phát nổ, âm thanh cây cối bốc cháy liên tục vang lên, khối băng

trên người tôi tan chảy trong nháy mắt.

Ánh lửa dần lụi tàn, tất cả lại trở về màu đen hắc ám.

Cả quá trình chỉ không quá hai giây, mà tôi thì vẫn còn tri giác.

Mở mắt, tôi kinh ngạc nhìn phía trước, hai người kia nằm trên mặt đất, không hề động đậy, toàn thân bị lửa thiêu cháy, hình như đã ngừng thở. Trên mặt đất có một cái hố cực lớn, vẫn còn tí tách mấy đốm lửa nhỏ.

Tôi nhìn bốn phía, không bóng người.

Lại ngẩng đầu, một con kim dục long đang bay về phía làng Heiner. Chuyện ly kỳ nhất chính là, con rồng kia có đến bốn cánh. Người cưỡi trên lưng rồng mặc một bộ quần áo sắc trắng, vạt áo và mái tóc ngắn bay bay trước gió. Vì là ban đêm, nên tôi không nhìn rõ màu tóc của hắn, chỉ thấy nó được ánh trăng soi tỏ, lấp lánh những tia bàng bạc.

Tôi có chút ngạc nhiên, vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kinh hoàng.

Nếu không phải trong phạm vi nhìn thấy chỉ có một mình người kia, tôi tuyệt đối không dám tin hai gã tộc Aesir là do hắn giết.

Bởi vì hắn đã bay xa lắm. Thậm chí còn không thềm xuống dưới để kiểm tra xác chết.

Chương 3: Đại ma đạo sư Lando

Tôi nhặt tay nải cùng mấy bản vẽ rơi lung tung trên mặt đất lên, bởi hai tay còn run rẩy nên đồ lại bị rớt thêm mấy lần.

Khe nứt Ginnungagap đã tách tộc Aesir và chúng tôi ra làm hai phía. Từ

nhỏ tới lớn, những bậc cha chú trong tộc vẫn dạy chúng tôi rằng, hễ gặp Thần tộc Aesir là phải dùng hết sức lực mà chạy trốn. Nếu không, chỉ có một con đường chết.

Trước đây, tôi vẫn không mấy để tâm đến những lời này. Bởi vì từ nhỏ tới lớn, những gì tôi biết về tộc Aesir đều là từ sách vở. Thành phố phía bên kia, rất khác so với quê hương tôi. Trong màn đêm, hàng ngàn hàng vạn ánh đèn giống như những đôi mắt của bầy sói hung hăng lấp lánh giữa những tòa kiến trúc cao ngất, còn có cả những tộc nhân Aesir với làn da trắng nõn và tính cách lạnh lùng tựa băng.

Đối với tôi mà nói, tất cả những điều đó đều quá xa cách, quá mơ hồ trừu tượng. Và lại tôi luôn nghĩ, bọn họ ở tí bên bờ kia của thế giới, còn chúng tôi sống trong một ngôi làng nhỏ bé, làm sao có cơ hội chạm mặt nhau? Dù có thực sự chạm mặt đi chăng nữa, những người trong làng tôi hiền lành như thế, lại nhỏ bé yếu đuối, bọn họ chắc chắn không tàn nhẫn đến độ chém giết một đám người không có năng lực phản kháng đâu.

Tôi vẫn luôn tự nhận mình là con người đi theo chủ nghĩa hòa bình, cũng cho rằng chiến tranh là chuyện tại cả hai bên, chỉ cần một bên không muốn, thì bên

kia có hiệu chiến đến đâu cũng chẳng làm gì được. Tôi không muốn trở thành kẻ thù của tộc Aesir.

Mãi cho đến lúc chị tôi chết đi.

Trước khi tôi, anh trai, em gái cùng với mẹ đang đau đớn khôn cùng, thì cha - người đã từng gia nhập quân đội - trong ánh mắt lại hiện lên vẻ kinh hãi. Khi đó, chỉ mình ông biết, dù chỉ một gã Thần tộc Aesir có năng lực tác chiến xuất hiện trong làng này thôi, cũng là một chuyện đáng sợ đến thế nào.

Một tuần sau, rất nhiều Thần tộc Aesir xuất hiện, giết sạch những người dân

sống gần đây, đồng thời bao vây toàn bộ ngôi làng.

Bọn chúng không dám tiến vào trong làng, bởi vì ở phía trên mỗi một ngôi làng hoặc một thành phố của tộc Vanir đều lơ lửng một vòng tròn bảo vệ, nó sẽ sát thương tất cả những kẻ nào dám vào làng xâm lăng. “Lời chúc phúc của Odin” - đây là món quà cuối cùng mà Odin tặng lại cho người trong tộc trước lúc ra đi.

Tôi đã từng hỏi cha, vì sao những kẻ đó lại muốn làm như thế, không cần nói tới chuyện chúng tôi chưa từng làm tổn hại đến họ, mà chúng tôi thậm chí còn

chưa nói với họ được một câu trò chuyện nào. Cha tôi nói, bởi vì chúng ta là Thần tộc Vanir. Tôi nói, nhưng cha ơi, chuyện tranh đấu này vốn là chuyện của đám người chúa tể trên kia, chúng ta chỉ là những người dân vô tội mà thôi.

Cha tôi cười khỏ, nói rằng mỗi một con dân của Thần tộc Vanir đều có thể trở thành dũng sĩ quả cảm giết địch. Thế nên, thấy một người là phải giết một người, như vậy mới có thể bảo đảm được sự phồn vinh vĩnh viễn của tộc Aesir. Hiện thực chính là như thế, lịch sử và truyền thuyết không phải là điều mà con người dễ dàng thay đổi. Điều bây giờ chúng tôi cần quan tâm lo lắng,

không phải là vì sao họ muốn làm hại chúng tôi, mà là làm sao để không chết dưới tay họ.

Chúng tôi trốn ở trong làng, tròn nửa tháng đứng ngồi không yên.

Nửa tháng sau, bên ngoài ngôi làng nhỏ đã không còn gã lính nào của Thần tộc Aesir, mọi người trong làng đều bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị chuyển sang chỗ khác. Bởi vì cha tôi là quân nhân xuất ngũ, nên mọi người đều tán thành để ông dẫn đầu đoàn, đưa mọi người cùng đi.

Lúc đó, anh trai tôi đã trưởng thành,

anh ấy và cha đi phía trên cùng. Mẹ tôi thì ôm em gái nhỏ, nắm tay tôi đi cùng đoàn người.

Rồi sau đó... giống hệt như khung cảnh vừa mới diễn ra.

Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Một khối cầu lửa từ bầu trời lao xuống, hung bạo như đàn hổ đói, như bầy sói hung hăng, tôi thấy cha cùng anh trai chết ngay tại chỗ, mẹ thì cố gắng đẩy tôi về lại trong làng, nhưng khi chạy lại, bà đã cùng em gái bé bỏng của tôi bị ánh sáng từ khối cầu lửa giết chết.

Từ đó về sau, mái tóc đen và đôi mắt

tím của tôi bị tất cả những người còn sống căm ghét hằn thù. Bọn họ đều nói, bộ dạng của tôi quá giống đám Thần tộc quái dị Aesir, nói tôi là gian tế của tộc Aesir. Chính vì thế, cả gia đình tôi mới bị hại chết.

Cũng từ ngày ấy, ngôi làng nhỏ đã cùng tôi đi qua tuổi thơ ngập tràn ước mơ và những nụ cười hạnh phúc, dường như đã biến thành một lớp tro tàn vĩnh cửu dưới sức tàn phá của khói thuốc súng và đại ma pháp với uy lực hủy diệt vô cùng kia.

Đây là nghiệp chướng mà suốt cuộc đời này tôi chẳng thể nào rửa sạch.

Sau khi tất cả người thân dùng chính mạng sống của mình, đổi lại cho tôi một cuộc đời tạm bợ^[1], tôi đã từng thề với lòng, dù không thể trở thành ma đạo sư, tôi cũng nhất định phải trở thành một người có thể đứng ở giữa chiến trường, nhìn Thần tộc Aesir từng bước đi tới diệt vong.

[1] Nguyên văn là “cẩu thả thâu sinh”, nghĩa là sống được ngày nào hay ngày ấy, không cần để ý tới tương lai.

Tôi rời bỏ mảnh đất quê nhà, cố gắng tìm một con đường có thể khiến mình ngoan cường sống sót.

Vậy là tôi nghĩ, có thể Svartalfheim - lãnh địa của Người lùn^[2] - sẽ hợp với mình. Tuy Người lùn bản địa đều rất kỳ thị Thần tộc, nhưng năm đó tôi mới chỉ hai mươi một tuổi, chiều cao chưa vượt một mét bốn mươi, thêm cả mái tóc đen tuyền, ngoại trừ gương mặt và màu da khác họ, những đặc điểm khác đều phù hợp vô cùng.

[2] Trong thần thoại Bắc Âu, Nidavallir (vùng đất bóng tối) là một trong chín thế giới, là nơi ở của tộc Người lùn. Còn Svartalfheim là đất của tộc Elf đen. Nhưng trong chuyện này, vì một số lý do, tác giả đã đặt giả thiết Svartalfheim là đất của tộc Người lùn.

Tuy trong thế giới của Người lùn, hai

mười một tuổi có thể coi như đã trưởng thành, nhưng tốc độ phát triển của Thần tộc rất chậm, hai mươi một tuổi cũng chỉ mới là một đứa trẻ mà thôi, có rất nhiều chuyện chẳng biết chút gì. Sau khi tới Svartalfheim, nếm nhiều đau khổ, chịu nhiều tủi hờn, còn gặp phải những đả kích mà tôi tưởng rằng mình chẳng thể gượng dậy.

Có một lần, sắp đến hạn nộp học phí, nhưng tiền tiết kiệm của tôi không đủ, nên mới xin nghỉ học nửa tháng để vào khu mỏ làm thuê, những việc nhận được đều không thể trang trải nổi tiền cơm ăn, thời gian làm lại dài nhất. Sức khỏe và khả năng chịu đựng của Thần tộc vốn đã

chẳng thể so được với tộc Người lùn. Ngày hôm đó, tôi đói đến độ đầu vàng mắt hoa, thân thể mất hoàn toàn cảm giác, chỉ còn dựa vào chút ý thức mà đập một khối đá lớn cứng rắn vô cùng.

Quá hai giờ đêm, khối kim cương màu xanh ngọc to bằng nắm tay mà ông chủ mới đào được không cánh mà bay, tôi nghe thấy lão ở phía sau đang lớn tiếng hỏi, nhưng vì sức đã cạn kiệt nên tôi không thể đáp lời. Rồi tôi bị một tảng khoáng thạch đập vào gáy. Tôi lắc lắc đầu, sau đó không còn biết gì nữa.

Tới khi tỉnh lại, thì tôi đã bị ném ra bên ngoài khu mỏ, đừng nói đến tiền

công, ngay cả mấy đồng tiền nhét trong người cũng bị cướp bằng sạch. Tôi ôm lấy cái đầu bê bết máu, đi tìm ông chủ để nói lý lẽ, nhưng lão nói: “Tao đã nhét tiền công vào trong người mày rồi, bản thân không giữ được, giờ lại đến ăn vạ tao là sao? Hơn nữa, một con ranh như mày cũng chẳng làm được trò trống gì ra hồn, lần sau đừng tới chỗ tao nữa”.

Người lùn là như thế, cực kỳ dã man, thô lỗ, nhưng lại là những người thợ vô cùng khéo léo, họ sở hữu một khối óc thông tuệ, chế tạo ra rất nhiều báu vật để bán cho Thần tộc Aesir và Thần tộc Vanir - hai Thần tộc vẫn kèn cựa trong khói thuốc chiến tranh. Cũng vì thích môi

trường tằm tôi, nên dù có rời bỏ lãnh địa của mình thì phần lớn người của tộc Người lùn đều lựa chọn tới lãnh thổ của Aesir. Lúc tôi vẫn còn ở lãnh địa tộc Vanir, chưa từng gặp người nào giống vậy, càng chưa từng bị đối xử thế này, tôi cần rã đi khỏi khu mỏ, tới lúc phát hiện mình lúc này không có đủ tiền mua thuốc, cuối cùng không nhịn được mà khóc lớn.

Đương nhiên, khả năng chịu đựng ngày bé rất yếu ớt. Tới lúc bắt đầu phát triển sự nghiệp của bản thân, đột nhiên tôi lại nghĩ, mình trải qua những lần như thế, chưa chắc đã là chuyện kém may mắn.

Mấy năm nay, không biết đã bao nhiêu đêm, tôi mơ một giấc mơ vô cùng kỳ lạ.

Phần lớn thời gian, tôi đều mơ thấy cảnh tượng tộc Aesir tràn tới, ánh mắt lạnh tựa băng, gương mặt với những đường nét rõ ràng của bọn họ, còn cả những câu thần chú được niệm ra vô cùng lãnh đạm, không có một chút cảm xúc nào. Rồi sau đó, cơn đau đớn như “vạn tiễn xuyên tâm” sẽ khiến tôi giật mình tỉnh giấc, cơ thể đầm đìa mồ hôi.

Có lúc, tôi gặp được chị ở trong mơ. Chị nói với tôi bằng giọng nghiêm nghị mà kiên cường như ngày trước: “Nana^[3],

em phải phấn chấn lên, đừng quên, dù có trải qua khốn khổ thế nào, chị đều sẽ ở bên cạnh bảo vệ em”.

[3] Cách gọi thân mật.

Và đôi khi, rất ít khi thôi, tôi sẽ mơ thấy nụ cười của một người. Đó là giấc mơ vô cùng kỳ lạ. Trong mơ, tôi chưa từng thấy rõ gương mặt của chàng, không biết tuổi của chàng, thậm chí còn chẳng nhìn ra mắt chàng màu gì nữa, nhưng tôi biết, ánh mắt chàng đang nhìn mình, ánh nhìn ấy dịu dàng mà quen thuộc, khiến cho hàng nước mắt của tôi bỗng muốn trào khỏi bờ mi. Mặc dù tôi chưa từng yêu ai, mặc dù chỉ xuất phát từ bản năng,

nhưng tôi vẫn biết, đó là ánh mắt yêu thương sâu đậm. Điều vô cùng đáng tiếc là, chàng chưa từng nói với tôi câu nào. Ngay cả trong giấc mơ mà chàng vẫn kiệm lời như thế đấy.

Dù vậy, dường như chỉ cần nhìn ánh mắt và nụ cười dịu dàng ấy, tôi sẽ lập tức cảm thấy thế gian này chẳng còn chuyện gì đáng sợ. Nói nghe có vẻ buồn cười, nhưng giấc mộng lặp đi lặp lại, chẳng có khởi đầu không có kết thúc ấy, cho đến tận bây giờ vẫn luôn nâng đỡ thế giới nội tâm của tôi.

Đương nhiên, dù cảnh trong mơ có đẹp hơn thế nữa, thì khi gặp phải tiếng

gào của Shia, nó cũng sẽ đều trở nên nhỏ nhất, chẳng đáng để kể ra. Từ lần đầu tiên gặp cô ấy - cái lần mà chúng tôi suýt lao vào đập nhau một trận toi bời - cho đến giờ khi đã trở thành bạn bè, còn sống chung một chỗ, tôi vẫn cảm thấy khó có thể tin nổi.

Tuy là bạn bè kề vai sát cánh, nhưng nhiều khi, tôi lại rất muốn lột bỏ cái bộ dạng tâm thần phân liệt của cô nàng, sau đó ném tới cho lũ đàn ông mất hết lý trí kia nhìn cho rõ, xem đám đó còn có thể dùng cái vẻ mặt ngây ngất say sưa mà thốt lên “Shia là đại lộ Champs-Élysées^[4] của đất Vanaheim!” được nữa hay không.

[4] Tên một đại lộ lớn và nổi tiếng của thành phố Paris. Tên gọi này xuất phát từ chữ “Elysium” trong tiếng La Tinh, có nghĩa là Hòn đảo cực lạc, nơi dành cho các anh hùng và những tâm hồn đức hạnh yên nghỉ.

Giống như bây giờ đây.

Tôi chạy về nhà thay bộ quần áo, ngay cả tắm cũng chưa có thời gian, lấy cái ống nghiệm dùng để tinh chế dầu cá từ cái tử lộn xộn của Shia ra, chuẩn bị phi về xưởng rèn. Kết quả là chân trước vừa ra được cửa, chân sau đã bị một sức mạnh vô hình túm lại.

Quay đầu nhìn, quả nhiên là Shia đã

túm lấy cổ tôi, sầm mặt nói: “Hôm nay tớ rất bực mình”.

“Tớ đang có một vụ làm ăn lớn, làm xong rồi về nghe cậu nói sau”, tôi gạt tay cô nàng ra.

“Không được đi, nghe tớ nói hết đã.” Tay kia của Shia lại đặt lên vai tôi, nghe giọng điệu ngang ngạnh ấy, tôi biết ngay là hôm nay không đùa được, vì thế đứng nghiêm nhìn cô nàng, ngắm gương mặt xinh đẹp dần nhận nhớ: “Cái gã Lando mà cậu rất thích ấy đúng là một thằng khốn nạn, khốn nạn vô cùng”.

“Rồi sao?”

“Hắn là một thằng khốn nạn!”

“Rồi sao nữa?”

“Cậu cút đi.”

Thế là tôi cút.

Tuy chỉ sùng bái năng lực của Lando, cũng chẳng tò mò gì lắm về sinh hoạt cá nhân với tính cách của người ta, nhưng nghe Shia nói thế, nếu không phải vì đang bận vất chân lên cỗ thì chắc tôi cũng cố hỏi thêm được mấy câu. Và lại, tôi vốn định nhờ Shia gia công giúp tôi

cái bao tay, nhưng nếu biết người ủy thác là Freyr, chắc cô nàng sẽ tự tay bóp chết tôi luôn quá.

Lúc tôi về đến xưởng rèn Ena đã là mười một giờ hơn. Vừa bước vào, Guffy đã thả luôn bản vẽ trên tay xuống: “Lão đại, vừa nãy có người tới tìm chị”.

“Ai?”

“Lando...”, giọng nói này là từ góc phòng truyền tới. Mà đợi đến lúc thanh âm kéo dài đến cuối câu thì chủ nhân giọng nói - một cô gái Tinh linh với mái tóc vàng cực kỳ xinh đẹp - đã vọt tới trước mặt tôi: “Là Lando!!!”.

“Fulla, muộn thế này rồi mà cô còn ở đây, thật hiếm thấy.”

Mấy câu cô nàng nói chúng ta có thể không cần để ý tới. Tôi cho rằng Fulla là người làm thuê thất bại nhất trong những người thất bại mà xưởng rèn từng thuê. Tuy cô ấy rất am hiểu vấn đề thiết kế bên ngoài cho vũ khí, linh cảm và sáng tạo cũng không giống người thường, nhưng số lần cô ấy xin nghỉ vì đủ loại lý do còn nhiều gấp mấy lần những ngày cô ấy chịu ngoan ngoãn đi làm. Mà Fulla thì coi chuyện tôi trừ lương chỉ như mưa rơi ngoài phố, nên tôi cũng rất tự giác mà liệt tên cô nàng vào danh sách công nhân

lâm thời. Mặt khác, Lando có một câu lạc bộ người hâm mộ ở phía bắc thành phố, chủ tịch câu lạc bộ có lẽ nên đổi thành cô nàng mới thích hợp.

“Chị Ena, chẳng lẽ chị không thấy chuyện Lando tới chỗ này là rất thần kỳ sao?” Được rồi, cô nàng cũng là người duy nhất gọi tôi là “chị Ena”, mà lại còn nói hoài không thèm sửa.

“Nguyên liệu đã tìm đủ, đem hết những thứ mọi người đã chuẩn bị ra, đưa cho tôi.” Tôi giờ bức thư ủy thác cùng bản thiết kế ra.

“Lão đại à, đại nhân Lando đến thật

đấy”, Guffy nói.

“Cái gì? Vì sao?”, tôi ngẩng đầu.

“Chúng em cũng chẳng biết. Ngài ấy hỏi chị ở đâu, chúng em nói chị tới làng Heiner rồi, nên ngài ấy nói ngày mai lại tới.”

“Thế à...”, tôi chỉ trầm tư trong chốc lát, “Kệ đi, trước tiên làm cho xong cái bao tay đã. Ferri, em xử lý đám da thuộc đi”.

“Chị Ena à, chẳng lẽ chị không tò mò? Em trông thấy Lando rồi đấy, trời ơi, anh

đây đẹp trai quá trời luôn!!!” Fulla đang ôm ngực mà say sưa hồi tưởng, còn tôi thì trừng mắt nhìn tấm da Heidrun trị giá ba vạn tám ngàn Vader đang bị cô bé tộc Người lùn - Ferri - dùng kéo “phanh thây”.

Đây là buổi tăng ca dài nhất từ trước tới giờ, cũng là lần mệt mỏi rã rời nhất. Mãi tới buổi trưa ngày hôm sau, chúng tôi mới tiến bước luyện kim thuật sư đến gia công cái bao tay, sau đó đồng loạt nằm sõng soài bên lò rèn mà ngủ say như chết, đợi đại tể ti nhắc chân đến lấy hàng.

Đang lúc mơ màng, tôi mơ hồ nghe thấy ở ngoài cửa có tiếng cãi nhau của hai người, nói cho chính xác, là giọng nói om sòm của một cô gái và lời ứng đáp bình tĩnh của một chàng trai. Đương nhiên, mức đề-xi-ben của giọng nói của cô gái này không thể khiến người ta dễ dàng bỏ qua được, toàn bộ người trong tiệm bị cô ấy ồn ào làm thức giấc.

“Anh nghĩ mình giỏi lắm lắm à?? Đúng không?” Đây là câu đầu tiên mà tôi nghe được rõ ràng. Mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, xoa xoa cái đầu như sắp nổ tung ra, đẩy cửa sổ, vừa lúc tôi thấy một mỹ nữ, dung nhan chắc ngang tầm

Shia, nhưng trình độ nhận nhó cơ mặt thì trên Shia cả thước, và thấy cả bóng lưng của một chàng trai, còn thêm.. một con kim dục long bốn cánh, đang cuộn người say ngủ sau khi được tháo bỏ ghế cưới.

“Đề tôi nói rõ cho anh biết nhé, anh ngoài cái đó có tí năng lực ra, còn lại thì chẳng được cái chết tiệt gì nữa cả!”

“Oa...” Đám người quanh tôi miệng tròn hơn quả trứng, tất cả đều xoay phất người nhìn ra cửa.

“Mỹ nữ kia thật phóng khoáng”, Guffy nói.

Tôi cứ tưởng chàng trai sẽ nổi điên lên, nhưng hắn vẫn chỉ đáp lại một câu nhạt nhẽo: “Cảm ơn!”.

Người phát điên trước lại là mỹ nữ kia: “Anh đặc ý cái gì? Tôi đang nói trong đầu anh chỉ có một bịch cỏ thôi, chỉ số IQ bằng không! Trong những kỷ niệm về quãng thời gian tôi ở cùng với anh, ngoại trừ trên giường ra thì không còn gì hết! Anh nghĩ rằng cái đó đáng để kiêu ngạo lắm à?”.

“Bởi vì khoảng thời gian chúng ta ở chung với nhau, phần lớn đều diễn ra ở trên giường, tiểu thư Chica ạ.”

“Oa...” Lần này số người lên tiếng tăng gấp bội, không ít người trên phố Idun đang vô cùng phấn kích xem màn trình diễn này.

“Anh... Anh quá đáng lắm rồi!” Gương mặt của Chica đỏ bừng, cuối cùng không chịu nổi, giơ tay tát cho chàng trai một cái, sau đó quay người bỏ đi.

Ferri lắc đầu: “Thật sự không biết mỹ nữ ấy có phải cố ý không, đàn ông con trai nghe mấy câu như thế liệu có thể không vui sao?”.

Guffy nói: “Trong mắt của phụ nữ,

một gã đàn ông chỉ có bản lĩnh trên giường mà không có tí IQ nào thì cũng chẳng có sức hấp dẫn. Thế nên, mỹ nữ ấy nghiêm túc đấy”.

Ferri giơ tay lên: “Vấn đề là, chàng trai này có thể là gã có chỉ số IQ bằng không sao?”.

Rất hiển nhiên, cái bạt tai của tiểu thư Chica không nhẹ chút nào, gương mặt của chàng trai bị tát lệch qua một bên. Hắn xoa xoa gò má, nhưng vẻ mặt vẫn rất ung dung. Thấy Flad đang trong bộ dạng hai tay ôm ngực, sau đó lại nhìn thoáng qua chàng trai kia, tôi rớt cuộc cũng hiểu vì sao mọi người lại phản ứng quá khích

như thế.

Mấy năm gần đây, hầu như ngày nào cũng có thể nhìn thấy gương mặt kia trên báo, trên bìa tạp chí, trong sách... Toàn bộ tộc Vanir... Không, trong cả chín thế giới, e rằng không có ai là chưa từng nhìn qua. Có điều, đây là lần đầu tiên tôi được thấy phiên bản 3D, nên tôi cứ cảm thấy giả giả thế nào ấy.

“Lando!!”

Bên kia đường, Freyr nhảy xuống khỏi lưng con kim dục long, vẫy vẫy tay với bên này. Lando cũng lên tiếng đáp lại, khoanh tay đứng ở trước cửa xưởng rèn

chờ hẩn.

Nói như thế nào nhỉ, tôi cứ có cảm giác Lando bằng xương bằng thịt quá khác so với Lando mà trước đây tôi từng tưởng tượng. Có lẽ bởi vì ngài nổi danh khá sớm, bốn mươi hai, bốn mươi ba tuổi đã trở thành tiêu đề cho báo chí. Nếu tôi nhớ không nhầm, năm nay ngài ấy mới năm mươi chín tuổi, còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Màu tóc của ngài cũng không nổi bật như trên báo, là màu vàng kim nhạt đến độ gần như thành màu bạc. Nhưng màu mắt thì lại giống như lời người ta nói, là màu tím xanh độc nhất vô nhị trên thế gian này. Dáng người... dường như cũng cao to hơn so với trong

sách, thậm chí còn cao hơn Freyr nửa cái đầu.

Tuy tôi vẫn cho rằng tướng mạo của đàn ông con trai cũng không phải điều gì quan trọng lắm, nhưng khách quan mà nói, Lando đúng là một mỹ nam. Rất ít đàn ông có thể giống như ngài, bất kể là gương mặt hay tỉ lệ vóc người đều hoàn mỹ tới mức không thể hoàn mỹ hơn, đả kích không nhỏ đến thị giác của người khác.

Lúc này, Freyr đã chạy tới chỗ ngài, cùng ngài nói nói cười cười bước vào xưởng rèn.

Cũng không biết vì sao, trái tim tôi bắt đầu đập loạn cả lên, căng thẳng đến độ hai tay cũng run run. Mãi tới khi thấy họ tiến vào, tôi mới vội vàng đứng lên, nhưng không thể mở miệng nói được câu nào.

Ai ngờ, Lando cũng vừa lúc quay đầu nhìn, bốn mắt chạm nhau. Khoảnh khắc đó, tôi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt ngài, đôi mày cau lại, cuối cùng ngài hỏi tôi, giọng có chút nghi ngờ: “Xin hỏi... Tên của cô là Ena?”.

“Đúng. Tôi là Ena.”

“Chào cô. Ta là Lando”, ngài bước về

phía trước, đưa tay ra.

“Nghe danh của ngài đã lâu, đại nhân Lando.” Tôi lập tức bắt tay ngài. Nhưng sau khi nắm tay xong, ngài cùng với Freyr đều nhìn chăm chăm vào tôi, khiến tôi nổi da gà.

Cần tìm chuyện gì đó dẹp tan sự xấu hổ.

“Không biết hôm qua đại nhân Lando có đi qua rừng rậm Heiner không? Bởi vì hình như tôi đã thấy con rồng kia gần đó.” Tôi mỉm cười, chỉ vào kim dục long bốn cánh ở ngoài cửa.

“Có.”

“Vậy có ra tay giết hai gã Thần tộc Aesir không?”

“Cô đang nói hai gã nào?”

“Hai gã trong rừng rậm Heiner.”

Lando trầm tư một lúc lâu: “Hình như đúng là có hai gã như thế, đi ngang qua ta đã tiện tay giết luôn rồi”.

Ngài nói câu này xong, tất cả công nhân trong xưởng, ngoại trừ Freyr, đều há hốc mồm. Tôi càng không biết nói gì,

hai gã thần tộc Aesir ấy coi tôi như cá nằm trên thớt, còn ngài thì “đi ngang qua ta đã tiện tay giết luôn rồi”.

Chương 4: Ngọn tháp cao trong hoàng cung Hoenir^[1]

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Hoenir là tên vị thần do dự.

Nếu hôm trước Lando đi vội như thế, chắc chắn không thấy cảnh tôi bị đóng băng trong rừng tối. Còn đang do dự không biết có đem chuyện rất mất mặt ấy

ra để chứng minh tôi và ngài rất có duyên phận hay không, thì Freyr đã mở lời trước: “Lando, tôi nói đúng không, tiểu thư Ena đẹp hết như trong truyền thuyết vậy”.

Lando lại liếc mắt nhìn tôi: “Tôi thì quan tâm đến cái bao tay tà thần mà tiểu thư Ena làm hơn”.

“A, đúng rồi, cái bao tay!” Tôi vào trong mang cái bao tay ra, đưa cho Lando, nhưng đưa được nửa chừng thì khựng lại: “Cái bao tay này không phải do đại nhân Freyr đặt làm sao?”.

“Là ta đặt thay cho cậu ấy”, Freyr vỗ

vai Lando.

“Nếu thế...” Tôi đưa bao tay cho Lando, đột nhiên cảm thấy nhụt chí kinh khủng. Tôi luôn rất tự tin với tác phẩm mình làm ra, kể cả bao tay, thứ không phải là sở trường của tôi đi chăng nữa. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện ngài Lando cần cái bao tay này, tôi bỗng cảm thấy không thoải mái. Bên cạnh ngài có nhiều thần kim tượng ưu tú như thế, liệu khi nhìn thấy đồ tôi làm, họ có nghĩ nó không đủ “qua cầu” hay không... Nghĩ tới hôm qua tôi lảm bảm, rằng cái gã ủy thác này lảm tiền rừng mỡ, còn thấy lãng phí nguyên liệu nữa chứ, tôi càng muốn đào một cái hố chôn sống mình luôn cho rồi.

“Vì sao trông tiểu thư Ena lại buồn như thế?” Tôi ngẩng đầu, gương mặt của Freyr đột nhiên dán sát lại. Tôi sợ đến độ giật lùi một bước. Hắn lại nói tiếp: “Chẳng lẽ ta quá buồn chán, khiến cô cũng muốn khóc luôn?”.

“Không phải, đương nhiên là không phải rồi.”

“Vậy thì chắc chắn là bởi cậu ấy quá nhạt nhẽo rồi”, Freyr chọc cùi chỏ vào người Lando, “Bởi vì cậu ta quá khát tình, khinh nhờn đôi mắt của mỹ nhân”.

Khát... tình...?

Không chỉ có mình tôi, mà tất cả mọi người trong gian phòng đều trợn tròn hai mắt. Tôi bối vì quá khiếp sợ, nên không biết phản ứng lại những lời này như thế nào. Nhưng Lando lại chẳng có chút phản ứng nào, vẫn đang cẩn thận kiểm tra cái bao tay kia. Flad thì dững cảm vô cùng, chau đôi mày vàng kim, không chút khách khí đáp lời: “Đại nhân Freyr đang nói đùa đúng không? Đại nhân Lando trông nho nhã đến nhường này, sao ngài có thể hình dung về ngài ấy như thế được?”.

Tôi giờ hai tay đồng ý với những lời

này của Flad, từ ngôn ngữ đến cử chỉ của Lando đều cực kỳ phong độ, tuy thái độ ôn hòa, nhưng vẫn có chút lạnh lùng, sao có thể dính líu tới cái từ kia được.

“Cô là con gái, làm sao nhìn được bản chất đàn ông. Cậu ấy có một gương mặt trong sáng, và một cái thân xác khát tình”, Freyr cười nhạt, “Huống hồ, khát tình cũng coi như một câu ca ngợi. Nói một anh chàng đẹp trai, phong độ, khát tình, gợi cảm, cũng đồng nghĩa với việc anh ta có thể hút hồn phái nữ... Tiểu thư, cô sao thế?”.

Tôi không muốn liếc mắt nhìn cái gương mặt đỏ bừng bốc khói của Flad

thêm chút nào nữa. Chuyện tôi tò mò không hiểu là, tại sao sau khi nghe người ta bình phẩm về mình như thế mà Lando vẫn còn có thể bình tĩnh nói rằng: “Ta rất hài lòng, lần sau nhất định sẽ tới tìm cô giúp”.

“Lando, cậu không thấy tiểu thư Ena rất đặc biệt sao? Ở tộc Vanir, tôi mới thấy màu tóc như cô ấy lần đầu tiên đây... Không, tiểu thư Ena, cô có phải là Thần tộc thuần chủng không?”

“Phải”, tôi gật đầu, nhưng thật sự không muốn đào sâu vào cái vấn đề này nữa.

“Vây thì đặc biệt quá rồi. Tuy màu tóc giống Thần tộc Aesir, nhưng bề ngoài của tiểu thư Ena không hề răn rỏi, ngược lại rất nhu hòa, thực sự rất đẹp.”

“... Cảm ơn.”

Lando liếc mắt nhìn tôi, vỗ vai Freyr: “Trả tiền rồi đi thôi”.

Freyr chán nản liếc xéo Lando một cái, trả tiền cho tôi, sau đó nở một nụ cười ôn hòa hiền dịu: “Tiểu thư Ena, chúng ta có duyên, sau này sẽ còn gặp lại”.

Thấy Lando sắp rời khỏi, tôi không nhìn được mà nói: “Đại nhân Lando, tôi có thể hỏi ngài một chuyện được không?”.

Lando xoay người lại: “Cô cứ nói”.

“Theo lý mà nói, một vật sang quý như cái bao tay này, nếu bỏ thêm càng nhiều thời gian tỉ mỉ mài giũa thì sẽ càng hoàn mỹ hơn, vì sao ngài phải vội lấy hàng như thế?”

“Bởi vì ngày mai, ta phải đến Asgard^[2] tìm một thứ, nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

[2] Trong thần thoại Bắc Âu, Asgard là nơi sinh sống của các vị thần Aesir.

“Món đồ đó không thể lấy chậm vài ngày sao, tôi luôn cảm thấy làm thế này rất lãng phí...” Nói tới đây, tôi mới phát hiện cái bệnh cầu toàn của mình lại phát tác rồi, vốn dĩ không nên nói nhiều như thế với khách. Đang định đổi giọng, tôi mới ý thức được ngài ấy vừa nói cái gì: “Sao cơ? Tới Asgard???”.

“Đúng thế, bởi vì luyện kim thuật sư do Freyr mời tới đã đập nát chai dung dịch mà cô ấy điều chế trong suốt nửa năm rồi, chỉ có thứ ở Asgard kia mới thay thế được, điều trùng hợp là thứ đó

chỉ xuất hiện một lần trong năm, hôm trước chiêm bốc sư đã nói cho ta biết, sáng sớm ngày mai chính là thời khắc hiếm hoi ấy, thế nên chỉ có thể phiên tiểu thư Ena vất vả một đêm.”

“Tới Asgard... Chuyện này đâu phải là có thể có nguy hiểm, mà là rất nguy hiểm. Không thể dùng phương pháp nào khác sao?” Dừng lại một chút, tôi không nhận được bồi thêm: “Nếu đại nhân Lando có gì bất trắc, tộc chúng ta chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao?”.

“Ta chỉ muốn lén vào trong đó lấy đồ thôi, dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng chắc chắn mười phần là có thể

thoát ra. Chỉ là thứ kia không chắc cầm theo được.”

“Cái cô luyện kim thuật sư kia là cái thá gì mà khiến đại nhân Lando phải tới Asgard!”, Fulla vô cùng tức giận.

“Đó là người do Freyr tìm tới. Ta cũng không dùng cô ấy nữa rồi.”

“Tôi cũng có ngờ là cô ấy ngọc vậy đâu”, Freyr lập tức biện hộ.

Trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành, tôi nuốt nước bọt: “Vị luyện kim thuật sư ấy... tên là gì?”

“Cái này... Vì lần hành động này rất cơ mật nên không thể tiết lộ được”, Freyr cười cười, hàm ý xin lỗi, “Thật ngại quá, tiểu thư Ena”.

“Không có gì, tôi chỉ tùy hứng thôi.”

Tiền Lando và Freyr đi, tổng cô luôn đám công nhân đang “hấp hối”, cộng thêm một cô nàng làm thuê lâm thời mặt mày hớn hờ, tinh thần phấn khích đi, tôi ôm trong lòng nỗi băn khoăn to bự, vác xác trở về.

Vẫn còn sớm thế mà Shia đã về nhà. Không hẹn hò, không đứng trên ban công sân thượng liếc mắt đưa tình với đám

đàn ông cầm hoa bên dưới, chỉ cuộn mình nằm trên giường, bộ dạng cứ như đã già thêm mười tuổi.

Tôi chậm rãi bước tới bên cạnh Shia, vỗ vai cô nàng: “Tớ về rồi”.

“Bởi vì cái tên khốn Landò đó mà tớ đã lỡ mất công việc mà có lẽ không kiếm được lần thứ hai trong vòng ba mươi năm tới.” Cơn tức của Shia đương nhiên đã tan mất lâu rồi, gương mặt cô nàng tái nhợt, nhìn tôi: “Vốn dĩ có cơ hội trở thành luyện kim thuật sư đầu bảng, có cơ hội thăng chức vào hoàng cung làm việc... Trong cuộc đời tớ, còn có mấy cái ba mươi năm...”. Shia mếu máo, ôm lấy

cổ tôi khóc âm lên.

Sau đó, cô nàng vừa khóc lóc vừa kể lể suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng không hé nửa lời về nguyên nhân bị đuổi. Tôi biết, Shia yêu quý tính mạng như thế, không thể vì một lọ nước hoa mà mạo hiểm. Thế nên, thứ trong cái chai đó, tám, chín phần là do Lando nhờ cô nàng điều chế.

Chuyện thành ra thế này, nếu không cần rút lương tâm, thì tôi đã chẳng phải là con người.

Sau đó, tôi lại nghe được một chuyện động trời từ cái miệng hể cứ kích động

lên là không tài nào khép được của Shia. Lúc đầu tôi cũng từng nghĩ tới, chuyện có thể khiến mấy người đứng đầu chiến trường đề tâm như thế, chắc chắn có liên quan đến chuyện cạnh tranh với tộc Aesir, cũng có liên quan đến mười hai vị chủ thần, thế nên khi nghe xong, tôi cũng không thấy quá ngạc nhiên.

Nhưng mà, kế hoạch của bọn họ thực sự khiến tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sự tình phải nói từ lúc thế giới mới hình thành.

Ban sơ, thế giới này chỉ có hai vùng đất: Một lạnh như băng, một nóng tựa

lửa, bị chia tách bởi khe nứt Ginnungagap rộng lớn, sâu không thấy đáy. Lửa và băng giao hòa ma sát ở trên khe nứt, sinh ra Người khổng lồ đầu tiên trên thế giới. Người khổng lồ này đã chết trong cuộc chiến tranh với Thần tộc, sau đó thân thể của hắn hóa thành mặt đất, máu biến thành biển rộng, xương cốt hóa thành núi đá, lông tóc biến thành cây cối, lông mi hóa thành thế giới trung gian, tách băng và lửa khỏi nhau, cũng chính là thế giới của con người hiện tại.

Sau khi thi thể của Người khổng lồ thối rữa, dần sinh ra dòi bọ. Dòi bọ được sinh ra ở phần đón ánh sáng tiến hóa thành Quang minh tinh linh, cũng

chính là Tinh linh mà bây giờ chúng ta hay nói. Còn dòi bọt sinh ra ở phía khuất ánh sáng biến hóa thành Hắc ám tinh linh, cũng chính là tộc Người lùn.

Con cháu của Người không lồ chiến bại mang theo thù hận với Thần tộc, vượt qua biển máu, tới thế giới phía đông sinh sống, ngấm ngấm chờ cơ hội trả thù.

Sau khi Người không lồ bỏ đi, Thần tộc càng ngày càng sinh sôi, dần dần sản sinh ra mười hai chủ thần - những thủ lĩnh đầu tiên. Dưới sự dẫn dắt của chúa tể các vị thần - Odin - mười hai chủ thần dần thay thế địa vị của Người không lồ, thống trị thế giới. Rồi sau đó, mười hai

chủ thần chia thành hai nhóm, cũng chia thế giới Thần tộc làm hai, một là tộc Aesir do Odin thống trị, một là tộc Vanir dưới sự lãnh đạo của Hải thần.

Thời gian trôi qua cùng với sự phản kích của Người khổng lồ, sự phản bội của Loki, sự biến mất của các chủ thần, và thế giới mà Odin tạo ra trước khi chết... Tới bây giờ, thế giới trùng sinh vẫn giữ nguyên sáu chủng tộc như trước đây: Thần tộc, Người khổng lồ, Tinh linh, Người lùn, Con người và Thú vật. Chín thế giới nơi các tộc sinh sống cũng vẫn như xưa.

Asgard vốn là Thần giới cao quý

nhất, vẫn thuộc về tộc Aesir. Một điểm bất đồng duy nhất là, Thần ánh sáng Balder và Thần mặt trời Freyr lại hồi sinh tại tộc Vanir, mà ở đất Asgard - nơi cao nhất thế giới - lại không có sự bảo hộ của hai vị thần và trở thành một quốc gia quanh năm chìm trong bóng tối, Thần tộc Aesir cũng hoàn toàn biến đổi.

Người người đều nói tộc nào có nhiều chủ thần hơn sẽ chiếm ưu thế, mà việc Odin và Loki sống lại sẽ quyết định sự tồn vong sinh tử. Thế nhưng, nghe Shia nói, điều cần phải nhấn mạnh ấy là sẽ có mười một chủ thần sống lại, hoặc mười chủ thần, chứ không phải là mười hai. Bởi vì trong mười hai chủ thần, có một

người mà cả linh hồn và thể xác đều đã nát vụn, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này. Chuyện quan trọng hơn là không ai biết Odin có thể sống lại hay không.

Tộc Aesir đã có năm chủ thần. Nói cách khác, nếu có thêm một chủ thần khác xuất hiện tại Asgard, trừ phi Odin sống lại, còn không, chúng tôi chắc chắn sẽ thua, thua triệt để.

Mà chuyện đả người Lando muốn làm, chính là cố sức tìm được tất cả chủ thần đang lưu tán trên lãnh thổ tộc Vanir, đồng thời dùng thuật luyện kim cao cấp nhất để tái tạo vị chủ thần đã biến mất kia. Tôi muốn nói, nếu có thể tái tạo

được con người thì sao không làm lại hẳn một Odin đi? Như vậy chẳng phải là chúng tôi sẽ thắng luôn sao? Shia nói, chuyện kỳ lạ nhất chính là, chỉ có duy nhất vị chủ thần ấy là có thể tái tạo được thôi.

Nhưng khi tôi hỏi vị chủ thần ấy là ai và làm sao để tái tạo được thì Shia lại im lặng không nói.

Tôi cũng không biết vì sao, nghe kế hoạch tái tạo Thần tộc ấy xong mà cứ cảm thấy gai người. Thế nên, đêm đó, tôi đã mơ một ác mộng vô cùng kinh khủng. Trong mơ, tôi bị nhốt trong một căn phòng nhỏ tối tăm, vừa bật đèn lên, tôi

liền thấy cả gian phòng đều là hình nộm phục chế của chính mình.

Ngày hôm sau, tỉnh dậy thấy Shia đã đi từ sớm, tôi mang theo cảm giác tội lỗi cùng dư âm của cơn ác mộng tới xưởng rèn. Cả buổi sáng tôi cứ bị bao phủ trong mây đen âm u vùn vữa, ngồi ì ra trước cửa, chẳng muốn nhúc nhích chút nào.

Tôi ngồi nhìn dòng người qua lại trên đường, hai đôi giày kiểu dáng khác nhau lướt qua ngay trước mặt, ánh mắt tôi dán chặt vào đôi giày màu xanh ngọc. Sự tinh tế, cách trang trí, đường cong thiết kế này...

Sau đó, tôi nhìn chăm chăm vào đôi giày kia. Nó cũng đi hướng về phía tôi. Ánh mắt tôi theo đôi giày ngược nhìn lên phía trên, cả người tôi ngửa ra sau, thiếu chút nữa thì đập đầu vào cửa.

“Sao vậy, tiểu thư Ena bắt đầu muốn làm chân canh công sao?”

“Đại nhân Lando sao... sao lại ở đây?”

“Lại có thư ủy thác, cô có nhận không?”

Tôi đang định mở miệng nói “Tôi

muốn nói chuyện với ngài” thì lại đành nuốt câu đó vào bụng: “Tôi làm miễn phí”.

“Miễn phí?” Lando trao cho tôi một nụ cười rất ôn hòa: “Lần này là ma trượng, có miễn phí nổi không?”.

Tôi có nằm mơ cũng không ngờ đại nhân Lando lại nhờ mình làm thứ quan trọng như vậy. Thế nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện bán quách cái xưởng rèn này đi.

Thấy tôi chẳng nói câu nào, Lando đặt thư ủy thác lên tay tôi: “Không hiểu sao cô lại có ý nghĩ đó. Ngày mai ta phải tới

Asgard. Cô đi kiếm những thứ có thể kiếm được trên tờ giấy này về. Chắc chắn có vài thứ không thể nào thu thập được, chỗ đó đợi ta về sẽ xử lý sau”.

“Nói thế nào thì nói, tôi chỉ lấy tiền vốn thôi.”

“Vì sao? Freyr nói cho cô rồi hả?”

“Nói cái gì cơ?”

“Chuyện ta định cho cô trở thành chiến trường thần kim tượng.”

“Hả?” Nhất thời tôi không phản ứng

kip.

Chiến trường thần kim tượng, cái tên nói lên ý nghĩa, chính là một thần kim tượng có thể ra chiến trường. Thế nhưng chiến trường thần kim tượng cũng được chia làm ba loại: một loại sẽ ở hậu phương, cùng với những đại tể ti giúp đỡ và chi viện binh khí cho chiến tuyến; loại thứ hai là mang theo hàng loạt khí cụ kim loại tham gia trận chiến; loại thứ ba là cùng với luyện kim thuật sư, trợ giúp ma đạo sư tung hoành chiến trận. Ba loại này, loại một an toàn nhất, loại hai có tiền nhất, loại ba có quyền nhất.

Loại thứ hai tuy nghe rất oai, nhưng

nói một cách nghiêm khắc, động thủ đánh người thì sao gọi là thợ rèn được. Nếu không có gia thế đặc thù hay chức vụ nào phụ thêm, thì cảnh giới cao nhất của chiến trường thần kim tượng chính là loại thứ ba, cũng chính là loại phân bốn vàng cao cấp mà tôi luôn nhắm tới.

“Xem ra cô vẫn chưa biết. Vậy sao lại muốn miễn phí cho ta?”

“Tôi muốn xin đại nhân Lando một lần nữa chọn dùng Shia”, tôi hít sâu, đánh một hồi trống cổ vũ tinh thần, nói cho hết câu: “Bởi vì chai dung dịch mà các ngài nói Shia làm vỡ, thực tế là do tôi không cẩn thận đánh rơi, không liên

quan gì đến cô ấy”.

Lando im lặng một lúc lâu: “Cô không sợ sau khi nói ra, sẽ không còn cơ hội lên chiến trường nữa sao?”.

“Nếu tôi không làm rơi thứ đó, cơ hội đã thuộc về cô ấy rồi.”

“Cứ thế đi, cô cứ nghiên cứu thư ủy thác trước”, Lando ngược nhìn tôi, đôi đồng tử sáng ngời như thủy tinh màu tím: “Nếu cô thật sự muốn tôi chọn Shia lần nữa, tốt nhất là cố gắng hết sức mà làm cho tốt cây ma trượng này”.

“Được!” Tôi đem hết sự tự tin đồng ý với ngài.

Nhưng chỉ năm phút sau khi Lando rời đi, tôi đã bắt đầu hối hận vì sao mình có thể tự tin như thế. Nguyên liệu chế tác chính trên bức thư ủy thác kia chỉ có năm loại: Cành khô của cây thế giới^[3], kim cương Mani^[4], vảy của con rồng Nidhogg^[5], dung nham núi lửa Muspell, nước suối trong lòng đất Mimir^[6]. Thứ tôi biết rõ, chỉ có nước suối Mimir mà thôi. Nước suối này được sản sinh ở đất nước của những Người khổng lồ, bất kể xét trên phương diện luyện kim hay chế tạo vũ khí, nó đều là thứ nguyên liệu thuộc hàng thượng đẳng. Nhưng nó có

một đặc tính là chỉ cần gặp không khí trên mặt đất thì sẽ bốc hơi.

[3] Cây thế giới có tên là Yggdrasil, một cây sồi khổng lồ nối liền chín thế giới trong vũ trụ.

[4] Mani là tên của thần Mặt trăng.

[5] Nidhogg là con rồng khổng lồ nhất và được xưng tụng là con quái vật mạnh nhất trong thần thoại Bắc Âu. Nó có sức mạnh tàn phá khủng khiếp và đe dọa sự tồn tại của vũ trụ.

[6] Trong thần thoại Bắc Âu, Mimir là tên người khổng lồ, chủ nhân của dòng suối trí tuệ Mimir.

Đám nguyên liệu này, nếu không đi khỏi Vanaheim thì e là không thể lấy

được. Nhưng hiện nay tộc Aesir có mặt ở khắp chín thế giới, có lẽ tôi chưa kiểm xong nguyên liệu thì đã bỏ xác ở bên ngoài rồi.

Sáng hôm sau, tôi vừa cùng mọi người ăn sáng trong xưởng rèn, vừa lật tờ báo trên bàn ra xem. Kết quả là đọc được một tin về Lando:

Tiệc sinh nhật mừng đại ma đạo sư Lando tròn sáu mươi tuổi sẽ được tổ chức sau hai tháng nữa. Tất cả các vị thần cùng những người có danh tiếng đều được mời, họ sẽ tới hoàng cung Hoenir tham gia tiệc mừng vào ngày sinh nhật ngài. Đây sẽ là yến tiệc long trọng nhất

Vanaheim trong suốt năm mươi năm qua, cả số người tham dự lần quy mô đều cực lớn, vượt xa tiệc mừng công của thần Ánh sáng Balder ba năm về trước.

Hai ngày sau, Lando lại xuất hiện tại phố Idun.

“Đại nhân Lando, cây ma trượng này tôi không làm được.” Sau khi tra cứu, tìm hiểu về đồng nguyên liệu xong, vừa nhìn thấy ngài tôi đã đi thẳng vào vấn đề.

“Một mình cô làm chắc chắn không dễ dàng gì, bởi vì thu thập đồng nguyên liệu này thực sự là việc khó khăn.”

Đâu chỉ là khó khăn? Đây là việc không thể làm được. Cây ma trượng Lando muốn tôi làm chính là một thứ thần khí chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

“Nguyên liệu ta có thể lấy được. Tuy nhiên, một vài thứ còn có thời hạn sử dụng, thế nên cô phải đi với ta một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Theo ta.” Lando hát hát cầm, xoay người lao vào trong không trung. Tôi cùng đám công nhân trong xưởng gỗ ngác nhìn nhau trong chốc lát, sau đó thì

ôm theo một bụng nghi ngờ đi ra ngoài.

Đợi đến lúc tôi ra, Lando đã cưỡi trên lưng kim dực long. Ngài vẫy tay với tôi, ý bảo tôi bước tới. Tôi do dự một lúc mới chậm chạp nhấc chân lên. Phía sau Lando vẫn còn đủ rộng. May mà con rồng này không nhỏ nhắn xinh xắn cỡ con Dodo của Shia, mỗi lần ngồi chung với cô nàng là một lần tôi cảm thấy mình bị ép cho bẹp gí người.

Lando vỗ lưng kim dực long, con rồng liền cất cánh lao vào bầu trời rộng lớn. Tôi khẽ kêu một tiếng, lập tức nắm chặt lấy sừng trên lưng nó.

Không khí lạnh lạnh lướt qua gương mặt, chỉ trong nháy mắt, những ngôi nhà cao to ở vương đô đều biến thành những mảnh đồ chơi vàng chói chi chít phía dưới, chỉ có quần thể hoàng cung Hoenir chót vót giữa tầng mây là ngày càng hiện rõ. Còn những ngôi làng cùng thành trấn^[7] của Vanaheim sớm đã biến thành những mảng màu sặc sỡ lấp ló dưới những tầng mây.

[7] Thành phố và thị trấn .

Trong hoàng cung Hoenir có một tòa tháp rất cao, đỉnh tháp quanh năm suốt tháng đều tỏa ra thứ ánh sáng chói chang đỏ lửa chói mắt, bên ngoài còn được bao

phủ bởi một tầng ma pháp màu lam nhạt. Những buổi tối tôi cùng Shia ngồi bên cửa sổ nói chuyện, mỗi lần nhìn thấy tòa tháp kia, chúng tôi đều nói đó là ánh nền của hoàng cung, bởi vì màu sắc quá đẹp, hơn nữa lại rực rỡ vô cùng.

Mãi đến khi kim dục long dừng lại bên ngoài tòa tháp, tôi mới nhận ra đích đến của chúng tôi chính là nơi đây. Lando cầm lấy tay tôi: “Đừng buông tay ra, nếu không sẽ bị ma pháp làm tổn thương”.

Tôi gật đầu. Ngài kéo tôi đi qua tầng ma pháp, nhảy vào trong tháp.

Chương 5: Viên kim cương của thần mặt trăng Mani

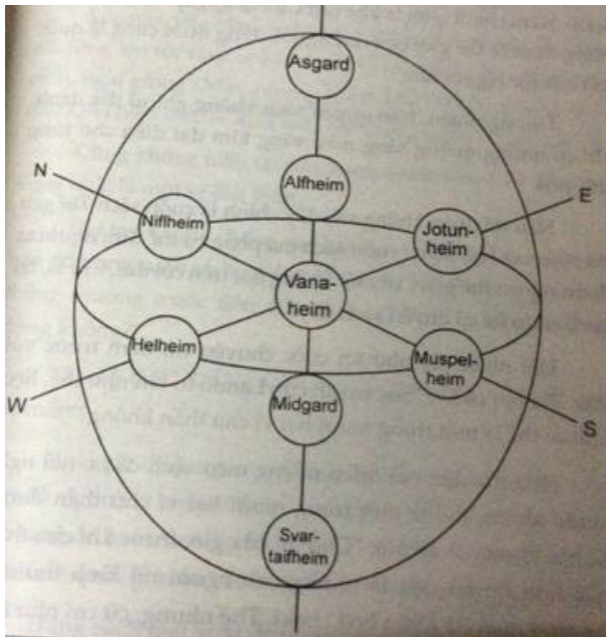
Vào tòa tháp, bên trong là một gian thạch thất, phóng tầm mắt ra xa có thể thấy được một cầu thang thật dài, bậc thềm được tạo thành từ vô số những phiến đá lơ lửng giữa không trung. Tận cùng của cầu thang có một bệ đỡ bằng đá, bên trên đó không biết được đặt báu vật gì, chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ chiếu thẳng lên, thông với nóc nhà.

Tôi cùng Lando đi lên cầu thang, đến

bên bệ đá kia.

Trên đó đặt một quyển sách còn đề mở. Trang giấy mở ra tựa như một mặt gương màu đỏ, trong suốt, trơn nhẵn, tỏa ra ánh sáng đỏ rực. Tôi thậm chí có thể thấy rõ bóng của mình phản chiếu trên bề mặt sách. Nhưng bởi trang sách kia vẽ đầy những hình thù kỳ quái, nên ánh sáng phát ra cũng như phim đèn chiếu, mang theo những vết lốm đốm dày đặc, lặng lẽ xoay quanh trong gian phòng. Lúc Lando lại gần xem, vàng ánh sáng đỏ kia cũng phản chiếu lên mặt ngài, kể cả những vết lốm đốm kia cũng lặng lẽ chuyển động trên gò má ngài.

Lại nhìn kỹ một lần hình vẽ trên trang sách, hóa ra không phải là cái gì xa lạ, mà chính là bản đồ Sơ lược của chín thế giới^[1].

[1] Trong bản đồ được vẽ trong cuốn sách, vị trí của một vài thế giới được điều chỉnh để phù hợp với tình tiết của câu chuyện. Độc giả có thể xem bản chính xác tại địa chỉ

http://en.wikipedia.org/w/index.php?title=File:Norse_Nine_Worlds.jpg

Chín thế giới phân thành năm tầng. Thần giới Asgard ở tầng cao nhất. Thế giới của Tinh linh ở bên dưới Thần giới Asgard một bậc. Tầng trung gian có năm thế giới: phía bắc là đất nước của băng, phía nam là quốc gia của lửa, phía đông là lãnh địa của những Người khổng lồ, còn phía tây là minh giới^[2]. Nằm chính giữa là khe nứt Ginnungagap và Vanaheim. Tầng dưới là thế giới của con người. Tầng dưới cùng là quốc gia của tộc Người lùn.

[2] Địa ngục.

Đương nhiên, trên quyển sách không ghi rõ địa danh, chỉ có những quầng sáng màu vàng kim đại diện cho từng thế giới.

Nếu tôi đoán không sai, đây chính là cuốn sách *Thế giới ma pháp của Hỏa thần* - cuốn sách ma pháp có thể đưa người ta đi du ngoạn thế gian, có một không hai trên cõi đời. Chỉ là, tại sao Lando lại có quyển sách này?

Đột nhiên tôi nhớ tới cuộc chuyện trò đêm trước với Shia. Tôi hỏi cô ấy: “Sức mạnh của Lando to lớn như thế, liệu ngài có thể là một trong mười hai vị chủ thần không?”.

Shia tức đến nổi mồm miệng méo xệch cả ra, nói ngài Lando không thể là một trong mười hai vị chủ thần được. Tôi hỏi vì sao, cô ấy nói: “Cho tới bây giờ, trước khi chủ thần thức tỉnh thì họ đều là những con người rất bình thường. Trừ phi Lando là Odin hoặc Loki. Thế nhưng, cứ coi như sức mạnh chưa hoàn toàn thức tỉnh, thì tính cách đặc thù cũng không thể thay đổi. Thần thơ ca Bragi của tộc Aesir đã từng tiên đoán, Odin sống lại sẽ là một chàng trai trưởng thành với mái tóc đen, vô cùng chững chạc; còn Loki sống lại sẽ là một Thần tộc đang độ tuổi giao giữa hai ngưỡng bờ niên thiếu và trưởng thành, mái tóc màu đỏ, tính tình bộc trực mạnh mẽ, tướng

mạo đẹp đẽ. Cậu nghĩ xem Lando giống ai?”.

Lúc này, tôi nhìn Lando đang chăm chú nghiên cứu bản đồ, từng lọn tóc nhạt màu lòa xòa trước trán. Nếu xét về tính cách, ngài giống Odin, nhưng khuôn mặt thì lại phẳng phất như Loki hiện thế. Về màu tóc... thì chẳng giống người nào cả.

Cũng không hiểu tại sao, trong thâm tâm tôi không hy vọng ngài là một vị chủ thần.

Hai tay Lando chống vào hai bên bệ đá, chăm chú nhìn bản đồ trong cuốn sách, miệng lẩm bẩm: “Khi làm ma

trượng, thông thường trước tiên đều chọn gỗ để làm thân trượng, đúng không?”.

“Đúng thế.” Tôi trả lời ngài trong khi thần trí vẫn còn mê mẩn.

Ngài gật đầu, ngón tay thon dài vẽ ngang vẽ dọc trên bản đồ, ngón tay chạm tới chỗ nào, đầu ngón tay sẽ lập tức bị ánh sáng đỏ bao trùm lấy. Cuối cùng, ngón tay ngài dừng lại ở Alfheim - quốc gia của các Tinh linh - và nhẹ nhàng gõ xuống.

Trang sách loạt xoạt được lật sang một bên. Rất nhanh, ánh sáng đỏ trên bề mặt sách biến mất, thay vào đó là thứ ánh

sáng màu xanh biếc. Nhìn vào cuốn sách ma pháp, trang sách vẽ một gốc cây thật lớn, sinh trưởng bên trên một dòng suối. Mặt nước xung quanh có rất nhiều Tinh linh với những đôi cánh dài mềm mại đang bay lượn, thân thể trong suốt và sáng rực, nếu không nhìn kỹ, có lẽ sẽ nhầm thành những con đom đóm đang không ngừng di chuyển. Mà cái cây đó, chắc chắn là cái cây lớn nhất mà tôi nhìn thấy trong cuộc đời mình, nó lớn đến độ có thể xây cả một tòa thành trên đó... Không, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trên cây thực sự có một tòa thành. Bên trên rễ cây có rất nhiều hòn đảo nhỏ và vô số chiếc thuyền con đang trôi nổi, trên mỗi đảo nhỏ và thuyền con cũng được xây vô số

ngôi nhà nhỏ.

Cách quy hoạch thành thị này chẳng phải là giống hệt Vanaheim sao? Tòa thành lớn ở chính giữa, những hòn đảo nhỏ rải rác khắp bốn phương. Chỉ khác một chỗ là, Vanaheim xây ở trên không trung, chứ không phải trên cây.

“Đi thôi.”

Lando nhẹ nắm tay tôi, tay còn lại cầm cuốn sách ma pháp, niệm một câu thần chú. Ánh sáng phát ra từ trong cuốn sách ngày càng mãnh liệt, bủa vây chúng tôi, che lấp tầm mắt.

Tới lúc mở mắt ra, tôi mới kinh ngạc phát hiện, chúng tôi đã đứng ở vị trí hiện ra trên sách.

“Chuyện gì thế này?” Tôi biết trên quyển sách kia có bản đồ chi tiết của thế giới, còn có thể tái hiện tình hình thật sự đang diễn ra ở bên ngoài, nhưng không ngờ nó còn có công năng di chuyển trong nháy mắt.

“Làm thế này sẽ nhanh hơn.”

Lando mang tôi bay lên khoảng không trên cây, sau đó chỉ vào tán cây. Một tia sét đánh xuống, chặt rơi một cành nhỏ. Ngài lại chỉ vào cành cây đó, một dòng

nước trong suốt chảy qua, cuốn lấy cành
cây, đưa đến tay ngài.

“Lấy được rồi, một cành của cây thế giới”, Lando cười với tôi. Ngài dừng lại giữa không trung, lại mở cuốn sách ma pháp, nghiên cứu địa điểm tiếp theo.

Tôi nhìn vương quốc của các Tinh linh bên dưới, cảm thấy cứ như mơ vậy. Trước đây tôi từng đọc qua rất nhiều câu thơ đẹp ca ngợi về cảnh sắc thần tiên của đất Alfheim, nhưng chưa từng tận mắt trông thấy. Các Tinh linh xinh đẹp kia đang bay lượn trên mặt nước thành từng nhóm, mặt nước lấp lánh ánh sáng, như thể dưới tán của cây thế giới đang có một trận tuyết ánh sáng, hoa tuyết quay tròn trong không gian rộng lớn, nhàn nhã mùa vui.

“Thích nơi này lắm sao?”, giọng nói của Lando vang lên bên tai tôi, dịu dàng vô hạn.

Trong lòng có chút căng thẳng, tôi ra sức lắc đầu quầy quậy: “Rất đẹp, có điều chúng ta phải tranh thủ thời gian, nếu không nhánh cây này sẽ chết mất”.

“Trong vòng nửa tháng nó không chết được đâu. Nếu cô thích nơi này...”

“Không sao, tới chỗ tiếp theo thôi.”

“Được. Vậy lần sau quay trở lại.”

Lando gõ nhẹ vào một điểm khác trên cuốn sách.

Vừa nhìn thấy khung cảnh quen thuộc bên trong, tôi lại không nhận được mà thờ dài thườn thượt. Không ngờ sau nhiều năm như thế mà tôi vẫn phải quay lại nơi này.

Sau khi thứ ánh sáng nâu vây quanh thân thể biến mất, chúng tôi đã tới thế giới của Người lùn - Svartalfheim.

Nguồn ebooks:

Nếu đã tới Svartalfheim, thì mục tiêu chắc hẳn là kim cương Mani. Tôi chưa

tra ra được kim cương Mani là cái gì, nhưng lại tìm được rất nhiều ghi chép về thần Mặt trăng Mani:

Ngài là con trai của Người không lồ, em trai của nữ thần Mặt trời. Chị gái ngài tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, hoạt động ban ngày, còn ngài lại tỏa ra ánh sáng màu bạc, bay nhảy về đêm. Họ vốn là hai vị thần thay phiên nhau chuyển động để mang đến mặt trăng và mặt trời cho nhân gian, song bởi Mani có vẻ ngoài cực đẹp, tính tình vừa vị kỷ lại vừa ham chơi, vậy nên Odin đã xóa bỏ chức vụ của ngài, còn liên lụy tới cả người chị gái.

Sau đó Mani rong chơi khắp nơi trên thế giới, trêu chọc đủ loại người, nhưng đâu không lại những gã lùn giao hoạt. Điều này đã kích thích tâm lý phản nghịch trong lòng ngài, ngài lập lời thề sẽ ở lại vương quốc của Người lùn, dẫn vật họ đủ một nghìn năm mới chịu rời đi. Nghe nói Mani sẽ đứng ở chỗ đông người, hát vang khúc hát đêm trăng vô cùng êm tai, những người nghe tiếng hát của ngài sẽ sản sinh ảo giác, nhầm tưởng vật trước mặt là người mà mình si mê yêu mến, trong lúc ấy Mani sẽ làm những gì ngài muốn. Người có thể chống lại sự mê hoặc này chỉ có ba loại: người có người yêu bên cạnh, người không có người yêu và người điếc.

Tôi và Lando tới trước cổng một ngôi làng nhỏ ở Svartalfheim. Ngôi làng này được dựng lên tại một khu mỏ trong lòng núi, trông hươu trông hoác, cát bụi đầy trời. Cổng làng đông nghịt Người lùn, bọn họ đều mặc những bộ quần áo vô cùng sắc sỡ, cái mũi dài cũng bị trét lên ba thứ màu đỏ, vàng, xanh, mỗi Người lùn đều cầm trong tay một vại bia rộng to bằng bắp tay, hình như họ đang tổ chức tiệc bia hằng tháng.

“Kim cương của Mani, có phải sẽ được Mani mang theo bên người không?”, tôi hỏi Lando.

“Đúng vậy. Viên kim cương kia thực

chất là do nước mắt của hấn ngưng tụ thành, mà mấy nghìn năm qua Mani chắc khóc không quá một lần, lại chỉ mang theo mình một viên kim cương duy nhất. Thế nên viên kim cương hấn mang trên người nhất định sẽ tập trung một lượng ma lực vô cùng lớn.”

“Vậy ngài có chắc hôm nay ngài ấy sẽ tới chỗ này không?”

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Song, tiệc bia ban đêm của ngôi làng này là bữa tiệc điên cuồng, phóng túng nhất, Mani chắc sẽ không bỏ lỡ dịp này đâu.”

Lúc này, rất nhiều Người lùn đang

đồng loạt nhìn chăm chăm về phía chúng tôi, lộ ra vẻ khinh miệt, thì thầm to nhỏ. Người lùn luôn luôn thiên vị Thần tộc Aesir, lý do là Thần tộc Vanir quá giả dối, lại vô cùng thích ánh sáng. Tộc Người lùn ghét ánh sáng, giống như chúng tôi ghét bóng tối vậy. Bởi thế, chuyện bị người ta kỳ thị, tôi cũng đã sớm lường trước rồi. Chỉ là, đột nhiên tôi nghe được một câu nói: “Đàn ông Vanir là đám vô dụng nhất, làn da trắng nhợt yếu ớt, màu tóc cũng nhạt như thế, không có tí khí khái nam tử nào. Đàn ông chân chính á? Phải giống Shujin! Đám Thần tộc Vanir bị ngài ấy giết có lẽ còn nhiều hơn tất cả số Người lùn gộp lại ấy chứ”.

Tôi thiếu chút nữa thì nghẹn chết. Năm nay Shujin cũng phải hơn hai trăm bảy mươi tuổi rồi, vậy mà bọn họ còn nói hấn có phong độ đàn ông? Được rồi, râu mép của hấn không trắng phớt ra, nhưng cái dáng dấp kia rõ ràng là của một lão già tuổi xế chiều... Xem ra, thẩm mỹ của những người tộc Dwarf có sự khác biệt không nhỏ so với chúng tôi.

Lúc này, lại có một gã Người lùn khác nói: “Đứa con gái Aesir kia đúng là đê tiện, dám ở cùng một gã đàn ông tộc Aesir. Bọn chúng tới đây làm gì? Ai ra đuổi bọn chúng đi đi!”.

Nghe câu ấy, tôi lập tức quay sang

liếc Lando một cái. Lando không có phản ứng gì, chỉ bước tới chỗ một người phụ nữ Dwarf, mua hai vại bia. Tôi chợt nhớ ra mấy người Dwarf kia vừa nói ngôn ngữ của họ, Lando chắc là nghe không hiểu, lập tức thở phào một hơi.

Ai ngờ tôi thở phào chưa xong thì đám người kia đã hét âm lên. Mông của hai gã lùn vừa nói ban nãy đang bốc cháy ùng ùng.

Tôi bỗng quay đầu lại nhìn Lando. Ngài giơ vại bia lên, nói với họ: “Nếu các người lấy số lượng kẻ thù giết được để đo khí khái đàn ông, thì ta sẽ rất cảm tạ lời ca ngợi của các người. Mặt khác,

vị tiêu thư này là người của Thần tộc Vanir”. Nói xong, ngài đưa vai bìa cho tôi, hát hát cầm về phía ngôi làng, sau đó bước qua cánh cổng thấp lè tè, vào trong làng.

Nghe đồn ngài ấy và Shujin vẫn rất kèn cựa nhau, xem ra không phải người ta đồn thổi lung tung.

Trời dần tối.

Trong làng, tiệc đêm bên lửa trại đã bắt đầu, tiếng đàn phong cầm thánh thót vang lên, rất nhiều người Dwarf đang tay nắm tay xoay quanh đồng lửa, nâng chén, khiêu vũ, vô cùng náo nhiệt. Lando uống

hai cốc bia với tôi, nói: “Nói thật, bia và khoáng thạch của Svartalfheim đều là những thứ tuyệt hảo nhất trong chín thế giới”.

“Tôi chỉ không ngờ đại nhân Lando có thể nói được ngôn ngữ của tộc Người lùn.”

“Ngôn ngữ của Người lùn có lẽ là thứ tiếng đơn giản nhất trong năm chủng tộc.”

“Chẳng lẽ ngài còn biết ngôn ngữ nào khác nữa?”

“Ngôn ngữ của con người quá nhiều,

ta chỉ biết một chút thôi. Những cái khác đều học được kha khá, giỏi nhất là ngôn ngữ của tộc Người không lồ.”

“Ngôn ngữ của tộc Người không lồ?”, mặt tôi như thể được kéo dài ra, “Cách phát âm và ngữ pháp đều khác hoàn toàn so với với ngôn ngữ của chúng ta, tôi đã dành rất nhiều thời gian để học mà cũng không được. Tôi cảm thấy nó là thứ khó học nhất. Đại nhân Lando chỉ cho tôi ít kinh nghiệm đi...”.

“Nếu cô muốn học thì sau này ta sẽ từ từ dạy cô, hôm nay phải chờ được Mani trước đã”, Lando suy nghĩ một chút lại nói thêm: “Gọi Lando là được rồi”.

“Cái này... không được hay cho lắm.”
Gọi thẳng tên thần tượng thế có ổn không?

Lando ngẩng đầu, vẫn thản nhiên nhìn tôi, nhưng khóe môi khẽ động đậy. Tôi vốn định bảo ngài lặp lại một lần câu nói trước, lại đột nhiên phát hiện bản thân không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, kể cả là âm thanh của chính mình. Còn những người Dwarf ở xung quanh đều đang ôm đầu, ngồi sụp xuống đất.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, một tiếng ca nhẹ nhàng vẫn vút bên tai. Giọng của

người hát rất mơ hồ, thậm chí nghe không ra là nam hay nữ, còn mang theo tiếng vọng của trời xa, giống như tiếng sóng biển từ nơi xa xôi vọng lại... Tôi không tìm được ôm lấy đầu, cuộn người trên mặt đất.

Tiếng ca càng lúc càng mơ hồ, như có như không, càng lúc càng xa...

Một lúc sau, có người vỗ nhẹ lên vai tôi.

Tôi khẽ chớp mắt, ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đen vô cùng thâm thúy.

Trong khoảnh khắc ấy, những người xung quanh đều biến mất.

Người đứng trước mặt tôi thân hình cao lớn, khôi ngô tuấn tú, nhưng lại không hề lộ ra thần sắc ngang tàng thô lỗ. Chàng mặc bộ chiến giáp màu bạc, một tay cầm mũ giáp, tay còn lại cầm một cây trường thương cao hơn chàng nửa cái đầu, dưới mái tóc ngắn đen tuyền kia là một gương mặt vô cùng trắng trẻo. Vốn dĩ, đàn ông nếu quá trắng sẽ khiến người ta có cảm giác ẻo lả, nhưng chiếc mũ cao thẳng kia đã điểm thêm cho chàng mấy phần chín chắn. Màu mắt trái của chàng nhạt hơn mắt phải một chút, hốc mắt rất sâu, thế nên trông có chút cao

ngạo, có chút lạnh lùng.

Mặc dù vậy, trong đầu tôi cũng chỉ hiện lên hai cụm từ: anh tuấn, khí chất vương giả.

Không sai, trên người chàng tràn ngập khí chất của bậc đế vương, khiến người ta không thể rời mắt, thậm chí là chẳng dám tới gần.

Kỳ thực, điều tôi quan tâm nhất cũng không phải những thứ này.

Cái tôi đã nhìn thấy chính là nụ cười mình từng gặp trong vô số giấc mơ. Một

nụ cười hiền rỗ tất cả, rất bao dung, cũng vô cùng say đắm.

Chàng chỉ liếc mắt nhìn tôi một chốc, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Cũng không biết vì sao, một nỗi bi thương không sao hiểu được cùng sự nhung nhớ vô bờ trào lên mãnh liệt trong tôi. Cứ như là chàng ra đi rồi sẽ chẳng bao giờ quay trở về nữa. Tôi lập tức đứng lên, chạy nhanh theo chàng, ôm chặt lấy tấm thân ấy từ phía sau.

“Đừng rời xa em..”, lời còn chưa dứt, nước mắt đã lưng tròng, từng giọt to tròn lăn dài trên má: “Đừng đi, xin chàng...”

Chàng xoay người lại, kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi gần như dùng tất cả sức lực cơ thể, muốn giữ chàng ở lại. Mãi đến khi chàng cũng quay người lại ôm tôi, nhẹ nhàng vỗ về: “Ena, đừng buồn khổ, những thứ em trông thấy đều chỉ là ảo giác mà thôi”.

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, không hiểu gì cả.

Chàng lấy tay che mắt của tôi, một lúc lâu sau mới bỏ tay ra.

Gương mặt phóng đại của Lando gần ngay trước mặt. Tôi kinh ngạc nhìn ngài, chớp chớp mắt, lại nhìn xung quanh. Toàn bộ Người lùn đều đang quần lấy nhau, hôn qua hôn lại, cọ tới cọ lui, còn có rất nhiều gã đàn ông đang ôm một gã đàn ông khác, miệng không ngừng lẩm bẩm “Em yêu”, sau đó xoa mông đối phương.

Lại cúi đầu nhìn, tôi đang ôm chặt lấy thắt lưng của Lando, trên mặt là nước mắt còn chưa kịp khô. Nhưng chuyện khiến tôi quần bách nhất, chính là Lando không hề cảm thấy có gì đó bất ổn, một tay ôm tôi, một tay đang dịu dàng xoa tóc tôi. Có điều, ngài lại không nói chuyện

với tôi.

“Thần Mặt trăng, cảm tạ.”

Hướng ngài đang quay mặt nhìn, có một bóng hình ở trong khoảng trống trên đồng lửa. Bóng hình ấy khá mờ nhạt, nếu không phải nó bị một quả cầu lửa nhốt lại thành hình người, thì người bình thường có lẽ sẽ cho rằng đó chỉ là mây khói.

“Người đã lấy bảo bối của ta đi mất, còn muốn gì nữa? Thả ta ra!”

Lando niệm một câu thần chú, nhưng

tay vẫn không buông tôi ra. Tôi cứng đờ người, tay động đậy, định thoát khỏi tình trạng khó xử này một cách êm xuôi. Có điều, tuy Lando ôm không chặt nhưng muốn thoát ra mà không cho ngài ấy biết thì...

Bóng hình kia nhẹ nhàng rơi xuống đất, rất nhanh hóa thành một bóng người màu bạc.

Một thiếu niên tóc bạc đứng lên, gương mặt tuần tú, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười đầy tà khí: “Thật không ngờ người thay đổi nhiều như thế”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”, gương mặt

Lando không có biểu hiện gì.

“Tên dối trá, ta xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu.”

Lando không thèm để ý tới người kia.

“Ta rất hiếu kỳ, tại sao ngươi không có tí phản ứng nào với tiếng hát của ta? Theo lý mà nói, ngươi phải là người sợ nhất...” Nói đến đây, Mani liếc mắt nhìn ta, kinh ngạc lùi về phía sau một bước: “Chủ thần phù hộ, đây là, đây là...”

“Ngươi dám nói thêm một chữ, thế giới này sẽ không bao giờ có thần Mặt

trắng nữa.”

“Thấy chưa, lộ bản tính rồi kìa.”
Mani trừng mắt nhìn Lando, nghiên răng nghiên lợi: “Ta không biết vì sao người lại ngụy trang thành bộ dạng này, nhưng nếu người làm thế là vì phụ nữ, ta đây nói cho người biết, hãy bỏ cuộc đi. Cái tên tình thánh dờm, tâm lý biến thái, không biết kiểm soát bản thân như người, dù có ngụy trang thế nào chẳng nữa cũng không ích gì đâu, sớm muộn gì cũng lộ, không bằng ngay từ đầu đừng diễn làm gì”.

Lando giơ tay, trên tay bùng lên một ngọn lửa.

“Hẹn gặp lại!” Vừa dứt lời, thân hình của Mani vút qua, hòa vào ánh trăng bàng bạc.

Một lúc lâu sau, Lando mới buông tay, nhẹ giọng hỏi: “Giờ đã khá hơn chưa?”

“Ừm, không sao rồi ạ.” Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, bây giờ nhớ lại người nhìn thấy trong ảo giác kia, tôi lại không còn chút cảm xúc nào cả. Ngược lại, câu nói của Mani lại khiến tôi phải chú ý. Khi nhìn thấy tôi, vì sao ngài ấy lại có phản ứng dữ dội như thế?

Hơn nữa...

“Lando.” Thấy Lando giở quyển sách ma pháp ra, tôi không nhịn được kêu lên.

“Sao?”

“Người mình nhìn thấy trong ảo giác mà Mani tạo ra, chắc chắn là người mình yêu thương sao... Nếu như là người chưa bao giờ thấy mặt thì sao?”

“Ta không biết.”

“Vậy, sao ngài không bị trúng kế mê hoặc của Mani?”

Lando đưa cho tôi một viên kim cương to cỡ nắm tay, vô cùng chói mắt. “Chuẩn bị đi thôi. Chân chờ thêm chút nữa, những gã lùn mà tinh dậy là phiền phức đấy.”

Chương 6: Quê hương của tộc Người khổng lồ

Muspelheim là thế giới của nguyên tố lửa từ thời viễn cổ xa xôi, nên còn được gọi là Hỏa quốc. Nơi đây ngập tràn lửa

và sức nóng vô tận, thưở ban sơ, dưới sự tương tác với Băng quốc, Người khổng lồ đầu tiên đã được sinh ra. Tám mươi phần trăm đồi núi ở Muspelheim là núi lửa, trong số các núi lửa lại có đến chín mươi sáu phần trăm đang hoạt động. Vậy nên, ngoại trừ Người khổng lồ Lửa - chúa tể nơi này - và vài loại côn trùng có vỏ rất dày ở dưới chân núi ra, nơi đây gần như không có sinh vật nào nữa.

Cho nên ở đây cũng không có mối nguy hiểm nào đáng nói.

Vấn đề nằm ở thứ cần dùng để chế tạo cây ma trượng này - dung nham. Việc làm sao để lấy được dung nham lên, làm

sao rớt nó vào trong ma trượng, là việc khiến người ta rất đau đầu.

Mà vấn đề then chốt nhất chính là, tôi sắp bị chỗ này hun chết rồi.

Bởi vì nhiệt độ quá cao, không khí như bị bóp méo, tôi và Lando lơ lửng đứng giữa hai ngọn núi lửa, phía dưới là dòng dung nham đang cuộn cuộn sôi trào. Mồ hôi theo gò má thi nhau chảy xuống, hai gò má nóng đến độ có thể nướng chín một con vịt. Tôi cố sức nhẫn nại, gia công cây ma trượng, đem viên kim cương khảm ở trên bề mặt. Quanh năm suốt tháng ỷ lại vào thợ khảm, kỹ năng của đôi bàn tay tôi đã thoái hóa về đến

cấp bậc nhà trẻ mất rồi.

“Bây giờ cần dung nham...” Tôi nắm lấy đầu trượng trống rỗng: “Làm sao lấy ra được bây giờ?”.

“Chờ một lát.”

Lando bay xuống dưới một đoạn, dang hai tay ra, hơi nhấc lên trên một chút, dòng dung nham cuộn cuộn như dã thú đột nhiên dịu dàng tựa một dòng nước trong trẻo, ngoan ngoãn bay lên phía trên. Đến lúc tới bên cạnh Lando, dung nham lại xoay tròn quanh thân người ngài.

Tôi trừng mắt kinh ngạc nhìn từng động tác của ngài.

Từ lúc tới nơi này tôi đã cảm thấy có gì là lạ. Tuy Lando là đại ma đạo sư, tất cả ma pháp của các nguyên tố chắc chắn không làm khó được ngài, nhưng thiên phú của một Thần tộc quyết định bởi thứ nguyên tố được sinh ra từ nhỏ trong cơ thể của người đó.

Càng tinh thông ma pháp của hệ nguyên tố nào, sẽ càng không sợ những ma pháp tấn công của hệ nguyên tố đó. Nói cách khác, Hỏa ma đạo sư sẽ có sức kháng cự rất lớn với cái nóng, Thủy ma đạo sư thì lại rất giỏi chịu lạnh. Ma đạo

sur có thể dùng nguyên tố để tấn công hoặc kiềm chế người khác, nhưng không thể điều khiển nguyên tố như làm ảo thuật thể được.

Người ta đồn rằng thứ Lando am hiểu nhất chính là ma pháp thuộc hệ Địa, từ rất lâu rất lâu trước đây, trong lúc đọc báo, tôi đã từng thấy cảnh ngài khéo léo thao túng nguyên tố đất, khiến cát đá mù trời. Thế nhưng, từ lúc quen ngài tới giờ, tôi thấy ma pháp mà ngài dùng nhiều nhất hình như là thuộc hệ Hỏa.

Hơn nữa, từ sau khi đến Muspelheim, ngài chưa chảy một giọt mồ hôi nào, cũng không có chút gì tỏ ra khó chịu,

ngược lại, tâm tình cực tốt. Điều quan trọng nhất là, đám dung nham kia dường như có thể nghe hiểu tiếng người, tự động kéo thành từng dải, chậm rãi chui vào thân ma trượng.

Tới lúc toàn bộ dung nham đều đã vào trong ma trượng, tôi lau mồ hôi trên mặt, nhìn không được mà nói một câu: “Lando, ngài quả thật rất lợi hại”.

“Thật không? Lợi hại thế nào?” Lando bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mái tóc màu vàng nhạt phản chiếu ánh sáng đỏ rực.

Không biết có phải do tôi ảo giác, ngài ấy hình như... có gì đó khác trước

đây?

“Tôi chưa từng gặp ma đạo sư nào có thể khống chế những nguyên tố nguyên thủy như thế này, Hỏa ma pháp của ngài thành thực đến độ... cứ như là cùng lửa đỏ hòa vào làm một ấy.”

“Thật sao? Nhưng chuyện này cũng không tốt đẹp gì đâu.” Lando cắn môi, gương mặt chậm rãi xích lại gần tôi, mở miệng lẩm bầm gì đó. Cùng lúc ấy, dòng dung nham ngài nâng trên tay đột ngột nổ tung, bị ngọn lửa hung bạo hơn thiêu đốt. Ngài hơi nheo mắt, nói: “Sẽ làm người ta chết cháy”.

Khi ngài nói những lời này, nham thạch nóng chảy đã rơi xuống lòng bàn tay ngài. Nhưng ngài chẳng có chút phản ứng nào, đảo chúng sang tay bên kia rồi hất đi, giống như đang nghịch nước.

“Tay ngài...”, tôi hoảng hốt kêu lên, nắm lấy tay ngài ấy, kiểm tra một lượt: “Sao lại bất cần như thế?”.

“Không sao đâu”, Lando bỗng cầm cổ tay tôi, kéo tôi đến trước mặt ngài: “Ena, nàng đang quan tâm ta sao?”.

Lòng bàn tay ngài nóng quá, nóng đến độ khiến tôi kinh ngạc đến ngây người.

“Ngài... làm sao thế?”

“Nói đi, có phải ngài đang quan tâm tới ta không?”

“Lando, có phải ngài thấy khó chịu chỗ nào không, sao tự nhiên...”

“Trả lời ta!” Giọng ngài cao vút, nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng tăng cao.

Tôi sợ đến độ gật đầu lia lịa: “Đúng, tôi đương nhiên đang lo lắng cho ngài”.

“Thật không?” Ngài buông tay ra, ngồi xuống giữa không trung, nghiêng

đầu, lộ ra một nụ cười tà ác nhưng đẹp đến mê người. “Ta không tin nàng.” Nói xong, hai lòng bàn tay ngài bùng lên ngọn lửa.

Người trước mắt tôi có đúng là Lando không? Tôi bắt đầu nghi ngờ có phải có ai đó đang chiếm thân thể ngài.

“Bỏ đi. Chúng ta đi thôi.” Lando chán nản nhún vai, lấy ra cuốn *Thế giới ma pháp của Hỏa thần*, mở ra: “Tiếp theo chúng ta phải đi đâu nhỉ? A, đúng rồi, tới Asgard đi”.

“Rốt cuộc ngài muốn nói gì?” Tôi lại gần, lắc vai ngài: “Lando, ngài tỉnh táo

một chút đi, ngài có đúng là Lando không?”.

“Ta đương nhiên không phải Lando, thật ra tên ta là...”, ngài mỉm cười, tiến lại gần ta một chút: “Odin đã sớm phải chết rồi, nàng có biết không? Hẳn ta là tên giả nhân giả nghĩa nhất trên thế gian này!”.

“Làm sao mới khiến ngài bình thường trở lại? Lando! Lando!”

Tôi dùng sức lắc lẩy lắc đẽ, hy vọng có thể lắc cho ngài tỉnh ra. Kết quả là ngài mở to hai mắt, dùng một ánh nhìn ngây thơ như đứa trẻ nhìn tôi, một lúc

sau, ngài cắn bờ môi tôi.

Tiếng kêu kinh hoàng của tôi bị vùi lấp trong nụ hôn của ngài. Một tay ngài cầm quyển sách ma pháp gần bị ngọn lửa thiêu trụi, tay kia ôm lấy thắt lưng tôi, cố kéo tôi sát lại bên mình, sức lực của ngài lớn đến mức chẳng giống một Thần tộc bình thường.

“A...” Ngài đột nhiên buông tôi ra, che lại khóe môi đang chảy máu. Sau đó ngài lắc lắc đầu, gõ nhẹ lên trang sách, nắm lấy tay tôi, niệm thần chú.

Chỉ trong chớp mắt, nhiệt độ không khí đột ngột hạ xuống, xung quanh tôi là

một trời băng tuyết, mờ hôi trên mặt như bị kết thành băng trong chớp mắt.

Chúng tôi đang đứng trên một bình nguyên băng tuyết.

“Ta... xin lỗi!” Lando lập tức nói.

“Ngài đừng tới gần!” Tôi đưa hai tay bắt chéo trước ngực, lùi về phía sau hai bước.

Lando lau khóe miệng, tới gần tôi: “Ena, ta... ta phải giải thích một chút, đây không phải ý muốn của ta”.

“Đừng lại gần!”

Lando lập tức dừng bước, đứng nguyên tại chỗ: “Chỉ cần ta tới Muspelheim, tình hình sẽ trở nên nóng nảy kỳ lạ, hơn nữa không thể nào không chế bản thân được. Tình huống này không phải là chưa từng xảy ra, nhưng lần này nghiêm trọng hơn một chút, chuyện vừa rồi, ta rất xin lỗi”.

Tôi cũng dịu xuống một chút: “Vì sao... lại như thế?”.

“Từ lúc sinh ra đã thế rồi.”

Tôi im lặng trong chốc lát. Chưa từng gần kề với đàn ông con trai, từ nhỏ tới lớn, tôi luôn cảm thấy đám con trai tính tình đều rất tốt, lại còn hay nhường nhịn con gái, vậy nên, vừa này không phải tôi tức giận, mà là sợ hãi.

Lần đầu tiên tôi biết, hóa ra con trai... nguy hiểm như thế.

Kỳ thật, nếu ngài ấy vẫn giống như bây giờ, có thể, có thể tôi sẽ không ghét nụ hôn của ngài.

Nghĩ tới đây, tôi lắc đầu lia lịa, đá bay cái suy nghĩ kỳ quái ấy ra khỏi đầu: “Còn chỗ nào đi tới mà ngài sẽ bị ảnh

hưởng tâm lý nữa?”.

“Không còn chỗ nào.”

“Nếu thế, thì bỏ đi”, tôi lấy hai tay ôm cơ thể mình thật chặt, thực sự rất lạnh.

Đây là Niflheim, thế giới của nguyên tố băng viễn cổ, còn có tên là Băng quốc, ở tận cùng phía bắc của khe nứt Ginnungagap. Nơi này hoàn toàn không có ánh mặt trời, chỉ có sương mù dày đặc và cái lạnh thấu xương. Mà lúc này, sương mù dày đặc như những quả cầu trơn bóng lơ lửng trên không trung, bị gió lạnh đẩy đưa tới bốn phương tám hướng, khiến cho bình nguyên băng tuyết vốn đã

trắng xóa một màu, nay lại càng giống một tòa mê cung.

Nếu tôi đoán không sai, mục tiêu của chúng tôi là đi tìm con rồng Nidhogg. Bởi vì một trong ba nhánh rễ của cây thế giới có ở nơi này, mà từ lúc thế giới mới hình thành, Nidhogg đã không ngừng gặm nhấm rễ cây Yggdrasil. Sau này khi thế giới hồi sinh, nó lại bị chúa tể của Helheim bắt đi làm súng vật. Helheim được kiến lập ở phía tây của bình nguyên băng giá này. Nghe nói, trong chín thế giới, một phần linh hồn của những người chết sẽ tới cung điện Valhalla ở Asgard, phần còn lại, sẽ tới nơi đây.

Đang suy nghĩ tìm vị trí cụ thể của Helheim, lại nhìn xung quanh, sương mù cũng đã tan đi một chút. Tôi và Lando đang đứng trên một mòm băng nhỏ, còn mặt đất và bầu trời xung quanh đều chật ních các linh hồn trong suốt.

“Đừng cử động”, Lando cũng nhìn xung quanh một chút: “Những vong linh ở đây không lợi hại như ở cung điện Valhalla, chỉ cần cô không cử động, bọn họ sẽ không nhìn thấy được.”

“Bây giờ chúng ta phải làm gì...” Nói đến đây, mòm băng dưới chân tôi đột nhiên nứt ra. Tôi hít sâu một hơi, tuy không phát ra âm thanh, nhưng không tài

nào đứng vững được. Lando lao tới đỡ tôi, kết quả là ngài cũng lão đảo suýt ngã.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả các vong linh đều nhìn về phía chúng tôi, vẫn không nhúc nhích, thời gian như ngừng lại.

Một giây qua đi, hàng trăm nghìn linh hồn trong suốt lao thẳng về phía chúng tôi.

Dưới chân, một ma pháp trận tỏa ánh sáng đỏ lóe lên, ngọn lửa hình bán cầu bao quanh chúng tôi, từng lớp, từng lớp, hình thành một bức tường phòng hộ.

Những vong linh kia lao vào bức tường lửa, nhanh chóng tan ra, bốc hơi, sau đó lại sống lại ở một nơi gần đây.

Có thể là vì hai nguyên tố xung khắc, ma pháp mà Lando tung ra không còn mạnh như lúc ban đầu. Ngọn lửa dường như đang dần bị hắt nước lạnh vào, càng ngày càng yếu.

“Không ổn rồi, xem ra chúng ta phải nhanh chóng đi thôi. Nghĩ biện pháp khác rồi sẽ trở lại sau”, Lando vừa nói vừa mở sách ra.

Lúc này, mỏm băng vốn chỉ nứt thôi đột nhiên gãy lìa. Không hề có chút đề

phòng, tôi ngã xuống. Nhưng rất kỳ quái, sau khi tôi ngã, lại không bị rơi xuống dòng sông băng bên dưới, mà như lọt vào một vực sâu bị khí lạnh bủa vây.

Dưới chân có một thứ gì đó rất lớn, mềm mềm, màu đen đang lay động. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, Lando đã tung một quả cầu lửa, ném xuống phía dưới. Cùng lúc ấy, ngài ôm lấy thắt lưng tôi, lao ra khỏi ma pháp trận, bay thẳng lên không trung.

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên.

Nhìn thấy bình nguyên băng giá càng

lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, hàng nghìn hàng vạn những vong linh màu trắng cũng lao lên. Ở chỗ băng vừa vỡ ra kia nhô lên một cái đầu rồng cực lớn, cái thứ màu đen vừa nãy chính là lưỡi của con rồng.

Không khí lạnh băng và hoa tuyết xoay tròn trong lòng bàn tay của Lando, một mũi tên băng thật dài ngưng tụ trên tay ngài. Trong nháy mắt, ngài phóng mũi tên băng về phía Nidhogg. Song, đối với nó mà nói, mũi tên này lao đến chắc chắn chỉ giống như đang chơi trò ném tuyết mà thôi.

Con rồng Nidhogg miệng đầy khí độc,

dưới sự dạy dỗ của Hel^[1], nó đã biến thành một con rồng băng say ngủ.

[1] Nữ thần cai quản Helheim.

“Đúng là xui xẻo.” Lando đẩy tôi sang bên, thi triển một ma pháp bảo vệ quanh người tôi: “Ồ đây chờ ta”.

Trong nháy mắt, ngài lại bay xuống dưới.

Những vong linh này cứ như đã trải qua một cuộc huấn luyện quân sự đặc biệt, đồng loạt lao xuống theo ngài.

Thời gian trôi qua, chưa đến một phút đồng hồ, Lando lại cầm theo cuốn sách ma pháp bay lên, nắm lấy tay tôi, đọc thần chú.

Ánh sáng cực mạnh bủa vây thân thể, tôi không tìm được mà nhắm hai mắt lại.

Tới khi lại mở mắt ra thì chúng tôi đã ở phía trên một cánh rừng.

“Được rồi, cái này cho cô.” Ngài đưa một miếng vảy băng màu lam trong suốt, to cỡ một bàn tay nhét vào tay tôi: “Cô xử lý nó cho ổn đi, sau đó chúng ta sẽ đi lấy nước suối. Công việc thế là xong rồi.”

Tôi cầm lấy miếng vảy vẫn còn đang tỏa ra hơi lạnh, nháy mắt mấy cái: “Lấy được rồi?”.

“Ừm.”

“Ồ”, tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi: “Ồ cùng một chỗ với ngài, đúng là chẳng có gì kích thích cả”.

Ngay cả việc phải đối diện với một trong những con mãnh thú hung hãn nhất của chín thế giới mà vẫn có thể lấy được thứ mình muốn một cách dễ dàng như thế, thật là một chút mạo hiểm cũng chẳng

thấy đâu.

“Những nơi chúng ta vừa đi qua đương nhiên không có gì thú vị, nhưng ở đây thì sẽ không chán nữa đâu.” Ngài chỉ tay vào dãy núi nơi rừng rậm xa xa, có một tòa thành cực lớn giữa hai ngọn núi: “Nơi này là thế giới của Người khổng lồ”.

Tim tôi đập thình thịch liên hồi.

Tuy đã im lặng rất nhiều năm, nhưng từ trước tới nay, Người khổng lồ vẫn là kẻ thù của Thần tộc. Chắc hẳn sẽ có chút kích thích đây...

Ai ngờ, lúc này Lando lại bồi thêm một câu:

“Jotunheim, quê hương của ta.”

Giữ thì tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng chuyến “sơn du” như cưỡi ngựa xem hoa này chẳng có gì kích thích.

Có điều, Jotunheim là một nơi vô cùng tươi đẹp. Heiner là một tòa thành cẩm thạch màu trắng như tuyết, cao sừng sững, xây dựa vào vách đá, núi cao bao quanh và được phủ lấp bởi những rừng cây rậm rạp. Hai cây cột La Mã cực lớn chống đỡ cửa thành. Ngoài thành là những cánh rừng rậm mênh mông, um

tùm cây cối, thế nên nơi đây luôn dư thừa củi đốt và bông vải, nhìn xa một chút về phía đông, ta sẽ thấy rừng sắt^[2], đó là con đường thông tới Midgard.

[2] Trong thần thoại Bắc Âu, cánh rừng này còn được biết đến dưới cái tên Jarnvid, ngăn cách giữa thế giới Người khổng lồ và thế giới Con người.

Ngoài thành có một bể phun nước lớn nhất trong chín thế giới, bọt nước bắn tung đến một phần ba chiều cao của cả tòa thành. Thế nên tới gần một chút thôi, ta sẽ thấy mình như đang đứng trong mưa.

Tôi vừa đi vừa nghĩ chuyện Lando nói

ngài là một Người khổng lồ.

Nghe nói, Người khổng lồ thời xa xưa mới thực sự là Người khổng lồ, bình thường đều cao gấp 1,3 đến 1,5 lần Thần tộc. Người khổng lồ bây giờ tuy không to lớn đến kinh người như xưa, nhưng nói thế nào cũng phải cao hơn người bình thường một cái đầu. Lando đúng là cao thật, nếu muốn nói chuyện lâu với ngài, cái cổ của tôi sẽ mỏi muốn chết. Có điều, ngài cũng chỉ cao hơn Freyr một chút xíu thôi, sao có thể là Người khổng lồ được?

Hơn nữa, Người khổng lồ bất kể nam hay nữ đều có bộ dạng khá thô kệch. Đàn

ông có cánh tay cực thô, vạm vỡ, lực mạnh đến kinh người; phụ nữ thì ngực và hông đều khá lớn, nhưng lại không phải kiểu nảy nở kiêu diễm như phụ nữ Thần tộc Aesir, cứ khi nhìn thấy ngực và hông của một cô gái khổng lồ, tôi thường có cảm giác “Chỗ ấy đập thẳng vào mắt như thế, muốn không nhìn cũng không được”.

Lại liếc mắt nhìn Lando. Mái tóc ngắn vàng nhạt đến độ gần như thành màu bạc, gương mặt anh tuấn ưa nhìn, vóc người tuy cao lớn nhưng không thô kệch... Chẳng giống Người khổng lồ một chút nào.

Đột nhiên lại nhớ cô gái đã từng tát

ngài một cái náy lửa trên phở Idun. Chẳng lẽ, ở phương diện nào đó, Lando lại... rất giống?

Vừa nghĩ thế tôi lập tức rửa xả mình tại sao toàn nghĩ đến mấy thứ hạ lưu như vậy. Tôi cố sức lắc đầu, lại bị Lando trông thấy. Ngài quay nhìn tôi: “Nghĩ đến chuyện gì hay ho à?”.

“Tôi... đang nghĩ, ngài thật sự là Người khổng lồ sao?”

“Cha ta không phải Người khổng lồ. Ông là người của Thần tộc Vanir đến Jotunheim ở rê.”

Tôi không nhìn được, phì cười: “Đến chỗ này ở rể?”.

“Đúng thế. Mẹ ta là đội trưởng đội kỵ sĩ của Jotunheim, bà rất xinh đẹp, nhưng vì quá mạnh mẽ nên không ai dám lấy. Mãi tới khi gặp cha ta... Có thể giống như người ta nói, đàn ông tộc Vanir rất điềm đạm, cũng thường nhường nhịn phụ nữ. Trong trận chiến cuối cùng của Thần tộc và Người khổng lồ hai trăm năm về trước, cha và mẹ ta vừa gặp đã yêu, sau đó thì ông rời Vanaheim, dọn tới chỗ này.”

Dáng cười của Lando rất tao nhã. Ánh nắng vàng chiếu trên mái tóc ngài, ánh

sáng lay động khiến nó vô cùng chói mắt, thậm chí còn rực rỡ hơn cả mái tóc bông bèn của Shia. Tôi thần người một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra một việc, trong trận chiến nổi tiếng hai trăm năm trước đã phát sinh hai sự kiện lớn: Thần Ánh sáng Balder thức tỉnh; thủ lĩnh của tộc Vanir, thần Biển Njord thoái vị, cưới đội trưởng đội kỵ sĩ của Người khổng lồ - Farbauti.

[©DTV](#)

Một lát sau tôi mới thốt ra: “Ngài là con trai của Njord?”

“Đúng vậy.”

“Nói thế... Ngài với Freyr, là anh em cùng cha khác mẹ?”

“Ừ.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Freyr lại đối tốt với Lando như thế, vì sao ngài ấy có thể ở trong hoàng cung Hoenir, còn có thể tổ chức một bữa tiệc sinh nhật vô cùng long trọng ở đó... Người này, vốn là một vương tử mà.

“Thế nhưng, vì sao cha ngài không truyền lại vương vị cho Freyr, mà lại nhường cho Balder.”

“Bởi vì Balder là thần Ánh sáng, là con trai của Odin và Frigg. Chỉ có sức mạnh của cậu ấy mới chống lại được thần Bóng tối - cũng chính là người anh em sinh đôi của mình. Có điều, so với Shujin, cậu ấy vẫn không bằng.”

“Shujin thật sự không phải chủ thần ư? Sao có thể lợi hại như thế chứ?” Đúng là rất kỳ quái, Thần Bóng tối Hoder cũng đã thức tỉnh rồi, nhưng Shujin vẫn là đế vương của tộc Aesir.

“Không phải. Năm nay hắn đã hơn hai trăm tuổi, mấy năm nữa cũng phải xuống mồ thôi, muốn thức tỉnh thì đã thức tỉnh lâu rồi. Ta chưa từng giao chiến trực tiếp

với hấn, nhưng nghe nói hấn cũng không có năng lực chiến đấu xuất sắc gì, chỉ là sách lược và tài năng quân sự thì không ai bì nổi.”

“Vậy nếu sau này Shujin chết, ai sẽ là người kế thừa vương vị?”

“Chắc là Hoder. Shujin không có con nối dõi.”

“Người đã hơn hai trăm tuổi mà không có lấy một người con?”

“Không có, đàn bà của hấn nhiều như nước, nhưng lại không có con, cũng

chẳng có vương hậu.”

“Không thể nào, già như thế mà còn có nhiều đàn bà sao?”

“Cô không biết à, đàn ông càng già thì càng thích những cô gái còn trẻ đẹp... giống như cô.” Lando đảo mắt nhìn, đột nhiên đưa tay nâng một lọn tóc của tôi lên: “Tóc cô rất dài. Là có ai muốn cô để tóc thế này sao?”.

“Tôi chẳng có thời gian để ý tới nó, vậy nên nó cứ thế dài ra. Tôi đang nghĩ tới chuyện cắt đây.” Tôi nhận ra, giọng nói của mình sao mà cứng đơ như đá.

“Đừng, đừng cắt. Đẽ thế này rất đẹp”, ánh mắt của Lando bỗng thật dịu dàng: “Ena, cô biết không... Từ nhỏ tới giờ, tình nhân trong mộng mà ta vẫn mơ về, chính là người giống như cô”.

Không biết có phải ảo giác hay không, tôi cảm thấy trái tim mình giây phút ấy như ngừng đập.

Tôi gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi lấy nước suối trước đã nhé”.

Chương 7: Tấm thiệp mời màu vàng

Ánh nắng len lỏi qua khe hở trong rừng, thoải mái buông lơ lửng xuống đất. Đi qua một cây cầu đá nhỏ, tôi và Lando một trước một sau tới được đầu nguồn suối Mimir. Tôi ngồi trên tảng đá bên cạnh dòng suối, bắt tay vào công đoạn cuối cùng của việc chế tác ma trượng. Lando thì ngồi nghỉ bên dưới tán cây phía sau tôi.

Có lẽ điều tôi vừa làm thực sự rất thất lễ, cũng khiến Lando khó xử, có điều, tôi không thấy mình sai gì cả. Tuy tôi không nắm rõ lịch sử tình trường của ngài,

nhưng nhìn trái nhìn phải nhìn kiêu gì cũng thấy ngài là một người vô cùng từng trải. Nếu lấy thân phận của một người con gái để tiếp cận ngài, tôi biết, sẽ chẳng có lợi gì với bản thân mình.

Shia thường nói, với đàn ông, loại con gái ít hấp dẫn nhất chính là loại ngoan ngoãn dễ bảo, lúc nào cũng sợ bị bỏ rơi, không có lòng tự tin, ngày ngày lo lắng đàn ông sẽ đi mất, còn thích tra hỏi này đó nọ kia. Cô nàng còn có một câu cửa miệng mà ngày nào cũng nhai đi nhai lại như con tằm nằm trong lỗ tai tôi như thế này: “Lời nói của đàn ông, nghe thấy sượng tai là được rồi, nhất định không được để nó trong lòng. Hấn muốn nói

những lời ngon ngọt để mê hoặc cậu, vậy cậu cứ nói một câu còn ngọt ngào hơn để mê hoặc lại hẳn là được, chờ đến lúc hẳn bị cậu làm cho điên đảo rồi thì sẽ chẳng còn hơi sức đâu mà lừa cậu nữa”.

Tôi biết cô ấy nói đúng, nhưng đứng ở góc độ của Lando, trong tình huống ngài ấy có bao nhiêu cô gái yêu thương nhưng nhớ, mà ngài chẳng mấy khi cự tuyệt người ta, thì e rằng chẳng có loại con gái nào mà ngài ấy chưa từng gặp qua. Với Lando mà nói, “xử lý” một cô gái cấp bậc như tôi, chắc chắn dễ như làm phép tính $1+1=2$ vậy.

Thế nên, hãy cứ như trước đây thôi,

chỉ đơn thuần coi ngài như thần tượng là tốt rồi.

Vừa nghĩ vừa làm, không lâu sau công việc chế tác ma trượng đã hoàn thành.

Nhìn thân trượng được ngâm trong nước suối, viên kim cương bằng nước mắt của thần Mặt trăng cực lớn, rồi cả bệ đỡ kim cương màu tuyết trắng, tôi thầm nghĩ, hiện tại, đây đúng là cây ma trượng quý giá nhất trong chín thế giới.

Dùng khăn mềm lau ma trượng, tôi đứng lên, quay đầu lại thì thấy Lando đang say ngủ.

Đầu của ngài hơi nghiêng sang một bên, mái tóc vàng nhạt lòa xòa trước trán như ẩn trong mình tính khí tinh nghịch. Hơi thở của ngài đều đặn, gương mặt giống như một đứa trẻ thơ, e rằng bây giờ lấy dây trói gô lại thì ngài cũng chẳng chút đề phòng.

Đột nhiên bản tính trêu đùa trong tôi trỗi dậy, tôi muốn đi nhặt một cành cỏ dại, chọc chọc ngài một chút xem sao, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải kiềm chế. Tôi vừa đứng lên đã thấy từ phía rừng cây có một người cao giọng gọi: “Lando...” Người đó nói bằng ngôn ngữ của Người khổng lồ, tôi nghe mà chẳng hiểu gì.

Lando bỗng nhiên mở mắt: “Có người đang gọi?”.

“A, đúng thế.” Tôi có chút giật mình, đứng tránh sang một bên.

Lando đứng lên, bước nhanh về phía có tiếng gọi. Đó là một nhóm những cô gái khổng lồ mà Lando đã nói chuyện trước lúc đến suối Mimir. Tuy giữa các chủng tộc, con mắt thậm mỹ có sự khác biệt nhất định, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được, mấy cô gái đó là những người rất đẹp trong thế giới Người khổng lồ.

Chỉ là, rất ít phụ nữ không lồ có thiện cảm với Thần tộc. Nguyên nhân rất đơn giản: thứ nhất, con gái Thần tộc đều khá thiên vị đàn ông không lồ; thứ hai, phụ nữ không lồ rất ít khi thích những chủng tộc khác. Tôi cũng từng cố gắng nghiên cứu vấn đề này, nhưng vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân, vậy mà Shia nói một câu đã trúng ngay trọng điểm: Một gã đàn ông không lồ dù khi đứng ở trước mặt phụ nữ không lồ, hẳn có yếu đuối như thế nào, thì trước mặt phụ nữ Thần tộc hẳn cũng vẫn mạnh mẽ như thường. Mà một gã đàn ông Thần tộc, nếu như có thể ứng phó được với phụ nữ không lồ, chứng tỏ hẳn thực sự rất... Nói xong, cô nàng giơ ngón tay cái lên. Phụ nữ tộc

Người không lồ vẫn cho rằng phụ nữ Thần tộc chiếm đoạt đàn ông của họ, thế nên từ trước tới nay, họ luôn rất căm ghét chúng tôi.

Tóm lại, Lando cùng với một đám mỹ nữ không lồ ngồi nói chuyện phiếm, bộ dạng vô cùng hào hứng. Tôi đứng phía sau ngài, không dung trở thành kẻ tùy tùng. Có điều, tính tình của tôi khá tốt, cũng đủ kiên trì, nghe bọn họ nói tiếng hươu tiếng vượn cũng không thấy sốt ruột là mấy.

Chỉ là, nói được một lúc, một cô gái trong nhóm đột nhiên dùng cằm hất hất về phía tôi, rồi tôi nghe thấy Lando nói

cái gì mà “Ena” với cả “Vanir”, sau đó cô gái kia gật đầu, dùng giọng hài hước nói câu gì đó, khiến cả nhóm đều bật cười vui vẻ.

Cảm giác này cực kỳ khó chịu. Tôi đang định chạy ra chỗ nào đó ngồi chờ, đột nhiên nghe thấy cô gái khổng lồ kia nói một câu bằng thứ tiếng Vanir sứt sẹo: “Gullveig^[1] sao rồi?”. Cách phát âm của cô ta rất kỳ quái, những người khác lại cười phá lên.

[1] Gullveig vốn là một nữ thần của tộc Vanir, là một trong những con tin được gửi tới tộc Aesir, nhưng các vị thần Aesir lại nghi ngờ nàng mang ý xấu, nhiều lần dùng giáo, dùng lửa để giết nàng, nhưng nàng đều có thể chết rồi sống lại. Chính vì

chuyện này, các vị thần Vanir đã nổi giận và tuyên chiến với các thần Aesir.

Lando suy nghĩ một lúc, rồi tiếp tục nói tiếng của Người khổng lồ. Tôi có nghe được một từ, là “Vanaheim”.

Bọn họ lại nói chuyện thêm một lúc nữa, sau đó Lando quay đầu lại nói với tôi: “Ta cùng với các nàng đây trở về trong thành một chút, cô không về được một mình đâu, cứ ở chỗ này chờ ta”, đi được hai bước, ngài lại quay đầu nói: “Trở về, ta sẽ trả tiền gia công cho cô”.

Tôi còn chưa kịp trả lời, ngài đã đi mất hút.

Thế là tôi lại móc mặt ngồi bên dòng suối, chán nản chờ đợi suốt ba tiếng đồng hồ.

Ba tiếng sau, Lando trở về, bên cạnh lại có thêm mấy người, cả trai lẫn gái. Ngài cùng những người đó vỗ vai, nắm tay, chào từ biệt. Chờ lâu như vậy, làm sao tôi có thể không khó chịu được, thế mà ngài ấy chẳng thèm nhìn tôi một cái.

Ngài mở cuốn sách ma pháp ra, mang tôi trở về ngọn tháp cao trong hoàng cung Hoenir.

Chúng tôi rời đi chưa lâu, vậy mà cứ có cảm giác đã trôi qua mấy tháng. Chúng tôi từ tòa tháp cao cuỡi rỗng bay xuống, lướt qua những tòa nhà được ánh mặt trời nhuộm một màu vàng óng kiêu sa.

Cuối cùng, tới lầu dưới nhà tôi, một ngõ nhỏ khuất ánh mặt trời.

“Tới đây được rồi”, tôi nhảy xuống khỏi lưng kim dục long, “Cảm ơn ngài, tôi có thể tự về được”.

“Ngày mai ta sẽ sai người mang tiền tới, thêm cả tiền công chờ đợi ba tiếng đồng hồ vừa này nữa.”

“Không cần đâu”, tôi xua tay: “Nếu như có thể, tôi mong có thể đổi lấy cơ hội được làm việc của Shia. Nếu không thể, vậy thì sau này tôi sẽ cố gắng thêm”. Nói xong, tôi xoay người, chuẩn bị lên lầu.

“Chờ chút.”

Tôi dừng bước, quay lại nhìn ngài. Ngài cũng đã xuống khỏi lưng rồng, đi tới trước mặt tôi.

“Vừa nãy bắt cô chờ lâu như thế, thật xin lỗi.”

“Không sao đâu.”

Hoàng hôn đã nhuộm khắp vương đô một màu vàng chói lọi. Lando xoay mặt nhìn sang hướng khác, lông mi cũng được phủ lên một tầng ánh vàng nhạt: “Ta không biết mình bị làm sao... Ta luôn luôn làm mấy chuyện vừa ấu trĩ vừa khiến cô chán ghét”.

“Tôi sao có thể ghét ngài được? Không một ai lại ghét Lando cả”, tôi cười cười, “Ngài là vị chúa cứu thế, cũng là niềm kiêu hãnh của toàn tộc chúng ta cơ mà”.

“Vậy là tốt rồi”, ngài cười có chút

gượng gạo: “Đi lâu như thế, chắc cô cũng mệt mỏi lắm rồi, về nghỉ ngơi đi”.

Vừa mở cửa vào nhà, chợt nghe thấy trong phòng vọng ra tiếng va đập kinh thiên động địa. Tôi lập tức vứt mấy thứ trong tay xuống, chạy tới trước cửa phòng Shia: “Shia, cậu làm sao thế?”.

Bên trong vọng ra tiếng đóng mở cửa sồ. Tôi lại gõ cửa phòng vài cái, lại nghe thấy mấy tiếng lạch cạch như đang thu dọn gì đó, sau đó cửa mới được mở ra. Shia cười có chút ngượng ngập, rồi nhanh chóng đặt tay lên vai tôi, lắc lắc đầu: “Đúng là hiếm thấy, cậu đi đâu thế? Sao giờ mới về?”.

Tôi nhón chân đi vào trong phòng ngủ, cười nhạt: “Thật không bình thường, chắc chắn là có chuyện gì đó”.

“Có chuyện gì, có thể có chuyện gì chứ.”

“Có phải cậu giấu đàn ông trong phòng không?” Nói xong câu này, tôi lại cảm thấy không đúng. Chuyện Shia mang trai về nhà, tôi đã nhìn quen rồi, bình thường cô ấy chẳng coi ai ra gì, ở ngay bên cạnh tôi mà anh anh em em em, tình tứ ngọt ngào nữa kia.

“Đương nhiên là không rồi. Vừa nãy thấy phòng hơi bản một chút, thế nên...”

“Từ lúc nào cậu lại sợ tớ nhìn thấy phòng cậu bản vậy?”

“Hôm nay bản quá.”

“Thật không đấy...”

“Đương nhiên là thật rồi.” Shia hát mái tóc xoăn màu vàng kim, nở nụ cười quyến rũ với tôi: “Thế còn cậu, cậu đã đi đâu? Tiểu thư Ena của chúng ta chưa bao giờ bỏ đi mà không thềm chào ai một câu đâu nha”.

“Tớ đi tìm nguyên liệu để làm ma trượng.”

“Làm ma trượng mà lâu thế sao? Lại còn phải tự mình đi tìm nguyên liệu?”, Shia híp mắt: “Tốt nhất là cậu nên nói thật ra đi, sẽ được khoan hồng”.

“Là làm cho Lando, ngài ấy cần mấy thứ nguyên liệu, thế nên chúng tớ phải đi tìm.”

Shia nhìn tôi chăm chăm: “Làm cho Lando?”.

“Ừ...”

“Trời ơi là trời, sao hấn như âm hồn ám hoài không chịu đi vậy”, Shia khốn khổ mà ngược nhìn trần nhà: “Bỏ đi bỏ đi, vào ngồi đã. Cậu cứ bắt tay vào công việc là chẳng quan tâm gì tới anh em họ hàng gì cả, tớ biết lâu rồi. Nhưng Ena à, cậu cũng đã bốn mươi bảy tuổi rồi, có thể đừng giống như khi ba mươi tám, ba mươi chín, cứ vác mặt mộc ra đường, trong sáng quá độ như thế không? Vài năm nữa cũng phải lo đến chuyện kết hôn rồi...”

“Dừng dừng!”, tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, dùng tay ra hiệu, “Tớ nhất quyết không kết hôn khi chưa đến bảy mươi”.

“Bảy mươi? Sao cậu không chờ đến tám mươi rồi kết hôn một thể?”

“Chẳng lẽ cậu định mới năm, sáu mươi tuổi đã lấy chồng?”

Shia há hốc mồm, nhưng không thốt ra được tiếng nào. “... Tớ cũng không biết. Đôi khi, kết hôn cũng không phải chuyện dễ dàng gì...”

Trời ơi, lỗi tai tôi có vấn đề hay sao nhỉ? Shia - người lúc nào cũng tự nhận mình là kẻ thanh xuân chan chứa, ghét bị người ta ràng buộc - hôm nay lại mở

miệng nói với tôi “kết hôn cũng không phải chuyện dễ dàng gì”. Có phải cô nàng đã yêu rồi? Không! Tôi thà tin có một ngày Odin sẽ cầu hôn tôi, còn hơn tin cô nàng biết yêu người khác.

“Không giống phong cách nói chuyện của cậu tí nào.” Tôi thở dài một hơi, nằm vật xuống giường và ngửi thấy một mùi hương.

Cơ thể mỗi người đều có một mùi hương đặc thù. Mùi hương con gái trên người Shia, tôi đã ngửi suốt hai mươi năm rồi.

Mùi hương tôi đang ngửi thấy không

phải là của cô nàng.

Có vấn đề. Tôi ngồi thẳng người dậy, chăm chú quan sát về mặt Shia.

“Đã lâu rồi chúng mình không đi chơi nhỉ”, Shia vỗ vai tôi: “Mai là cuối tuần, cùng chị Shia tới phố Fjolgyn hưởng thụ thanh xuân thôi”.

Tôi nắm chặt hai tay, cố kiềm chế thật lâu, nhưng cuối cùng cũng không cầm lòng nổi mà gật đầu cái rụp: “Được!”.

Tôi biết, lần làm ma trượng này tôi chẳng nhận được một đồng thù lao nào,

lại còn tốn thêm một chút nguyên liệu gia công. Tôi cũng biết, tiền công kiếm được từ việc làm bao tay tà thần đều đã dùng để lắp đặt thiết bị cần thiết cho chi nhánh xưởng bên khu phía tây rồi, hiện giờ tôi nghèo xơ nghèo xác.

Thế nhưng, trên đời này có một thứ gọi là tình sâu khó nén. Đấy chính là tình yêu với phố Fjolgyn. Thứ tình yêu đó đã khiến tôi vứt luôn cái ý định lúc trước muốn quan sát tìm manh mối, lao vào cùng Shia thảo luận kế hoạch mua sắm ngày mai và cả những đôi giày mang đậm phong cách phục cổ, đang lưu hành nhất trên thị trường.

Ngày hôm sau, chúng tôi dậy sớm hơn hẳn mọi hôm, trong túi nhét một đồng ngân phiếu to nhỏ các loại, cần quét một vòng phố Fjolgyn - nơi thu hút nhiều mỹ nữ nhất trên toàn thế giới. Lúc trở về, trên người hai chúng tôi chẳng còn đến nửa xu.

Nhìn đám túi lớn túi nhỏ mình vác về nhà, tôi biết khoản tiền ăn tháng tới đã bị tôi “đốt” sạch sẽ rồi, tôi ngẩng đầu, nhìn Shia với ánh mắt vô cùng ai oán: “Shia, một tháng tiếp theo, cái mạng này của tớ phải dựa vào cậu rồi”.

Shia mới xuống dưới lầu kiểm tra hòm thư và mang một ít thư lên, lúc này

cô nàng đang nhìn chăm chăm vào một phong thư dày nhất, lộng lẫy nhất: “Trời ơi!”.

“Sao thế?”

“Cậu đoán xem tớ nhận được cái gì?”

“Cái gì?”

Cô nàng đưa cho tôi một bức thư dày cộp, nạm vàng. Tôi mở ra đọc:

Thân mời tiểu thư Shia.

Tôi dự dạ yến và vũ hội mừng sinh

nhật đại nhân Lando.

*Vào ngày 29 tháng 7 năm 3017,
Thần tộc công lịch.*

*Thời gian từ 8 giờ tối đến 4 giờ sáng
hôm sau.*

*Địa điểm tập trung: Tế đàn trên
không trong hoàng cung Hoenir.*

*Địa điểm tổ chức tiệc: Cung điện
Ánh Sáng trong hoàng cung Hoenir.*

“Tớ mà cũng nhận được thư mời á, kỳ
lạ quá.” Shia nhìn bức thư mời, vẻ mặt

không thể tin nổi: “Tớ không muốn tới dự sinh nhật của gã khốn ấy, cậu đi thay tớ đi”.

“Như vậy thì thất lễ quá.”

“Đến lúc đó cậu đi cùng tớ vậy. Nếu không, tớ e là mình sẽ phát điên tại đó mất.”

Tôi phe phẩy tấm thiệp mời trong tay: “Đây là thiệp mời đỏ”. Ý nghĩa của thiệp mời đỏ chính là: Chỉ người được mời mới có thể đi. Nếu nhận được thiệp mời bạc thì người nhận có thể dẫn theo ba người, còn nếu là thiệp mời vàng thì có thể đưa mười người đi cùng.

Shia ngã nhào xuống sofa: “Còn gần hai tháng nữa cơ, đến lúc đó rồi tính đi”.

Nói thật, đối với Shia mà nói, tấm thiệp mời này giống như một quả bom hẹn giờ vậy. Cũng không phải Shia thù Lando đến tận xương tận tủy gì đâu, chỉ là cô nàng không muốn đối diện với sự thật: Bản thân đã để lỡ một công việc cực kỳ quan trọng. Có điều, nếu thư mời đã tới, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có bất ngờ lớn đang chờ trong tiệc sinh nhật của Lando.

Mười lăm phút sau, tôi xuống lầu quét dọn, tiện tay kiểm tra hòm thư một chút.

Bên trong có hai tờ quảng cáo, một phong thư của người bạn cũ ở Jotunheim, một phong thư giục trả tiền thuê nhà, và một bức thư ủy thác. Cũng chỉ có mấy thứ này.

Ít nhất cũng đã mười năm tôi không tự tay làm gì đó, cây ma trượng làm cho Lando là thứ đầu tiên tôi tự tay làm sau mười năm. Đột nhiên có chút hoài niệm quãng thời gian làm công cho người ta lúc mới tới đất Vanaheim, mỗi ngày bị ông chủ bắt làm dăm bảy đôi giày, hoặc là sáu trăm mũi tên ma pháp.

Sáng hôm sau, tôi giao bức thư ủy thác mới nhận cho Guffy, đồng thời nhờ

cô nàng trông cửa hàng giùm, còn bản thân đi mua một ít nguyên liệu. Về nhà, tôi bắt đầu tăng ca làm việc, chế tạo đủ các thể loại bao tay cùng giày ủng thuộc da. Ba ngày tiếp theo, tôi không hề tới xưởng rèn Ena.

Không biết có phải bản thân muốn thoải mái hay không, mấy ngày nay nhìn thấy Shia, tôi đều cảm thấy cô nàng dịu dàng đến kỳ lạ. Sau đó lại nghĩ, đôi khi, có phải tôi đã quá tập trung vào chuyện của mình mà bỏ bê cô bạn?

Tuy cũng bận ngập đầu trong công việc, nhưng vào mỗi dịp lễ Odin, lễ Bàn bè, lễ Nữ Thần, lễ Mỉm cười, ngày

Vanir, sinh nhật của tôi... Shia đều thân mật tặng tôi hoa hoặc huân hương do đích thân cô nàng điều chế, đôi khi còn kẹp thêm một tấm thiệp chúc mừng nho nhỏ. Còn tôi thì chỉ có vào ngày sinh nhật Shia, mới bỏ một khoản tiền kha khá đi mua quà tặng.

Shia là điển hình của mẫu con gái cần sĩ diện chứ chẳng cần tiền, cô nàng rất biết cách sống sao cho lãng mạn, hiểu được cách ăn mặc, trang điểm sao cho bản thân thật lộng lẫy, cũng sẽ vì bản thân mà bỏ cả bốn trăm vạn Vader mua một con ngân dục long về. Nhưng Shia lại chẳng có nửa xu tiết kiệm, xưởng luyện kim của cô nàng tháng này lại có

một người bỏ việc.

Một cô gái như thế rất cần một chàng trai có trách nhiệm đến chăm sóc chở che. Có điều, Shia chẳng quan tâm gì đến chuyện ấy, suốt ngày bận rộn chơi trò tình ái, nhận hoa tươi, trang sức và quần áo từ cánh đàn ông, chỉ là, cô nàng kiên quyết không nhận nhận.

Có lẽ, Shia rất sợ bị tổn thương và cô độc.

Tôi quyết định đích thân vào bếp nấu món gì đó cho Shia ăn, tuy kết quả của hành động này rất có thể sẽ là cảnh cô nàng sợ hãi kêu ầm lên, và nói rằng “Hãy

đưa tôi vào viện”.

Tôi lấy một bộ đồ ăn từ trong tủ ra, không ngờ lại thấy một sợi tóc ở trên đó. Tôi gỡ sợi tóc xuống, kéo thẳng nó ra, nhìn dưới ánh mặt trời. Không phải màu vàng, không phải màu đen.

Là màu xanh thẫm!

Tôi nhớ tới phản ứng của Shia lúc tôi mới trở về và cả mùi hương lạ trong phòng cô nàng nữa. Nhìn lại sợi tóc kia, nhất thời trái tim tôi như nhảy lên tận cuống họng - bất kể kể đó là hỗn huyết hay là người của Thần tộc Vanir thì đều không thể mọc ra được sợi tóc màu thẫm

này.

Đầu óc loạn cả lên, tôi ngồi thu lu trên ghế.

Đây là nguyên nhân khiến Shia không chịu cho tôi biết người kia là ai sao?

Bởi vì... chàng trai đó là người tộc Aesir.

Nhưng vài phút sau, suy nghĩ kỹ một chút, tôi lại thấy không đúng. Thần tộc Aesir không thể lên vào Vanaheim được. Hơn nữa, Shia lại là một người theo chủ nghĩa yêu nước cực đoan, độ căm thù tộc

Aesir của cô nàng tuyệt đối không thể kém tôi. Xác suất xảy ra chuyện này gần như bằng không.

Màu tóc này, ngoài người của Thần tộc Aesir ra, cũng chỉ những người tộc Dwarf mới có thể có thôi. Chẳng lẽ, Shia sau khi đùa với đủ loại chủng tộc, bây giờ lại bắt đầu muốn khiêu chiến với tộc Người lùn sao? Nhưng bởi vì cô nàng từng chê bai tộc Người lùn đủ kiểu trước mặt tôi, bây giờ sợ mất mặt nên mới...

Để đảm bảo an toàn cho tính mạng của bản thân, tôi quyết định sẽ không chọc ngoáy gì vào chuyện này cả.

Vốn định tiếp tục quay về nhà bếp làm đồ ăn, nhưng chân tôi cứ vô thức mà bước xuống dưới lầu.

Lại mở hòm thư ra, bên trong có hai tờ chiêu sinh của Học viện Thủy ma pháp, còn thêm một tờ quảng cáo bảo rằng chỉ cần ba nghìn Vader là có thể mua được một con ngân dực long. Tôi lấy chúng ra, vo viên, rồi ném vào thùng rác.

Nhìn hòm thư trống trơn, tôi thở dài thườn thượt, lại nghe thấy tiếng Shia vang lên bên cạnh: “Mới có ba ngày mà cậu đã hóa thành bà nội trợ mất rồi”.

Tô liếc nhìn hòm thư bằng ánh mắt khinh khỉnh, nói: “Đúng đúng, tớ là bà nội trợ đấy, cậu đã hài lòng chưa?”.

“Tính tình lại còn khó chịu nữa chứ”, cô nàng chặc lưỡi, “Có khách quý tới, cậu xem cậu ăn mặc kiểu gì thế kia?”.

“Chị gái Ena hôm nay còn định làm cơm cho cậu...”

Tôi bực bội quay đầu lại, kinh ngạc thấy Lando đang đứng phía sau Shia.

“Ena, đã lâu không gặp”, Lando nhìn tôi, nở nụ cười.

Tôi khẽ nhếch môi. Shia nhún vai: “Người ta tới xưởng rèn tìm cậu bốn lần, lần nào cũng không thấy người đâu”.

“Cái này... Có ai nói cho tớ biết đâu chứ”, đột nhiên ý thức được bầu không khí giữa hai người họ rất hài hòa, tôi không nhịn được phì cười: “Shia, có phải hôm nay có tin gì tốt không?”.

“Đương nhiên, nhờ phúc của đại nhân Lando, tớ lại được phục chức rồi”, Shia nhướn mày.

“Không, đây đều là do Ena ra sức giành lại.”

“Tớ không tin Ena lại là người thích đi xen vào mấy chuyện vặt vãnh này.”

“Được rồi, Shia, đừng giả bộ nữa”, tôi vỗ vai cô nàng: “Thật ra là vì tớ đem lọ nước hoa của cậu ném ra ngoài cửa sổ nên cậu mới bị mất việc. Tớ biết mọi chuyện rồi”.

“Đừng có nhắc đến lọ nước hoa với tớ, cứ nhớ tới nó là tớ lại muốn bóp chết cậu”, Shia nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu có biết không, đây là lọ nước hoa ‘Người tình của Hoenir’ mà tớ vất vãi suốt nửa tháng trời mới nghiên cứu ra. Thế mà cậu dám ném nó đi”.

“Đội đã...”, tôi giật mình, gằn từng chữ một, “Cái kia... Đây không phải thứ dung dịch quan trọng cậu cần cho công việc hả?”.

“Dung dịch nào ở đây, đây là thứ nước hoa mà gã đàn ông nào nguời thấy cũng phải thần hồn điên đảo.”

Tôi thấy mình có chút đầu vầng mắt hoa, chống tay vào tường: “... Nói thế nào thì nói, Lando... cảm ơn ngài”.

“Sao cậu không hỏi vì sao người ta lại cất công đến tận đây?”, Shia trưng ra vẻ mặt chán nản.

“Đúng rồi, hôm nay ngài tới đây để...”

“Muốn mời cô tham gia bữa tiệc sinh nhật của ta”, Lando đưa cho tôi một tấm thiệp màu vàng kim rực rỡ.

Chương 8: Cung điện Học giả

Cùng với cảm giác không thể tin nổi khi nhận tấm thiệp mời, tôi còn kích động tới mức muốn nhảy qua ôm lấy Lando. Đương nhiên, Ena này không đời nào làm ra cái chuyện mất mặt như thế được,

nhưng mà mức độ vui mừng cũng đã hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng tượng của bản thân rồi.

“Cảm ơn”, tôi nắm chặt tấm thiệp mời. Thấy Lando nhìn mình, tôi lại không kìm được mà nói thêm câu nữa: “Nhất định phải dẫn mười người đi theo sao?”

“Không ai yêu cầu thế cả, dẫn theo hay không dẫn theo thì tùy. Chỉ cần cô tới là được rồi.”

“Vâng...” Tôi cúi xuống, gãi đầu, “Cảm ơn”. Lúc này mới ý thức được bản thân đang nói lắp, tôi thật muốn tát cho mình một cái quá.

Thế nhưng, tôi đột nhiên có cảm giác trên lưng mình như đang có hàng vạn con kiến đang bò lung tung. Tôi chậm rãi ngẩng đầu, chạm phải ánh nhìn cực kỳ quái dị của Shia. Tôi đang định mở miệng giải thích thì Shia đã trưng ra vẻ mặt rất u ám: “Cậu đừng giải thích, tớ hiểu mà.” Cô nàng còn rất chu đáo, nhắm mắt lại, gật đầu.

“Được rồi, Ena, đây là thù lao của cô”, Lando lại đưa cho tôi một phong bì dày cộm.

“Thù lao gì cơ?”

“Thù lao chế tác ma trượng.”

“Tôi đã nói là miễn phí mà.”

“Nhận đi, nếu không lại không đủ tiền nộp học phí.”

“Học phí?”

“À đúng rồi, Ena. Vừa nãy đại nhân Lando bảo tớ dẫn cậu cùng vào hoàng cung, tham gia đợt huấn luyện”, Shia bước tới, đưa cho tôi một tập thư giới thiệu rất dày, “Đây là những quy định hành vi trong hoàng gia, đây là thư mục địa lý chủng tộc Aesir, đây là thời gian

tổ chức buổi diễn thuyết chiến trường, đây là giới thiệu vắn tắt về đợt huấn luyện thăng chức Chiến trường thần kim tượng...”.

“Khoan khoan”, tôi cầm tay cô nàng, “Tớ vẫn chưa hiểu ý cậu”.

Shia ngược mắt lên trời xanh, vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ: “Ý tớ là, từ ngày mai trở đi, từ lúc chín giờ sáng đến ba giờ chiều, cậu có thể vào hoàng cung tham gia huấn luyện, sau đợt huấn luyện mấy tháng sẽ tham gia thi, thi đỗ thì cậu chính thức trở thành chiến trường thần kim tượng”.

Tôi vô thức chuyển ánh mắt sang Lando. Lando gật đầu: “Chuyện đại khái là như thế. Tham gia huấn luyện thì phải nộp tiền, ta nghe Shia nói gần đây cô đã tiêu hết tiền, nếu không nhận cái thù lao của ta, cô định bỏ lỡ cơ hội này sao?”.

“Tớ nói trước nhé, nếu cậu không có tiền nộp, Shia này tuyệt đối thấy chết nhưng không cứu nổi đâu đấy!”

Trước câu đả kích cuối cùng, tôi đành nhận số tiền kia, nói với Lando: “Đứng ở đây không mệt sao, lên lầu đi... Lando, ngài có muốn lên đó ngồi một lúc không?”.

“Không được rồi, ta còn có việc”,
Lando cười với tôi và Shia rồi rời khỏi.

Lando vừa đi, tôi xoay người lên lầu, thở một hơi dài thườn thượt. Shia bước thấp bước cao đuổi theo sau, ôm lấy cổ tôi mà cười âm hiểm: “Khai thật đi, từ lúc nào cậu thân mật với hắn như thế hả?”

“Tâm trạng người ta đang phiền muộn lắm đây, cậu đừng chọc tở nữa.”

“Làm sao thế?”

“Tở đúng là chẳng có cốt khí gì cả.”

Tôi nhìn đồng công văn trên tay, đưa tay ấn thái dương, “Không biết tại sao đại nhân Lando lại cho tớ nhiều cơ hội thế, nhưng tớ biết, đây không phải chuyện tớ có thể làm được bằng chính thực lực của mình...”

“Cậu mà không làm được, thì cả phổ Idun này có mấy ai làm được.”

“Nhưng, tớ chỉ xếp hạng được từng ấy, lại không có kinh nghiệm thực chiến, sao có thể vào được hoàng cung một cách đơn giản thế.”

“Tớ còn xếp ở vị trí năm mươi mấy cơ... Tớ nói này, Ena, không phải cậu

đang cố ý đá xoáy tởm đây chứ? Chẳng lẽ cậu không biết là, người tham gia huấn luyện rất nhiều nhưng qua được cuộc thi thì chỉ có vài mống thôi à? Huống hồ, mấy năm nay, Thần tộc Aesir rất mạnh, tộc ta đang rất cần nhân tài, ra chiến trường đã không phải chuyện nằm mơ giữa ban ngày nữa rồi.”

“Thật không? Đại nhân Lando không phải vì thương hại tởm nên mới cho tởm đi à?”

“Đương nhiên không phải, cậu tự hạ thấp bản thân quá đấy?”, Shia nghĩ một chút, hỏi lại: “Thương hại? Thương hại cái gì?”

“Tớ quá nghèo...”

Lúc này, chúng tôi mới vừa vào cửa, khi Shia đổi giày thì cô nàng bị đá phải bậc thang, suýt nữa ngã lăn ra đất. Sau im lặng hồi lâu, cô nàng xoay người lại, hết sức nghiêm túc nói với tôi: “Cậu cứ thích làm tớ phải rùng mình thế à?”.

Tôi lắc đầu: “Tớ không thích người ta thương hại. Càng không thích ngài ấy thương hại tớ.”

“Ena.”

“Tớ đây.”

“Có phải cậu đối với Lando có chút...”, nói đến đây, cô nàng khẽ cười một tiếng, “Thôi bỏ đi. Nói với đũa ngang ngành như cậu chỉ phí thời gian”.

“Đừng có mà lấp lửng thế, nói hết đi.”

“Cái này... Là có ý gì?”, Shia đã đứng ở cửa bếp, trừng mắt lên, “Chẳng lẽ đúng là cậu định làm cơm thật?”.

“Này, Shia, Shia, đừng vào...”

Xưởng rèn tạm thời giao cho Ferri trông coi. Bởi vì chiến trường thần kim trượng đang trong thời kỳ huấn luyện có thể dẫn theo hai trợ thủ, thế nên hôm sau, tôi dẫn theo Guffy và Fulla cùng vào hoàng cung.

Hoàng cung Hoenir là tòa thành cao nhất trên toàn thế giới, điểm cao nhất so với tường thành chính cao hơn bốn trăm mét. Thế nên nếu định leo cầu thang hay đi trong không khí, chắc phải mất nửa ngày mới bò lên đến nơi. May mà bên dưới hoàng cung có một ma pháp trận vận chuyển, có thể thông qua ma pháp trận này để đến thẳng cổng chính.

Đỉnh của sáu tòa tháp chính đều có hình bán cầu, có hai pho tượng chủ thần cực lớn ở phía trên, một là thần Mặt trời Freyr khoác trường bào, một là thần Ánh sáng Balder mặc chiến giáp, giơ cao thanh kiếm. Điểm cao nhất của khắp địa danh tộc Vanir chính là mũi kiếm của Balder.

Nếu đứng trước cổng chính lúc bình minh hoặc khi mặt trời sắp lặn, phóng tầm mắt ra xa, sẽ thấy dường như mặt trời và tòa thành đang đối diện nhau. Mỗi khi mặt trời mọc lên, ánh sáng huy hoàng nhất trong chín thế giới sẽ soi rọi cho pho tượng chủ thần trước tiên, sau đó mới lần lượt nhuộm màu cho hoàng

cung Hoenir, cuối cùng mới phủ khắp vương đô và mỗi một tấc đất của Thần tộc Vanir.

Người ta nói, nếu cả sáu chủ thần đều thức tỉnh, vậy thì trên bầu trời của tòa thành sẽ có sáu pho tượng, khi đó, khung cảnh mới thực sự huy hoàng.

Từ lúc tới hoàng cung Hoenir, Fulla chưa im lặng được một phút giây nào, cứ xuýt xoa rằng nơi này sao đẹp thế. Đến lúc đi vào hành lang của cung điện Học giả, cô nàng còn hét lớn, kích động nói một câu rất mát mặt: “Chị Ena à, có tiếng vọng kìa”.

Tôi ôm trán mình, từ đáy lòng bắt đầu hối hận sao lại mang cô nàng tới chỗ này.

Tiêu đề của buổi diễn thuyết hôm nay là: *Làm sao để trở thành một Thần tộc Vanir có thể đứng vững trên chiến trường?*

Người diễn thuyết là Nerthus^[1], luyện kim thuật sư đứng đầu bảng. Điều đáng tiếc nhất là, từ trước tới nay, bà chưa bao giờ là thần tượng của Shia, ngược lại, Shia còn rất ghét thứ “học thuật cổ lỗ sĩ” của bà.

[1] Là chị gái của Njord, tương truyền là mẹ của Freyr và Freyja, nhưng sau này Njord mang

theo hai con đến Asgard làm con tin, từ đó về sau họ không còn gặp nhau nữa.

Thế nên, cung điện Học giả trải đầy thảm đỏ, rộng rãi như sảnh quốc hội, Shia ngồi đối diện tôi, không tài nào mở miệng ra nói được, chỉ có thể ném giấy để truyền tải rằng cô nàng ghét nhìn bà già kia vô cùng. Mỗi lần Nerthus xoay người, tôi đều ném tờ giấy lại để an ủi Shia, ném qua ném lại, nửa tiếng trôi qua, tôi mới phát hiện bản thân chẳng nghe được cái gì vào đầu.

Đang định nói với Shia rằng tôi muốn nghe bài giảng, Nerthus lại đột nhiên nói: “Các vị nghỉ ngơi trong vòng mười phút.

Sau đó đại ma đạo sư thành công nhất, vĩ đại nhất của tộc Vanir, thậm chí là của chín thế giới, sẽ tới đây phát biểu trong vòng mười phút, đồng thời biểu diễn thực chiến”.

Rất hiển nhiên, mấy câu này của Nerthus đã cứu vãn không ít tinh thần cho cái buổi diễn thuyết khô khan buồn chán của bà. Những người xung quanh long lanh ánh mắt, xúm vào thảo luận về câu nói “vẽ mắt cho rộng” vừa rồi của bà Nerthus.

Buổi diễn thuyết hôm nay là dành cho tất cả những Thần tộc sắp ra chiến trường, nên những người ngồi nghe không

chỉ có luyện kim thuật sư và thần kim tượng, mà còn có tế ti, ma đạo sư, thánh linh kỵ sĩ, chiêm bốc sư v.v... Hơn nữa, đàn ông nhiều hơn phụ nữ.

Shia ngồi xuống bên cạnh tôi, chợt nghe thấy phía sau có người nói: “Gần đây đại nhân Lando cũng bớt phóng túng đi nhiều, nhớ lúc ngài vừa vào quân đội, cậu có biết không, ngài đã từng cùng đại nhân Freyr, đại nhân Gullveig, còn có cả đại nhân Mim sánh vai, chuyện gì cũng chẳng làm, chỉ lơ lửng ở bầu trời bên rìa Asgard, liên tục bắn ma pháp vào tộc Aesir, nhằm kẻ nào là giết kẻ đấy, thực sự hả dạ vô cùng”.

“Tôi rất tò mò, không hiểu lúc đại nhân Lando đối đầu với lão già Shujin ngu xuẩn kia thì sẽ thế nào, xem lão ta còn kiêu ngạo được nữa không.”

“Mục tiêu của tôi là trở thành Lando!”

“Cứ nằm đấy mà mơ đi”, một cô gái gõ vào đầu chàng trai, “Một Thần tộc còn mạnh mẽ hơn cả chủ thần như thế, ba nghìn năm cũng chỉ có một người thôi, anh dám mơ được như người ta á?”.

“Các người nói gì tôi mặc kệ, đại nhân Lando đẹp trai quá đi...”

Câu cuối cùng đương nhiên là Fulla nói. Tôi với Shia đều thấy rợn người, cùng quay mặt sang, bảo Fulla câm miệng lại. Shia không nhịn được nói thêm một câu: “Tôi ghét nhất đám con gái suốt ngày chăm chăm soi gương đàn ông. Các người cứ quan tâm tới thứ ấy đi, thế giới này sẽ chẳng còn thằng đàn ông nào nữa”.

“Hay hay, đám con gái các người, hãy nghe vị mỹ nhân này nói đi, chính xác vô cùng”, một gã phụ họa.

“Tôi cứ tưởng con gái thông minh đã tuyệt chủng rồi, thì ra không phải.”

Shia lại một lần nữa bị đám con trai sắp “mê cô nàng như điên đảo” vây quanh.

Lúc này, một cô gái khác lại nói: “Nói thật, đại nhân Lando rất có dáng người chuẩn để mặc quần áo đẹp, gương mặt cũng cực kỳ anh tuấn. Nếu ai dám phủ nhận điều này, thì đúng là kẻ dối trá”.

Tôi rất cuộc không nhịn được, quay đầu nói: “Tiểu thư à, bàn sang chuyện khác một chút có được không, tớ nghĩ thành tựu lớn nhất của đại nhân là chiến tích và ma pháp của ngài, cùng với hy vọng mà ngài đã mang tới cho tộc Vanir, chứ không phải là dung mạo”.

Cô gái kia mặt đỏ tới mang tai, đang định phản bác thì đúng lúc này Nerthus bước vào từ phía cổng sau. Tôi lập tức kéo Fulla ngồi vào chỗ cũ. Rất nhanh, cả cung điện trở nên yên tĩnh. Sau đó, nhân vật chính của buổi thảo luận bước vào.

Chưa chờ Nerthus mở lời, tiếng vỗ tay đã nhiệt liệt vang lên, có rất nhiều Thần tộc tuổi còn trẻ đứng lên để ngóng nhìn, thậm chí còn vỗ tay với ngài. Trên gương mặt Lando là một nụ cười trong sáng. Ngài ấy mặc áo choàng ngắn tay màu trắng của ma đạo sư, bên trong là áo tay dài cổ cao sẫm màu, trước ngực đeo một chiếc vòng cổ đính đá màu hồng

ngọc rất dài, bên dưới là quần trắng hơi bó sát và đôi giày màu nâu đậm. Trên cổ tay ngài còn đeo một chuỗi vòng có vẽ hoa văn ấn chú của Thủy ma pháp.

Tôi nhìn ngài thật lâu, quả thật ngài đẹp trai vô cùng!

Ngài cầm một quyển sách ma pháp, đi tới vị trí của người diễn thuyết, giọng nói trong trẻo, mang theo một chút thâm trầm: “Những dũng sĩ tương lai của Thần tộc chúng ta, ta rất vinh hạnh khi có thể đứng đây hôm nay, giao lưu trực tiếp với mọi người”. Nói đến đây, tiếng vỗ tay cắt đứt bài diễn thuyết của ngài một lúc, ngài nhẹ nhàng cười, nói tiếp: “Nếu mọi

người đã ngồi ở chỗ này mà vẫn còn nghi ngờ, nghĩ rằng kẻ địch lớn nhất của chúng ta chính là Thần tộc Aesir, hoặc là vị chủ thần nào đó đã ngủ say nghìn năm, vậy thì...”

Lúc nghe đến đây, một viên giấy nhỏ rơi ngay trước mặt tôi. Tôi mở ra xem, bên trên viết: “Bảo bối Lando nhà cậu lên đài mà đẹp trai ngời ngời”.

Tôi miễn cảm quay sang nhìn, thấy Shia ngồi giữa một đồng con trai cũng đang quay đầu lại, hất mái tóc dài ra sau với bộ dạng phong tình vạn chủng, nháy mắt với tôi. Nhất thời, tim tôi đập thành thịch mấy tiếng. Chẳng lẽ Shia đã nhìn

thấy cảnh lúc này tôi nhìn Lando không chớp mắt rồi?

Vốn định ném bay tờ giấy trong tay đi, nhưng từ trước đến nay, Shia vẫn coi như không giải thích là ngầm thừa nhận, thế nên tôi viết lên mặt trái của tờ giấy:

“Hôm nay Lando đúng là rất đẹp trai, nhưng cậu đừng có nói lung tung, nếu không, khi về nhà chị Ena đây sẽ xử cậu.”

Rất may mắn, Nerthus vẫn ngồi phía sau, lúc này đang đi tới lối ra vào, quay lưng về chúng tôi.

Tôi vo giấy lại rồi ném đi.

Ai ngờ, Nerthus đột nhiên lùi ra sau hai bước. Viên giấy đụng phải vai bà, rơi xuống mặt đất. Tim tôi như nhảy lên tận cuống họng. May mà bà không thấy, lại bước lên hai bước nữa. Tôi lập tức đứng lên, định đi nhặt nó về.

Lúc này, kỳ tích xảy ra. Bà đột ngột xoay người, đi về phía sau.

Thảm màu đỏ thẫm, cái màu cực kỳ rực rỡ. Viên giấy màu trắng, màu trắng thuần túy nhất. Tuy Nerthus có đeo một đôi kính cận, nhưng cũng không thể lờ đi cái viên màu trắng toát trên mặt đất kia

được.

Bà ngồi xuống, nhặt viên giấy lên.

Giờ phút này, Shia đang hất mái tóc vàng, khe khẽ nói thầm với một chàng trai ngồi bên, còn Nerthus đang dùng đôi tay nổi đầy gân xanh của bà, chậm rãi mở tờ giấy ra.

Tôi thấy miệng bà khẽ động, hình như bà đang nỗ lực để hiểu được những chữ trên tờ giấy. Tôi cảm thấy từng cơn tuyệt vọng đang nhấn chìm mình.

Cuối cùng, bà nhìn xung quanh một

chút, nhét tờ giấy vào trong túi và tiếp tục đứng gần đấy.

Tôi thở dài một hơi.

Thế nhưng tôi lại nghĩ, nếu sau buổi diễn thuyết bà ấy đưa tờ giấy cho Lando thì chẳng phải tôi sẽ chết một cách vô cùng êm xuôi sao? Không được, chờ tới khi kết thúc diễn thuyết, tôi phải tìm bà xin lỗi, sau đó nói Shia chính là Ena, xin bà trả lại tờ giấy cho tôi.

Tôi vừa nghĩ thế xong thì Shia đã quay đầu lại, hình như định đòi giấy về, tôi nói bằng khẩu hình với cô nàng, sau đó đưa tay xoẹt ngang qua cổ một nhát.

Đương nhiên, cô nàng không hiểu gì, nghiêng đầu ngơ ngác nhìn tôi. Tôi cực khổ hồi lâu, cũng đành bỏ cuộc, phát phát tay với cô nàng, ôm đầu phiền muộn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bục diễn thuyết.

“Thật ra, những thứ chúng ta học như ma pháp cao cấp, luyện kim thuật, chiến thuật, lãnh đạo thuật v.v... ở trên chiến trường cũng không phát huy được bao nhiêu tác dụng. Nói cách khác, khi kẻ thù đã ở ngay bên cạnh, một câu thần chú phổ thông như *Sấm sét trời buộc* tuyệt đối sẽ có ích hơn *Cơn thịnh nộ của Lô thần*.”

Lando bước lui ra một chút, sau đó tung một khối cầu sấm sét, trói lấy chân trụ của một cái bàn hàng đầu tiên.

Một ma đạo sư ngồi phía sau tôi không kìm được cảm thán: “Trời ơi là trời, sao tốc độ thi triển ma pháp của ngài lại có thể nhanh như thế chứ, chỉ trong nháy mắt mà đã... Ma pháp này ta phải niệm chú mất mười giây đó...”.

Nerthus đang đứng cạnh Lando, nhỏ giọng nói mấy câu với ngài. Lando gật đầu, dịch sang bên phải một bước, nhường chỗ cho Nerthus.

“Rất xin lỗi vì phải cắt ngang bài diễn

thuyết của đại nhân Lando.” Nerthus cầm tờ giấy, chăm chú đọc diễn cảm: “Bảo bối Lando nhà cậu lên đài mà đẹp trai ngời ngời”.

Nghe được câu cuối cùng, đầu tôi nện thẳng xuống bàn. Cùng lúc đó, tôi liếc thấy Shia quay đầu lại. Sau khoảnh khắc im lặng đến kỳ dị, cả cung điện tràn ngập tiếng cười.

“Hôm nay Lando đúng là rất đẹp trai”, Nerthus e hèm vài tiếng, dường như muốn đọc thật rõ ràng từng chữ một: “nhưng cậu đừng có nói lung tung, nếu không, khi về nhà chị Ena đây sẽ xử cậu.”

Tiếng cười vẫn không dứt, vang dội khắp cung điện.

Tôi hoàn toàn tê liệt trên mặt bàn.

Nerthus gấp tờ giấy lại, tiếp tục nói: “Vị ‘chị Ena’ này, ta không biết cô đang ngồi ở chỗ nào. Thế nhưng, nếu đây đã là buổi diễn thuyết quan trọng của những người sắp ra chiến trường, không biết cô có thể rời lực chú ý từ khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của đại nhân Lando đến giọng nói trong trẻo êm tai của ngài được không?”.

Trong cung điện, chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng “Ha ha ha ha ha ha ha” mà thôi.

Vẫn không thấy Lando lên tiếng, tôi chẳng còn tí dũng khí nào để nhìn ngài nữa. Những người xung quanh đều đang xì xào to nhỏ, hỏi nhau rằng: “Ai là Ena thế?”, “Mấy cậu nhìn xem Ena là ai?”, “Mọi người nhanh tìm xem Ena ở chỗ nào, sao không thấy cô ấy lên tiếng?”...

Đúng lúc tôi vẫn định đóng vai đà điểu đến cuối buổi diễn thuyết, sau đó xin đi đổi tên, thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Ena là cô bạn tốt của Shia đó, là vị mỹ nữ tóc đen vẫn úp mặt trên bàn

kia kia”.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, Ena chính là cô gái mới bị tôi nói cho mặt đỏ tới mang tai ban nãy.”

Đột nhiên tôi nhớ tới một câu vô cùng chí lý mà Guffy đã nói: “Người ta sống trên đời, chính là để chết”.

Lúc này, giọng của cô ấy cũng vang lên từ phía sau: “Lão đại, không sao đâu, chị nói sự thật mà, chúng em đều thấy đại nhân Lando rất đẹp trai. Mặc dù lúc đang diễn thuyết mà lại ném giấy thì không hay cho lắm...”.

Fulla bời một câu, đổ thêm dầu vào lửa: “Chị Ena, nếu chị thích đại nhân Lando thì phải theo đuổi đi, chúng em đều ủng hộ chị”.

Mặc kệ tiếng xì xào bàn tán càng lúc càng lớn của mọi người xung quanh, tôi vùi đầu trên bàn, gần như ấn cả đường nét khuôn mặt của mình lên mặt bàn.

“Đại nhân Lando, xin mời tiếp tục”, Nerthus lui sang một bên.

Sau đó Lando nói những gì, một chữ tôi cũng không nghe vào tai. Rất nhanh, mọi người liền vớt cái con người đang sa sút tinh thần như tôi vào một góc, tôi

nghe thấy họ vỗ tay, reo hò, đưa ra câu hỏi, rồi sau đó lại đến phiên Nerthus diễn giảng. Bà già này hình như muốn đeo tôi đến cùng thì phải, vừa bước lên bục, bà ta liền nói với hơn bốn trăm con người rằng: “Tiểu thư Ena, nếu đã ngủ đủ rồi, xin mời ngẩng mặt lên nghe giảng”.

Lại một lần nữa cảm nhận được ánh nhìn cháy bỏng của hơn tám trăm con mắt, tôi mặt dày ngồi dậy, mặt nóng bừng nghe bà ta diễn thuyết. Trong suốt quá trình ấy, tôi không dám nhìn Lando tí nào. Tin tôi đi, cả đời Ena cũng không quên được ngày này đâu.

Ba tiếng trôi qua, buổi diễn thuyết dài

dòng, chán ngấy dành cho học sinh mới cuối cùng cũng kết thúc. Nerthus vừa tuyên bố kết thúc, tôi đã đi theo người đầu tiên đứng dậy, lao ra ngoài cửa. Đi chưa được mấy bước đã nghe thấy giọng nói của Fulla từ phía sau truyền tới: “Chị Ena, chờ chúng em với”.

“Ena, chạy cái gì, quay lại”, là giọng của Shia.

Bước chân của tôi hơi chậm lại, quay đầu nhìn mấy người kia. Cùng lúc ấy, tôi thấy Lando đi sau các nàng, đang bước tới chỗ tôi.

Tôi đội mũ, lao ra khỏi đoàn người.

Chương 9: Trò chơi “gã lùn và tên khổng lồ chột mắt”

“Đúng là ném một phát chết người mà.” Đây là lần thứ mười bảy Shia nói câu này với tôi. “Cậu nói xem, sao cái tờ giấy ấy lại bay trúng người Nerthus chứ? Ena, nói một câu xem nào, đừng nghịch cái vòng tay đấy nữa.”

“Giờ tớ mới biết, làm trang sức ma pháp có lãi hơn làm mấy thứ trang bị phổ

thông nhiều. Từ nay về sau chúng ta hợp tác đi, chắc chắn sẽ kiếm được khối tiền.”

“Vấn đề này lần sau bàn tiếp, trước tiên cậu cứ nói cho rõ vì sao Nerthus đột nhiên quay đầu lại đã.”

“Đừng nói tới chuyện này nữa được không?”, tôi thở hắt ra, ngã xuống giường, “Từ mai trở đi, nếu tớ gặp Lando ở trong cung thì phải làm thế nào? Tớ không muốn đi nữa...”.

“Chỉ thế thôi mà đã muốn ở nhà à?” Shia túm lấy vai tôi, lôi tôi dậy: “Tớ nghĩ cậu đối diện với Lando thì mọi

chuyện sẽ dễ giải quyết hơn, dù sao cậu cũng có nói hấn cái gì đâu, cũng phủ nhận cậu tớ nói còn gì. Thật ra, lúc diễn thuyết xong, nếu cậu cứ thẳng thắn chạy ra nói chuyện phiếm với hấn như bình thường, tiện thể chêm thêm một câu: ‘Vừa nãy xấu hổ quá, nhưng hôm nay ngài thật sự rất đẹp trai’, thì đảm bảo hấn còn cảm ơn cậu ấy chứ, sau nữa thì cậu khỏi xấu hổ gì luôn. Ai bảo cậu chạy mất hút thế làm gì”.

“Tớ không biết, tớ không muốn gặp ngài ấy nữa.”

“Ena, chuyện này cũng có phải lần đầu tiên cậu gặp đâu, đáng ra cậu phải

quen từ lâu rồi chứ.”

Cô nàng vừa nói câu này, một đồng chuyện cũ vô cùng mắt mặt lại ùn ùn trỗi dậy trong trí nhớ tôi.

Năm kia, lúc hoàng cung trao giải thưởng, tôi có giành được giải Bạc cho danh hiệu “Thần kim tượng làm ra nhiều sản phẩm nhất trong năm”, bởi vì quá kích động, lúc xuống khỏi bục trao giải, tôi quên bém mắt là trên tai vẫn còn đeo viên đá khuếch đại âm thanh, hào hứng nói với Shia rằng “Giáo sư Frank đội tóc giả”, kết quả là cả trường đều nghe thấy...

Còn cả ngày lễ Mỉm cười năm ngoái, trên bục tổ chức trò chơi Xoay tròn tại chỗ, người chủ trì trò chơi đang đi chọn người, Fulla chẳng có mắt nhìn gì cả, lại đứng lên che mắt tầm nhìn của tôi, tôi vừa hô to vừa vẫy vẫy tay, ý bảo cô nàng ngồi xuống, ai ngờ người chủ trì đã nói luôn: “Năm nay lại có người xung phong lên chơi cơ đấy, vị tiểu thư tóc đen, mời lên đây...”. Lần ấy, cái trò Xoay tròn tại chỗ đó đã làm tôi sái cổ mất mấy ngày.

Tôi nản lòng ôm lấy đồng sách mượn từ thư viện về, một mình chui vào phòng phân đấu. Tôi vừa đi vào thì Shia cũng ôm sách theo sau. Cô nàng rửa sạch đi lớp trang điểm lộng lẫy, gương mặt trẻ

trung, tươi sáng hiện lên dưới ánh đèn, vô cùng xinh đẹp. Tôi cười với cô nàng, sau đó bắt đầu đọc sách.

Cuốn đầu tiên là *Lịch sử toàn tập của Thần tộc Aesir*, trước đây tôi từng đọc qua mấy cuốn lịch sử khái quát, nhưng nếu là lịch sử toàn tập, thì bên trong chắc chắn có rất nhiều chi tiết tôi không biết.

Dân xứ Midgard hay than phiền rằng thế giới của họ sao mà loạn thế. Bởi vì rõ lắm quốc gia, chủng tộc cũng nhiều, chỉ có mỗi vấn đề bốn màu da nâu, trắng, vàng, đen mà đã ồn ào đến gà bay chó sủa. Nhưng đám nhân loại như ếch ngồi đáy giếng ấy đâu biết rằng, thế giới Thần

tộc được cầu vồng ba màu^[1] bắc lối, nơi đó mới gọi là loạn đến trời long đất lở.

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Bifrost là cây cầu nối Midgard, nơi ở của người trần với Asgard, nơi ở của các vị thần. Bifrost là một cầu vồng ba màu với quang đở là lửa để ngăn những người khổng lồ băng vượt qua.

Chỉ có một tòa vương đô Vanaheim này thôi mà đã có một lượng dân di cư cực lớn đến từ các thành thị khác nhau của chín thế giới, bao gồm cả tộc Vanir nữa, căn cứ theo biểu đồ của cuộc điều tra nhân khẩu năm 3002, lượng dân di cư chiếm 74%. Trong đó, Thần tộc chiếm 38%, Tinh linh chiếm 27%, Người lùn chiếm 9%, hậu duệ Người khổng lồ

chiếm khoảng 4%, loài người và thú vật chiếm chưa tới 1%, còn lại đều là hỗn huyết.

Hơn ba nghìn năm trước, mâu thuẫn chủ yếu của chín thế giới là xích mích giữa Người khổng lồ và Thần tộc. Cũng không biết có phải sau ngày Hoàng hôn của chư thần, tộc Người khổng lồ đã yếu đi không, hay là bọn họ nghĩ rằng chứng kiến cảnh Thần tộc tàn sát lẫn nhau cũng đủ sung sướng rồi, nói chung, sau đó bọn họ kéo nhau về Jotunheim, định chung sống hòa bình với chúng tôi. Nhưng không ai ngờ được, sau khi Thần tộc hồi sinh, hai tộc Vanir và Aesir trước đây vốn chỉ nhìn nhau thì thấy ngứa mắt tí thôi, nay đã biến thành kẻ thù không đội trời chung.

Hồi trước tôi cứ nghĩ vấn đề nằm ở

chỗ những chủ thần sống lại phân bố không đều. Nhưng đọc quyển sách này xong, cuối cùng tôi đã hiểu ra điều mâu chốt.

Bởi vì Loki là hỗn huyết giữa Người khổng lồ và Thần tộc, mẹ hắn là Người khổng lồ, cũng là mẹ nuôi của Odin, thế nên hắn và Odin kết làm anh em. Cha hắn là thủ lĩnh trước đây của Thần tộc Vanir - Njord. Những người vợ mà Loki chính thức cưới về không phải Thần tộc Vanir thì cũng là Người khổng lồ.

Vì Odin, Loki đến Asgard sinh sống, nhưng rất nhiều Thần tộc Aesir có ý bài xích hắn. Cuối cùng, kẻ đầu sỏ gây ra

cuộc đại chiến Hoàng hôn của chư thần cũng chính là Loki. Thần tộc Aesir đều cho rằng, chính tên cặn bã của tộc Vanir đã hủy diệt quê hương của họ, giết chết chủ thần của họ, thế nên, chuyện này đã khiến hai tộc Aesir và Vanir giương cung bạt kiếm, chém giết lẫn nhau.

Cho tới tận bây giờ, Thần tộc Aesir vẫn cho rằng bọn họ biến thành hình dạng quái quỷ như ngày hôm nay đều do lỗi của chúng tôi.

Những lý do này, tôi đều chưa từng nghĩ tới, nhưng cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Điều khiến tôi thực sự sửng sốt, chính là nguyên nhân khiến Thần tộc

Aesir căm ghét Loki: Loki từng nhiều lần quyến rũ Thần hậu, cũng chính là vợ của Odin, thần Tình yêu Frigg.

Loki có thực sự làm gì nàng không, trong sách không viết, nhưng lịch sử lúc nào cũng rất hỗn loạn, đôi khi lại chẳng có lý lẽ gì. Tôi cũng không thể hiểu được rốt cuộc Odin thích điểm nào ở Frigg. Bởi vì chúng ta ai chẳng biết Frigg là người con gái xinh đẹp nhất thế gian, nhưng cũng biết luôn rằng, trong lịch sử, nàng ngoại trừ ngoan ngoãn ở trong cung điện Fensalir hầu hạ Odin ra, chưa thấy nàng có công hiến gì to tát cả.

Tôi lắc đầu, tiếp tục đọc cho hết cuốn

Lịch sử toàn tập của Thần tộc Aesir
nhật nhõ đó.

Lúc đầu tôi cũng định làm theo Shia, coi như không có chuyện gì khi gặp Lando, rồi cũng coi như không có chuyện gì mà nói chuyện phiếm với ngài, sau đó tiện thể đem sự việc kia giải quyết gọn gàng, cười cho qua chuyện. Thế nhưng hai ngày trôi qua, tôi mới phát hiện, xác suất gặp được một người trong hoàng cung Hoenir, về cơ bản không khác gì xác suất gặp được một người trong cả tòa thành. Mỗi ngày tới cung điện Học giả, nghe bài giảng, đi xuyên qua chính điện tới nhà ăn ngoài trời “tiêu diệt” bữa trưa, sau đó là luyện tập thực chiến, về

nhà. Đừng nói là nói chuyện với Lando, ngay cả cái bóng của ngài tôi còn chưa thấy.

May mà những người cùng đi học với tôi đều rất hiền lành lương thiện, có cùng tụ vào một chỗ nói chuyện phiếm, nhắc tới chuyện đó, cũng tỏ thái độ rất thông cảm hoặc vô cùng thân mật. Chỉ có điều, tâm trạng tôi cứ sa sút một cách khó hiểu, cả bản thân tôi cũng chẳng hiểu tại sao.

Tâm trạng ấy, ngay cả Freyr cũng nhìn ra.

Buổi chiều ngày thứ ba, tôi cùng Shia,

Guffy, thêm cả Fulla nữa, dùng bữa ở nhà ăn ngoài trời. Nhìn miếng thịt Heidrun nóng hôi cùng cốc sữa hươu trời tươi mát, tôi lại chẳng có tí cảm xúc muốn ăn nào cả. Một lúc sau, Freyr tới chỗ này mua đồ ăn, thấy chúng tôi, hẳn mới chạy tới, ngồi xuống cạnh tôi: “Các vị nữ sĩ, mấy ngày hôm nay cảm thấy thế nào?”.

Ba người kia lần lượt nói ra cảm tưởng của bản thân, tôi cũng miễn cưỡng cười, nói đều ôn. Freyr gật đầu, bắt đầu hướng sự chú ý sang tôi: “Tiểu thư Ena, hình như sắc mặt của cô không được tốt lắm?”.

“Cậu ấy duy trì cái trạng thái đây lâu lắm rồi”, Shia thở dài một tiếng, “Ngày thường vốn đã ít nói, hai ngày hôm nay thành câm điếc luôn”.

“Các cậu nghĩ nhiều quá thôi, tởm mà”, tôi xua tay.

Freyr và Shia trao đổi ánh mắt với nhau, tán chuyện thêm mấy câu nữa, sau đó hắn nói có việc phải đi trước. Khi hắn đi rồi, tôi chậm chạp gặm ba miếng thịt Heidrun giá ba trăm Vader một miếng, tiếp đó lại rề rà uống nửa cốc sữa hươu trời. Đang lúc hạ dao nữa xuống, nói với mấy người kia là tôi phải đi, thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng

người nói chuyện: “Thật sự ăn ngon vậy sao?”.

“Thật đấy, thịt Heidrun nướng rất được”, câu này là Freyr nói.

Lando và Freyr ngồi xuống ở cái bàn hơi chếch với chúng tôi.

Tôi nhanh chóng cầm đồng dao nữa mới buông xuống bàn này, tiếp tục ăn thịt Heidrun.

“A, chị Ena, nhìn kia, là đại nhân Lando”, Fulla bắt đầu phẫn khích, “Đại nhân Lando ngồi ngay đối diện với chúng

ta...”

“Ừ.” Tôi gật đầu, nhìn ba cô gái đã sớm ăn xong, tôi cũng không biết mình muốn ngồi ở đây ăn tiếp, bắt họ chờ, hay là ăn nhanh rồi đứng dậy nữa.

“Lando, tiểu thư Ena ngồi bên kia kia.”

Freyr nói câu đó xong, một lúc sau tôi mới dám ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Lando. Ngài đang bắt chéo chân, cầm thực đơn chọn món, thấy tôi nhìn sang, ngài mỉm cười: “Ena, hai hôm nay thế nào?”.

“Ừm, rất tốt.” Còn chưa trưng ra được bộ dạng tươi cười, gương mặt tôi đã úp xuống bàn.

Guffy nhỏ giọng nói: “Lão đại ơi, lúc bình thường chị rất để ý lễ tiết mà, sao hôm nay tự nhiên lại lạnh lùng vậy?”.

“Đúng đấy, đúng đấy. Nếu đại nhân Lando giận thì làm thế nào?”, Fulla nói tiếp.

Tôi vẫn tiếp tục say mê chiến đấu với đám thịt nướng trên bàn. Shia vẫn chẳng nói câu nào, chỉ híp nhìn tôi bằng một ánh nhìn dường như có thể xuyên thấu tôi từ trong ra ngoài.

Lại liếc mắt nhìn Lando một chút, ngài vẫn đang cùng Freyr nói nói cười cười, cũng không chú ý gì đến bên này nữa, tâm trạng của tôi lại càng tồi tệ hơn rồi. Ăn xong bữa mà tôi vẫn còn chút tiếc nuối, thậm chí muốn gọi thêm cơm, nhưng phải cố sức mà kìm lại. Chào hỏi hai người kia một tiếng, tôi liền đi tới cung điện của các thợ rèn.

“Cậu xong rồi”, lúc chia tay với Shia, cô nàng ghé sát vào người tôi, cười cực kỳ gian ác.

Nội dung học tập buổi chiều, chính là trong chiến tranh phải phối hợp với

luyện kim thuật sư như thế nào để chế tạo mũi tên ma pháp. Đạo sư^[2] trước tiên dạy cho chúng tôi vài phương pháp chế tác cấp tốc cơ bản nhất, còn nói chiều mai sẽ sát nhập với ban luyện kim thuật sư, tiến hành diễn tập. Tôi không thể không thừa nhận, mình đúng là một thân kim tượng được trời ban cho tư chất khác thường, trong tình trạng hoàn toàn lơ ngơ, hồn bay tận trên mây, thế mà vẫn làm ra được cái thứ “Hỏa tiễn hoàn mỹ” mà đạo sư nói

[2] Đạo sư: Người hướng dẫn, truyền đạt kiến thức.

Vào thời gian nghỉ, có một chàng trai

tới hỏi tôi có phải là bạn của Shia hay không, còn nhờ tôi ngày mai giới thiệu để hẳn với Shia làm quen. Thật ra tôi đã sớm quen với những chuyện thế này rồi, nhưng hôm nay, lần đầu tiên tôi thấy mình rất hâm mộ Shia, hâm mộ sự tự tin bất tận và nét nữ tính của cô nàng.

Ngày tiếp theo, vẫn như thế.

Sau bữa trưa, Shia rủ mấy người chúng tôi chơi trò “Gã lùn và tên khổng lồ chột mắt”, coi như vận động sau bữa ăn. Đối với việc thỉnh thoảng cô nàng nổi tính trẻ con, tôi cũng không có cách nào, liền tiện thể đem chuyện về chàng trai kia nói cho Shia. Shia liếc mắt đầy khinh

bị, nói với tôi rằng đối tượng cô nàng ghét nhất chính là mấy gã thần kim tượng, còn nói mấy gã đó cả ngày toàn nghĩ đến kết cấu trang bị với dụng cụ, đầu óc toàn gỉ sắt. Tôi nói, nam nữ thì có gì khác nhau, chẳng phải đều là thần kim tượng hay sao. Vậy là Shia nói, là nữ thì càng hết thuốc chữa, nên trực tiếp bỏ qua luôn. Tôi nói, cậu đúng là có khả năng nói mấy câu độc ác mà vẫn điềm nhiên như không ấy.

Nhất thời phát hiện mình rút trúng cái thẻ Người không lồ, tôi nhin không được mà kêu khẽ một tiếng bất bình. Tuy nói là Người không lồ chột mắt, nhưng kỳ thực chính là trò chơi bịt mắt bắt dê mà thôi,

lúc chơi cần phải dùng ma pháp lấy đi ánh sáng, che hai mắt lại.

Thế là một chùm ánh sáng mạnh đánh xuống, tôi không nhìn thấy gì nữa.

“Shia, cậu là đồ chết tiệt, vừa nãy cậu cố ý ‘chơi’ tớ đúng không? Ba lần làm gã chột mắt nên khó chịu chứ gì?” Mười giây trôi qua, tôi vừa nói vừa lần mò sờ soạng. “Chờ tớ bắt được cậu, cậu mà còn dám chơi xấu tớ nữa, tớ sẽ cho cậu biết cái gì gọi là ‘chụp ngực’.”

Tôi chạy thẳng về phía trước, vốn chỉ định đâm đầu bừa thôi, thế mà đụng phải một người thật. Chỉ có Shia mới chơi ngu

thế này, mỗi việc chạy thôi cũng lười. Tôi cười lạnh, giờ tay chụp thẳng về phía ngực người kia...

“Ai?” Tôi lui về phía sau một bước. Nhưng vì giờ còn chưa hết năm phút, tôi không dùng được ma pháp nên chẳng nhìn thấy gì cả.

Hắn không nói gì, nhưng vừa nãy sờ ngực người ta xong, tôi biết hắn là con trai.

Đợi một lúc sau hắn vẫn chẳng nói năng gì, tôi bắt đầu hoài nghi có phải mình bị ảo giác không, nên lại sờ soạng thử... đúng là tóm được quần áo rồi. Thế

là tôi sờ lên trên, sờ lên trên, lại xác định thêm một chi tiết là người này rất cao.

“Là ai, vì sao không nói gì?”

Tôi vừa rút tay về, cổ tay đã bị người ta tóm lấy. Hai cánh môi có chút nóng ấm chạm vào môi tôi.

Trong khoảnh khắc này, không chỉ mắt tôi không nhìn thấy gì, dường như ngay cả não bộ cũng không thêm hoạt động nữa. Mãi đến khi người kia ôm lấy thắt lưng tôi, tôi mới phản ứng lại và định vùng ra. Nhưng vừa lui người về sau một chút, hấn lại siết chặt tay hơn.

“... Ai thế, buông ra... Ô...” Căn bản là chẳng có tí khoảng cách nào để nói cả, nụ hôn của hắn vô cùng ngang ngược.

Kỳ thực, khi hơi thở của hắn lướt qua gương mặt tôi, khi trong lúc lơ đãng môi tôi chạm phải đầu lưỡi hắn... cũng không phải tôi không có cảm giác gì. Có điều, vừa nghĩ đến việc mình bị người ta hôn bằng phương thức có chút nhục nhã này, trong lòng tôi lại vô cùng căm tức, một mực phản kháng đến cùng. Tôi đưa tay lấy thanh đoản kiếm giắt bên hông, nhưng vừa mới rút ra, thanh kiếm đã bị hắn đánh bay. Thân thể tôi càng bị ép sát hơn, một tay hắn giữ chặt thắt lưng, tay

còn lại khóa lấy khớp hàm, đầu lưỡi xâm lược đảo điên trong vòm họng tôi...

Cuối cùng, hấn đi mất. Sau nụ hôn kịch liệt kia, tôi rơi vào tình trạng đầu vầng mắt hoa, hấn vừa buông tay, tôi đã ngã luôn vào bụi cỏ. Sau khi sờ soạng bốn phía một chút, tôi đành cam chịu nằm trên cỏ, chờ cho năm phút trôi qua. Sau khi đám Shia trở về, tôi cũng chẳng có dũng khí nói việc này ra, vì không bắt được ai, tôi lại bất hạnh đóng vai Người không lồ thêm lần nữa.

©DTV

Giờ thực hành buổi chiều, đạo sư

phân cho tôi một gã cộng sự mặt mày bóng loáng, mụn thanh xuân chi chít nốt nhỏ nốt to. Ngay lúc tôi sắp chết vì hít thở không thông, Shia giơ tay lên nói vì rất ấn ý với tôi, nên xin được làm cộng tác, cứu tôi một mạng.

Cô nàng ngồi xuống bên cạnh tôi, quynh rũ vuốt ve mái tóc dài: “Em yêu, bây giờ có phải đang nghĩ chị Shia xinh đẹp tuyệt trần không?”.

“Buồn nôn.”

“Chẳng lịch sự gì cả.” Shia lấy số nguyên liệu mà ban nãy đạo sư phát cho, còn thêm hai cái ống nghiệm, thành thạo

điều chế. “Khai thật cho tớ biết đi, cậu đang thích ai đúng không?”

“Sao cậu không nói cho tớ biết, cậu đang thích ai đúng không?”

“Đúng là tớ có thích người ta thật.”

“Hả? Thật á?” Chẳng lẽ là gã Người lùn kia? Trong lòng, tôi khẽ nở nụ cười nham hiểm.

“Như vậy đi, hai chúng ta cùng đoán, cho đôi phương một cơ hội. Nếu đoán đúng thì thành thật thừa nhận, nếu đoán sai thì coi như thua.” Cô nàng vừa nói

vừa lắc lắc cái ống nghiệm, sau đó đưa thứ dung dịch đang không ngừng nổi bọt tím ấy cho tôi.

“Không được, tớ làm sao đoán đúng được, phải nói ra chứ.”

“Cậu thích Lando.”

Tôi đang cẩn thận rót dung dịch vào trong đuôi mũi tên, nghe câu đấy xong tay tôi run bắn cả lên: “Tớ không thích ngài ấy”.

“Biết ngay là cậu lại không chịu thừa nhận mà. Tớ ghét nhất cậu điếm này.”

“Tớ không biết.” Sau khi rót xong dung dịch, tôi im lặng trong chốc lát, vén tóc ra sau tai: “Tớ thật sự không biết. Từ lúc đến Vanaheim tới nay, tớ cũng chỉ nghe qua tên người ta thôi, cứ coi như là quen biết đi, ngài ấy với tớ mà nói... rất không chân thật. Tớ luôn nghĩ, có lẽ cứ xem ngài ấy như người mình sùng bái... thì sẽ tốt hơn nhiều”.

“Cậu nghĩ thế thật à?”

“Đừng nói nữa”, tôi cúi đầu, thở dài một hơi, “Không có hy vọng đâu, hoàn toàn không có chút hy vọng nào cả. Nên sống hiện thực một chút, trước tiên cứ làm cho xong mũi tên...”.

“Nếu như cái người vừa hôn cậu là hấn, cậu còn thấy không có hy vọng nữa không?”

“Cái gì???”

“Tớ nói, lúc này khi cậu bị làm Người không lồ chột mắt ấy, vừa hay Lando đi ngang qua. Vốn dĩ, tớ vì muốn xem kịch hay nên chẳng chui ra, ngồi yên xem cậu có làm ra trò gì đáng xấu hổ không. Kết quả... Cậu cũng biết rồi đấy.”

“... Sao có thể thế được? Không thể là ngài ấy.”

“Cô gái trẻ ạ, cô đã cười toe toét ra rồi đấy, đừng có cố ý làm ra vẻ kinh hoàng sợ sệt nữa, chị Shia đây nhìn thấy ngứa mắt lắm.”

“Chuyện này... là thật à?”

Sau khi thấy cô nàng gật đầu, tôi cúi gầm mặt xuống, nhắm chặt mắt lại, sau đó nhào qua ôm lấy cô nàng: “A a a... Không diễn tả được đây là cảm giác gì nữa”.

“Không diễn tả được? Vui sướng tới độ sắp lăn ra chết chứ gì nữa”, Shia đẩy tôi một cái, “Ôi ôi, tóc tớ bị cậu làm cho rối tung lên rồi”.

Lúc này, giọng của đạo sư vang lên sau lưng tôi: “Shia, Ena, làm xong mũ tên lửa rồi sao?”.

Tôi è hèm mấy cái, tiếp tục làm nốt việc trên tay. Phải thật lâu sau đó, tôi mới ý thức được, Shia còn chưa nói cho tôi biết tâm sự của cô nàng.

Dường như bắt đầu từ hôm ấy, tâm trạng tôi càng ngày càng vui vẻ. Hơn nữa, mỗi buổi trưa Lando sẽ cùng bạn bè tới nhà ăn ngoài trời dùng bữa, lần nào cũng ngồi ở vị trí gần tôi. Tuy vẫn chỉ là mấy câu chào, hỏi thăm vài chuyện, nhưng chỉ cần vô ý chạm phải ánh mắt

ngài, tôi ngẩn ngơ một lúc lâu. Thế là, bữa trưa luôn trở thành việc mà tôi mong chờ nhất.

Hơn một tháng, cuộc sống cứ như thế trôi qua. Sinh nhật của Lando cũng đã đến gần.

Chương 10: Tiệc sinh nhật của Lando

Trước cái ngày cực kỳ trọng đại với toàn bộ vương đô ấy, đã có ba sự kiện

cũng quan trọng không kém xảy ra.

Chuyện thứ nhất, Shia có bạn trai.

Chuyện này vừa nghe qua thì không thấy có gì to tát, dù sao số lần Shia cặp kè cộng lại còn nhiều hơn tuổi của cô nàng. Có điều, cho dù cô nàng đã yêu đương vô số lần, nhưng bạn trai thì lại chỉ có ba. Một người là Freyr, hai người còn lại đều là đối tượng cặp kè của cô nàng.

Gã bạn trai thứ ba cặp với Shia được hai tuần thì đã ra đi không thấy bóng. Lúc đó, cô nàng vô cùng chán nản khi bản thân chẳng thể yêu được bất cứ người

nào. Shia nói với tôi, sau này vẫn yêu đương bình thường, nhưng nếu không phải người mà Shia yêu thật lòng, cô ấy sẽ không để hẳn làm bạn trai mình.

Nhưng lần này, cô nàng đang đưa chàng trai kia tới trước mặt tôi một cách vô cùng trịnh trọng, nói: “Ena, đây là bạn trai tớ, Teese”.

Teese là một gã lính bình thường trong đoàn kỵ sĩ, được cái tướng mạo anh tuấn, mái tóc vàng dài đến ngang vai, dáng người cao lớn, mỗi khi cười sẽ để lộ hàm răng trắng bóng như tuyết. Khi Teese đứng cạnh Shia, trông hai người rất xứng đôi. Tuy Shia chưa bao giờ dùng hàng

thứ phẩm, tuy gã Teese này không có nét tao nhã của Freyr, cũng chẳng có khí chất cao quý như Lando, nhưng phải nói thật rằng, nếu Vanaheim có một bảng xếp hạng dành riêng cho những chàng trai anh tuấn, chắc chắn Teese sẽ có tên.

Hắn rất nhiệt tình bắt chuyện với tôi, ngồi lại nhà chúng tôi một lát mới đi. Sau đó tôi liền nở nụ cười nham nhở, hỏi Shia: “Nói thật đi, cậu với gã Teese này tiến triển tới đâu rồi?”. Shia nói: “Lên giường rồi”.

Đây quả là một tin như sét đánh ngang trời.

Có thể người khác không biết, cũng có thể chẳng ai biết, nhưng tôi biết, cô nàng Shia phong tình vạn chủng là một xử nữ^[1]. Bởi vì Shia từng nói với tôi, cô nàng biết rõ bản tính của đàn ông, nếu một ngày để họ chiếm được mình, họ sẽ rất nhanh chóng mất đi hứng thú. Mà Shia, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

[1] Người con gái còn trinh tiết.

Đối với chuyện ấy, câu giải thích duy nhất của Shia là, cô nàng không còn nhỏ nữa, có một số chuyện cũng nên trải qua cho biết. Lần đầu tiên là với loại đẹp trai hàng hiếm thế kia, cô nàng cũng không

thiệt thòi gì. Đến khi tôi hỏi Shia có yêu Teese không, cô nàng rất thẳng thắn mà nói, đương nhiên là không.

Một lúc lâu sau Shia mới nói với tôi: “Ena, đối với cậu, người yêu quan trọng hơn, hay bộ tộc quan trọng hơn”.

Tôi nói: “Người yêu”. Thế nhưng nếu mâu thuẫn bộ tộc là giữa tộc chúng tôi và tộc Aesir, vậy chắc chắn bộ tộc hơn rồi.

Chuyện thứ hai, Gullveig đã trở về.

Nàng là thần tượng duy nhất trong lòng Shia, nàng có nét gợi cảm trời sinh

cùng giọng nói hơi trầm. Thật ra, gương mặt của Shia trông rất ngây thơ, vóc người tuy có nét yếu điệu thướt tha, nhưng không phải loại ba vòng đầu ra đầy. Có rất nhiều lúc, cô nàng diện chiếc váy dài trắng muốt, lau đi bờ môi đỏ thắm và hàng lông mi đen đậm, thì nhìn nàng không khác gì một thiên thần.

Nhưng Gullveig đã có ảnh hưởng rất lớn đến Shia. Nói chính xác hơn, là ảnh hưởng đến cả một thế hệ những cô gái trẻ sinh sau năm 2950. Nàng độc lập, kiên cường, thông minh, gợi cảm, xinh đẹp, có năng lực... Nói tóm lại, nàng có tất cả những gì mà các cô gái trên đời muốn có.

Nàng còn là Thần tộc hồi sinh. Tuy không phải là một trong mười hai vị chủ thần, nhưng sức ảnh hưởng của nàng trong thời viễn cổ, vượt xa rất nhiều chủ thần khác, ví như nữ thần Sif cả ngày chỉ biết trang điểm, hay nữ thần Frigg không khác gì một cái bình hoa. Trước ngày Hoàng hôn của chư thần, nàng chính là nữ vu^[2] của tộc Vanir, từng đại diện cho Vanir tới Asgard tranh luận xem trong hai bộ tộc, bộ tộc nào đáng để người ta kính trọng hơn, nhưng bị Thần tộc Aesir đối xử cực kỳ vô lễ. Cũng vì nàng, hai bộ tộc đã bắt đầu cuộc chiến đầu tiên kể từ khi sáng thế. Cuộc chiến đó qua đi, hai bên tổn thất vô cùng nghiêm trọng, cuối cùng phải thông qua hành động trao

đôi con tin để đình chiến.

[2] Thầy mo, thầy cúng là nữ, biết sử dụng ma pháp và ma trượng.

Cùng với đó, nữ thần Gullveig xinh đẹp cũng đã mê hoặc được Hỏa thần Loki, nhanh chóng trở thành tình nhân của hắn. Chính vì điểm này, sau khi nàng sống lại, người ta càng kính nể nàng, cũng càng sợ hãi nàng hơn. Đương nhiên, nàng kế thừa những ưu thế trước đây, trở thành một trong những đại ma đạo sư chủ chốt nhất của Thần tộc Vanir. Mấy năm trước, nàng bị điều tới một thành phố khác, cuối cùng bây giờ đã trở về, có người nói, nàng trở về là để tham dự sinh

nhật của Lando.

Chuyện thứ ba, xảy ra vào buổi tối ngày Hai mươi tám tháng Bảy cũng có thể nói là vào một đêm trước sinh nhật của Lando.

Bởi vì sắp đến sinh nhật của Lando, để tiết kiệm nguồn năng lượng, toàn bộ những tòa kiến trúc có ma pháp trong vương đô đều bị hạn chế sử dụng. Bên dưới lầu nhà chúng tôi là một khoảng đen thui, cái gì cũng chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Mãi đến lúc tôi tới cửa, lấy cái chìa khóa ra...

“Ena.”

Tôi sợ đến độ tay run bắn lên, chìa khóa lạch cách rơi xuống đất: “... Lando?”.

“Là ta”, ngài nhặt chìa khóa lên, đưa cho tôi: “Thật ngại quá, đã dọa em rồi”.

“Sao ngài lại tới đây... có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn tới hỏi xem, em có thể tới buổi tiệc ngày mai không?”

Trong bóng đêm, giọng nói của ngài

vô cùng trong trẻo. Ngay cả tiếng hít thở cũng khiến trái tim tôi đập loạn liên hồi. Tôi nắm chặt hai tay, cười nói: “Đương nhiên rồi, sinh nhật của ngài sao tôi có thể không tới được?”.

“VẬY thì tốt quá, bởi vì mai là một ngày rất quan trọng với ta”, ngài dừng lại một chút: “Em có thể tới... ta thực sự rất mừng”.

Nhất thời, tôi căng thẳng đến độ hàm răng cũng run lên, tôi nhẹ giọng nói: “Tôi cũng rất mừng có thể gặp ngài ở đây”.

“VẬY, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp lại.”

Lúc lên lầu, bên tai tôi vẫn quần quanh giọng nói dịu dàng của Lando, tôi hạnh phúc đến độ nhảy cẫng lên. Thế nhưng tới lúc đẩy cửa ra, vào trong sảnh nhà, thì nụ cười của tôi lại cứng đờ trên mặt...

“Anh cút, anh cút đi cho tôi!” Shia hét lên trong tiếng khóc, với tay túm lấy một cái bình hoa, nện vào thân thể một người: “Nếu anh dám đến gần tôi, can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa, tôi sẽ cho tất cả mọi người biết anh đang ở chỗ này”.

“Sif, là ta có lỗi với em... Ta...”

“Tên của tôi là Shia! Anh gọi tôi là Sif một lần nữa, tôi sẽ cho anh ném thứ nọc độc của rồng! Cút...”

Tôi lui về phía sau một bước, nện lưng vào cánh cửa.

Hai người họ đồng thời xoay người lại nhìn tôi.

Gã đàn ông đứng trước mặt Shia có làn da trắng nõn, ngũ quan với những đường nét rất rõ ràng. Chân hắn dài hơn nhiều so với các Thần tộc Vanir bình thường, thậm chí có cả mái tóc và đôi

mắt màu xanh thẫm, khí chất cũng lạnh lùng hơn rất nhiều so với chúng tôi.

Hắn mặc một chiếc áo choàng dài màu đen thẫm, trên tay quần một vòng gấm trắng, trên đó có cây thập tự ngược màu đen.

Đó là một gã thần quan Bóng tối.

Là Thần tộc Aesir.

Tôi che miệng, thét thát thanh như thấy quý.

Có thể Shia không biết thân phận của

hắn, nhưng khuôn mặt này, tôi có thể nhận ra.

Thor, vị thần Sức mạnh, con trai của Odin, một trong những chủ thần hồi sinh ở Asgard, cùng chung một đội với thần Bóng tối Hoder và thần Bảo hộ Heimdallr, từng tàn sát vô số Thần tộc Vanir. Tuy rằng nếu xét về sức mạnh cá nhân thì hắn không sánh được với Lando, nhưng ba người ấy dường như tinh thần và linh hồn đã nối liền với nhau từ nhỏ, chỉ cần bọn họ cùng xuất hiện tại tộc Vanir, chắc chắn không ai có thể sống sót.

Đương nhiên, Shia và Thor không ngờ

tôi sẽ xuất hiện. Tôi hoảng hốt đưa tay vào túi lục lọi, muốn rút thanh đoản kiếm vừa làm xong ra. Shia giật mình, lập tức lao tới, giữ tay tôi lại, run giọng nói thầ: “Đừng, Ena, đừng, đừng làm thế...”.

“Đây là Thần tộc Aesir, cậu nhìn cho rõ đi, đây là Thần tộc Aesir!!!” Tôi rút thanh đoản kiếm ra, ném về phía Thor.

Thor không né tránh, cũng có thể là tránh không kịp. Nhưng giống như tôi dự đoán, thanh kiếm đâm bị thương tay hắ, hắ lấy tay còn lại, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ bị thương, một quầng ánh sáng màu lam hiện lên, vết thương liền biến mất

không tung tích.

Đây chính là chỗ đáng sợ của thần quan Bóng tối. Lúc đơn độc đánh nhau với một gã như thế, có lẽ hẳn không thể đánh người bị thương nặng, nhưng người cũng không thể gây cho hắn một vết thương nào. Trừ phi là một kiếm xuyên tim, nếu không, dù có đâm một trăm lỗ trên người hắn, hắn cũng chỉ đau đớn trong giây lát rồi lại khôi phục như cũ.

“Ena, đừng làm hắn điên lên”, Shia cầm hai tay tôi, hạ giọng, nỗ lực để tiếng nói của mình bình tĩnh lại: “Chúng mình không phải đối thủ của hắn, để hắn đi đi...”.

“Không phải đối thủ của hấn? Lando ở ngay gần đây, tớ phải đi gọi ngài, tớ không tin ngài không hạ được Thor...”

“Lando?” Thor vừa nghe thấy cái tên này, con mắt màu lam khẽ nheo lại: “Được, cô bảo hấn lên đây để ta xem hấn có thể che giấu bộ mặt thật đến khi nào. Ta không tin hôm nay có ai dám ngăn ta mang Sif đi!”.

Ngôn ngữ Thần tộc hấn nói ra mang đậm khẩu âm Aesir, nói xong hấn còn niệm thêm một câu thần chú, trong ánh mắt hiện lên những thứ ánh sáng màu xanh biếc. Ngọn lửa màu tím nhạt bùng

lên từ dưới chân, giống như một bức tường vây quanh hắn: “Cô bảo hắn ra đây!”.

Bất ngờ, Shia nhặt thanh đoản kiếm kia lên, chĩa vào người hắn: “Nếu như anh dám ở đây thêm một giây nào nữa, hôm nay tôi và anh chỉ có một người sống sót!”.

Sau khi đã trải qua biết bao nhiêu lần bị địch nhân đánh chiếm, chỉ cần thấy thứ gì đó có ánh sáng lạnh lóe lên, tôi đều cảm thấy sợ hãi vô cùng. Thân thể của chị gái bị một mũi băng xuyên thủng, còn có dòng máu loãng hòa với nước băng tan, chảy dài trên đất... Những thứ đó lại

một lần nữa hiện lên trong đầu tôi.

Mà giờ phút này, gã Thần tộc Aesir kia lại hiền lành như trẻ nhỏ, thậm chí còn có chút đau thương nhìn Shia: “Sif, em không nhớ ta sao...”.

“Cút về Asgard!”, Shia đẩy mạnh hẳn.

Thor nhảy lên chớp nhoáng, trong nháy mắt đã tới bên cửa sổ. Hắn trừng mắt nhìn tôi: “Tất cả là tại cô!”. Nhưng khi hắn chạm phải ánh mắt tôi, hắn đột nhiên kinh ngạc nói: “Cái gì, sao có thể...”.

Shia lập tức đóng cửa sổ lại, kéo rèm.

Suốt buổi tối hôm đó, tôi và Shia đều im lặng. Tôi không muốn hỏi nhiều, Thần tộc Aesir là những sinh vật kinh khủng nhất trên thế giới này, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nếu lúc đó Shia rút kiếm đâm xuyên ngực Thor, hẳn chắc chắn không nói một câu oán hận.

Không phải Shia sợ hắn.

Tôi chưa từng thấy Shia mất lý trí vì một gã đàn ông nào cả. Sau khi hắn bỏ đi, tôi nghe thấy từng tiếng nước nở vọng ra từ phòng cô ấy.

Đây đúng là điều hoang đường nhất trên thế giới này, cũng là một mối tình vô vọng nhất.

“Hắn không nên nói tớ là Sif, tớ biết, tớ rất giống Sif. Lúc đầu tớ cũng chỉ định vui chơi qua đường với hắn thôi, tớ thực sự không biết hắn là Thor... Có điều...”, sáng sớm hôm sau, Shia mang theo một đôi mắt sung vù, nói với tôi: “Xin cậu, coi như nể tình bạn của chúng ta, hãy quên chuyện này đi. Tớ đảm bảo hắn sẽ không trở lại quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa đâu”.

Nữ thần Thu hoạch Sif là vợ của Thor, nghe đồn nàng là người thích trang

điểm nhất, cũng vị kỷ nhất trong mười hai vị chủ thần. Nàng có mái tóc rất dài màu vàng kim, vô cùng xinh đẹp, thế nên thú vui lớn nhất mỗi ngày của nàng chính là ngồi trong vườn hoa, cầm lược chải đầu. Về điểm này, đúng là giống Shia thật.

Buổi tối hôm sau, tất cả mọi ngọn đèn trong vương đô đều được thắp sáng. Không khí vui vẻ của hoàng cung Hoenir đã hoàn toàn hòa tan nỗi sợ hãi đêm qua. Shia dường như đã quên chuyện của Thor từ lâu, ngồi lì trong phòng trang điểm suốt bốn tiếng đồng hồ mới chịu chui ra.

Đôi môi đỏ thắm và bộ trang phục dạ hội, mái tóc xoăn màu vàng kim vắn cao tận đỉnh đầu, chỗ khiếm khuyết duy nhất chính là đủ loại nữ trang đeo kín người, thật khiến người ta có cảm giác... nhiều quá hóa dở. Lý do là vì đôi mắt cô nàng sung vù lên, dù trang điểm thế nào cũng không che nổi. Nếu không đeo nhiều thứ lấp lánh để hút ánh mắt người khác, thì mọi người sẽ chú ý đến đôi mắt giống y quả hạnh kia của cô nàng mất.

“Aiya, cũng không tệ lắm nhỉ”, Shia nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, nói khiêu khích: “Nhưng đời cậu tiêu rồi, cậu cứ thế này sẽ bị ánh sáng thần thánh của chị Shia đây che lấp, vĩnh viễn chỉ ở

trong góc tối thôi. Được rồi, để xem ai hấp dẫn được nhiều đàn ông hơn nhé”.

“Tớ thèm vào mà thi với cậu, cái đồ suốt ngày chăm chút bản thân”, tôi tiếp tục soi gương, chải đầu.

“Thật không đấy? Cậu sợ rồi à?”

“Ừ, ừ. Tớ sợ rồi”, tôi đứng lên, nhắc váy, “Mong tiểu thư Shia bỏ qua cho sự nhát gan của kẻ hèn mọn này”.

Cô nàng bỗng bật cười ha hả, xích lại bóp nắn gương mặt tôi, híp mắt nói: “Trêu cậu vậy thôi, công chúa nhỏ, hôm

nay cậu xinh lắm ấy, cứ thế này, chắc hẳn có thể tóm gọn được chàng hoàng tử đẹp trai của cậu”.

“Nói bậy bạ gì thế”, tôi có chút ngượng ngùng.

“Váy trắng rất hợp với mái tóc đen của cậu, cái nơ ở phần eo thì thắt lên trên một chút, đây, đến đây thôi, ừ... Kiểu tóc thì không được chính thống cho lắm, nhưng có thể làm nổi bật mái tóc dài. À, không thể đeo cái dây chuyền đó được...”, cô nàng dừng một chút, lao vào trong phòng, “Cậu đợi chút”.

Shia lôi ra một chiếc vương miện bạc

và một chiếc dây chuyền bạc, đeo vào cho tôi: “Phải thế này”.

Tôi quay ra soi gương, khẽ kêu lên: “Cậu... thật lợi hại”.

“Lúc bình thường mà cậu đẹp được một phần mười thế này là tởn tạ ơn trời đất lắm rồi”, Shia trước khi đi không quên hát cho tôi một xô nước lạnh.

Địa điểm tập hợp là tế đàn trên không lớn nhất đất Vanaheim, lúc tôi và Shia cưỡi Dodo tới dưới hoàng cung Hoenir, công nhân làm trong xưởng tôi mời theo cũng đã đến. Cả đám không hề ngại ngần, nhìn chòng chọc vào tôi, soi từ đỉnh đầu

đến tận gót chân.

Đúng là có chút không quen, tôi và Shia đi tới chỗ nào đều khiến người ta phải nhìn với ánh mắt tán thưởng không thôi. Shia thì đã sớm quen với chuyện này, cứ đều đặn quay lại, nghiêng đầu, uốn ngực, khoe mắt hàm chứa nét quyến rũ khiến người ta mê mẩn.

Thế nhưng, ngày lành của cô nàng chẳng được bao lâu.

Trước cổng chính của Hoàng cung Hoenir có ba ma pháp trận vận chuyển, chính giữa là ma pháp trận thông tới tế đàn trên không. Nhưng điều không may

là, có một gã thủ vệ đứng chắn trước ma pháp trận, nếu ai muốn đi vào thì phải gỡ toàn bộ vũ khí, vàng bạc châu báu trên người xuống cho hắn kiểm tra, sau đó mới được đeo lại.

“Bất công!” Shia rít lên, cúi đầu nhìn đồng trang sức đang chắt trên người.

Tôi đã cởi xong mũ miện, vòng cổ và hoa tai, đưa cho thủ vệ kiểm tra, hắn kiểm tra rồi nhanh chóng trả lại tôi, tôi lại bắt đầu công cuộc đeo chúng lên người, sau đó thì thấy Shia bắt đầu tháo đồ.

Một sợi dây chuyền, một hoa cài áo

bằng ngọc trai, lại một hoa cài ngọc trai, thêm một dây chuyền, lại một cái vòng...

“Shia, tớ lên đó trước chờ cậu”, tôi lập tức bước vào ma pháp trận vận chuyển.

Trong nháy mắt, tôi đã đứng giữa tế đàn trên không. Diện tích của tế đàn này còn lớn hơn cả quảng trường ở khu phố buôn bán, bình thường dùng để tổ chức các buổi lễ mừng công. Đứng ở nơi này, bốn phía ngập tràn những toà kiến trúc trên không, to lớn mà mỹ lệ, còn có ngàn vạn đốm sáng rực rỡ phía dưới nữa. Xa xa, đỉnh ngọn tháp cao cất giầu cuốn sách ma pháp đang tỏa ra từng dải sáng đỏ

rực.

Xung quanh tôi, người qua lại tấp nập, không hề thiếu những khuôn mặt quen thuộc thường xuất hiện trên báo chí hay sách giáo khoa. Có vài gã sau khi vô ý đụng phải tôi, hai mắt lóe sáng như đèn pha mời tôi buổi tối nhảy với bọn họ.

Kỳ thật, tôi cũng thích cảm giác được người ta theo đuổi. Nhưng tối nay tâm trạng tôi lại cứ bồn chồn đến lạ.

Giữa tế đàn có một cây thang trời rất dài, người đứng trên đó là toàn bộ những vị nổi danh nhất của Thần tộc Vanir. Trong đó có Pháp vương Balder cao lớn

khôì ngò, có Freyr với mái tóc dài mang màu ánh trắng bàng bạc, còn có nhân vật chính cực kỳ anh tuấn của buổi tối hôm nay - Lando, thêm cả Gullveig đang bước xuống lầu...

Lúc này, Lando bước lên gọi Gullveig một tiếng. Nàng quay đầu lại, nháy mắt với ngài một cái, gật đầu, đưa tay làm động tác “Không vấn đề gì”, sau đó tiếp tục đi xuống.

“Hoan nghênh các vị đã tới hoàng cung Hoenir vào buổi tối hôm nay!” Balder mặc chiến giáp, áo choàng màu trắng rất dài quét trên mặt đất. “Đầu tiên, cho phép ta hay mặt toàn bộ Thần tộc

Vanir trong hoàng cung Hoenir gửi lời cảm ơn chân thành đến những Thần tộc, Người khổng lồ, Tinh linh và Người lùn đã cất công đến nơi này. Hãy để tiếng vỗ tay thật lớn của chúng ta nghênh đón nhân vật chính của buổi tối hôm nay - Lando...”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, Lando mỉm cười bước lên: “Cảm ơn, Balder, cùng với các vị bằng hữu đã đến tế đàn ngày hôm nay”.

Lúc này, bên cạnh tôi có người nói: “E là chỉ có ngài mới dám gọi thẳng tên của Pháp vương Balder thôi”.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Shia. Tôi nhìn cô nàng một lượt: “Trang sức của cậu đâu hết rồi?”.

“Tớ mà đeo lại đám đó, chắc ngày hôm nay cậu cũng khỏi thấy mặt tớ luôn”, Shia dùng tay quạt quạt chỗ cổ: “Lần đầu tiên thấy Lando mặc áo choàng màu đỏ, trước đây chẳng phải hắn ta chỉ thích màu trắng với màu đen thôi sao?”.

“Ai để ý cái này làm gì...” Tôi vừa quay lại, đã bị một người đang chạy tới va phải, suýt nữa ngã lăn ra. Người kia lập tức đỡ tôi.

“Xin lỗi, ta đi vội quá.”

Giọng nói hơi khàn, gương mặt mạnh mẽ mà tươi đẹp, đôi môi đỏ tươi, chiếc váy ngắn trễ ngực bó sát người, còn cả bộ ngực trắng ngần khiến người ta không thể không say sưa nhìn ngắm. Người phụ nữ trước mắt có mái tóc xoăn màu bạc, nửa bên trái gài ra sau tai, nửa bên phải để xõa, che đi một phần má phải. Nàng mỉm cười với tôi, sau đó đi về hướng sau lưng chúng tôi.

“Nàng có một thân hình yêu kiều nở nang, cùng đôi môi khiêu gợi nhất trên thế giới này...” Tôi nhìn bóng lưng đã đi xa của Gullveig, nói bằng giọng vô cùng khao khát.

Lúc này, Gullveig vẽ mặt vui mừng, vẫy tay với người ở phía trên đài cao: “Ta thả nhé, Lo... Không, Lando!”.

Lando đứng bên trên, gật đầu với nàng.

Chương 11: Loki hiện thế

Gullveig xòe tay, trong tay nàng đang bùng cháy quả cầu lửa, một thanh đoản kiếm đỏ rực dần thành hình trong lửa

nóng. Nàng niệm câu thần chú, từng dải hoa tuyết xoay tròn quanh khối cầu lửa, đoản kiếm trong lửa lập tức ngưng kết thành băng.

Nàng xoay người lại, ném thanh kiếm băng về phía đối diện với hoàng cung Hoenir. Như kéo theo vì sao băng màu lam có phần đuôi dài lộng lẫy, thanh kiếm băng cắt ngang bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, rồi biến mất ở một điểm cao vút.

Mọi người đều im lặng.

“Chuyện gì thế?”, Shia nói nhỏ bên tai tôi: “Nàng ném gì vậy?”.

Lời nói vừa dứt, một thanh kiếm băng biến mất lóe lên một điểm đỏ, bầu trời càng trở nên đen kịt. Chỉ lát sau, điểm đỏ ấy lại lóe lên ánh vàng kim lấp lánh. Ánh vàng kim nhanh chóng lan ra xung quanh. Ngay khi mọi người đang nhìn chăm chăm vào điểm sáng đỏ, thì từng đợt ánh sáng vàng kim chói mắt bắn ra bốn phía, đan vào nhau, phủ khắp mọi nơi.

Trong ánh kim quang vạn trượng, một tấm bia đá phát ra ánh sáng từ từ mọc lên.

Cùng lúc đó, lại một điểm sáng màu vàng kim mang theo dải sáng, bay lên từ

phía chúng tôi đang đứng, chỉ sau vài giây, nó đã bắn trúng tấm bia. Tấm bia đá tựa như một quả trứng đến ngày phá vỡ, vỡ vụn, mỏng manh, từ từ nứt thành hai nửa.

Sau đó, ánh sáng cực mạnh chiếu thẳng vào mặt chúng tôi, tôi vội che mắt lại. Đến lúc hạ tay xuống, tôi lại nhận ra ánh mắt của tất cả mọi người đều đang hướng về phía sau lưng chúng tôi.

Tôi và Shia quay đầu nhìn lại, bị tấm bản đồ khổng lồ trước mặt làm cho sững sờ.

Vô số quang sáng bay lượn trên

không, ngưng tụ thành tấm bản đồ chín thế giới, từng đường nét như những dòng chất lỏng đang trôi nổi trên nền bầu trời đêm lấp lánh tinh quang, dần vẽ ra đường viền của các lục địa, sông ngòi cùng với những con đường trên không, còn có cả những hình vẽ tượng trưng cho từng thế giới và chủng tộc.

Đây chắc chắn là tấm bản đồ lớn nhất, huyền ảo nhất mà tôi từng thấy. Lando đứng trước tấm bản đồ, từng đợt ánh sáng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của ngài. Ngài tìm kiếm một ngôi sao Hỏa, chỉ vào vị trí chính giữa, nói với mọi người: “Thế giới mới được tái tạo tính đến bây giờ đã là ba nghìn năm. Ba nghìn

năm qua, chúng ta vẫn sống trên mảnh đất này, trải qua những ngày tháng vinh quang cùng khổ nhục với tộc Vanir, cùng với việc thừa hưởng danh tiếng tốt đẹp của bộ tộc, chúng ta cũng phải chịu đựng biết bao lần xâm chiếm và tàn sát của những chủng tộc ngoại lai. Nếu các người là một Thần tộc Vanir chân chính, sẽ không thể thần nhiên mà nói rằng, đây là chuyện xảy ra theo lẽ tự nhiên; lại càng không thể cho rằng, Thần giới cao quý nhất trong chín thế giới - Asgard - cần phải thuộc về những con quái vật đã hoàn toàn mất đi lương tri và tôn nghiêm kia...”. Nói đến đây, quang sáng nhanh chóng bay lên, dừng lại ở điểm cao nhất - vị trí của Asgard.

“Mỗi người chúng ta ngồi ở nơi này, đều hy vọng có thể nhìn thấy cảnh một trăm năm sau, một nghìn năm sau, hậu duệ của chúng ta vẫn có thể hạnh phúc, bình an sinh sống trên mảnh đất tươi đẹp này. Thế nhưng, ba nghìn năm qua, chúng ta đã phải trải qua biết bao đau thương và nước mắt, ước mơ và hy vọng. Bởi vì chúng ta biết, người dân Vanir là những người nắm trong tay sức mạnh và trí tuệ lớn nhất, bộ tộc của chúng ta là bộ tộc hoàn mỹ nhất! Thế nhưng, đối mặt với Thần tộc Aesir ngày càng tàn bạo, chúng ta đang dần đánh mất khả năng phản kháng. Chúng ta mong chờ sự hồi sinh của các chủ thần, nhưng nữ thần May mắn mãi mãi chỉ quan tâm chiếu cố đến

cung điện Valhalla đã thành một đồng tro tàn, cùng với đất Asgard này đã là tòa thành chết. Đây là lỗi của ai? Lỗi của chúng ta sao?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn Lando, không ít kẻ lộ ra vẻ đau thương trong khóe mắt. Shia cầm tay tôi, rất chặt.

“Đúng vậy, chúng ta đã sai... Đúng là số phận của bộ tộc sẽ có ngày thay đổi, nhưng chuyện đó không nằm trong tay của các chủ thần sống lại, cũng không phải trong tay của chủ thần Odin, lại càng không phải trong tay của Thần tộc Aesir!” Lando từ trên cao bước xuống, đứng ở nơi cao nhất của tế đàn, giơ cao

quyền trọng: “Mà là ở trong tay của chúng ta! Chúng ta đã sống trong mơ màng lâu quá rồi, đã do dự lâu quá rồi, mà giờ đây, thời khắc biến đổi lịch sử đã tới, chúng ta phải dùng đôi tay của chính mình để thay đổi thế giới này, dùng đôi mắt của chính mình để chứng kiến sự vùng dậy của tộc Vanir cùng tương lai huy hoàng của toàn bộ tộc!”.

Nguồn ebooks:

Ngài vừa dứt lời, rất nhiều người đồng loạt vung hai bàn tay đã nắm chặt từ lâu lên, cao giọng hét lớn: “Vanir muôn năm! Bộ tộc muôn năm! Vanir muôn năm! Bộ tộc muôn năm!...” Tiếng

hò reo càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang xa.

Một lúc lâu sau, đợi đến lúc tiếng hò reo đã dần dừng lại, giọng nói của Lando cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều: “Hôm nay là sinh nhật của ta, vốn cũng chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác. Đêm nay, ta có thể đứng ở nơi này, nói với mọi người những lời tâm huyết, không chỉ bởi vì chiến tích trong quá khứ, hay thành quả nghiên cứu ma pháp, hay là sự ủng hộ của thần Ánh sáng Balder, mà còn vì một nguyên nhân quan trọng hơn rất nhiều”.

Lando dừng lại trong chốc lát, xòe

bàn tay ra. Một khối cầu lửa bùng cháy trong lòng bàn tay ngài. Ngài vươn tay ném nó thẳng về phía tấm bia đá đang lơ lửng nơi chân trời ngoài xa. Chỉ trong nháy mắt, một chùm ánh sáng màu đỏ từ bên trong bay ra, bắn thẳng về hướng tế đàn.

“Đó chính là một cái tên khác của ta...”

Lời còn chưa dứt, luồng ánh sáng đỏ đã chiếu tới dưới chân ngài. Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa hùng hực bùng lên mạnh mẽ, những con sói lửa liên tiếp nhau vươn lên như sóng biển.

Đám người phía dưới kinh sợ, hét âm lên, đua nhau chạy trốn.

Ngọn lửa rừng rực cháy, như tấm vải đỏ vụn nát, phát phơ không ngừng giữa bầu trời đêm. Thế nhưng, nó chỉ thiêu đốt điểm cao nhất trên tế đàn chứ không hề lan xuống dưới. Dần dần, mọi người dừng chân không chạy nữa, cực kỳ khó hiểu nhìn lên phía trên, trên mặt ai cũng hằn lên ánh lửa màu đồng thiếc.

Cuối cùng, bóng đêm đã bị lửa đỏ ngập trời nuốt trọn.

Một bóng người màu đỏ bước ra từ trong biển lửa ngút trời.

Tất cả mọi người không kiềm chế được mà khẽ hít sâu một hơi. Không biết vì họ sợ, hay vì kinh ngạc đến tột cùng.

Đó là một trang nam tử, tuổi tác xem ra đang ở giữa ngưỡng thiếu niên và trưởng thành, mặc bộ quần áo Lando mặc trước đây, hai dải dây lưng màu vàng kim rực rỡ từ thắt lưng buông rơi xuống mặt đất. Hắn có một mái tóc đỏ bướng bỉnh chẳng chịu vào nếp chửi chu, giữa trán là ấn ký của Hỏa thần màu đỏ rực, tai trái đeo một chiếc hoa tai hồng ngọc nho nhỏ, ngay cả khöhe mắt hơi nhếch lên kia cũng ẩn hiện thứ ánh sáng đỏ lò mò. Mặc dù gương mặt hắn giống Lando như

đúc, nhưng không ai nghĩ rằng hắn là Lando.

Một cơn gió đêm thổi qua, hất tung mái tóc đỏ ương bướng cùng dây đai vàng vắt vẻo bên hông hắn.

“Đề ta giới thiệu lại một lần.” Khóe môi hắn vương một nụ cười tà ác nhưng lại khiến kẻ khác phải say lòng: “Ta là Loki - Hoả thần Loki”.

Một lúc lâu sau, ngọn lửa đã tắt hẳn.

Trong khoảnh khắc khi tia sáng cuối cùng biến mất, trên đỉnh tòa tháp trung

tâm của hoàng cung Hoenir, pho tượng Hỏa thần đang ngẩng cao đầu, uốn ngực nhìn về phía xa xăm, trên tay cầm quả cầu ma pháp dần dần hiện lên, ngưng kết, cùng với hai pho tượng của Freyr và Balder, sừng sững ở nơi cao nhất của đô thành.

Toàn bộ tế đàn vẫn im lặng đến đáng sợ.

Bầu trời đêm như một tấm màn nhung đen mênh mông vô hạn, bên trên đó lóe sáng một đôi mắt mê hoặc lòng người. Trên bầu trời, khắp vương đô, còn cả ở phía xa xa nơi trời đêm và mặt đất giao hòa, hàng vạn vì sao đang lấp lánh thứ

ánh sáng màu bạc xinh đẹp diệu kỳ, khiến tám bản đồ chín thế giới kia trở thành những đường hoa văn vô cùng mỹ lệ.

Tôi và Shia liếc nhìn nhau, nhất thời đều không nói nên lời.

Lúc này, người kia đột nhiên cười ha hả: “Đã dọa các vị rồi, thất lễ. Bây giờ, mời mọi người vào trong hoàng cung, thỏa thích vui chơi”.

Giọng nói của hắn không hề thay đổi. Nhưng tôi chưa bao giờ biết rằng, cùng một giọng nói, cùng được thốt ra từ miệng một người, lại có thể khác nhau nhiều như thế. Giờ này phút này, ngay cả

tiếng cười của hắn cũng khiến người ta bàng hoàng kinh sợ.

Loki đã sống lại rồi.

Hỏa thần tà ác đã sống lại.

Hơn nữa, còn sống lại trên mảnh đất quê hương của chúng tôi, Vanaheim. Tới phút cuối cùng, chúng tôi chẳng thể chờ được Odin hiện thế. Cái con người cao giọng hào hùng nói muốn dẫn chúng tôi tới một tương lai xán lạn, lại là kẻ khởi nguồn cho tám thảm kịch năm xưa.

Hai tay tôi không tự chủ được mà run

lên. Tuy rằng như thế, tuy rằng như thế... Nhưng tôi biết, hẳn thật lòng yêu mến mảnh đất này. Có Loki, ít nhất, chúng tôi sẽ không bị tộc Aesir chèn ép nữa. Có lẽ... có lẽ...

Im lặng cùng Shia, theo gót mọi người đi vào cung điện Ánh Sáng, cố ép bản thân ngẩng đầu nhìn Loki đang đứng sánh vai cùng Balder ở bên kia cung điện. Kỳ thật, trong lòng tôi rất rõ ràng, thứ thực sự làm tôi khiếp sợ, không phải Hỏa thần sống lại, mà là...

“Lando đi đâu mất rồi?”, tôi nhỏ giọng hỏi Shia.

“Cái gì?”, Shia giật nảy: “Lando... chẳng phải chính là Loki sao? Tớ cũng rất kinh ngạc, chuyện này đúng là... đột ngột quá”.

“Lando chính là Loki?” Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía bên kia, Loki cùng với Balder, Freyr đang đứng cạnh nhau, nâng rượu uống mừng, còn thản nhiên nhận những ánh nhìn soi mói của mọi người như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, tôi vẫn chẳng thể nào chấp nhận được đây là sự thực.

Chẳng bao lâu sau, những người xung quanh bắt đầu thảo luận về vấn đề này. Trước đây, không ít kẻ truyền tai nhau

rằng Loki sẽ mang theo tai ương và hủy diệt, làm dấy lên mối nghi hoặc của người đời. Thế nhưng, chuyện hết sức lạ lùng chính là, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng khôn xiết.

Bộ tộc của chúng tôi đã bị chèn ép dưới cái bóng của tộc Aesir lâu lắm rồi. Chỉ cần là người có khả năng cứu vớt mảnh đất này, chắc chắn sẽ chẳng ai quan tâm xem kẻ đó có phải là Odin hay không, dù cho hắn là kẻ đã từng giết chết Odin đi chăng nữa.

Đúng lúc này, Gullveig cầm theo ly rượu, nhập cuộc với mọi người. Nàng

hơi nâng bờ ngực, khẽ hạ thấp vai, một tay chống eo, một tay nâng ly rượu vang, hơi cười, khoe ra đôi bờ môi đỏ mọng. Nói chưa được mấy câu, nàng đã vẫy tay, làm ra vẻ “Đáng ghét”. Có một người bung rượu tới trước mặt nàng, hỏi mấy câu, nàng cũng chỉ cao ngạo ngẩng đầu, nhẹ nhàng xua tay.

“Đúng là giỏi làm bộ làm tịch”, Shia híp mắt lại, uống một ngụm rượu, “Nhưng, tớ lại rất thích khả năng giả bộ này của nàng”.

“Tớ nghĩ nàng rất giống mèo. Lười biếng mà lại khiến người khác phải say mê.”

“Nàng còn hiểu rất rõ đàn ông thích cái gì, cũng cực kỳ giỏi phô bày những điểm đó ra ngoài.”

Lời nói của Shia vừa dứt, đã thấy Gullveig nâng ly rượu chạy tới, đôi bàn tay với những móng tay đỏ thẫm ôm lấy cổ Loki, mạnh mẽ áp môi lên môi hắn. Lúc đầu Loki có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, ý cười nhàn nhạt hiện trên khóe miệng, ôm lấy thắt lưng nàng, dịu dàng đáp lại. Freyr và Balder đứng bên vừa vỗ tay vừa trêu chọc.

Tôi cúi đầu, xoay người sang chỗ khác.

“Hai người đó vốn đã là một cặp. Có lẽ nàng đã chờ Loki thức tỉnh từ rất lâu rồi.” Shia nói đến đây, đột ngột che miệng lại như phát hiện mình nói lỡ cái gì: “A, không, Ena...”.

“Không sao, tớ không quan tâm”, tôi ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu trong tay, “Loki và Lando không phải là một người. Tính cách và hành động hoàn toàn khác biệt. Tớ chỉ đau lòng vì Lando biến mất. Sẽ nhanh chóng ổn thôi”.

Lúc này, một giọng đàn ông sang sảng vang lên phía sau chúng tôi: “Tiểu thư xinh đẹp, ta có thể mời em nhảy một điệu

chăng?”.

Tôi và Shia quay đầu lại, thì ra là Teese. Hấn vẫn hơi cúi người, mái tóc vàng khẽ rử, lông mi và lông mày màu vàng ánh, khiến hấn trở nên vô cùng dịu dàng. Trong lòng tôi cảm khái, bạn trai của Shia quả thật rất đẹp trai. Nhưng Shia lại chỉ kênh kiệu đáp lại: “Tôi và Ena đang có chuyện riêng, lát nữa sẽ quay lại tìm anh”. Sau đó Shia hoàn toàn phớt lờ anh chàng, túm lấy tay tôi, nói: “Nana, đừng buồn. Tớ luôn ở bên cậu”.

Shia không thường gọi tôi là Nana. Lần cuối cùng cô nàng gọi tôi như thế, là khi tôi không cẩn thận, dùng một môi lửa

thieu sạch đồng nguyên liệu trong xưởng rèn. Lần trước nữa gọi vậy, là khi tôi nhận quá nhiều thư ủy thác, chậm giao hàng, bị người ta mắng cho xối xả. Lần trước trước nữa, là khi tôi lên nói cho cô ấy biết có một anh chàng rất đẹp trai, kết quả là hôm sau lại vô tình nghe thấy hẳn ta nói tôi tuy xinh đẹp nhưng không khác gì một thằng đàn ông.

Vì thế, tôi biết, trước mặt Shia bây giờ, tôi trông thảm hại đến độ nào.

“Tớ không sao đâu”, tôi cười với Shia: “Đi khiêu vũ với Teese đi, có một cô nàng xinh đẹp như cậu đứng ì ra đây, người khác lại chẳng dám tới mời tớ

nhảy”.

Shia lúc này mới phì cười, ôm tôi thật chặt, sau đó tặng cho Teese một nụ hôn nồng nhiệt, bước vào vũ đài với anh chàng.

Tôi cầm ly rượu, ngồi vào một chiếc sofa trong góc.

Những lúc như thế này, cần làm một chuyện gì khác để phân tâm, thế nhưng, tôi không muốn nói chuyện với bất cứ ai, càng không muốn gặp bất cứ người nào.

Nụ hôn của Loki và Gullveig đã kết

thúc. Gullveig đang nắm chặt lấy cánh tay của Loki, đứng dáng vẻ của một cô nàng rụt rè e thẹn. Ai ngờ lúc này, một cô gái có mái tóc dài đỏ rực lao tới, túm lấy cánh tay Gullveig, đẩy nàng qua một bên, đứng chắn trước mặt Loki.

Tuy Gullveig có thân hình gợi cảm và đầy đặn, nhìn qua cũng rất khỏe mạnh, nhưng lại không vượt trội về chiều cao. Cô gái vừa xuất hiện không chỉ ngực lớn mông nở, mà còn cao hơn Gullveig rất nhiều. Câu mà bọn đàn ông vẫn hay rỉ tai nhau “Thứ khiến người ta không thể kiềm chế được chính là mông ngực đầy đà” chắc chắn là để chỉ những loại “đồ sộ đầy đà” như thế này. Trước đây cứ nghĩ

kích cỡ như tôi và Shia là vừa vặn, hôm nay nhìn mới thấy “hàng” của chúng tôi không khác gì cái sân bay.

Nhưng chỉ cần nhìn bờ môi hơi dày cùng màu tóc của cô gái ấy, tôi biết, nàng ta là một Người khổng lồ. Nhìn cái bộ dạng sống chết cũng phải bảo vệ Loki kia, có lẽ nàng ta cũng là một trong những người tình trước kia của hắn. Khó trách Loki thích loại con gái như thế, bản thân hắn, chính là chàng thiếu niên khổng lồ đẹp trai, lớn lên giữa vòng vây của những cô gái bốc lửa như vậy mà.

“Tiểu thư, em có thể nhảy cùng tôi điệu này không?”, một chàng trai lại gần.

“Không, cảm ơn”, tôi yếu ớt xua tay.

Sau khi chàng trai đó đi rồi, giữa hai cô gái kia lại bắt đầu bắn ra những tia lửa điện của sự căm hận và đố kỵ, nàng này một câu nàng kia một câu, thi nhau châm chích đối phương. Họ nói những gì thì tôi nghe không rõ lắm, nhưng thái độ của cô gái tóc đỏ là khiêu khích, còn Gullveig thì khinh miệt.

Về phần Loki, cùng một lúc bị hai đại mỹ nữ tranh cướp, chắc chắn sắp đặc ý tới độ chết đi rồi. Lúc này, Shia đang tựa người vào lòng Teese, nhưng ánh mắt cứ hướng về phía tôi mà nháy nháy, tay khua

loạn xạ. Tôi biết cô nàng muốn nói: “Đừng có lại gần, mất giá lắm”.

Quả nhiên, ngay lập tức tôi nghe thấy có người bên cạnh nói: “Đàn bà tranh giành nhau. Các nàng ấy điên hết cả rồi”.

“Điện hạ Loki thật hạnh phúc. Sao không có cô nào ra tranh tôi vậy?”

“Tuy Gullveig xinh đẹp hơn Sigyn^[1], nhưng nàng ấy chắc chắn không đấu lại được với người ta đâu. Dù sao Sigyn cũng là vợ kiếp trước của điện hạ Loki, Gullveig chẳng qua chỉ là tình nhân của ngài thôi.”

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Sigyn là người vợ thứ ba của Loki. Loki bị trừng phạt phải nằm dưới nọc độc của một con rắn sau khi hại chết Balder; Sigyn là người đã chắt quản nọc nhả cầm bát hứng nọc độc để nó không thể làm hại chồng nàng.

“Cái này thì chưa chắc. Tôi nghe nói mấy nghìn năm trước Loki đã muốn lấy Gullveig, nhưng Sigyn sống chết gì cũng không chịu ly hôn. Bây giờ, cả ba người họ đều sống lại, không còn bất kỳ trách nhiệm cũng như quan hệ hôn nhân nào, điện hạ Loki thích người nào thì chọn người ấy thôi.”

“Nếu tôi là Loki, thì tôi chẳng chọn ai. Cứ để cả đấy mà từ từ hưởng thụ, ha

ha.”

“Điện hạ Loki quá loạn rồi!” Cuối cùng, một cô gái thở dài: “Haizzz, chúa tể các vị thần của chúng ta vẫn là chung tình nhất, từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình Frigg mà thôi.”

“Tiểu thư, ta thấy em ngồi một mình ở đây đã lâu lắm rồi, chẳng lẽ không thấy buồn chán sao?”, lại một chàng trai bước tới: “Có cần ta...”.

“Tôi ổn, cảm ơn.”

Sau đó lại thêm vài người tới nữa, tôi

đều từ chối cả. Sau khi người cuối cùng đi rồi, để bản thân trông không quá buồn chán nhạt nhẽo, tôi bắt đầu tự rót rượu cho mình. Sau đó vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra những người đó đang hòa vào mà chuốc rượu Loki.

Thực sự tôi cũng không hiểu bản thân ăn mặc như thế này, rồi lại từ chối tất cả mọi người là có làm sao. Kỳ thật, sống hơn bốn mươi năm, độc thân hơn bốn mươi năm, cũng nên yêu thử một lần rồi.

Từ trước đến giờ tôi không cho bản thân một cơ hội nào, hôm nay chuẩn bị kỹ càng, sẵn sàng mọi thứ, bắt đầu chờ mong tình yêu xuất hiện. Nhưng đến giờ

tôi mới biết, thì ra, không phải cứ mở rộng vòng tay là tình yêu sẽ tới. Cuộc sống là như thế, chúng ta thường sẽ vì một mục tiêu mà dốc sức đuổi theo, đuổi theo rất xa, tới khi kiệt sức mới phát hiện thứ đang đợi mình ở đích đến từ lâu đã chẳng phải thứ khi xưa mình muốn nữa.

Trên thế giới đúng là có rất nhiều điều tốt đẹp, nhưng dù có tốt đẹp đến đâu thì cũng sẽ có ngày thay đổi. Càng tốt đẹp, càng hoàn hảo, thì thay đổi càng nhanh. Giống như con gái đẹp, giống như ái tình.

Chỉ có ký ức và nỗi nhớ nhưng là vĩnh viễn không thay đổi.

Tới lúc tôi khôi phục lại tinh thần, mới nhận ra bình rượu đã cạn tự lúc nào.

Cảm giác mê man cùng cơn đau chậm chạp xông lên não bộ. Tôi híp mắt, nhìn ra vũ đài, tìm một lúc cũng không thấy bóng dáng Shia đâu. Nói chung, vẫn không nên đi quấy rầy cô ấy. Về trước thôi.

“Tiểu thư, cô có ổn không, có cần...”

“Không cần, không cần!”, tôi bước nhanh hơn ra phía cửa.

Nhưng chân trước vừa bước được ra cửa, tay đã bị ai đó tóm lại. Lúc này, đầu óc tôi đã mê man quá rồi, cảm thấy cả thế giới đều đang chao đảo. Tôi thậm chí còn không nhìn rõ người trước mặt là ai, vô thức tóm lấy bờ vai hắn, để bản thân không ngã lăn ra.

Trước đây, mỗi lần nghĩ tới việc Lando lén lút hôn mình, nghĩ tới cảnh ngài mỉm cười đưa cho tôi tấm thiệp mời màu vàng rực rỡ, là tôi lại thấy trái tim mình nóng bừng lên. Tôi vẫn nghĩ, chắc ngài cũng có chút thích tôi?

Thậm chí, sau khi biết chuyện của Shia và Thor, tôi còn thấy mình thật may

mẫn. Tôi tự nói với bản thân, người mình thích, là một người rất hiền lành, rất tuyệt vời...

Vì sao bây giờ lại buồn như thế?

“Lando... ngài đang ở đâu...” Tôi cố gắng đứng thẳng dậy, không cho bản thân ngã vào người hắn, ánh mắt dần trở nên mơ hồ: “Lando...”.

Chương 12: Say mèm sau dạ tiệc

Nửa tỉnh nửa say, tôi cảm thấy mình bị người nào đó dìu đi, trong miệng mơ hồ lẩm bẫm mấy câu, nhưng ngay cả bản thân cũng chẳng nhớ được mình đã nói gì. Chuyện gì xảy ra tiếp đó, tôi hoàn toàn không hay không biết.

Sau đó, tôi mơ một giấc mơ.

Trong mơ, một chàng trai với mái tóc đen, cởi trần, xoay lưng về phía tôi, đang dùng vải băng bó vết thương. Tôi không rõ đây là đâu, nhưng tôi biết mình đang ngồi trên giường, còn hắn ngồi cạnh giường. Tôi liên tục nói: “Đề em làm cho”, nhưng hắn chẳng thèm để ý. Tôi nhào tới, ôm lấy hắn từ đằng sau, nhẹ

nhàng cọ tới cọ lui trên tấm lưng trần rắn chắc. Thế mà hắn chỉ lạnh lùng nói một câu: “Đừng cọ nữa, nếu chảy máu, em đi mà chịu trách nhiệm”. Ai ngờ, tôi chẳng biết sợ là gì, ngược lại còn hết sức vui vẻ, cao giọng nói: “Được, em chịu trách nhiệm, chuyện gì của chàng em cũng cam tâm chịu hết”. Hắn vẫn chẳng thèm để ý tới tôi, tiếp tục băng bó, động tác nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi đã xử lý xong vết thương, hắn đột ngột quay người lại, dùng một tay vòng qua eo tôi, ôm tôi vào lòng. Tuy cảnh trong mộng hư vô mờ ảo, nhưng hơi nóng cùng cảm giác nơi bàn tay hắn rất thật. Tay hắn rất lớn, hắn chỉ cần dùng

một tay cũng gần như có thể ôm trọn vòng eo tôi. Tôi ngã vào ngực hắn, nhẹ nhàng mân mê tấm băng trắng toát, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi”. Hắn nói: “Lần sau nếu em còn chạy lung tung một mình, có chuyện gì ta cũng mặc”. Tôi nhin không được mà cười khẽ, vén tóc ra sau tai, nhào tới hôn hắn đến say mê.

Tôi không biết hắn là ai.

Nhưng tôi biết, tôi rất yêu hắn. Chỉ ít thì trong giấc mơ ấy, tôi và hắn rất yêu nhau.

Nhưng sau khi tôi tỉnh lại, thứ cảm giác ấy đã biến mất không còn tung tích.

Hơi hé mắt, tôi lại nghĩ đến nét cười dịu dàng bên khóe miệng của Lando, còn cả giọng nói hơi trầm, rất đỗi êm tai của ngài, trong lòng tôi lại dấy lên một cơn khó chịu.

Ngay sau đó, tôi chợt phát hiện thân thể mình có điềm là lạ.

Từ trước tới giờ, tôi vẫn có thói quen không mặc gì mà đi ngủ, cũng thích dùng tấm chăn dày bao trọn lấy cơ thể trần trụi của mình, sau đó, trong thứ cảm giác mềm mại ấy, tôi sẽ chìm dần vào mộng đẹp... Thế nhưng, hiện giờ, thứ cực kỳ ám áp đang kê sát vào da thịt tôi kia, là

một thân thể... không phải vóc người mềm mại của con gái, càng không phải là cái chẵn bông.

Tôi mở choàng mắt, xung quanh tối đen như mực. Rèm cửa sổ chưa được kéo lại, có thể nhìn thấy sân thượng bên ngoài cửa, phía trên sân thượng là bầu trời đêm lấp lánh những vì tinh tú. Nhờ ánh sáng của những vì sao le lói vào phòng, tôi nhìn thấy rất rõ thứ mà mình đang nằm lên.

Là một người!

Là một gã trai có gương mặt nhìn nghiêng tuyệt đẹp.

Lông mi của hắn vừa dày lại vừa dài, chóp mũi cao thẳng vô cùng thanh tú, để lại một mảng bóng mờ mờ trên gương mặt. Mái tóc ngắn xõa tung trên gối, khoe ra sắc đỏ hoa hồng vô cùng lấp lánh trong bóng đêm.

Tôi thở dốc vì kinh ngạc, lui lại phía sau một chút, nhưng không tài nào nhúc nhích được. Hắn đang ôm chặt lấy tôi, không để lại chút khoảng trống nào. Giãy giụa một hồi cũng không làm gì được, tôi hết cách, đưa tay xuống sờ thử, sau đó phát hiện một sự thật vô cùng khủng khiếp...

Tôi đang nằm trên người hắn.

Hơn nữa, cả hai chúng tôi... đều không mảnh vải che thân.

Nửa tiếng sau, tiếng kêu âm ỉ của tôi cuối cùng cũng đánh thức hắn. Hắn mơ mơ màng màng đưa tay lên vò tóc, đốt ngọn đèn đặt ở đầu giường lên, nhìn tôi bằng đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ: “... Làm sao thế?”.

Cuối cùng cũng có chút sức lực để giãy ra, tôi túm vội lấy chăn, quấn quanh người. Có điều, chẳng thể nào không chế được tâm trạng vừa phức tạp vừa tuyệt vọng đang từng đợt dâng lên trong lòng,

tôi cất cao giọng hỏi: “Vì sao tôi lại ở đây? Không, đây là đâu?”.

“Gọi ta dậy chỉ vì cái này thôi sao?” Loki híp mắt nhìn tôi, làn da trắng ửng hiện dưới ánh đèn, mềm mịn tựa như đồ sứ: “Hôm trước em uống say bí tỉ, xong rồi nhào vào người ta, trùng hợp là ta cũng uống hơi nhiều, lại nghe hai cô nàng kia cãi nhau mà ong hết đầu, thế nên ta về nhà”.

“Đây là nhà anh?”

“Ừ, đúng thế”, Loki vừa nói, vừa giơ tay tắt đèn, tiếp tục ngủ.

“Anh đứng lên cho tôi!”

Loki lại thắp đèn, nhưng hơn nửa cái đầu vẫn đang vùi vào trong chiếc gối êm ái: “Ừm... còn chuyện gì nữa?”.

“Anh... Anh... Anh đã làm gì tôi rồi?”

“Làm gì em...” Loki trừng mắt lên, nhưng rít cuộc cũng không mở mắt ra được bao lâu, lại từ từ nhắm vào: “Chúng ta làm rồi”.

Câu cuối cùng của hắn như sấm sét bổ thẳng vào đầu tôi.

Một lúc lâu sau, tôi còn hóa đá ở trên giường, chết lặng nhìn hấn.

“Ena, đừng buồn.” Loki từ từ nhắm hai mắt, nhưng khóe miệng lại nhếch lên, dáng cười ngọt ngào mà biếng nhác: “Ta rất thích cơ thể của em, cực kỳ mềm mại, vô cùng gợi cảm... Hơn nữa, rất nhiệt tình nóng bỏng, chúng ta còn làm mấy lần kia”.

Hấn vừa nói xong câu cuối, đã bị tôi cho một cái tát nổ đom đóm mắt. Tôi nắm chặt bàn tay hơi rít, xấu hổ và giận dữ đến độ toàn thân phát run: “Anh... anh...”.

Lần này hắn đã tỉnh hoàn toàn, chậm rãi ngồi dậy, dùng mu bàn tay xoa má, nghiêng đầu cười: “Em muốn nói ta lợi dụng lúc em không tỉnh táo làm trò xằng bậy chứ gì? Thế nhưng, em cứ luôn miệng kêu tên ta, vừa ôm vừa đòi hôn, em chủ động thế, sao lại bảo là lỗi của ta?”.

“Người tôi gọi là Lando!”

“Ta chính là Lando, chẳng qua là ta đổi một cái tên thôi.” Loki xuống giường, tôi lập tức quay mặt đi. Hắn mặc quần, rót ít rượu vang vào chiếc ly đế cao, uống một ngụm: “Chẳng phải em đã vui suốt mấy ngày trời khi biết ta lên hôn em

sao? Giờ chúng ta lại có mối quan hệ thân mật như thế này, em phải vui mới đúng chứ?”.

Trên sân thượng, ánh sáng mờ mờ, những nhánh dây leo màu tím rũ xuống, quấn quanh cột La Mã. Loki ngồi tựa vào tấm nệm ghé sô pha, ánh sáng màu bạc bao bọc từng đường cong cơ thể đầy nét quyến rũ của nam giới.

Lúc này, tôi chẳng muốn nói thêm gì, rúc sâu hơn vào trong chăn, cong lưng, dùng chăn quấn chặt cơ thể mình từ đầu đến chân.

Đây mới là giấc mơ đáng sợ nhất năm

nay. Mau tỉnh táo đi, Ena, mau mau tỉnh táo đi. Sau khi tỉnh rồi, tôi có thể đoạt lại lần đầu tiên của mình từ tay gã đàn ông xằng bậy kia.

Một đêm trôi qua.

Mộng không tỉnh, tôi cũng chẳng thể đoạt lại lần đầu tiên của mình, thậm chí vì quá buồn phiền mà tinh thần suy sụp. Tôi mang theo đôi mắt thâm quầng đi ra khỏi phòng Loki, cực kỳ đau đớn nhận ra rằng, tất cả mọi người đều đã biết chuyện này.

Không chỉ như thế, sự thức tỉnh của Loki còn khiến cả chín thế giới một phen

chấn động, ngay cả Thần tộc Aesir cũng thế. Trang đầu tiên của những tờ báo lớn đều in tấm hình Loki sống lại giữa biển lửa ngút trời, còn thêm cả những lời suy đoán khó mà tưởng tượng nổi của mấy chuyên gia. Nghe đâu, dân chúng tộc Aesir là những người phản ứng mạnh mẽ nhất, nhưng phía chủ thần thì lại không có chút động tĩnh nào.

Tôi đi khỏi nơi ở của Loki, chạm mặt Shia ngay trong hoàng cung Hoenir. Shia nói là đã nghe được tin, nên đặc biệt tới dìu tôi về. Tôi xua tay bảo: “Không sao, tớ ổn”. Nhưng cô nàng nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, sống chết cũng không tin, còn gí sát mũi vào người tôi, ngửi trái

ngươi phải, sau đó nở một nụ cười khiến tôi nổi hết da gà: “Cảm giác thế nào?”.

“Vẫn ổn, có chút đau đầu.”

“Nghe nói sau khi chủ thần thức tỉnh, sức lực sẽ mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Trước khi thức tỉnh, Loki đã lợi hại như thế, sau khi thức tỉnh chắc chắn hẳn mạnh khỏi bàn. Nếu đã thế thì ở tất cả các phương diện đều phải sung mãn hơn chứ.”

“Ồ, chắc vậy.” Hẳn có sung mãn hay không thì liên quan quái gì đến tôi? Cái đó liên quan đến số phận của bộ tộc, tôi không can thiệp được. Huống hồ, sau này

tôi cũng không định có bất kỳ quan hệ gì với hắn nữa.

“Chắc vậy? Cậu đừng xấu hổ nữa! Nói rõ một chút xem nào...”

“Tớ không biết.”

“Hắn ta thực sự mạnh mẽ như người ta đồn hả?” Shia chớp chớp mắt, chăm chú hỏi tôi, còn xấu tính dùng cùi chỏ huých tôi vài cái.

“Có lẽ thế.”

Shia khẽ hét lên, còn nhào tới ôm

châm lầy vai tôi: “Ena đáng thương của tớ, lần đầu tiên đã gặp phải một gã như thế, hấn có dị dàng không? Không làm cậu bị thương đấy chứ?”.

“Dị dàng?”, khóe miệng tôi giật giật: “Cậu nhìn vào đâu mà nói hấn dị dàng?”.

Phản ứng của Shia lúc này còn dữ dội hơn. Tôi không đành lòng để cô nàng thất vọng, lại bổ sung thêm câu nữa: “Loki là một gã cực kỳ thô lỗ, hoàn toàn không biết tôn trọng phụ nữ...”. Nghĩ đến mấy câu hấn nói, tôi lại không nhịn được mà nghiêng răng kèn kẹt: “Nói tóm lại, cứ nghĩ đến hấn là tớ lại thấy bực mình!”.

“Trời ạ, em yêu, chúng ta đôi đi. Tôi lại thấy Teese quá điềm đạm, không cho tôi được tí xíu cảm giác bị chinh phục nào cả...”

Tôi vốn định nói, Loki là gã không biết tôn trọng phụ nữ, chưa được người ta cho phép đã dám làm chuyện động trời như thế... Nếu Shia mà biết tôi và Loki đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn tôi sẽ bị cô nàng khinh bỉ cho tới chết.

“Được rồi, nhìn bộ dạng hần cũng không phải là người quá dịu dàng... Bây giờ cậu còn đi được không?” Cô nàng đỡ lấy cánh tay tôi.

“Tớ hơi đau đầu chút thôi, không sao đâu.”

“Đừng có nói bướng, cậu không thấy trên người có chỗ nào khó chịu sao?”

“Không.”

“Đùa gì thế... Chẳng phải cậu nói với tớ là chưa từng thân mật với đàn ông sao?”

“Không có thật mà.”

“Thế bây giờ bên dưới không thấy đau

à?”

“Chỗ nào?”, tôi nghiêng đầu nhìn cô nàng, lại nhìn xuống chân mình: “Có đau gì đâu”.

Shia hung hăng gõ đầu tôi, liếc tôi một cái sắc lẹm: “Cậu không cần giả ngu với tớ. Chuyện cậu về phòng cùng với hấn đã được truyền khắp hoàng cung rồi, có giấu cũng bằng thừa”.

“Cái gì? Mọi người đều biết cả rồi???”, tôi che mặt: “Sau này tớ phải sống thế nào đây... Hu hu, tớ không muốn sống nữa...”.

“Bây giờ không phải là lúc nói muốn sống hay muốn chết, về nhà nghỉ ngơi đi. Tớ phục cậu thật đấy, đứng vững thế kia, chân không thấy mỏi à?”

“Có mỏi gì đâu.”

Shia dừng bước, chăm chú nhìn tôi: “Ena, cậu với hắn làm chuyện đó thật rồi à?”

Tôi che mặt: “... Ừ”.

“Vậy sao cậu không có tí cảm giác nào thế?”

“Sao lại không có cảm giác, tớ cảm thấy rất khó chịu. Nói thế nào thì cũng phải làm chuyện đó với người mình thích chứ, tớ thì lại lơ nga lơ ngơ mà mắt luôn ‘lần đầu’... Lúc ngủ dậy còn chẳng biết đã xảy ra chuyện này...”

Kế tiếp là khoảng thời gian im lặng dài thật dài. Shia dùng đôi mắt xanh lam sắc sảo, hung hăng nhìn tôi: “Em yêu, em chắc chắn là Loki không có vấn đề ở ‘chỗ đó’ đấy chứ...”.

Lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau, chặn ngang câu nói của cô nàng: “... Đủ rồi!”.

Tôi và Shia cùng quay đầu lại. Cái người đang đứng phía sau chúng tôi, chính là Loki, mặc áo tắm dựa người vào tường, tóc còn hơi ướt: “Các cô nói nhỏ tiếng chút có được không, tốt xấu gì cũng đang đứng dưới phòng ta. Shia, cô về trước đi, ta có việc muốn nói riêng với Ena”.

“A, được.” Từ sau khi Shia giành được công việc về, không bao giờ thấy cô nàng gọi Loki là tên khốn nạn nữa. Cô nàng vồ vồ vai tôi, sau đó đi thẳng về nhà.

Tôi đương nhiên cũng đi theo Shia, nhưng mới được hai bước, Loki đã túm

vai lồi tôi lại, đẩy người tôi vào tường: “Em...”, hắn suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói: “Hôm qua là lần đầu của em?”.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt hung dữ nhất của mình, một câu cũng không thèm nói. Vốn tưởng Loki sẽ cố ép tôi nói cho bằng được, nhưng cuối cùng, hắn chỉ nhẹ nhàng cắn bờ môi dưới, khước mắt khẽ cong: “Nói cho ta biết, hôm qua có phải lần đầu của em không?”.

Ánh mắt tôi đã lộ ra tia sáng dữ dằn. Nhưng Loki nhất quyết không bỏ cuộc, ghé sát môi vào tai tôi, nói giọng ngấp tràn mê hoặc cứ lên xuống trầm bổng: “Nana, nói cho ta biết... Ta là người đàn

ông đầu tiên của em sao?”. Nói xong, hắn nhẹ nhàng liếm quanh vành tai tôi. Điều quái lạ là... máu trong người tôi cứ như vọt hết lên đỉnh đầu, toàn thân nóng bừng.

“Đúng đúng đúng, đúng thế.” Bởi vì tim đập nhanh quá, tôi có chút không chịu được, cố sức đẩy hắn ra.

Hắn cũng không sán lại gần nữa, chỉ nghiêm túc nói: “Quan hệ của chúng ta đã như thế, nếu để người ngoài hiểu lầm chúng ta ‘gặp dịp góp vui’, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh dự của cả hai”.

“Anh có danh dự gì mà nói?”

“Ừ, trong chuyện này em bị ảnh hưởng nhiều nhất, không thể để như thế được.” Hấn im lặng một lúc, rồi đột ngột nở nụ cười: “Chi bằng, cứ tuyên bố với bên ngoài là chúng ta sẽ đính hôn đi”.

“Không, anh nghĩ cách khác để tránh điều tiếng đi.”

“Em yên tâm, sau khi đính hôn ta sẽ không chạm vào em nữa đâu. Tộc Aesir đã đợi ta sống dậy lâu lắm rồi, mấy năm nay, sở dĩ bọn chúng chèn ép chúng ta như thế, cũng là vì muốn ép ta ra mặt. Em cũng sắp ra chiến trường rồi, nếu

không có lý do là đã dính hôn, ta cũng khó mà đem em theo được.”

“Nói vậy... Anh rõ ràng biết nếu bản thân không xuất hiện thì bọn chúng sẽ giết càng nhiều người của chúng ta, vậy mà anh còn nhịn được sao?”

“Ta muốn thức tỉnh sớm thì cũng chỉ có thể sớm được một, hai tiếng đồng hồ thôi. Dù sao, chúng ta cũng không biết Odin sẽ sống lại ở chỗ nào.”

“Odin? Nếu như Odin thực sự sống lại, chắc chắn chiến tranh sẽ lập tức kết thúc.”

“Không có chuyện đó đâu. Odin cũng chỉ là một chủ thần bình thường, chẳng qua hắn là người thống lĩnh chúng thần, người ta cứ thích thần thánh hóa hắn lên mà thôi.”

“Vậy chẳng lẽ người của cả chín thế giới này đều thần thánh hóa ngài ấy sao?”

Loki muốn nói lại thôi, cuối cùng khẽ thở dài, mỉm cười: “Đừng tiếp tục chủ đề này nữa. Nói tóm lại, ta sẽ báo cho em biết ngày đính hôn sau. Nhưng đính hôn thì đính hôn, ta và em sẽ chẳng có quan hệ gì cả, chúng ta không được can thiệp vào chuyện của đối phương, cũng đừng

qua lại”.

Hắn bay thẳng về phòng, chẳng thèm cho tôi cơ hội trả lời.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Ai muốn dính hôn với anh chứ? Tôi ghét nhất hạng người lúc nào cũng tự cho mình là đúng.

Tôi ôm một bụng lửa giận lao về nhà, vừa vào cửa đã thấy Shia ngồi chồm hổm trên sô pha, trông mặt là biết cô nàng đang có tâm sự nặng nề rồi. Tôi hỏi Shia có chuyện gì, cô nàng chỉ lắc đầu nói rằng công việc mới nhận rất khó khăn,

tuy những nguyên lý của luyện kim thuật đều đã được các tiên bối đi trước tổng kết lại hết rồi, nhưng đối với Shia mà nói, đó vẫn là chuyện khó có thể tiến hành, hơn nữa lại là chuyện cô nàng không sao bắt tay vào làm được.

Đó chính là luyện kim thuật dùng để tái tạo chủ thần mà cô từng nói trước đây. Bọn họ muốn tái tạo vị chủ thần đã tan biến. Chỉ là, có một chuyện tôi nghĩ mãi không ra, rõ ràng Loki đã thức tỉnh, bây giờ cả bộ lạc đều đang tràn trề hy vọng, vì sao bọn họ không chuẩn bị khí giới, lại bận rộn chú ý đầu vào một vị chủ thần mà xác suất tái tạo thành công vẫn còn chưa biết? Shia nói bản thân không

rõ lắm, cũng chỉ là người làm công mà thôi.

Tiệc sinh nhật của Loki đã mang đến cho Vanaheim một cơn chấn động kinh người, mãi tới vài ngày sau mới dần bình yên trở lại. Tôi vẫn tiếp tục sống như thường lệ, sáng sáng cùng Shia cưỡi Dodo tới hoàng cung Hoenir học tập, buổi chiều lại đi bộ tới phố Idun làm thêm, buổi tối thì cưỡi trên con cự kinh khổng lồ, tung tăng về nhà giữa những tầng mây lấp lánh ánh sao. Cuộc sống rất đa dạng, phong phú, có điều, còn kèm thêm cả mấy lời đồn thổi sau dạ tiệc động trời kia nữa.

Có người nói, lời đồn thổi ấy hả, sau hai mươi tám ngày nhất định sẽ không ai nhắc tới nữa. Nhưng đúng vào lúc tôi đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ném mật nằm gai, chinh chiến với tin đồn thì Loki xuất hiện.

Thực ra hấn cũng không làm gì quá đáng, chỉ là mỗi buổi trưa tới mời tôi đi ăn, buổi chiều thì đưa tôi về tận cửa. Tôi không muốn cưới con rồng “Đàn ông nhiệt huyết của hấn” (hấn với Shia đều thích đặt cho rồng mấy cái tên biến thái chết đi được), hấn liền sẵn sàng cưới cự kình với tôi. Mỗi khi màn đêm phủ xuống vương đô, gió đêm nhẹ thổi, hấn ngồi bên tôi, mái tóc đỏ bay bay trong gió,

ánh mắt dịu dàng. Hình ảnh này kể ra thì cũng hấp dẫn ánh mắt người ta lắm, chỉ là xung quanh có vài cặp mắt to như chuông đồng cứ nhìn chăm chăm chúng tôi khiến tôi rợn người.

Thực sự tôi rất muốn hỏi Loki: “Chẳng phải anh nói chúng ta không có quan hệ gì sao?”. Nhưng những khi đối diện với ánh nhìn của hắn, tôi lại nhớ tới khi xưa, mình đã rung động vì Lando đến thế nào. Huống hồ, hắn cứ xuất hiện một cái là những người xung quanh sẽ tự động rút lui ngay lập tức, Fulla trước khi chạy mất còn hay hét thêm một câu: “Nếu yêu ngài thì tới luôn đi chị Ena ơi”... Về cơ bản, tôi làm gì có cơ hội nói

“Không”.

Vào một đêm, tôi mơ một cơn ác mộng. Trong mộng, Shia cố sức nghiền nát tôi thành phấn, sau đó vút vào ống nghiệm, lắc lắc một hồi, cuối cùng thì ống nghiệm nổ tung. Tôi biết, nguyên nhân dẫn tới giấc mộng này là do hôm trước, cô nàng làm thí nghiệm trong nhà, khiến khói bay mù mịt. Sau khi tỉnh dậy, tôi cố gắng kiềm chế khát vọng muốn đánh cho cô nàng một trận nên thân, nhưng khi cầm lấy tờ báo ở đầu giường lên, lật mấy trang, thấy góc dưới cùng bên phải có một dòng tin nho nhỏ: Thần tộc Aesir bất ngờ tập kích làng Jill”.

Nhưng tin như thế mấy năm qua ngày nào cũng thấy trên mặt báo, nhưng từ khi Loki thức tỉnh, tin ấy đã giảm đi nhiều, có điều, cũng không hoàn toàn biến mất hẳn được.

Thế nhưng, trên báo viết là “Làng Jill”.

Đó là mảnh đất đã nuôi tôi khôn lớn.

Bao nhiêu năm qua, đó vẫn là một ngôi làng hoang vắng, sao tự nhiên lại...

Tôi ôm theo tâm trạng lo lắng bất an, tham dự buổi học sáng. Về đến nhà, tôi

vội gom tất cả đoản kiếm ma pháp dùng để ném, cùng với dao găm, nhét vào đầy túi, khoác trên lưng, mượn Dodo của Shia, nói có việc phải về quê một chuyến, sau đó liền bay khỏi vương đô.

Làng Jill cách vương đô không xa, vì cưỡi rồng nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng lúc đặt chân đến đó, tôi cứ có cảm giác như đã qua được mấy ngày rồi. Lơ lửng bên trên làng Jill, nhìn đám rơm rạ vương vãi trong làng, những cánh đồng hoang bao bọc bên ngoài, còn cả những dãy núi trùng trùng tí tắp ngoài xa, trong mắt tôi như lại nổi lên từng đám mây mù dày đặc... Tôi nhớ chị...

“Nana, bây giờ chúng ta phải cố gắng làm việc, sau này kiếm được nhiều tiền, sẽ đưa cả gia đình đến vương đô, trải qua những ngày tháng bình an giàu có.” Chị đã từng nói với tôi như thế.

Tôi cố gắng đè chặt cảm giác bi thương và phần nộ xuống tận đáy lòng, sau đó điều khiển để Dodo nhẹ nhàng bay thấp xuống, bay qua một nông trại.

Cuối cùng, ở cạnh một nông trại có ánh đèn leo lắt, xuất hiện hai bóng người trải dài trên nền đất khô vàng, người đang đứng cầm một cây búa cực lớn, đập mạnh vào thân thể kẻ đang quỳ.

“Nói mau! Nàng đã đi đâu rồi?” Lời vừa dứt, một búa khác lại nện xuống, người quỳ trên mặt đất đã bắt đầu kêu rên thảm thiết.

“Ena đi đâu rồi? Nói mau!”

Chương 13: Lễ vật đính hôn của Loki

“Khụ khụ... Tôi thực sự không biết... Khụ...”, người kia bị thương rất nặng, ho khan vài tiếng: “Hơn hai mươi năm

trước con bé đã đi khỏi đây rồi, trước khi đi nó chỉ nói là sẽ tới Helheim. Tới giờ vẫn chưa thấy trở về, khụ khụ...”.

Tôi nhận ra giọng nói này. Là ông trưởng thôn già, người vẫn chăm sóc tôi từ nhỏ tới lớn.

Trong hậu viện của trang trại, mấy con thú cưỡi đang bay qua bay lại: một con cốt phượng^[1], ba con cốt báo^[2], và một con băng long^[3] đuôi dài.

[1] Bộ xương phượng hoàng.

[2] Bộ xương báo.

Hồi nhỏ, tôi từng nhìn thấy một con cốt phượng, chính là bộ xương phượng hoàng được nuôi bởi gã Thần tộc Aesir đã giết chị tôi. Những con thú cưỡi này, chỉ dành riêng cho mục sư và các học giả. Còn cốt báo, chúng có hai hốc mắt đen như mực, móng vuốt và răng nanh trắng ớn, năng lực chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Con băng long đuôi dài thì cả người phủ một màu lam lạnh lạnh, chân sau cực phát triển, sở trường là trèo đèo lội suối, chịu lạnh tốt, nhưng vô cùng sợ nóng. Ở những vùng đất băng giá quanh năm,

chúng có thể đóng vai tắc kè hoa cực kỳ hoàn hảo, hòa làm một với băng tuyết xung quanh, khiến kẻ thù không thể phát hiện. Nó xuất hiện ở đây, chúng tỏ trước khi tới Vanaheim, bọn chúng đã đi xuyên qua Helheim...

Quả nhiên, lúc này, trong đám người có một tên nói: “Hắn đang nói dối, giết hắn đi”.

Là Thor.

Gã to con kia đã bắt đầu giơ cao cây búa, tôi thở dốc vì quá kinh ngạc, lập tức rút cây búa nhỏ giắt bên hông ra, ném về phía bọn chúng. Cây búa lớn tuột ra khỏi

tay kẻ ấy, khi cây búa nhỏ của tôi đập trúng bức tường vang lên từng tiếng nổ chát chúa, cả trang trại bỗng sụp đổ trong nháy mắt. Tôi lao tới, tóm lấy tay trưởng thôn, liều mạng chạy ra ngoài.

“Ai?” Giọng nói của Thor vang lên sau lưng chúng tôi, gã giơ búa ban nãy cũng đuổi theo: “Mau, mau tóm lấy chúng!”.

“Ena...” Trưởng thôn vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Sao cháu lại ở đây?”.

“Bác đừng nói nữa, chạy mau.” Tôi ném tiếp một viên đạn ma pháp về phía

sau, ngay sau đó, tiếng đá lở ầm ầm vang lên.

Chúng tôi tiếp tục chạy ra khỏi làng, nhưng tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần. Quả tim trong lồng ngực tôi như thể đã vọt lên cuống họng. Cứ tiếp tục thế này, tôi có thể đoán được chuyện gì sắp xảy ra... Sẽ có một luồng ma pháp túm chặt tôi từ phía sau, tôi sẽ chẳng thể nào nhúc nhích được, tôi hoặc trỏng thân, một trong hai sẽ bị kiếm xuyên qua thân thể.

“Những người này tới tìm cháu, bác đừng đi ra.”

Đẩy trường thôn vào giữa một đồng rơm, tôi xoay người lại, đối mặt với đám Thần tộc đang lao tới.

Con mắt của hắn lóe ra ánh mắt màu xanh lá, thân hình hắn cao lớn, dù mặc quần áo, nhưng từng khối cơ bắp rắn chắc vẫn cuộn cuộn lộ rõ.

Đây là một gã chiến binh chết chóc.

Chỉ cần hắn không tới gần, tôi sẽ không sao. Tôi vừa lui ra sau, vừa rút một ống nghiệm chứa dung dịch màu vàng ra khỏi tay nải, ném vào dưới chân gã chiến binh kia. Ống nghiệm nổ tung, hai chân hắn lập tức không nhúc nhích

được nữa, giống như đã sa chân vào đầm lầy. Giãy dụa thêm một lúc, hấn gần như ngã lăn ra đất.

“Tao phải giết mày, giết mày...” Hấn vung hai tay, gào lên dữ tợn.

Thanh âm của hấn vang dội, khiến tôi thấy lạnh người. Tôi tiếp tục sờ soạng trong tay nải, căng thẳng tới độ chọc cả tay ra ngoài. Thế nhưng không sao, dụng dịch “trói chặt” do Shia pha chế, ít nhất có thể duy trì được một phút đồng hồ. Tôi lại lấy một cây cung ngắn và mũi tên sấm sét ra, gài mũi tên lên cây cung, nhắm mắt lại, cố sức kéo, một chùm ánh sáng màu lam lao vun vút về phía hấn...

Tiếng thét của gã chiến binh chết chóc vang lên thê thảm.

Một lúc lâu sau, tôi mới dám mở mắt ra.

Gã chiến binh chết chóc nằm sóng soài trên mặt đất, máu tươi loang lổ. Tôi lập tức quay người nhìn trường thôn còn đang núp giữa đồng rơm, nhưng tôi chưa kịp nói gì, ba gã chiến binh khác cầm theo búa lớn đã xông tới.

Lần này tôi bình tĩnh hơn nhiều, nhanh chóng rút ra ba ống dung dịch “trời

chặt”, ném về phía chúng, sau đó gài ba mũi tên lên cung, bắn.

Ba gã đó đồng loạt ngã lăn ra đất.

Nhất thời, tôi kích động đến độ không nói được câu nào. Kỳ thực, tôi đã không còn giống trước đây, thấy Thần tộc Aesir là chỉ biết cắm đầu chạy trốn; kỳ thực, tôi đã mạnh hơn bọn chúng rất nhiều. Tôi cũng không phải là người có thể dễ yên cho người ta bắt nạt mãi được.

Chỉ là, phía sau không biết còn có bao nhiêu gã đang mai phục. Tôi ngồi thụp xuống, kéo tay trưởng thôn, chuẩn bị tiếp tục chạy.

Thế nhưng, khi chúng tôi vừa mới đứng lên, gã chiến binh chết chóc tôi mới hạ ban nãy đã chống tay, từ từ đứng dậy. Dưới chân hắn có một quầng sáng màu lam lạnh như băng đang xoay tròn lên phía trên. Mũi tên vốn phải cắm vào ngực hắn, nay đã bị những khối thịt đang liền lại với tốc độ chóng mặt đẩy ra ngoài.

Hắn vẫn đang bị trôi.

Nhưng, không những thời gian sắp hết, ba gã chiến binh chết chóc sau lưng cũng lục tục đứng lên.

“Trên người một thân kim tượng có thể có bao nhiêu dung dịch luyện kim nhỉ?”, lúc này, một bóng đen bước tới gần, “Ta rất hiếu kỳ, tiểu thư Ena, phải chăng cô vốn là một luyện kim thuật sư, có thể vừa điều chế dung dịch, vừa giết địch như thường?”.

Thor khoanh tay trước ngực, chữ thập ngược trên cánh tay hấn nổi bật hấn lên. Hấn cầm một quyển *Thánh điển bóng tối*, tấm áo choàng dài màu đen tung bay trong gió. Đứng giữa mấy gã lực lưỡng kia, hấn trông nhỏ gầy nhất. Còn tôi, tôi không có đường nào để lui.

Dung dịch tôi mang theo còn rất ít,

không thể bì được với nguồn ma lực vô cùng vô tận của hắn.

“Lên hết cho ta! Bắt sống nàng!”,
Thor lạnh lùng nói.

“Người không muốn ở chung với Sif nữa sao?”

“Đứng lại.”

Mấy gã chiến binh chết chóc dừng bước.

Song, gương mặt lạnh lùng của Thor không có một tia dao động. Hắn kiên

quyết mở quyền *Thánh điển bóng tối* ra, giơ cao tay, quay mặt về phía mấy gã chiến binh giết chóc, niệm thần chú. Một đôi cánh màu đen ảo ảnh xuất hiện trên cao, lông chim lác đác rơi trên người mấy gã chiến binh. Rất nhanh, lại có thêm bóng của một tấm khiên màu tro nhạt bao trùm lên người chúng, rồi biến mất trong khoảnh khắc. Ngay sau đó, trên người bọn chúng lại xuất hiện một quang sáng màu bạc. Tiếp theo, trên cánh tay của những gã chiến binh giết chóc hiện lên những hình vẽ đan xen giữa hai màu vàng và đen... Những ma pháp bảo hộ liên tục gia tăng khiến tôi vừa kinh hãi vừa tuyệt vọng.

Cuối cùng, một ngọn lửa hùng hực hình bán cầu giáng xuống từ trời cao, nhắm thẳng vào mấy gã chiến binh giết chóc.

Bọn chúng gục ngã hoàn toàn.

“Ta nói này Thor, cái tính lằng nhằng như đàn bà ấy của ngươi bao giờ mới sửa được?”, giọng nói của Loki vọng xuống từ phía bầu trời.

Tôi, trưởng thôn và Thor, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn thấy Loki đang cười kim dục long không lồ bay trên không trung. Đôi mắt hẹp dài của Thor híp lại thành một dải nhỏ: “Ngươi còn chưa chết?”,

nói xong, nhoáng một cái, thân thể hắn đã xuất hiện giữa không trung.

“Không tận mắt nhìn thấy các người chết, ta sao có thể an lòng mà nhắm mắt được?” Hai tay Loki nâng quả cầu lửa, luồng khí từ bên dưới cuồn cuộn bốc lên, vạt áo của hắn tung bay trong gió: “Cố ý dụ Ena tới đây, vì sợ ta sao?”.

“Người đừng hoang tưởng”, Thor cười nhạt, “Người dùng cầu lửa giết chết được mấy gã tiểu tốt mà đã thấy mình giỏi lắm rồi à?”.

“Biết nhiều ma pháp là lợi hại? Chẳng cái nào giết được người.”

“Đúng là không thể giết người, có điều, người cũng chẳng giết được ta.”

“Thế sao?” Nói xong, trong chớp mắt, Loki tung khối cầu lửa trong tay về phía trước, thân thể Thor ngay lập tức vọt đến ngay trước mặt Loki, nhưng vai hắn đã bị ngọn lửa làm bị thương. Hắn định tấn công Loki ở cự ly gần, nhưng Loki đột ngột dang tay, ngọn lửa lấy hắn làm tâm, nhanh chóng lan rộng ra bốn phía. Thor bị đánh văng ra hơn mười mét.

Trong chớp mắt đó, con mắt của Loki hóa thành màu đỏ, quần áo và mái tóc cũng như biến thành ngọn lửa rùng rục

cháy, phân phật chuyển động không theo một quy luật nào cả.

Thor ôm ngực, ho khan mấy tiếng, sau đó cố giơ quyền *Thánh điển bóng tối* lên, lâm bảm mấy câu thần chú, vết thương đã hồi phục chút ít. Thor lại niệm thần chú thêm một lần nữa, nhưng chưa chờ vết thương hoàn toàn biến mất, hai đường ánh sáng đỏ rực đã xoay tròn, lao thẳng tới và đập trúng ngực hắn.

“Ai nói trong tình huống một đầu một thì không thể giết được thần quan Bóng tối?”, Loki ôm lấy cần cổ của “Đàn ông nhiệt huyết”, nhìn Thor với ánh mắt ngây thơ như đứa trẻ: “Người có thể sống tới

tận bây giờ, chỉ vì lũ tưng đầu với người đều là rác rưởi mà thôi”. Tay trái và tay phải của Loki lần lượt tạo ra hai quả cầu lửa, ném về phía Thor. Thor thậm chí không còn thời gian để thở, chỉ có thể liên tục chữa trị vết thương cho chính bản thân mình.

Nhìn những quả cầu lửa liên tiếp lao về phía Thor, mặc dù đó là Thần tộc Aesir, tôi vẫn có chút không đành lòng. Khi Loki vẫn còn là Lando, ngài đã là ma đạo sư vang danh chín thế giới. Hôm nay Loki thức tỉnh, trở thành Hỏa thần, quyết đấu với Thor mà cứ như đứa bé đang đùa nghịch với mấy bình rượu. Đến giờ Thor còn chưa chết, cũng coi như là

kỳ tích.

“Hôm nay gặp phải người coi như ta xui xẻo”, Thor thở hắt hên: “Loki, chờ Odin thức tỉnh... Khụ khụ, ta xem người còn đặc ý được đến khi nào”.

Trong nháy mắt, Thor di chuyển ra xa mười mét, chuẩn bị rút lui. Ai ngờ, ngọn lửa cứ như biết trước nơi hắn sẽ tới, lập tức bùng lên từ dưới lòng bàn chân hắn. Thor liền lùi về phía sau một bước, nhưng phía sau hắn lại bùng lên một ngọn lửa dữ dội hơn. Bên trái, bên phải, lửa đỏ dần dần phong tỏa mọi lối đi.

“Odin ấy hả?” Lúc này Loki đã rơi

vào cơn thịnh nộ, hai mắt dường như đã biến thành hai ngọn lửa, trông đáng sợ vô cùng. “Nếu như hấn sống lại... Ha ha, ta sẽ khiến hấn chết đi lần nữa.” Lúc này, hai bàn tay Loki đan trước ngực, bắt đầu lầm nhảm một câu thần chú rất dài.

Xong rồi, Loki thực sự muốn giết Thor.

“Loki!” Tôi đứng dưới hét gọi, nhưng hấn xem như gió thoảng bên tai.

Dưới chân Loki đã bắt đầu lóe lên ánh sáng của ma pháp trận. Tôi lập tức bay lên cao, chắn phía trước Loki: “Không được giết hấn! Loki! Loki!...”

Nếu anh giết hẳn, thì làm sao biết ai sai hẳn tới đây?”.

Ánh lửa đỏ trong mắt Loki dần biến mất, trở lại màu đỏ tía: “... Ủ, đúng”. Nói xong, hẳn ôm tôi, để tôi ngồi phía trước: “Thor, ai sai người tới?”.

“Giết ta đi.”

“Người không chịu nói?” Loki búng tay, bức tường lửa vây quanh Thor thu hẹp lại, Thor kêu lên đau đớn, lại bắt đầu chữa vết thương. Loki hỏi: “Vẫn không nói?”.

Thor im lặng.

Loki lại thu hẹp phạm vi bức tường lửa. Ai ngờ, kẻ có khuôn mặt nhả nhận như Thor lại là một gã rất quật cường, hấn cấn chặt môi, không kêu rên dù chỉ một tiếng.

“Thor, chắc ngươi không biết. Gần đây ta với Sif đang bàn chuyện kết hôn”, tôi cao giọng nói.

“Cái gì?”, vẻ mặt Thor cực kỳ kinh ngạc.

“Nếu ngươi không nói, khi về ta sẽ

khích lệ nàng sớm lập gia đình. Nàng vốn rất nghe lời ta.”

“Là Shujin.”

“... Shujin? Vì sao?”

“Không biết. Ta chỉ phụng mệnh hành sự thôi”, Thor chần chừ một lúc, “Bởi vì sau khi trở về ta có nói với ngài, ở Vanaheim ta đã gặp...”.

“Thor, ngươi có thể rút đi rồi”, Loki cắt ngang lời hắn, dỡ bỏ bức tường lửa xung quanh: “Ta cho ngươi ba giây suy nghĩ. Một là tiếp tục nói kế hoạch của Shujin ra rồi chết cháy, hai là lập tức biến về Asgard. Một, hai”.

Thor biến mất.

“Loki!”, tôi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ: “Sao anh lại để cho hắn chạy? Hắn đang định nói cho chúng ta kế hoạch của Shujin”.

“Hắn chỉ đang cố kéo dài thời gian thôi, nếu chờ thêm chút nữa, không chừng một đám tộc Aesir sẽ xông tới. Không ngờ bọn chúng rút quân đi rồi lại trở về, chúng ta phải đi nhanh thôi.” Nói xong, Loki điều khiển kim dục long xoay đầu lại, bay về hướng Vanaheim.

“Vừa rồi anh nói dối.” Tôi ngẩng đầu, nhìn Loki chăm chăm: “Anh có thể bỏ lỡ

một cơ hội tốt để tàn sát tộc Aesir thế á? Hãy nói thật cho tôi biết”.

Loki im lặng trong chốc lát: “Chuyện chiến tranh, em biết càng ít càng tốt. Vừa nãy nếu không phải Shia nói cho ta biết em về đây thì em đã bị hấn bắt đi rồi”.

“Nói thế... Vì chuyện này nên mấy ngày nay anh mới kè kè theo tôi hả?”

“Đúng rồi, em cũng biết chuyện Shia chính là Sif?”

“Đừng có nói lảng sang chuyện khác”, tôi tin ánh mắt mình lúc này còn sắc hơn

dao: “Không phải anh đang xấu hổ đấy chứ?”.

“Ta xấu hổ? Có thể sao?”

“Mặt đỏ hết lên rồi.”

“Đó là vì ta mới dùng Hỏa ma pháp.”

“Đừng có xấu hổ, quan tâm người khác là một đức tính rất tốt đẹp.”

“Ta không xấu hổ. Này, em đừng bỏ ngoài tai lời người khác nói thế chứ??”

“Tôi không bỏ ngoài tai lời anh nói,

anh cũng không cần cất công giải thích cho tôi làm gì”, tôi khẽ mỉm cười, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Từ từ, anh mới nói cái gì? Shia là Sif thật á?”.

Loki nhìn tôi, câm nín hoàn toàn.

Khả năng Shia là Sif cao đến hơn chín mươi phần trăm.

Loki nói, chủ thần và những Thần tộc bình thường mang đến cho người ta cảm giác rất khác nhau, hơn nữa, những chủ thần thần sống lại với vẻ ngoài không thay đổi mấy, trừ phi tuổi còn quá nhỏ hay đã quá già thì đều có sự thay đổi mà bất cứ sinh vật bình thường nào cũng có

(những chủ thần thời viễn cổ được ăn trái táo thanh xuân của Idun, thế nên mới không già đi). Mà Shia, bất luận là về ngoài, tính cách hay cảm giác của người khác về cô ấy đều không khác mấy so với Sif trước đây, vậy nên, về cơ bản có thể khẳng định là cùng một người. Thế nhưng, Loki dặn đi dặn lại tôi là không được nói chuyện này cho Shia, nếu không, rất có khả năng cô nàng sẽ vì đức lang quân đang ở bên tộc Aesir mà tạo phản.

Sau khi nghe hắn nói thế, tôi suy nghĩ một lúc lâu, sau đó hỏi: “Anh có cảm giác thế với tôi không? Tôi trông có giống chủ thần nào không?”. Loki nói:

“Có”. Tôi trong lòng có chút lằng lằng, hỏi: “Là ai thế?”. Hắn nói: “Trông em rất giống Ymir^[4]” Tôi lại hỏi: “Ymir là ai?”. Hắn nói: “Là gã đồ tể chuyên phụ giúp Bragi với cô vợ Idun của hắn giết lợn”.

[4] Trong thần thoại Bắc Âu, Ymir là người đầu tiên của tộc Không lồ băng. Thuở ban sơ, trời đất chưa phân, thế giới vẫn là một không gian hỗn độn, chỉ có khe nứt Ginnugagap chia tách vùng đất băng giá Nifheim và vùng đất lửa Muspelheim, chính sự giao thoa giữa khí nóng và khí lạnh đã tạo ra Ymir.

Thế là từ lúc đó cho tới khi về nhà, tôi chẳng thềm để ý tới Loki nữa.

Sáng sớm hôm sau, tôi nhận được một bọc hàng. Trong bọc hàng đó có một cái hộp to và một cái hộp nhỏ.

Hộp to rất nặng, tôi mở ra nhìn thử thì thấy một quả cầu vàng tròn xoe, to cỡ quả bóng rổ. Quả cầu này được chế tác vô cùng tinh xảo: Không những bề mặt cực kỳ trơn nhẵn, bóng loáng, mà ngay cả một vết nứt cũng tìm không thấy. Tôi ôm lấy quả cầu, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, nhìn hơn hai chục phút vẫn không luận ra được nó là cái gì, chỉ biết một điều, nó lạnh lạnh, khi trời nóng nếu ôm trước ngực, chắc chắn khỏi cần quạt làm gì.

Bên trong hộp nhỏ có một chiếc nhẫn đính hồng ngọc. Dựa vào kinh nghiệm làm thợ rèn gần ba mươi năm của tôi, tôi có thể đoán, giá của cái nhẫn này, rẻ cũng phải tới tám con số.

Sau khi khẳng định chắc chắn là người đưa thư chuyên lộn đồ, tôi định bụng buổi chiều sẽ đem đồ đi trả, ai ngờ, trưa hôm đó Loki đã lù lù vác xác tới, ngồi xuống cạnh tôi, bắt đầu nói chuyện linh tinh dông dài.

Cái gã Loki này, tuy tính cách rất đáng khinh bỉ, nhưng sau một thời gian dài quan sát, tôi phát hiện ra một chuyện, hẳn

không phải kẻ nói nhiều, thậm chí có thể tìm ra vấn đề ngay cả khi giao lưu với người ta. Dưới con mắt của hắn, trừ phi là chuyện gì trọng đại, nếu không, phương pháp giao lưu với con trai là quyết đấu, phương pháp nói chuyện với con gái là lên giường. Dường như đó đều là những chuyện bất di bất dịch của hắn.

Chuyện kinh điển nhất chính là, năng lực làm việc của Loki rất tuyệt vời, nhưng khả năng tự lo cho bản thân thì thấp đến thâm hiểm. Nghe một cô hầu gái của hắn nói lại, đôi khi hắn nhốt mình trong phòng nghiên cứu bố cục và đội hình đánh trận trên chiến trường, bận rộn tới tận khuya, nếu không ai nhắc hắn ăn

thì hắn sẽ không ăn, cứ bù đầu bù cổ đến lúc đói là thì thôi. Lúc đói, hắn chẳng thèm hé răng nói với ai một tiếng nào. Thỉnh thoảng có người nhắc, hắn cũng chẳng thèm ăn, đến lúc làm xong hết việc rồi lại bắt đầu phàn nàn tại sao dám người hầu dám để hắn đói.

Nói chung, tính tình của hắn khiến người ta rất đau đầu, có điều, dám hầu gái lại thấy chịu đựng hắn là chuyện ngọt ngào hơn ăn mật.

Vậy mà sáng sớm hôm nay, khi tôi đang bình yên ngồi ăn bữa sáng, hắn đột ngột xuất hiện, hỏi tôi mấy câu chẳng hiểu ra làm sao, ví như hôm nay đi học

thấy thế nào, có chỗ nào không hiểu không, ăn cơm có thấy ngon không, vân vân và vân vân.

Cuối cùng, tôi không nhịn được nữa, hỏi thẳng: “Anh có chuyện gì thì cứ nói”.

Loki ngẩn người một lúc, nói: “Em.. Nhận được quà chưa?”.

“Quà đây là anh gửi?”

“Ngoài bao hàng có viết tên ta, em không thấy à?”

“Có thấy, nhưng tưởng anh gửi nhầm

địa chỉ.”

“Không nhầm, ta gửi cho em”, Loki đứng lên: “Ta đi trước, gặp sau nhé”.

Tôi còn chưa kịp hỏi hấn quả cầu kia là cái gì, tại sao hấn gửi đồng đồ này cho tôi, thì hấn đã đi mất hút.

Đúng lúc phải tham dự một tiết học Lý luận, tôi mang theo vẻ mặt in hấn dấu hỏi to đùng tới cung điện Học giả. Toàn bộ những người ngồi trong cung điện đều dùng ánh mắt cực kỳ kinh hãi nhìn tôi. Tôi cũng lấy ánh mắt y chang thế để nhìn lại. Mãi tới khi tôi ngồi xuống, Fulla mới lao tới bóp cổ tôi. Không sai, chính là

bóp, lại còn hét lên đầy kích động: “Chị Ena, chị sắp đánh hôn với Loki điện hạ rồi! Trời ơi, vị hôn thê của Hỏa thần!!”.

“Lão đại, sao đánh nhanh diệt gọn quá vậy, chẳng thềm nói cho chúng em một tiếng, chị đúng là hấp tấp quá.”

“Ena, cậu tiêu rồi, đêm trước còn nói với chị đây là không chịu nổi tính tình của Loki, thế mà đã dám âm thầm lén lút ước hẹn cả đời với người ta rồi...”

Tôi trừng mắt nhìn bọn họ: “Mấy người nói lung tung gì đó, ai đánh hôn, tôi chỉ nhận được...”.

“Đừng cố biện hộ nữa chị Ena ơi, chị đang làm tổn thương trái tim yếu đuối của chúng em đây”, Fulla rút tờ báo ra, chỉ vào tiêu đề, nói: “Sự thật rành rành ra thế, chị mà còn giấu nữa thì em chỉ có thể nói, em quá thất vọng về chị!”.

Một nữ chiêm bốc sư chạy lại gần, nhỏ giọng nói: “Ena, có phải điện hạ Loki rất lãng mạn, rất giỏi nói mấy lời ngon ngọt hay không?”.

Tôi nhìn tiêu đề bài báo: *Hỏa thân Loki và thần kim tượng nổi tiếng Ena đính hôn*. Phản ứng đầu tiên của tôi là: *Mình trở thành thần kim tượng nổi tiếng từ lúc nào vậy kìa?*

Tôi lắc đầu, ngồi dịch lên phía trước một chút: “Nghe giảng đi, tin đồn thất thiệt ấy mà”.

Chương 14: Thời đại Modin

Sau đó, tôi muốn tìm Loki hỏi cho rõ ràng, kết quả, vài ngày cũng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Lại thêm Shia nữa, cô nàng chọc tôi tức điên lên được. Lúc về tôi nói với cô nàng rằng mình không có ý định kết hôn, tự nhiên cô nàng nổi

giận đùng đùng, bảo Loki tốt thế sao tôi còn chê. Tôi nói: “Tớ và hắn chưa đủ hiểu nhau.” Cô nàng liếc nhìn tôi đầy khinh bỉ, “Cái gì cần làm cũng làm hết rồi, lại còn bảo chưa đủ hiểu”. Nói đến đây, tôi câm nín. Cô nàng thừa thế xông lên, “Cậu chưa bao giờ mở rộng lòng mình với người ta, đương nhiên là hiểu nhau chưa đủ rồi”.

Shia hình như cố ý chọc cho tôi tức điên lên hay sao, mà ngày nào cũng lôi Teese về nhà, ngồi ngay trước mặt tôi, hết ôm rồi lại hôn. Kể cả lúc cô nàng đang làm nhiệm vụ được bên trên giao phái, cũng không quên thưởng cho anh chàng một nụ hôn nồng nhiệt sau mỗi lần

cho ra lò một lọ dung dịch.

Teese thì đương nhiên “thụ sủng ngược kinh^[1]”. Có lẽ từ trước tới giờ, chưa khi nào hắn được Shia đối xử nhiệt tình như thế.

[1] Được yêu chiều mà vừa mừng vừa lo.

Mấy ngày sau, tôi mơ một giấc mơ.

Chính là chàng trai tóc đen lần nọ.

Nhưng lần này, gương mặt của hắn có chút trẻ con hơn, đôi mắt cũng chưa đủ thâm thúy như lần đầu tôi thấy, dường

như trong thoáng chốc hấn nhỏ đi mười tuổi vậy. Hấn đứng trên một bậc thang rất cao, phía trên bậc thang là một tòa cung điện. Tôi chạy nhanh về phía hấn, ôm lấy cánh tay, ra vẻ thần bí mà nói: “Em nói cho chàng một bí mật nha”.

“Ừ”, hấn có chút không tập trung.

Tôi nhỏ giọng thì thầm: “Em thích chàng”.

“Ừ.”

“Phản ứng kiểu gì thế?”, tôi có chút bực mình: “Em nói là em thích chàng,

chàng phải nói cái gì chứ?”.

“Hôn lễ của chúng ta tổ chức ở chỗ này nhé.”

Không biết có phải là vì bị hấn nói sang chuyện khác mà xấu hổ, hay là bực mình với tính cách không thẳng thắn của hấn, tôi hung hăng đâm vào tay hấn một cái, xoay người chạy đi.

Nhưng chưa được mấy bước, hấn đã ôm lấy tôi từ đằng sau, thở dài một hơi, nói: “Mẹ ta từng nói, khi một chàng trai thổ lộ lòng mình với một cô gái, cách tốt nhất, chính là tặng nàng một gia đình hoàn hảo và hạnh phúc suốt đời.”

Tôi nắm tay hắn, viền mắt ươn ướt.

“Xem ra lời mẹ ta nói không hoàn toàn đúng.” Tuy rằng, giọng hắn không tràn ngập sự mê hoặc và quyến rũ giống Loki, nhưng tiếng phát ra đều rất êm tai, điềm tĩnh, khoáng đạt, tựa như tiếng đàn violin.

“Nói đi nói lại thì vẫn là lỗi của em”, tôi xoay mặt ra chỗ khác, ôm chặt lấy hắn: “... Sau này sẽ không làm khó chàng nữa”.

Ngờ đâu vừa xoay đầu lại, đã bắt gặp

một đôi mắt màu đỏ tím như đá quý. Chóp mũi của hắn trắng nõn, cực kì thanh tú, cọ nhẹ lên chóp mũi tôi, sau đó áo trên người tôi bị cởi. Hắn cúi đầu cắn dây áo lót của tôi, sau đó dần hạ xuống thấp hơn. Còn chưa kịp đẩy ra, đầu của hắn đã vùi vào ngực tôi.

“Không, không phải là chàng...”

Tôi thở gấp, cố đẩy hắn ra, nhưng một giây sau, cảm giác đau đớn tận tâm can nơi thân dưới đã hoàn toàn nhấn chìm tôi. Tôi ngửa đầu, giọng khàn khàn thoát ra từ cổ họng. Cảm giác gì thế này? Vì sao lại cảm thấy như có thứ gì đó xâm nhập vào cơ thể mình...

Hắn ngẩng đầu lên, khóe mắt đẹp hơi lóe lên ánh đỏ cũng dần trở nên cong vút: “Em là của ta, đừng mong trốn thoát thêm lần nữa”.

Tôi nắm lấy hai tay hắn, muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể tôi bị ôm chặt cứng, không chịu nghe sai khiến của bản thân mà bị bắt đưa đẩy không ngừng. Khóe môi hắn khẽ cong lên, lộ nụ cười đắc ý và thỏa mãn. Thân thể trần trụi kia với những đường cong hoàn mỹ và đầy hấp dẫn bỗng như gông xiềng nặng trĩu, tàn khốc cướp đi tất cả tự do và hơi thở của tôi.

“Ena, em trốn không thoát đâu”, giọng nói của hắn lần quất bên tai tôi.

“Không...”

Tôi cố sức đẩy, hất tung chăn trên người xuống đất.

Ngồi bật dậy, tôi ngơ ngác nhìn bốn phía, liên tục lắc đầu. Chỉ là một giấc mơ thôi, có điều... chân thực quá. Ngay cả trong mơ, tôi cũng cảm nhận được rõ ràng cơn đau đó. Loki dường như đang trừng phạt thể xác tôi, thế nhưng... sao phải cởi quần áo ra làm gì? Hơn nữa, cảm giác lúc đó không chỉ có đau đớn, còn có thêm cả... nhục nhã?

Thật kỳ lạ.

Tôi thở dài một hơi, mặc quần áo vào, tức tốc tới hoàng cung.

Cuối cùng, nội dung bài giảng đã tiến lên một trình độ mới. Lần này, đạo sư muốn chúng tôi phân đội để luyện tập thực chiến. Một tổ phân thành hai đội nhỏ, đấu với nhau. Trong tổ của chúng tôi, đội thứ nhất gồm đại ma đạo sư, luyện kim thuật sư, chiêm bốc sư; đội còn lại là thánh linh kỵ sĩ, đại tế ti và thần kim tượng.

Shia bị nhét vào đội khác. Đại tể ti của đội chúng tôi là một phụ nữ đã gần bảy mươi tuổi, thánh linh kỵ sĩ là một chàng trai tên Jie, tuổi đời còn rất trẻ. Vừa phân đội xong, Jie đã ngược ngùng cười với tôi: “Chị Ena chắc đã quen phối hợp với ma đạo sư rồi, hy vọng sau này khi phối hợp em không tỏ ra quá kém cỏi”.

“Không có chuyện đó đâu. Chị thấy làm việc chung với kỵ sĩ an toàn hơn nhiều.”

Đây là lời thật lòng của tôi đấy. Nếu bạn phối hợp với một ma đạo sư ma lực dồi dào nhưng cơ thể mềm yếu, thần kim

tượng không thành bia đỡ đạn thì cũng thành lính đánh giáp lá cà khi cần thiết, phải chế tạo tấm chắn, mũi tên ma pháp, cùng đủ các thể loại vũ khí trên trời dưới bể khác ngay tại chỗ, giúp ma đạo sư tiêu diệt tất cả những tên địch muốn tiếp cận tấn công. Mà nếu phối hợp với kỵ sĩ, chỉ cần nhẹ nhàng theo chân người ta, nhanh tay chế tác công cụ và chuẩn bị sẵn sàng ném vũ khí là được. Thế nên, thần kim tượng phối hợp với ma đạo sư, phần lớn đều là đàn ông.

“Thật sao? Em cũng thấy kỵ sĩ là nghề rất hợp với đàn ông”, Jie hình như rất mừng, “Thế nhưng chị Ena là hôn thê của Loki điện hạ. Đối với chị Ena, chắc ma

đạo sư mới là nghề thích nhất đúng không?”.

“Ma đạo sư vẫn là ước mơ của chị, nhưng vì có quá nhiều hạn chế nên đành buông bỏ.” Vôn cũng không định giải thích gì thêm, nhưng chỉ trong nháy mắt, trong đầu tôi lại hiện lên giấc mơ vừa kinh khủng vừa nhục nhã kia, trái tim tôi cũng vô thức đập loạn lên: “Còn nữa, Loki điện hạ nói chị là vị hôn thê của ngài, chỉ vì chiến tranh thôi, chị với ngài ấy không phải tình nhân thật sự đâu”.

“Chị không thích ngài sao?”

“Giữa chị và ngài ấy... không giống

như người ta nghĩ đâu.”

“Thật sao?”, Jie nắm chặt lấy tay tôi: “Chị Ena, chị yên tâm đi, sau này ra chiến trường em sẽ bảo vệ chị. Bảo vệ thần kim tượng là trách nhiệm và nghĩa vụ của kỵ sĩ mà”.

Tôi chỉ cười, hoàn thành bài luyện tập trong tâm trạng cực kỳ bất ổn.

Ngày hôm sau vẫn tiếp tục luyện tập thực chiến. Vừa mới chia đội xong, Loki - người đã mất tăm mất tích vài ngày - lại xuất hiện. Hắn túm lấy tay tôi, lôi thẳng ra vườn hoa.

“Có người nói cho ta biết, em nói em với ta không có chút quan hệ nào cả, có đúng thế không?”

Trên gương mặt hắn không hề có nét cười đùa vui vẻ. Tôi băn khoăn lo lắng, suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời: “Giữa chúng ta đúng là không có quan hệ gì mà”.

Loki im lặng nhìn tôi, một lúc lâu sau mới thản nhiên cười: “Ta biết rồi”.

Phản ứng của Loki rất bình thường, thế mà tôi lại cảm thấy hắn có chút không vui. Song, chỉ vài ngày sau, tôi biết mình lại lo lắng viễn vông nữa rồi. Tuy Loki ít

lời hơn trước, nhưng ngày nào hắn cũng rất đúng giờ đến đưa tôi về nhà, giữ đúng lời hứa trước đây, không can thiệp vào cuộc sống của đôi phương. Tình trạng này, có lẽ vẫn sẽ duy trì tới lễ Đính hôn được tổ chức vào mùa đông.

Tuy luôn cảm thấy kỳ quặc, nhưng những gì học được trong hoàng cung và cả tốc độ tiến bộ của bản thân đã khiến tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Chỉ là, hình như Shia bị Loki lây bệnh hay sao ấy, ngày nào cũng sầu não ủ ê, ngày càng ít nói.

Một ngày nọ, xưởng rèn bán được mười lăm thanh kiếm cùng một lúc, tâm

trạng của tôi bay tạt lên mây. Trở về nhà, tôi thấy Shia đang ngồi ôm chân trên sofa, tóc tai bù xù, trên tay còn cầm điếu thuốc. Shia có thể coi là một con nghiện thuốc nặng, nếu không có gì cản trở, cô nàng có thể hút một hơi hơn ba mươi điếu. Ai cũng biết hút thuốc sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc, thế nên cô nàng phải dùng tới khả năng tự kiểm chế cực giỏi của bản thân để xua đi cơn nghiện.

Bởi thế, vừa nhìn thấy cảnh trước mắt là tôi biết ngay chắc chắn đã có chuyện gì rồi. Tôi lập tức vứt hết đồng đô trên tay xuống, ngồi cạnh cô nàng: “Sao thế, Shia?”.

Shia nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt hoe đỏ: “Tớ thực sự không làm được”.

Câu trả lời rất đơn giản, nhưng tôi lập tức hiểu ngay. Đang nghĩ xem nên an ủi Shia thế nào thì cô nàng đã nói bằng thứ giọng khản đặc: “Anh ta là một tên ích kỷ. Vốn dĩ theo đuổi người khác với mục đích như thế, chắc chắn sẽ khiến đối phương bị tổn thương. Bây giờ, chỉ cần tớ soi gương thôi là lại bắt đầu nghĩ, anh ta chỉ thích gương mặt này của tớ thôi. Anh ta không hề thích tớ, không hề thích Shia!” Nói đến đây, Shia cắn chặt môi, gân xanh trên trán hơi hiện rõ.

Nhất thời trong lòng tôi vô cùng khó

chịu, tôi rất muốn nói cho cô ấy biết, rất có khả năng cô ấy chính là Sif, là vợ của Thor... Nhưng, tôi hận Thần tộc Aesir, hận tất cả những gì có liên quan đến mảnh đất Asgard kia. Nếu tôi nói ra điều đó, có phải Shia sẽ rời khỏi bộ tộc này, và tôi sẽ vĩnh viễn mất đi một người bạn?

“Shia, cậu quen hẳn ta đã được bao lâu đâu. Cậu cố chấp như thế, cũng chỉ vì chưa hiểu hết con người hẳn thôi. Vì sao không thử chú ý những người bên cạnh mình một chút xem? Ví dụ như Teese chẳng hạn, hẳn rất yêu cậu mà.”

“Hẳn không yêu tớ đâu”, Shia rít một

hơi thuốc, “Người như hấn, làm gì có đũa con gái nào thềm chứ. Bây giờ tự nhiên có một cô gái vừa trẻ vừa đẹp đưa lên tận miệng, hấn có thể từ chối sao?”.

“Sao cậu lại nói hấn như thế? Teese là một chàng trai tài giỏi, hấn thích cậu, tớ nhìn ra điều đó.”

“Nếu hấn tài giỏi như cậu nói, vì sao lại quần lầy tớ không buông? Đàn ông không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Cậu đừng lo lắng thay tớ làm gì, tớ chưa thấm hại tới mức cần dựa vào một thằng đàn ông khác để vơi bớt nỗi đau thất tình.”

“Shia...” Cậu là Sif, cậu chính là Sif...

Tôi chẳng nói nên lời.

“Tớ sẽ quên Thor.” Shia vứt tàn thuốc xuống sàn, sau đó vỗ vai tôi: “Cậu rất may mắn. Cố mà giữ chặt lấy Loki”.

Đã tới cuối tuần. Để giúp Shia giải tỏa áp lực, chúng tôi quyết định tới phố Fjolgyn vui chơi một chuyến. Gần đây thời tiết nóng bức, tôi và Shia che chung một chiếc ô nhỏ màu hồng phấn, hờn hờ dạo qua những con đường chật ních người đi mua sắm.

Có lẽ sự kiềm chế của Shia đều dồn cả vào chuyện cai thuốc và cai đàn ông hết rồi, thế nên niềm khát khao mua sắm

đã được đặt vào “trạng thái hoàn toàn nổ tung”. Cô nàng kéo tôi đi vào Thời đại Modin, đây chính là tòa thành bán những thứ đồ sang trọng, quý giá nhất của đất Vanaheim này. Nơi đây, có tới 90% hàng hóa được vận chuyển bằng đường hàng không từ cảng Modin tới, nói cách khác, 90% là hàng nhập khẩu.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi rụng rời cả chân tay khi thấy chiếc nhẫn Loki tặng... Dòng chữ “Thời đại Modin” trên nắp hộp viền tơ vàng, cùng với dòng “Nguyên liệu Svartalfheim, gia công tại Asgard, chế tạo tại Alfheim” ở đáy hộp... Tuy địa điểm gia công là nơi tôi vô cùng căm ghét, nhưng tất cả những

chi tiết trên đều nói lên rằng, cái nhẫn này tương đương một núi vàng.

Người ở Thời đại Modin giống như kim tự tháp, càng lên cao thì càng ít người. Tầng cao nhất chính là tầng năm, quanh năm hầu như đều trong tình trạng “vườn không nhà trống”, vậy nên những người bán hàng trên đó đều vô cùng buồn chán. Tầng một khá đông, nhưng phần lớn đều là những người có tuổi. Tôi và Shia đi vào đó ngó nghiêng một chút. Chắc chắn người ta sẽ nghĩ thầm: “Không biết lại là tình nhân của gã nhà giàu nào”, hoặc “Chắc lại là tiểu thư nhà giàu rồi”.

Dù tiền đều là do chúng tôi tự mình kiếm ra, nhưng đến lúc tiêu lại có chút ngưng ngừng. Shia đã đưa ra một quyết định vô cùng dũng cảm: “Chúng mình lên tầng cao nhất chơi đi”.

Cô nàng cũng thật đáng thương, mới lên tầng bốn đã bị người ta chặn lại.

Người đó chính là Teese.

“Anh chờ ở đây cả ngày, cuối cùng em cũng tới”, Teese rất hớn hờ, xông lên định ôm chầm lấy cô nàng.

Ai dè Shia dứt khoát tránh vòng tay

hắn, hỏi bằng giọng vô cùng hung hăng:
“Ai nói cho anh biết tôi sẽ tới đây?”.

“Là Ena...”

Những thanh âm còn lại lập tức tiêu tan trong gió...

Bởi vì tôi đã xông thẳng lên tầng năm, ôm ngực thở dốc. Tôi thừa nhận mình rất sợ Shia sẽ phát điên lên. Mặc dù vậy, hôm trước khi nhìn thấy Teese đứng ở dưới nhà, thở dài ai oán cùng một lũ đàn ông khác, tôi lại không thể không đi an ủi hắn, lại càng không thể chống đỡ được đôi mắt xanh lam to tròn đáng thương của người ta...

Đang muốn tìm chỗ nào đó ngồi điều hòa lại nhịp thở, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ khàn khàn quen thuộc: “Bộ màu đỏ này thế nào?”.

“Ừ, vô cùng gợi cảm, rất hợp với em.”

Vừa nghe thấy giọng nói đó, không biết là do có tật giật mình hay là sét đánh giữa trời quang, tôi lập tức bật dậy, trốn ra phía sau bức tường ở ngã rẽ. Sau đó, tôi len lén ló đầu ra, nhìn về phía phát ra tiếng nói...

Quả nhiên là Loki và Gullveig!

Gullveig mặc một bộ lễ phục trễ ngực màu đỏ thẫm, đeo hoa tai bằng ngọc trai lấp lánh, trắng như tuyết, bên tay trái là chuỗi vòng tay kết bằng ngọc trai. Nàng đang chỉnh trang viền áo trước ngực, chải chuốt mái tóc xoăn màu bạc, vuốt ve lớp vải cao cấp hoàn toàn không có lấy một nếp nhăn, nhìn vào gương, hơi chu môi lên, híp mắt nhìn Loki trong gương: “Anh thấy cái này đẹp à? Bộ màu trắng trông cũng được lắm”.

“Cái màu trắng thì trông trẻ trung hơn, nhưng em đủ trẻ trung rồi, thế nên mặc màu đỏ sẽ đẹp hơn”, Loki chỉ thuận

miệng nói, trong giọng nói không có ý khen ngợi gì nàng, thế mà lại khiến Gullveig vô cùng hờn hờ.

Gót giày của Gullveig cao đến độ gàn như khiến nàng phải khập khiễng mà đi, không hiểu sao nàng lại có thể di chuyển rất nhẹ nhàng, đầu gối nhấc cao, mông cũng vô thức đẩy đưa, nhẹ nhàng bước tới bên quây hàng, cầm theo bộ váy trắng áp vào người ngắm nghía: “Nếu mặc cái này vào, sau đó nhuộm tóc thành màu vàng, chắc là sẽ có cảm giác như thiếu nữ mới lớn nhỉ?”.

“Em thích cái này hả?”

Gullveig không nói gì, chỉ quay đầu lại mở to mắt, nhìn hắn một cách rất ngây thơ. Loki lập tức hiểu ý, nói với người bán hàng: “Gói cả hai bộ này cho ta”.

“Chờ chút”, Gullveig giữ hai bộ váy lại: “Váy áo của hãng này em rất thích, không thể đi xem một chút nữa sao?”.

“Không phải em còn muốn mua dây chuyền sao? Giờ cũng muộn rồi, ta còn có chút việc, hôm nay không thể về muộn quá được.”

“Vậy sao...”, Gullveig suy nghĩ một chút sau đó mỉm cười, “Vậy chúng ta mua dây chuyền xong sẽ về luôn, được

không?”.

“Đợi lát nữa em còn muốn mua thì cứ đi xem tiếp, hôm khác ta sẽ tiếp tục đi cùng em”, Loki quay đầu lại, nói với người bán hàng: “Nếu cô ấy còn muốn mua tiếp, cứ tính tiền hết cho ta”.

“Loki, anh thật tốt với em”, Gullveig đặt hai tay lên ngực: “Em có thể đảm bảo, đây là sinh nhật hạnh phúc nhất trong vô số những sinh nhật... À không, cũng không nhiều sinh nhật như thế”.

Loki dịu dàng nói: “Năm nay bận quá. Năm sau sẽ khá hơn, đến lúc đó em muốn làm gì cũng được”.

Nhân viên bán hàng đóng gói váy áo xong, cười với hai người: “Điện hạ Loki, tiểu thư Gullveig, tình cảm của hai vị thật tốt, hai vị chắc chắn là đôi tình nhân đẹp nhất vương đô này rồi”.

Cái đám người này dường như đã quên mất tin đính hôn của Loki rồi... Thật ra, chuyện này cũng không có gì đáng nói. Chuyện hấn và Gullveig là một đôi tình nhân, tôi đã nghe người ta đồn thổi từ lâu.

Song, tới giờ tôi mới biết, thì ra “Lando” không hề biến mất, chỉ không xuất hiện trước mặt tôi nữa mà thôi. Nhìn

cách Loki nói chuyện với Gullveig mà xem, thái độ tao nhã đó, vẻ mặt dịu dàng đó... có chút nào khác với trước khi thức tỉnh đâu?

Không, tôi không thể nổi điên lên được. Sao tôi lại tức giận cơ chứ?

Chúng tôi vốn chẳng có quan hệ gì cơ mà.

Thấy Gullveig đang ôm cánh tay Loki bước về phía mình, tôi lại tiếp tục cuộc hành trình trốn chạy. Ấy thế mà sau khi đã chạy xa tít tắp rồi tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại sợ phải đối diện với hai người họ như thế, rõ ràng đã công khai

nói tôi và Loki chẳng có quan hệ gì rồi cơ mà?

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Xuống tầng bốn, tôi nhìn thấy Shia và Teese. Hai người đó đã làm hòa với nhau, đang đứng cạnh một quầy hàng ngắm nghía mấy quả cầu. Tôi vốn định nói với cô nàng một tiếng sau đó về nhà luôn, ai ngờ lại nhìn thấy một quả cầu màu vàng trông rất quen mắt, thế là chạy tới xem luôn.

“Đây là cái gì thế?”

“Trúng” Shia áp sát người vào thành

tử kính, con mắt mở to, những tia sáng lấp lánh chiếu vào gương mặt trắng ngần trông đáng yêu vô cùng. Teese hoàn toàn không thèm liếc mắt đến mấy quả trứng, chỉ nhìn Shia với ánh mắt dịu dàng chiều chuộng. Nhưng Shia dường như không để ý đến ánh mắt của hắn, chỉ lầm bầm: “Chờ lúc tớ làm xong cái việc chết bầm kia, nhất định sẽ mua quả trứng cốt phượng này về”

Thứ cô nàng chỉ vào, chính là một vật thể hình cầu trong suốt. Bên trong có một thứ chất lỏng màu bạc đang chuyển động, còn có thêm cả đụn xương co thành một khối. Đó là sản phẩm đặc biệt chỉ tộc Aesir mới có, nhìn dưới con mắt của

Thần tộc Aesir thì địa vị của nó chắc cũng ngang ngửa kim đực long của chúng tôi. Tuy nhìn bộ dạng sau khi trứng nở thì rất buồn nôn, nhưng sau khi đọc được giá tiền và đẳng cấp mua sắm của quả trứng đó, tôi cũng rất thông cảm với suy nghĩ của Shia.

Mỗi loại hàng hóa ở tộc Vanir đều có đẳng cấp mua sắm riêng. Hàng hóa cấp Một sao thì ai cũng mua được; nhưng cấp Ba sao thì chỉ bán cho Thần tộc và Tinh linh; cấp Năm sao chỉ bán cho người có danh hiệu hoặc người có tên trên các bảng xếp hạng; lên đến cấp Sáu sao thì chỉ người trong hoàng tộc hoặc mười cái tên đứng đầu trên bảng công trạng mới có

thể mua được.

Đẳng cấp mua sắm của kim dực long là Năm sao, mà cái quả trứng cốt phượng này thì những Sáu sao. Dù sao cũng là đồ đem từ tộc Aesir tới, khá nguy hiểm, đâu thể để người thường tùy tiện mua về được.

Sau đó, tôi nhìn thấy một quả cầu vàng nằm ngay bên cạnh, ngoại trừ việc nó hơi nhỏ một chút ra, thì giống hệt quả cầu Loki đã gửi tặng tôi.

Thì ra là quả trứng.

Tốt, bữa tối hôm nay có đồ ăn rồi.

Vừa nghĩ vừa quay đầu lại, kết quả, phía trước có hai người đang bước tới. Tôi mỉm cười, lại quay đầu, bước nhanh về hướng đối diện.

Chương 15: Ròng vàng bốn cánh LoLo

“Ena, cậu đi đâu...”, giọng nói của Shia vang lên từ phía sau, “Ai ya”.

“Loki, anh đi đâu thế...”, giọng nói của Gullveig cũng vang lên từ phía sau.

Tôi mới chạy được một đoạn, đột nhiên nhớ ra, sao mình phải trốn. Thế là tôi đứng lại, xoay người, suýt nữa thì lao thẳng vào vòng tay của Loki. Loki giơ tay đỡ tôi, tôi thì như đụng phải ôn dịch, ngay lập tức lùi lại phía sau: “Điện hạ Loki, chào buổi sáng”.

“Vì sao em muốn trốn chạy?”

“Chuyện này hình như không thuộc phạm vi quản lý của điện hạ Loki nhỉ.” Tôi cố chùng cả tá nụ cười lên mặt, nhưng chắc trông tôi rất giả tạo, rất ử ê.

“Ta đang hỏi em, vì sao vừa nhìn thấy ta đã bỏ chạy?”

“Tôi nhìn thấy anh rồi bỏ chạy bao giờ?”

Loki bước lại gần tôi hai bước: “Em nói chúng ta không có quan hệ gì, ta đã làm y như thế rồi. Em còn chỗ nào bất mãn nữa, em còn muốn ta phải làm thế nào nữa mới vừa lòng?”.

Cùng lúc ấy, Gullveig cũng nhanh chóng bước tới bên Loki, nắm lấy tay hắn, lắc đầu: “Tiểu thư Ena, cô đừng để

ý tới anh ấy, tính tình Loki vẫn xấu thế đấy...”.

Ai ngờ Loki gạt phắt tay nàng ta ra, càng áp sát tôi hơn: “Em nói đi, rốt cuộc em còn muốn tôi làm gì nữa?”.

Tôi vô thức lùi về phía sau hai bước, trống ngực đánh thình thịch, nhưng vẫn cố bắt mình phải tỏ ra bình tĩnh: “Được rồi, vừa nãy đúng là tôi có trồn anh, nhưng không giống như anh nghĩ đâu...”. Tôi đưa mắt nhìn Gullveig: “Tôi chỉ không muốn quấy rối hai người thôi”.

“Nói như em, ở thời đại Modin này bao nhiêu người như thế, số người ta

quen cũng không phải chỉ một, hai, chẳng lẽ ai cũng sẽ quấy rối ta sao?”

Gullveig lại đứng ra làm hòa:

“Tiểu thư Ena, tại sao cô lại quấy rối chúng tôi được? Ta đã muốn làm quen với cô từ lâu lắm rồi, anh ấy luôn miệng khen cô là rất có tư tưởng, ta cũng sớm biết lễ Đính hôn của cô và Loki là vì vài nguyên nhân không tiện nói ra, ta sẽ không hiểu lầm đâu.”

Shia nhìn Gullveig, con mắt híp lại.

Teese và mấy người khác thì trờng

mắt nhìn nhau.

“A, nói như vậy, hóa ra điện hạ Loki đã giải thích rồi. Coi như tôi nghĩ nhiều đi, ha ha”, tôi lại bắt đầu nở nụ cười dối trá: “Nếu đã chỉ là hiểu lầm, chúng ta cũng đừng nên để ý làm gì”.

Trong ánh mắt Loki đã mơ hồ hiện ra sắc lửa đỏ hung bạo, nhưng giọng nói lại vô cùng trầm ổn: “Thế nên nhiều có khi, tiểu thư Ena không cần đề cao bản thân mình quá lên như thế”, nói đến đây, hắn đột nhiên nở nụ cười, mang theo chút tà khí: “Hơn nữa, đàn bà của ta nhiều như vậy, chắc Gullveig sẽ không để ý mấy chuyện hai ta làm ra khi say bí tỉ đâu”.

“Loki...”

“Chúng ta đi trước, chúc các vị có một ngày vui vẻ”, Loki ôm vòng eo của Gullveig, nghênh ngang bước đi.

Hắn đã đi được một lúc lâu rồi, thế mà tôi vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay nắm chặt, giận đến độ cả người run lên bần bật. Shia và Teese liếc nhìn nhau, dường như muốn tới an ủi tôi, nhưng lại không làm gì cả.

“Gullveig không hổ là đại ma đạo sư, suy nghĩ rất nhanh nhạy”, cuối cùng, Shia

chỉ nói một câu như thế.

Không thèm nghe mấy lời Shia nói, tôi ôm theo một bụng lửa giận lao về nhà, lôi cái rìu mới làm từ trong phòng ra, xoay vài vòng trên không, sau đó bỏ thẳng về phía quả trứng vàng to bụi đang để trong góc tường. Thế nhưng trượt tay một cái, rìu trượt khỏi tay, cũng tiện đường đập vào quả trứng vàng, khiến nó văng ra. Quả trứng vàng nảy trên mặt đất vài lần, cuối cùng bị nứt một vết. Tôi đang định đi lấy khăn lau chất lỏng chảy ra, ai ngờ một mảnh vỏ trứng đã bong ra ở chỗ nứt ấy.

Sau đó, một chiếc móng vuốt nhỏ

xinh, màu vàng kim vươn ra từ khe nứt, cào cào mấy cái trên bề mặt trứng. Tôi choáng váng cả người. Cái móng vuốt nhỏ xinh đó cào cào một lúc vẫn không ra được, lại rụt vào trong trứng. Ngay sau đó, một cái miệng nhỏ màu vàng chui ra, kết quả là bị kẹt ở giữa khe, không ra được, nó lại rụt vào. Tiếp tục, một đôi mắt to xuất hiện, long lanh nước, cũng màu vàng, chớp chớp mấy cái. Bởi vì con mắt lớn quá, chỉ nhìn qua cái khe thì không đủ, thế nên, nó lại rụt về. Một lúc lâu sau, quả trứng lăn trái lăn phải, lộn vài vòng trên mặt đất, một cái chân thò ra, đập xuống đất, nhảy vài cái, vỏ trứng rung lên... Tôi trừng mắt nhìn con rồng nhỏ kia vật lộn với cái vỏ gần một tiếng

đồng hồ, cuối cùng cho ra kết luận, nó ngu y chang như gã chủ nhân trước đây của nó vậy.

“Ê, con trai của Loki, cha mày dám chọc tao, nợ máu phải trả bằng máu, mày hiểu chứ?”, tôi vớt lại mấy câu, sau đó tung tủy vào phòng bếp, ăn chực cơm của Shia.

Sáng sớm hôm sau, Shia xuống lầu đồ rác, phát hiện trước cửa có một cái hộp nhỏ. Cô nàng ôm nó lên lầu, mở ra xem, cả hai chúng tôi đều sửng sốt... là quả trứng trong suốt mà hôm qua chúng tôi nhìn thấy ở Thời đại Modin. Chỉ là quả trứng này nhỏ hơn quả trứng cốt phượng

hiều, bên trong vẫn là một khối xương nhìn không ra hình dạng.

Shia cũng bắt đầu nghĩ có phải ai đó gửi lộn đồ không, nhưng ngay sau đó cô nàng tìm thấy một tờ giấy bên trong hộp với dòng chữ:

Hiện giờ anh chưa có đủ tiền, nhưng sẽ có ngày anh tặng em một con cốt phượng đẹp nhất thế gian.

Teese

“Đây là trứng rắn”, Shia cầm quả trứng lên, im lặng trong chốc lát. Rồi đột

nhien, cô nàng nói với tôi: “Ena, có thể cậu đúng”.

Nhưng những gì Shia có thể làm cũng chỉ là nói câu đó mà thôi. Vứt vỏ hộp ra ngoài, cầm trứng cất vào phòng, cô nàng lại ra phòng khách: “Người cậu thích thì không thích cậu, người thích cậu thì cậu lại không thích... Cuộc đời lúc nào cũng kỳ lạ như vậy đấy”.

“Ít nhất, cả hai người bọn họ đều chưa làm chuyện gì tổn thương cậu cả. Đừng buồn.”

Tôi vỗ nhẹ lên lưng cô nàng, sau đó nhặt túi rác, mở cửa xuống lầu. Nhưng

vừa xuống tầng một tôi đã nhìn thấy Loki đứng ngoài cổng chính. Tóc của hắn ướt hơn một nửa, hình như trời vừa mưa thì phải. Tôi không thèm nhìn mặt hắn, ném túi rác đi, sau đó quay người định lên lầu.

“Ena.”

“Chuyện gì?”

“... Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”, tôi quay đầu lại cười với hắn, “Tôi không nhớ anh đã làm chuyện gì có lỗi với tôi”.

“Hôm qua cư xử với em như thế, xin lỗi, đều là ta sai”, hấn lau mấy giọt nước mưa trên trán, “... Cho ta vào nhà có được không?”.

Tôi tiếp tục cười, bước tới trước cổng lớn, tay vịn song sắt, đập thêm hai đập vào mấy túi rác, đá vào góc tường, sau đó lên lầu.

Trở về phòng, tôi đang chuẩn bị tới hoàng cung thì hình ảnh quả trứng rồng trong góc tường đã đập thẳng vào mắt. Kích thước khe nứt vẫn y chang hôm qua, giờ đang hướng lên trời, móng vuốt nhỏ nhỏ màu vàng vẫn đang chìa ra khỏi khe nứt, nhưng không hề động đậy. Chắc con

ròng kia giãy giũa mệt rồi. Tôi lắ lắ đầu, nhét sớ ghi chép, sách và mệt sớ nguyên liệu vào trong túi, sắp xếp xong xuôi, quay đầu lại, thì thấy cái vuốt kia vẫn duy trì tư thế cũ.

Cảm giác có gì không ổn, tôi rút mệt cái bút ra, chọc chọc vào cái vuốt đó. Nó lắ qua lắ lại như con lắ đồng hồ, sau đó lại khôi phục trạng thái cũ. Tôi nuốt nước bọt, lại chọc thêm vài cái nữa, kết quả vẫn thế. Xong rồi, hình như tôi đã... đùa chết con ròng ròi.

Chạy vội xuống lầu, tìm mệt cái xẻng sắt, xúc quả trứng lên, lão đảo bê nó xuống tầng mệt, định bụng vút quách vào

đồng rác cho rồi. Thế nhưng trứng rồng trơn quá, trượt một cái lăn tuốt ra ngoài, đập xuống đất, nát tan tành.

Sau đó, một con rồng nho nhỏ, cánh vàng đến chói mắt từ trong vỏ lăn vào góc tường, mắt nhắm chặt, hai cái chân nhỏ xíu chổng lên trời, bốn cánh như bị ép dẹt ra, trải trên mặt đất. Cái bụng tròn tròn, cái đầu cũng tròn tròn, trông dễ thương hết sức. Thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện nó chết thật rồi, da gà da vịt của tôi lại bắt đầu thi nhau khởi nghĩa.

Lúc mở cửa đi ra, tôi còn tinh mắt thấy khước miệng nó đang chảy ra thứ gì đó trong suốt, giống như nước bọt, tôi lại

càng lạnh hết cả người. Mở cửa lao ra, không thèm chờ Shia nữa, tôi tin chắc cô nàng sẽ thông cảm cho mình thôi.

Tôi đúng là đưa thiếu suy nghĩ mà. Nói thế nào thì nói, đây cũng là quả trứng rồng vàng bốn cánh. Sao tôi lại muốn tiêu diệt cái thứ quái thai thuộc hàng thượng đẳng như thế cơ chứ, chẳng phải nếu ném nó tới chỗ đấu giá là tôi có thể mở một đồng chi nhánh cho xưởng rèn Ena rồi sao?

Tôi rất đau buồn, cái nỗi đau buồn triền miên đó duy trì tới tận lúc bước chân vào cung điện Học giả. Cung điện rất ồn ào, tôi cố chui vào một cái góc âm

u không ánh sáng, cố gắng tránh để Shia tìm được. Nhưng một sự thật hiển nhiên là chỗ này quá thừa ánh sáng, còn tóc tôi thì đen thui. Shia hiếm khi không bận tâm tới hình tượng, chạy vào cung điện với mái tóc bù xù như tổ quạ, ngồi xuống cạnh tôi.

“Cậu biết hôm nay tớ nhặt được cái gì trước cửa nhà không?”, Shia nhìn tôi, trông rất kích động.

“Không biết”, tôi trả lời tỉnh bơ.

“Một con kim dục long”, Shia hình như đang cố gắng để bản thân đừng quá kích động: “Bốn cánh!”.

“Thật hả? Bốn cánh! Lợi hại quá!
Shia, cậu giàu to rồi.”

“Đáng tiếc, con rồng đó bị đóng dấu
rồi.”

Đóng dấu, đó là một trong những nhân tố khiến kim dục long đáng giá gấp nhiều lần ngân dục long. Kim dục long chỉ nhận một chủ nhân, một khi đã bị đóng dấu, nó sẽ không chấp nhận ai khác nữa. Loki là một tên khốn, chắc chắn lúc mua đã lường trước chuyện tôi sẽ đem trứng đi bán đấu giá, nên trước khi tặng đã đóng dấu cho nó trước.

Tôi gật đầu, chờ Shia nói tiếp đến câu: “Đáng tiếc, con rồng đó chết rồi”. Nhưng một lúc lâu sau vẫn không đợi được câu ấy, chỉ thấy trong túi của Shia phát ra những tiếng “Grừ grừ” nho nhỏ.

“Cậu đói bụng rồi à?”

Vừa dứt lời, một đôi mắt to tròn màu vàng kim đã bắn ra tia nhìn mãnh liệt, xuyên qua khe hở trên túi Shia. Tôi có thể khẳng định, tia nhìn đó đang chiếu thẳng vào mình. Shia hình như chưa phát hiện ra chuyện đó, nói tiếp: “Cậu không biết chứ, lúc tớ tìm thấy nó, nó vẫn còn đang ngủ, bộ dạng trông khó coi lắm, nước miếng chảy ròng ròng. Không lẽ

đây là nguyên nhân khiến nó bị chủ đá ra đường?”.

Hai cái móng vuốt cào loạn xạ, cái đầu tròn tròn kia đã bắt đầu chui ra rồi. Tôi vô thức túm chặt lấy Shia. Shia thì vẫn hồn nhiên không biết gì, nói liên tục: “Cậu đừng kích động sớm thế. Đừng thấy nó nhỏ mà coi thường, nếu không tìm được chủ nhân cho nó, thì nó sẽ nổi điên lên đấy...”.

Đúng lúc này, một ngọn lửa bé xíu phun ra, đốt trụi mất mấy sợi tóc của tôi. Một thứ gì đó nho nhỏ màu vàng bay vọt lên, nhào thẳng vào mặt tôi. Trời đất bỗng tối sầm. Con rồng đó hình như

không bám chắc được trên mặt tôi, thế là từ từ trượt xuống, rơi xuống đù.

“Trời ơi...”

Xung quanh có những tiếng xì xào bàn tán. Shia thì ngẩn người ra.

Vì thế, tiểu bảo bối của Loki không chết, nó híp mắt lại cuộn người trong lòng tôi, dụi qua dụi lại, dụi qua dụi lại: “Grừ... grừ... grừ...”.

Tôi túm lấy cổ con rồng, đặt nó xuống đất, quyết định lơ nó đi cho đời êm đẹp. Nhưng nó lại dùng hai cái chân nhỏ

loạng choạng bước một đoạn, sau đó dang rộng bốn cái cánh dẹp lép, ôm lấy chân ghế, ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ vô cùng đáng thương, giống như một đứa bé con đang cố ôm chân người mẹ.

“A, a, tớ chưa từng nhìn thấy con kim dực long nào nhỏ như thế, dễ thương quá đi...”

“Con rồng của nhà ai thế, đáng yêu quá!”

“Cho tớ bế với, cho tớ bế với nào...”

Một đám con gái bu vào.

“Rồng vàng bốn cánh!” Một gã trai ngạc nhiên thốt lên: “Đây là thần thú chiến đấu mạnh nhất đây...”.

Gã vừa nói xong, lửa đỏ hùng hực đã bùng lên quanh người tôi. Mấy cô gái vây xem đều bị hun cho đen thui mặt. Tôi đầu cúi xuống, con rồng nhỏ vẫn dùng bốn cánh ôm chặt chân ghé, ánh nhìn hung ác biến mất ngay tắp lự, lại nhìn tôi bằng ánh mắt tội nghiệp đáng thương: “Grừ grừ...”.

Mồ hôi lạnh túa khắp người, tôi run rẩy ôm lấy nó, đặt lên đùi, lắp bắp nói: “Lolo... đừng... đừng sợ”.

Oắt con này cứ làm như nó vừa bị ai bắt nạt, rung rung nước mắt, cuộn người lại, run rẩy trong lòng tôi. Mấy cô gái mặt đen thui đứng xung quanh, nhìn tôi và nó với vẻ mặt lạnh te.

Quả thật tôi từng ước mơ có một con kim dục long thật oai phong hùng dũng, nhưng chưa hề nghĩ tới chuyện nuôi rồng. Bởi kim dục long lớn siêu chậm, cũng xấp xỉ tốc độ trưởng thành của Thần tộc, có khi còn chậm hơn ấy chứ. Muốn chờ đến ngày tên oắt Lolo này có thể vừa phun lửa âm âm vừa giết địch thay tôi... chắc phải đợi tới lúc tôi bảy mươi lăm tuổi mới. Nhưng nếu là dục long tự tay mình nuôi dưỡng, nó sẽ mạnh mẽ và

trung thành hơn nhiều, thế nên đám nhà giàu, mỗi khi có con, đều sớm chuẩn bị một con rông làm bạn với con mình, để chúng cùng nhau lớn lên.

Bởi thế, cũng không phải tôi xấu xa gì, lúc tưởng rằng Lolo đã chết, tuy tôi cũng có chút tiếc hận, song cũng âm thầm thở phào một hơi. Oắt con này bé một mẩu thế thôi, nhưng khả năng chứa của dạ dày thì vang danh khắp chốn. Nếu phải nuôi nó, chắc tôi tán gia bại sản sớm mất.

Nhưng mà sự việc rõ ràng là kinh khủng hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu của tôi. Kim dực long từ bé đã biết phun lửa, chuyện này thì ai cũng biết.

Đến tôi, sau khi tìm được những ghi chép về kim dục long trong cuốn *Vanir đại từ điển*, tôi mới phát hiện ra một dòng chỉ mạng: *Rồng con không thể không chế được khả năng phun lửa*. Lúc tôi đọc xong câu này, oắt con Lolo kia đã hoành hành sau lưng tôi, bay tới bay lui phun trái phun phải, bay tới bay lui phun trên phun dưới...

Tôi thức trắng đêm. Sáng hôm sau, tôi lết tằm thân đầy suy kiệt ngồi trên cự kinh Ginnungagap, cực kỳ oán thán nhìn thẳng oắt con Lolo kia bay giữa không trung, bị người ta vây quanh trầm trồ, cuối cùng không nhìn được mà túm lấy nó: “Mày mau lớn lên cho tao! Lớn

lên!”.

Rất hiển nhiên, hành động này của tôi đã khiến những người xung quanh vô cùng bất mãn. Cuối cùng, những tràng chỉ trích của đám đông đã bị một mối lửa của Lolo cắt đứt cái phụt.

Tôi cứ tưởng mình đã đủ già dặn, bị thời gian vật lên lộn xuống bao nhiêu năm, chỉ số cảm xúc tăng cao, chỉ số thông minh tụt dốc, nhưng thật không ngờ, tuổi trẻ vẫn cứ là tuổi trẻ mà thôi. Tính nhẫn nại của tôi cực thấp, tôi nuôi Lolo được hai ngày đã không nhìn được mà quăng nó cho Ferri, nhờ cô nàng đi mua thức ăn cho rông và chăm sóc nó giúp

tôi.

Ferri rất thích nghiên cứu về thú vật, cô nàng ôm lấy Lolo soi mói hồi lâu, sau đó dùng thuật ngữ chuyên môn phân tích công dụng của nhóc rồng này cho tôi nghe, kết quả là tôi nghe đến độ đầu ong ong phát nổ. Nhưng tôi cũng hiểu được đại khái như sau: Nó không phải là một con rồng tàn tật sinh non mà là giống rồng quý hiếm cực kỳ có giá, cánh nhỏ thân to, xương cốt vững chắc, đường cong uyển chuyển, khả năng phun lửa tuyệt vời. Thêm nữa, nó là rồng đực, thế nên năng lực chiến đấu chắc chắn hơn hẳn rồng cái. Sau khi lớn lên, có lẽ nó sẽ một chín một mười với thú cưỡi “Đàn

ông nhiệt huyết” của Loki.

Tôi im lặng nhìn Lolo. Thằng nhãi con này là đực. Nếu là rỗng cái thì tôi kiếm được cả đồng tiền rồi. Tôi hỏi: “Nếu cắt cái chỗ kia đi thì nó có đẻ trứng được không?”.

“Thế đàn ông cứ cắt chỗ đó đi là sinh con được hả?”, Ferri nhìn tôi, mặt tỉnh bơ.

Tôi liếc nhìn Lolo đang kẹp chặt hai chân, toàn thân run rẩy, lại càng cứng cổ thêm ý định vứt quách con rỗng này đi.

Lolo không hổ là kim dục long, rất có nhân tính, vừa bị tôi ném cho Ferri đã bắt đầu gào thét và phun lửa mù mịt. Tôi túm lấy mặt nó, nhấn mạnh từng chữ một: “Nếu mày còn dám làm âm ỉ nữa, tao sẽ đem mày ra chợ đem bán luôn. Nhìn mày thế này, cho dù là bị đóng dấu đi chẳng nữa thì bán vẫn không dưới bảy, tám trăm vạn đâu, tin không?”.

Hai con mắt to tròn trong veo như nước của Lolo đã bắt đầu ươn ướt, ngay lập tức nó chui vào trong lòng Ferri kêu rầu rĩ từng tiếng. Tôi tự động phiên dịch mấy tiếng rên rĩ kia như sau: “Vì sao mình không phải là rồng cái chứ? Hu hu hu hu”.

Thoát được ông thần con kia, tôi chợt nghĩ, đã lâu lắm rồi mình không nhìn thấy Loki. Không lâu sau đó, tôi lại nghe được tin đồn Loki và Gullveig đã chia tay. Không biết có phải do bắt nạt Lolo nhiều quá không, mà tôi thấy mình cũng bớt cảnh giác với Loki hơn nhiều, còn bỏ chút thời gian đi dạo quanh chỗ gần nhà hẳn.

Vốn chỉ định đi dạo quanh một chút thôi, nhưng nếu có vô tình bắt gặp... thì cũng nên giả vờ bình tĩnh, đừng có cãi nhau với hắn làm gì.

Tôi vừa mới tới gần sân trước, đã

thấy Gullveig ôm mặt lao ra, nượ́t mặ́t trào qua kẽ tay, trông vô cùng nhếch nhác. Cô nàng vừa nhìn thấy tôi, lập tức xoay người chạy sang hướng khác. Tôi gọi với theo: “Đại nhân Gullveig, cô sao thế?”.

“Quá đáng!”, Gullveig xoay lưng về phía tôi, nghẹn ngào nói: “Ta không biết mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, sao hặ́n lại độ́i xử với ta như thế?”.

“Là Loki sao? Anh ta làm gì cô?”

“Hặ́n quát ta... Nói muốn chia tay với ta”, Gullveig đưa tay cổ lau sạch nước mặ́t trên mặt: “Hặ́n vốn là loại người như

vậy đây, ai đối xử không tốt với hấn, hấn lại càng thích người đó. Thế nhưng khi chiếm được trọn vẹn người phụ nữ đó rồi, hấn sẽ chán ngay lập tức. Là ta sai, ta quá nghe lời hấn, quá nghe lời hấn...”.

“Sao có thể thế được?”, nhất thời, tôi cũng chẳng biết phải nói sao: “Cô... cô đừng buồn quá”.

“Ena, cô không hiểu đâu. Bị người mình thích ghét bỏ, cảm giác này cô không hiểu được đâu...” Gullveig lắc đầu quày quảy, bỏ đi thật nhanh.

Cô ta đi chưa được bao lâu, giọng nói của Loki đã vọng từ trên lầu xuống:

“Xem đủ chưa?”.

Tôi ngẩng đầu lên. Hắn mặc một chiếc áo ngủ rộng rãi thoải mái, hình như là mới tỉnh ngủ, mái tóc ngắn màu đỏ nhìn có vẻ rất mềm, rất mượt, nhưng hơi bù xù. Nói xong câu trên, hắn quay đầu, trở về phòng.

Tôi lập tức đu người lên lan can sân thượng: “Tuy việc này không liên quan gì tới tôi, thế nhưng... Gullveig thật lòng với anh, chuyện này ai cũng biết. Anh không nên đối xử với cô ta như thế.”.

Loki ngồi xuống sô pha, tự rót cho mình một ly rượu vang: “Ừ, gì nữa?”.

Nhớ tới những lời Gullveig thốt lên ban nãy, trong lòng tôi lại có chút xót xa. Chẳng lẽ Loki quả thật giống như lời Gullveig nói, khi đã chiếm hữu được hoàn toàn một người con gái, hẳn sẽ bắt đầu chán ghét người ta?

Thế nên, trước đây hẳn đối xử tốt với tôi như thế, đều là vì còn chưa chiếm được tôi? Sau đêm hôm đó, hẳn thỏa mãn rồi, đến nên đến một ngày tôi không còn chiều theo hẳn nữa, hẳn liền nghĩ tôi có tồn tại hay không cũng không quan trọng? Dù chiều theo hẳn, tôi cũng chỉ có thể rơi vào kết cục như Gullveig mà thôi?

Cũng không sao, tôi... tôi có yêu hẳn đâu. Chỉ là đột nhiên thấy lòng mình nguội lạnh.

“Vào đây ngồi đi, đứng mãi ngoài đây không thấy mệt sao?”, Loki mỉm cười, nhấp một ngụm rượu vang.

Chương 16: Hỏa thần bị thương

Tôi chân chừ một lúc mới bước vào, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, giọng nói phát ra khản đặc: “Hỏa thần đại nhân

là một nam nhân điển hình, vốn tôi đã sớm biết thế rồi, nhưng mãi tới hôm nay mới hiểu được rõ ràng.”

“Cái gì gọi là nam nhân điển hình?”

“Một khi đã chiếm hữu được, đợi đến lúc đối phương thật lòng thật dạ yêu mình rồi thì ngay lập tức chia tay.”

“Ta và Gullveig vốn không phải tình nhân, thế nên không có khái niệm gọi là ‘chia tay’.”

“Quan hệ của anh và cô ấy chính là tình nhân.”

“Lên giường xong là thành tình nhân? Vậy chúng ta có phải cũng thế không?”

“Đương nhiên không phải.” Trong phút chốc, tôi rất sợ hãi lại làm ra chuyện gì đó mà tôi không thể chấp nhận nổi. Dường như chỉ cần bản thân nói thêm mấy câu thật lòng nữa thôi, sẽ bị tổn thương tới mức thâm hiểm. Tôi nắm chặt tay, cố lấy lại dũng khí, nói với hắn: “Lần đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Cả hai chúng ta đều không thích đối phương, điểm này tôi và anh đều rất rõ.”

Loki nâng ly rượu, nhìn tôi một lúc lâu, gật đầu, lại uống thêm một ngụm: “Ừ, đúng thế.”

Tôi vốn tưởng khi mình nói ra câu ấy thì sẽ thấy dễ chịu hơn một chút, ai ngờ hẳn lại thừa nhận một cách bình thản như thế, nhất thời đầu óc tôi chẳng nghĩ được gì: “Anh... có thể không thích Gullveig nữa, nhưng không nên đối xử tuyệt tình như thế với người ta.” Tới đây, tôi lại chẳng biết phải nói tiếp gì nữa.

“Nhưng có những lúc, người em thích lại không có cảm giác gì với em. Bất luận em làm gì đi chẳng nữa, người đó cũng sẽ không đáp lại tình cảm của em. Em có thể đi tranh đoạt, dùng mọi thủ đoạn để có được người đó, nhưng cuối cùng hẳn vẫn không phải là của em, thậm

chí còn có thể cực kỳ căm ghét em... Ena, em ngần ấy tuổi rồi, phải hiểu đạo lý này chứ.”

“Nếu có người làm nhiều chuyện như thế vì tôi, nhất định tôi sẽ đối xử với người đó thật tốt.”

Loki có chút giật mình, sau đó đột nhiên cười ra tiếng: “Đó là cách xử lý của cánh phụ nữ các em, Ena ạ. Em cũng vừa nói đấy thôi, ta là đàn ông.”

“Thế nhưng, Gullveig chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ngài, không phải sao?”

“Em còn định đeo đuổi vấn đề này tới lúc nào?”, Loki đặt cái ly sang bên cạnh, có chút không kiên nhẫn, “Từ đầu chúng ta đã nói rõ với nhau, ngoại trừ việc cùng nhau vui vẻ ra, không được can thiệp vào cuộc sống của đối phương, bây giờ cô ta lại muốn nhiều hơn thế nữa. Chẳng lẽ chỉ cần Gullveig muốn, ta nhất định phải thích cô ta?”

Đột nhiên tôi lại nhớ câu hán từng nói: Tôi và hán đính hôn thì cứ đính hôn, nhưng chẳng có quan hệ gì cả, không can thiệp chuyện của nhau, nước sông không phạm nước giếng.

“Tôi hiểu ý anh.” Nhất thời, tôi còn

không dám ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Những chuyện này đều là chuyện của anh, không can hệ gì tới tôi cả. Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thăm thôi... Làm phiền anh rồi.”

Tôi xoay người, nhưng còn chưa kịp đi ra ngoài, cánh tay đã bị hắn níu lại.

“Em nói rõ xem nào, rốt cuộc em muốn ta phải làm thế nào?”, Loki xoay người tôi lại, “Mong ta đối xử tốt với cô ta? Ở cùng cô ta? Hay kết hôn với cô ta luôn?”

“Chuyện đó... Chuyện đó không liên quan tới tôi... Anh... buông tôi ra.”

Tôi cố gạt tay hắn ra, nhưng sức hắn rất khỏe, không những chẳng buông tay, còn túm lấy cả người tôi, áp vào lồng ngực. Tôi thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người hắn. Không biết vì nguyên nhân gì, nhưng tôi rất sợ tư thế này, bởi thế tôi vùng vẫy mạnh hơn.

“Có phải chỉ cần ta ở chung với Gullveig thì em sẽ vừa lòng không?” Loki nhíu mày, một tay nắm lấy cằm tôi, từ từ cúi đầu, gương mặt ngày càng sát gần, nhưng giọng nói lại trở nên dịu dàng kỳ lạ: “Em không muốn gặp tôi đến vậy sao...?”

Đã chẳng còn đường lui nữa, tôi từ từ nhắm mắt, hoàn toàn không có đủ dũng khí để đối diện với ánh nhìn của Loki. Mãi đến khi môi hắn chạm lên môi tôi, tôi vẫn nghe rõ từng nhịp đập thành thịch của quả tim trong lồng ngực mình, còn cả câu nói mơ hồ của hắn: “Có thật là trong trái tim này... không có chỗ cho ta?”.

Trời dần tối.

Gió đêm nhẹ lướt qua gương mặt, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Cũng không biết có phải là vì lạnh hay không, tôi vô thức tìm kiếm một nơi ấm áp. Đôi tay giữ chặt trước ngực hắn dần thoi

vùng vẫy, tôi nép vào vòm ngực hắn, có cảm giác như chạm tới một trái tim đang đập rất nhanh, rất vội. Cơ thể của cả hai cũng kè sát hơn. Bàn tay giữ chặt cầm tôi đã thả ra, nhưng tôi không giãy giụa, ngược lại, còn hơn hé miệng, thử chạm vào đầu lưỡi hắn.

Chỉ một cái chạm nhẹ, thế mà Loki cứ như bị kích thích trong nháy mắt, hai tay vùi vào mái tóc dài của tôi, đỡ lấy đầu tôi, nhiệt tình đáp trả.

Nụ hôn ấy, kéo dài thật lâu, thật lâu.

Lâu tới độ hình như sinh ra ảo giác.

Ở một nơi ngập tràn sương khói giống như chốn thần tiên, có một cậu bé tóc đỏ như màu lửa, mặc chiếc áo ngắn màu trắng chạy về phía tôi, đôi mắt to tròn, khoe mắt hơn nhếch lên trên và làn da trắng đến không tì vết, vô cùng đáng yêu, nhưng trên người lại chi chít những vết thương lớn nhỏ. Nó nắm chặt lấy vạt áo tôi, giọng nói trong trẻo mà mềm mại: “Chị, chị ơi... chị ơi”.

Ngay trong giây phút ấy, bên tai tôi lại vang lên một giọng nói đầy mê hoặc khác, có chút mơ hồ: “Ena...”

Tôi mở to mắt, nhìn Loki hai mắt vẫn nhắm nghiền đang tập trung hết tinh thần

vào huyệt hôn. Tim tôi dường như ngừng đập. Chúng tôi áp sát vào người nhau như vậy, nên tôi có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể Loki đang nóng dần lên, cả cái cồm cộm bên dưới nữa...

Tôi đang làm gì?

Chúng tôi đang làm gì thế này?

Khẽ hét lên một tiếng, tôi đẩy hắn thật mạnh. Hắn không chút đề phòng, ngã lăn ra phía sau. Tôi lấy tay ôm ngực, lắc đầu quây quật: “Không được, không được... Anh đừng lại gần, tôi... tôi không muốn gặp lại anh nữa...”

Loki kinh ngạc nhìn tôi, thế nhưng tiến tới không được lùi lại cũng chẳng xong, tôi chạy ra ban công, nhanh chóng tụt xuống, sau đó chạy mất.

Đêm ấy, tất cả tâm tư của tôi đều bị hình ảnh Loki lấp đầy. Song, tôi lại chẳng thể nói chuyện này với ai, kể cả Shia. Tôi đã nhìn thấy người ta hôn nhau vô số lần, bản thân cũng không phải chưa từng hôn ai bao giờ... thế nhưng, tất cả mọi chuyện phát sinh ở chỗ Loki đều không đúng.

Nụ hôn ấy như một cái hố sâu không đáy, không một ai là không bị thu hút, nhưng một khi tới gần, ta sẽ hoàn toàn bị

chìm đắm trong đó.

Sự bất an ấy cứ mãi bám lấy tôi.

Cho tới mấy ngày sau, khi tôi nghe được hai tin sét đánh.

[©STE.NT](#)

Tin thứ nhất, Đế vương Shujin của tộc Aesir sắp tới thăm Vanaheim, đồng thời ký hiệp thương đình chiến.

Tin thứ hai, Loki rời tộc Vanir mấy ngày, trên đường gặp phải rất nhiều Thần tộc Aesir, kể cả chủ thần Hoder, Freyja,

Thor, Bragi. Hai bên giao chiến, Loki bị trọng thương, bất tỉnh nhân sự.

Nếu như không phải quyết định trước đó của Shujin khiến mọi người thở phào một hơi, thì lần này Loki hôn mê, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến sĩ khí của tộc Vanir chúng tôi. Đây cũng là điều mà không ai giải thích được. Nếu Loki đã bị bọn họ đánh trọng thương, vì sao Shujin còn muốn đình chiến?

Suốt hai ngày sau khi nghe tin Loki bị thương, tôi đã tới hoàng cung đến sáu, bảy lần, nhưng lần nào cũng chẳng hỏi thăm được tin gì. Tôi đi đón Lolo về. Rất hiển nhiên, thằng oắt này oán hận tôi

đã lâu, hơn nữa lòng tự trọng cũng lớn lắm, ngày xưa tôi đuổi thế nào nó cũng không đi, thế mà giờ lại đang ôm chặt lấy Ferri, trừng mắt nhìn tôi, gào thét âm ỉ, nhất quyết không chịu về. Sau đó, tôi kiên quyết lôi xuống, nó mới không tình nguyện để tôi lôi về nhà. Có điều, cái thái độ đó không duy trì được bao lâu, trên đường, tôi thuận tay mua vài viên kẹo cho Lolo ăn, thế là nó liền không chút khách khí mà dụi tới dụi lui trên người tôi.

Mang Lolo về nhà, lại nhìn thấy Shia ngồi trong phòng khách đốt thuốc như điên, tóc tai rối bù, bộ dạng chán chường không sao tả nổi. Tôi nghĩ, chắc vì

Shujin sắp tới, cô nàng lại nghĩ đến Thor nên mới thế. Vì vậy tôi ngồi xuống cạnh Shia: “Tâm trạng đang không tốt sao?”.

Shia nhìn tôi, trên gương mặt chẳng có nửa điềm ưu phiền, thế nhưng đong đầy sợ hãi: “Tớ không muốn tiếp tục làm việc trong hoàng cung nữa”.

“Sao thế? Bọn họ lại làm khó cậu à?”

“Không phải, Ena, tớ không chấp nhận được”, Shia ngón tay vẫn kẹp điều thuốc, bỗng cô nàng ôm chặt lấy tôi: “Công việc đó quá đáng sợ... Hôm nay tớ nhìn lên bản kế hoạch, tớ không thể làm tiếp được.”

“Cậu đang nói đến chuyện... tái tạo chủ thần?”

Cơ thể Shia bỗng dung cứng lại, buông tôi ra, sau đó vẫy vẫy tay: “Không sao. Không có chuyện gì đâu. Loki vẫn chưa về sao?”

Lolo vẫn đang vắt vẻo trên đùi tôi, dùng cặp mắt ngây thơ vô tội nhìn xung quanh.

“Chưa”, tôi cúi đầu, cắn chặt răng: “Thần tộc Aesir là lũ xấu xa, bao nhiêu người như thế lại vây đánh một mình

Loki, còn ra tay rất mạnh. Tớ nghe người ta nói, không chỉ mình Loki bị thương mà con rồng của hắn cũng suýt chết...”

Nghe nói thế, Lolo bỗng dưng quay lại nhìn, bốn chiếc cánh nhỏ xinh áp trước ngực tôi: “Grừ grừ, grừ grừ...”

“Trong đám người đó, có Thor, đúng không?”

Tôi hơi sững sốt, nói: “Ừ”.

Shia ngửa đầu ra ghé xô pha, thở một hơi nặng nề.

“Thôi bỏ đi, quả trứng cốt xà của cậu đâu?”

“Trả lại cho Teese rồi.”

“Cậu không thích rắn hả?”

“Không phải, trứng của loài cốt gì tớ cũng thích”, Shia quay người sang chỗ khác, rít một hơi thuốc cuối cùng, sau đó châm điếu khác: “Nhưng không phải cứ thích thì nó sẽ là của mình. Những thứ của tộc Aesir... đều như thế”.

Hôm sau, Loki được đưa về sảnh cầu nguyện dũng sĩ, tôi lập tức ôm theo Lolo

chạy tới hoàng cung, kết quả là không tài nào chen qua đám đông Thần tộc xúm xít bên ngoài, đành phải đi vòng ra đằng sau, kiên nhẫn nhích từng tí một.

Đợi đến lúc tôi tới được cổng chính của hoàng cung, mặt trời đã bắt đầu lặn xuống, tôi lại cầm bản đồ, lang thang trong hoàng cung nửa tiếng đồng hồ mới tìm được sảnh cầu nguyện dưỡng sĩ. Freyr và một đám đại tế ti đang đứng trong đó, hình như mới kết thúc quá trình chữa trị. Tôi bị binh sĩ canh cửa cản lại một lúc lâu thì Freyr mới nhìn thấy.

“Đề cô ấy vào đi.”

“Anh ta thế nào rồi?”, tôi lập tức chạy tới cạnh Loki. Hắn đang nhắm mắt nằm trên chiếc giường làm từ đá hoa cương, cánh tay, bắp đùi, ngực và đầu đều bị quấn đầy những băng vải dính đầy máu.

“Bây giờ thì vẫn đang hôn mê, nhưng thể lực tên tiểu tử này tốt lắm, chắc nằm một tuần là tỉnh thôi.”

“Thật sao? Thế thì tốt quá...”, tôi vỗ ngực. Lolo cũng dùng cánh đập ngực liên hồi, đập được hai cái thì lão đảo ngã lăn quay, tôi vội vàng đưa tay đỡ lấy nó: “Lần sau muốn đập thì dùng hai cánh mà đập thôi”. Lolo nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lại dùng nguyên cả bốn cánh mà vỗ.

Tôi ôm trán: “Chẳng lẽ bốn cánh của mày không tách ra hoạt động riêng được hả?”. Lolo lại tiếp tục dùng cả bốn cánh mà vỗ ngực.

“A, nhãi con này không phải là con cháu của Loki sao?”, Freyr nói.

Tôi và Lolo ngạc nhiên nhìn hấn, không hiểu gì cả.

“Loki vẫn thường nói ‘Đàn ông nhiệt huyết’ chính là con hấn.”

“Đúng rồi, ‘Đàn ông nhiệt huyết’ sao rồi?”

“Con rồng đó phải điều trị thêm một thời gian nữa, da nó không dày bằng da Loki”, Freyr suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Kỳ thật, chuyện này xảy ra đều do Loki cả. Vốn dĩ Freyja chỉ định dùng ma pháp trời buộc, bắt hấn về Asgard thôi, nhưng hấn có ma pháp cực mạnh, vốn không trúng phải thần chú trời buộc, lúc đấy mà hấn chạy là không sao rồi, ai ngờ hấn cứ liều mạng xông lên, không thèm biết đối thủ một mất một còn của mình đang lù lù đứng đấy.”

“Anh đang nói Thor?”

“Thor và Hoder. Chỉ có Thor thôi thì còn đỡ, Hoder là kỵ sĩ đen, cũng là

người mạnh nhất trong đội của bọn chúng, chỉ cần để hấn tới gần, nếu là người bình thường thì không chết cũng tàn phế. Nhìn vết thương trên đầu Loki, chắc là kiệt tác do hấn làm ra.”

“Hoder... Anh đang nói thần Bóng tối sao? Hấn có thù oán gì với Loki chứ?”

“Đều là chuyện rất lâu về trước rồi”, Freyr cúi đầu, ánh mắt hơi lóe lên: “Tiểu thư Ena, cô ở đây chăm sóc hấn một lúc, lát nữa ta sẽ sai người đến canh hấn, ngày mai là có thể đưa Loki về nhà”. Sau khi thấy tôi gật đầu, Freyr mỉm cười: “Ta thay mặt cho bộ dạng lạnh lùng buồn chán của hấn, xin lỗi tiểu thư Ena, sau

này sẽ tìm cơ hội đền bù cho cô”.

Câu cuối cùng kia, tôi nghe mà không hiểu ra làm sao cả.

Sau khi bọn họ đi rồi, Lolo nhào tới cạnh “phụ thân” nó, lăn qua lăn lại. Tôi ngồi xuống cạnh giường Loki, hai tay thì bên cạnh thân người hắn. Vết máu trên mặt Loki đã được lau sạch sẽ, nhưng trông sắc mặt vẫn tái nhợt, chỉ có tóc là giống mọi khi, đỏ rực như màu hoa hồng diễm lệ. Trên trán hắn được băng một tầng vải dày, dù hắn có nhắm mắt, thì hàng lông mi vẫn cong vút lên. Thế đấy, kể cả lúc bị thương thì gương mặt ngủ say của hắn trong bóng đêm vẫn đẹp đến

độ khiến lòng người điên đảo.

Tôi nắm tay hắn, hôn nhẹ lên trán, sau đó là sống mũi, chóp mũi, cuối cùng mới nhẹ nhàng điếm nhẹ lên bờ môi hơi hé.

Freyr là đại tể ti, thế mà cũng có lúc đoán chệch đường, Loki chỉ hôn mê một ngày một đêm đã tỉnh rồi.

Gió đã cuối thu, tiết trời se lạnh, mây trắng đầy trời, mấy điếm màu xanh cuối cùng cũng đã bị màu vàng nuốt trọn. Hậu viện của hoàng cung, lá đỏ lá tả rơi, từ bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ có cảm giác như tuyết đỏ đang phủ ngập đất trời. Tin Loki tỉnh lại vừa truyền ra, cả

hoàng cung Hoenir như hồi sinh sau giấc ngủ dài, tiếng hoan hô cười nói vang vọng tới tận những tầng mây vàng rực trên cao.

Sau khi tiết học cuối cùng kết thúc, tôi ôm Lolo chạy tới nhà Loki, vui mừng hơn hở đẩy cánh cửa phòng ngủ bằng da ra, lập tức bị khung cảnh bên trong dọa cho ngây người.

Bức tường như bị phủ một lớp bột huỳnh quang màu bạc, không trung vẫn đang lơ lửng vô số lông chim màu vàng kim, nhưng chỉ cần chúng vừa chạm đất liền biến mất như chưa từng tồn tại. Tôi nhìn kỹ, lại nhận ra đó không phải lông

chim. Đây hẳn là ma pháp trị liệu Freyr dùng để chữa trị cho Loki.

Loki mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, tựa vào đầu giường, đắp một tấm chăn bông rất dày ngang đùi, trên đầu mới được thay băng gạc. Có thể là do ảnh hưởng của thứ ma pháp kia nên cả gian phòng trông vừa mộng ảo vừa mỹ lệ.

Hai cô hầu gái đang bung cơm trưa và khay trà đứng bên cạnh giường, một chiếc bàn nhỏ được đặt ngang chân Loki, hình như hẳn đang chuẩn bị dùng cơm.

“Tỉnh rồi hả?” Tôi vẻ mặt tươi cười

chạy tới, ngồi xuống bên giường: “Cảm thấy thế nào rồi?”.

“Tốt”, Loki hoàn toàn chẳng thèm nhìn tôi, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Anh hôn mê lâu như thế, chắc giờ đói bụng rồi đúng không? Ăn cơm trước đã.” Tôi thả túi xuống đất, sau đó giúp mấy cô hầu gái bày mấy đĩa thức ăn vẫn còn nóng hổi lên bàn: “Còn nóng đây, anh ăn từ từ thôi.”

Hai nàng hầu gái đặt hết đồ ăn xuống rồi đưa mắt nhìn nhau, lúng túng đứng đó, không biết tiếp theo phải làm gì.

“Các cô ra ngoài trước đi.”

Đợi đến khi các nàng ấy đã ra ngoài hết, Loki liền đẩy cái bàn xuống cuối giường, vùi người vào trong chăn, quay lưng về phía tôi. Lần đầu tiên nhìn hẳn mặc áo sômi, không biết có phải vì bị thương hay không, mà tôi thấy bờ vai hẳn nhìn có chút gầy gò.

“Đang giận tôi sao?” Lolo cứ bay qua bay lại trước mặt, đúng là không có tí không khí nào cả, tôi với tay tóm lấy nó, dùng một chân đè nó xuống giường, sau đó khẽ lay Loki: “Nói thế nào thì nói, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, trước tiên cứ ăn no đã, sau đó mới giận tiếp,

được không?”

Loki vẫn chẳng thèm để ý tới tôi.

“Thực sự là bó tay anh luôn rồi đấy.”
Tôi thở dài thườn thượt, xới cơm cho hẵn rồi cầm dao cắt nhỏ mấy miếng thịt:
“Có cần tôi tự tay đút cơm cho anh luôn không?”.

“Ena.”

“Sao nào?”

“Chúng ta...”, Loki vẫn quay lưng về phía tôi: “Chúng ta... đừng gặp nhau nữa

thì hơn”.

“... Vì sao?”, tôi gần như thốt ra theo bản năng.

“Chẳng phải hôm trước em nói không muốn gặp ta nữa sao? Ta cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, thực ra, có lẽ như thế là tốt nhất cho cả hai chúng ta”, hắn dừng một chút, sau đó nói khẽ: “Ta... cũng không muốn nhìn thấy em nữa. Sau này... chúng ta cứ coi nhau như người xa lạ đi”.

“Vì sao...”

“Cứ nhìn thấy em là ta lại thấy rất khó

sở. Ta không muốn tiếp tục thế này nữa.”

Lông chim vàng óng vẫn lả tả rơi trong gian phòng rộng, có vài chiếc lông chậm rãi tan biến trên tóc Loki. Chân tôi dần buông lỏng, Lolo chui được ra, bắt đầu ra sức lay chân tôi. Loki không nói thêm tiếng nào nữa, yên lặng như đã ngủ rồi.

Tôi biết, chắc chắn sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

Lúc hấn hôn tôi, tôi đã sớm biết... chỉ cần tôi thích hấn là coi như đời tôi chấm dứt.

Đột nhiên thấy sóng mũi cay cay, tôi cố cầm nước mắt, đứng lên, lặng lẽ thu dọn đồ đạc, sau đó gõ đầu Lolo, ý bảo chúng ta đi thôi. Lolo khẽ grừ grừ hai tiếng, quay đầu lại nhìn Loki, sau đó tung bốn cánh bay lên, đột nhiên nó ngoan đến lạ.

Đi ra cửa, tôi dừng bước.

Thực sự, thực sự không cam lòng tí nào, tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn nói nhưng không thốt được một từ nào. Nước mắt rơi xuống không sao ngăn được, từng giọt, từng giọt, rơi xuống tằm thảm dày, tôi không dám sứt sứt dù chỉ một tiếng, yên lặng mở cửa phòng.

“Ena, em còn ở đó không?”, giọng nói của Loki lại một lần nữa vang lên.

“Có”, giọng mũi rất nặng, tôi không dám nói nhiều hơn một chữ, nếu không Loki sẽ phát hiện ra mất.

“Ta thích em.”

Thời gian như ngừng trôi trong nháy mắt, đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Đường nhìn bị nước mắt che mờ, tất cả như hóa thành ảo giác. Ma pháp hình lông vũ tựa như cánh hoa lả tả rơi, như lá đỏ đang khiêu vũ, nhẹ nhàng phiêu diêu

trong gian phòng trống trải đến mênh mông.

“Mặc dù em vĩnh viễn không thích tôi, tôi vẫn yêu em”, giọng nói của Loki truyền lại từ sau lưng, hơi trầm thấp, lại có chút đau thương: “Ta biết, làm thế này em sẽ càng ghét ta hơn. Nhưng ta có thể thề, cả đời này, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta khiến em khó xử... Xin lỗi!”.

Tôi che miệng, cố gắng không cho mình khóc nức lên thành tiếng.

Một lúc lâu sau, cả gian phòng vẫn ngập trong sự tĩnh lặng vô biên.

“Em sao thế?”, hấn lại hỏi.

Thực sự tôi không thể dùng bộ dạng này mà đối diện Loki được. Tôi lau nước mắt, muốn quay đầu lại, cười đáp lời hấn. Được người mình thích tỏ tình, đáng lẽ phải vui sướng đến phát điên mới đúng, nhưng không hiểu sao, lúc nghe Loki nói mấy câu này, tôi chỉ thấy nỗi bi thương khắc sâu tận đáy lòng.

Tôi vẫn không quay đầu lại, mãi tới khi Loki xuống giường, bước tới sau lưng tôi: “Ena?”, hấn xoay người tôi lại, mặt đối mặt.

Gương mặt hấn bị nước mắt làm nhòe đi, nhưng tôi vẫn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Loki. “Vì sao lại khóc?”

Tôi lắc đầu, không nói được câu gì.

“Ta chỉ muốn nói cho em biết thôi, đâu yêu cầu em đáp lại”, hấn cười khỏ, lau nước mắt cho tôi: “Đừng buồn, cứ quên nó đi. Ngoan, nghe lời ta... Đừng khóc nữa”.

Giọng nói của Loki rất dịu dàng, còn mang theo nỗi áy náy khó kìm nén được, như thể hấn đã làm sai chuyện gì lớn lắm, cần tôi tha thứ.

Tôi bước lên trước một bước, ôm chặt lấy Loki, sau đó nép trong vòng tay ấy, khóc òa lên.

Chương 17: Ngày lễ Nữ thần

Từ hôm đó trở đi, ngày nào tôi cũng tới nhà Loki thăm hấn. Ngoại trừ hôm tỏ tình với tôi xong Loki có chút buồn bã, ngay hôm sau hấn đã khôi phục hoàn toàn bộ dạng ngày xưa. Mỗi lần tôi hỏi thăm về vết thương, hấn đều đáp một câu duy nhất: “Vết thương bé bằng mắt muỗi ấy, dùng nước rửa mấy lần là được rồi.”

Tôi lại hỏi hấn thế vết thương trên đầu đã hết đau chưa, liệu sau này có để lại sẹo không, hấn nói: “Đàn ông con trai bị sẹo thì đã làm sao?”, khiến tôi dở khóc dở cười.

Thế nhưng đúng như lời Freyr nói, khả năng hồi phục của Loki ngang tầm siêu nhân. Chỉ một tuần sau, hấn lại bắt đầu vào hoàng cung làm việc. Từ khi Shujin nói sẽ ký hiệp thương đình chiến, số lượng Thần tộc Aesir xâm nhập vào lãnh thổ của chúng tôi giảm đi rất nhiều, toàn lãnh thổ cũng được hòa bình hơn xưa không ít. Thế nên, phần tử hiếu chiến chán ngấy việc nội bộ quốc gia như Loki

đã bắt đầu làm mấy chuyện hẩn căm ghét.

Một hôm, lần đầu tiên tôi tới thăm Loki từ sáng sớm tinh mơ, ai ngờ quản gia lại nói hẩn đã tới thần điện Balder rồi. Sau đó ông ấy hỏi có phải tôi sắp vào hoàng cung không, rồi đưa cho tôi một bản kế hoạch luyện kim còn niêm phong, nhờ tôi chuyển cho Loki.

Tôi tới thần điện Balder, loanh quanh một lúc lâu trước đại sảnh mênh mông, phát hiện bên trong điện ngoài mấy gã lính đang đứng canh thì chẳng còn ai khác. Tôi thấy thật quái lạ, đang định trả bản kế hoạch về cho ông quản gia, ai ngờ vừa quay người lại đã chạm mặt Balder.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài ấy – pháp vương của bộ tộc chúng tôi - ở cự ly gần như thế. Balder tuổi còn rất trẻ, mặc một bộ khôi giáp làm từ bạc nguyên chất, mái tóc ngắn màu vàng kim, nhưng da lại nghiêng về sắc đồng, khỏe mạnh, ngũ quan cân đối, nam tính cương nghị, trên mặt có một vết sẹo dài, cộng thêm thân hình cực kỳ to cao cường tráng, hoàn toàn không thấy vẻ non trẻ nào.

“Điện hạ Balder”, tôi có chút mất tự nhiên, hành lễ với hắn.

Balder nhíu mày nhìn tôi: “Sao cô lại tới đây?”

Tôi ngơ ngác nhìn hắn: “Chỗ này cắm vào ạ?”

“Đi theo ta”, Balder xoay người bước đi.

Hắn dẫn tôi ra khỏi thần điện Balder, đi xuyên qua một vườn hoa, tiến vào cung điện Hỏa thần. Trong suốt hành trình, hắn không nói lấy một câu. Tôi chẳng hiểu ra làm sao cả. Lúc bước vào hành lang của cung điện Hỏa thần, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng chuyện trò vọng ra từ một gian phòng nhỏ.

“Thật ra... có đôi khi tôi vẫn nghĩ...
Có hay không cũng không quan trọng.”

“Mọi chuyện đều do cậu quyết định, chúng tôi chỉ giúp đỡ cậu thôi. Loki, không phải tôi có ý gì đâu, nhưng cậu làm gì cũng hết sức quyết đoán đến mức đáng sợ, không bao giờ chừa cho bản thân đường lui nào cả, sao gặp chuyện này lại do dự như đàn bà thế?”

“Freyr”, Balder gõ mấy tiếng, sau đó đẩy cửa ra: “Luyện kim thuật sư của các ngươi đâu?”.

Freyr và Loki đồng thời quay đầu lại, thấy tôi đứng sau Balder thì đều ngẩn

người. Cùng lúc ấy, Lolo vốn bị tôi nhét trong túi, cuối cùng cũng không thở nổi, giấy giũa bay ra, xẹt qua xẹt lại trên đỉnh đầu Balder.

Ánh mắt của Freyr chuyển từ người tôi sang gương mặt Balder, sau đó lại chuyển từ gương mặt Balder lên đỉnh đầu hắn, nhìn chăm chăm một lúc, vô thức đáp lời: “Chắc bọn họ vẫn đang làm việc...”.

Lolo bắt đầu lượn vòng vòng, cánh đập liên hồi, nghe chừng cu cậu đang vui vẻ lắm. Thế nhưng bay lượn được một lúc, một trận gió lớn thổi qua, mấy cái cánh nhỏ xíu của Lolo bắt đầu run lên

trong gió. Nó sục sục mũi, lại vỗ cánh mấy cái, lại sục sục mũi. Đến lúc này thì cả Loki cũng phải nhìn lên: “Ena... Ta nghĩ, em nên bảo nó xuống đi...”.

“Ena?”, Balder có chút giật mình, quay đầu nhìn tôi, Lolo lại sục sục thêm cái nữa.

“Dạ đúng, thưa Điện hạ”, tôi cũng nhìn Lolo.

Balder nhìn theo ánh mắt của chúng tôi, ngửa đầu lên. Đúng lúc này, Lolo không nhin nổi nữa, hắt xì một cái rõ to. Lửa đỏ rừng rực lại bùng lên, Lolo hắt xì xong cũng thấy hơi xấu hổ, dùng cả bốn

cánh mà che cái bụng nho nhỏ của mình, nhăn nhăn nhó nhó. Thế là tôi lại phải đưa tay ra đỡ lấy nhóc.

Nửa phút sau, Balder cầm khăn tay, lau gương mặt đen như đít nôi, dùng dùng bỏ đi.

“Lolo! Từ sáng tới tối, lúc nào cũng gây chuyện, tao đánh chết mày!” Tôi túm Lolo lại, hét vài cái thật mạnh vào mông nó, nó giãy giụa một lúc, sau đó ngã vật ra lòng bàn tay tôi, giả chết.

“Lo... lo?”, Freyr kinh ngạc nhìn tôi.

“Ena”, Loki cũng híp mắt nhìn tôi.

“Đây là đồ mà quản gia nhà anh nhờ tôi mang đến. Tôi còn có việc nên phải đi trước”, tôi túm lấy Lolo, chạy ra ngoài.

“Chờ đã, để ta đưa em về.”

“Người bệnh thì phải ở nhà tĩnh dưỡng chứ...”

“Để ta đưa em về.”

Hai mươi phút sau, tôi đã ngồi chễm chệ trên lưng của Đàn ông nhiệt huyết,

Lolo thì cố dùng bốn cánh ôm chặt lấy cái sừng trên lưng cha nó, nhưng ôm hoài vẫn không vững được, mấy lần suýt bị gió mạnh thổi bay đi mất. Tôi ngắm sừng của cha nó, rồi lại liếc nhìn sừng của Lolo... Ôi trời, cái sừng của Lolo á, phải dùng kính lúp soi thì may ra mới thấy.

Làm sao một con rồng có thể phát triển từ một cục bé xíu như vậy thành một đồng to đùng thế kia nhỉ?

Tôi lại lén ngắm bóng lưng của Loki. Tuy mùa đông chưa tới, nhưng Hỏa thần đại nhân đã bắt đầu đi giày da và mặc áo choàng trắng như tuyết, dày thiệt là dày,

lại còn cao cổ nữa. Cũng vì sợ lạnh, nên Loki không dám bay quá cao. Bay ở tầng trời thấp, như thể lướt qua vô số song cửa của những tòa nhà vàng óng, bên dưới kia là những chiếc lá đỏ đang xoay tròn nhảy múa. Màu đỏ trập trùng, như màu tóc của Loki.

“Loki”, tôi gọi nhỏ.

“Sao?”

“Nghe nói mùa đông ở Alfheim rất đẹp, vừa lúc khóa học của tôi sẽ kết thúc vào ngày lễ Nữ thần. Tới lúc ấy, chúng ta tới chỗ đó thăm thú một chuyến nhé?”

Loki chẳng nói gì. Áo choàng của hắn bị từng cơn gió thổi tới hất tung lên.

“Loki, vào ngày lễ Nữ thần, chúng ta cùng tới Alfheim chơi có được không?”, cô lấy dũng khí, tôi hỏi thêm lần nữa.

“Ta không đi”, Loki ngừng một chút: “Mùa đông, ở chỗ đó rất lạnh”.

“Có tôi ở đây, không lạnh đâu.” Tôi chỉnh lại áo choàng của Loki, sau đó ôm hắn từ phía sau, tựa vào lưng hắn. Người ta khi đứng trong gió lớn, luôn dũng cảm hơn nhiều, dường như dù mình nói gì đi nữa, cũng chẳng ai nghe thấy.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể Loki khẽ run lên, rồi vẫn duy trì mãi trong tình trạng cứng đờ ấy.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói khẽ: “Em cứ như thế... Thà đừng gặp nữa còn hơn”.

Tôi hít sâu một hơi, cố ôm hắn chặt hơn.

Cùng lúc đó, Lolo cũng đang cố gắng ôm chặt lấy cổ tôi, siết thật lực. Tôi sắp tắt thở rồi.

Tôi có thể khẳng định khóa học sẽ kết

thúc vào ngày lễ Nữ thần là vì có đủ tự tin vượt qua kỳ thi cuối cùng ngày hôm đó. Nhưng có một hôm, tôi thấy Shia đang hứng chí bùng bùng viết kế hoạch du ngoạn mùa đông, đột nhiên tôi nghĩ: Có phải mình quá quan trọng hóa chuyện thi cử lên không. Nếu cô nàng Shia qua được, thì tôi có thể cam đoan rằng kỳ thi lần này cả đám thực tập sinh chẳng ai rớt hết.

Song, sự thật đã chứng minh tôi chẳng quan trọng hóa cái gì lên cả. Một tuần sau, Teese gia nhập đợt tập huấn. Trong kỳ thi tháng Mười một, thành tích của hắn ta còn cao hơn cả Shia.

Shia bảo lý do cô nàng không qua nổi kỳ thi là vì chỉ số thông minh của con gái tóc vàng tương đối thấp. Tôi vẫn cho rằng khái niệm này rõ là vớ vẩn, đáng lẽ phải giải thích là: Chỉ số thông minh bình quân của con gái tóc vàng tương đối thấp. Nếu Shia không có mái tóc vàng thì giá trị bình quân ấy chắc chắn sẽ khôi phục ở mức bình thường.

Tháng Mười một, ở vương đô bắt đầu có những trận tuyết nhẹ. Những bức tượng trên đỉnh hoàng cung Hoenir dần phủ một tầng tuyết trắng. Tới trưa, ánh mặt trời ấm áp soi rọi khắp nơi, lớp tuyết trắng như lén trút bỏ áo ngoài, chỉ còn lại một tầng băng cực mỏng. Lúc này, ba

pho tượng như được phủ lên mình bởi tầng ma pháp, tỏa ra thứ ánh sáng bàng bạc đẹp đến kinh người.

Thế nhưng, nhiệt độ của Vanaheim vẫn còn bình thường chán. Đất Alfheim mới thực sự lạnh đến tận xương tủy.

Thông qua quyển sách ma pháp, tôi và Loki tới được thế giới của các Tinh linh, vừa mới tới nơi, đã bị một trận gió lạnh thấu xương quất thẳng vào mặt. Cây thế giới sẽ không bị khô héo trong trời đông giá buốt, nhưng từ lâu nó đã bị từng đụn tuyết thật dày phủ lấp, khoảng không phía trên tán cây thậm chí còn lớn vồn những đám sương mù lạnh lẽo trắng nhợt như

màu sữa, hội tụ thành từng đám mây mù, dần bay lên phía bầu trời lấp lánh ánh sao.

Ở Vanaheim mới là buổi chiều, thế mà nơi đây đã tối đen.

Alfheim là thánh địa nghỉ ngơi trong những ngày đông đến. Trời vừa se lạnh, các chủng tộc ở chín thế giới đều đổ về đây. Mặc dù, chiến tranh sẽ tạm đình chỉ trong ngày này, nhưng mỗi khi liếc thấy bóng dáng Thần tộc Aesir là tôi vẫn thấy run người.

Bởi vì rất nhiều nơi đều tổ chức hoạt động kỷ niệm ngày lễ Nữ thần, và dù là

địa phương khác biệt, nhưng cuối cùng cũng đều thông qua thi đấu để trao phần thưởng và danh hiệu Nữ thần cho người chiến thắng. Mà Tinh linh – vốn được cả thế giới tôn xưng là “Biểu tượng của dung nhan xinh đẹp và thanh xuân ngắn ngủi” – lại càng coi trọng ngày lễ này hơn, thế nên “Nữ thần Tinh linh” tự nhiên trở thành danh hiệu cao quý nhất.

[©.S.T.E.N.T](#)

Lễ mừng của tộc chúng tôi được tổ chức chủ yếu ở khu vực cảng Modin, hình thức thi là so nhan sắc, “Nữ thần Vanir” năm ngoái chính là Gullveig. Hình thức thi của tộc Aesir là lựa chọn

những cô gái có khí chất thanh cao và có thực lực, “Nữ thần Aesir” năm ngoái là Lãnh chúa Bóng tối – Freyja. Jotunheim thì tổ chức so tài bằng đấu võ (tôi vẫn chẳng hiểu rốt cuộc họ định chọn nữ thần hay võ thần nữa), “Nữ thần Khổng lồ” năm ngoái là vợ kiếp trước của Loki – Sigyn. “Nữ thần Người lùn” năm ngoái là một thợ khai quật rất nổi danh...

“Nữ thần Tinh linh” mỗi năm hầu như đều là người mới, hơn nữa phần lớn người thắng đều là Tinh linh hoặc Người khổng lồ. Số lần thắng của Thần tộc chưa tới một phần mười. Điều này có liên quan tới hình thức cho điểm của vòng thi thứ nhất...

Khoảng không phía trên cây thế giới – cũng chính là thành chính – có một trái táo màu vàng, đó chính là trái táo của Idun^[1], cô gái nào có thể lấy được trái táo đó xuống thì sẽ giành được danh hiệu “Nữ thần Tinh linh”. Không chỉ thế, ăn trái táo đó vào sẽ có thể trẻ ra hai mươi tuổi, bất kể là chủng tộc gì. Nhưng nếu là người mới thành niên thì ăn vào sẽ không có tác dụng. Chỉ trong chốc lát nữa thôi, những người tham gia cuộc thi sẽ bắt đầu hùng hổ lao vào chiến đấu vì một trái táo con con.

[1] Idun là hóa thân của thanh xuân và tuổi trẻ, đồng thời phụ trách quản lý cây táo vàng có thể khiến chư thần duy trì tuổi thanh xuân.

Đứng nhìn năm gốc đại thụ vây quanh cây thế giới Yggdrasil, tôi mặc một chiếc áo choàng lông trắng có mũ, đeo một đôi găng cũng trắng như tuyết, kéo tay Loki: “Lát nữa nhờ hết vào anh đây, nói gì thì nói hôm nay tôi phải ăn được quả táo vàng!”.

“Ta thì không có vấn đề gì, nhưng trừ phi ăn gian, chứ không thì xác suất lấy được trái táo chưa được nổi năm mươi phần trăm”, Loki bước lên trước vài bước: “Đi theo ta”.

Chúng tôi tới xếp hàng bên cạnh dòng sông băng, vô số những cô gái xinh như

mộng ăn mặc đủ loại quần áo đi qua đi lại như trảy hội.

Lần thi này được tiến hành theo kiểu đấu loại, vòng thứ nhất là thi sắc đẹp. Cửa này không quá khó qua, chỉ cần dung mạo hơn bình thường một chút, giọng nói không đến nỗi tệ, bước lên lượn một vòng, hát một bài, chỉ cần để cho mấy vị giám khảo đến từ tám chủng tộc khác nhau chấm cho hơn bốn mươi điểm (điểm tối đa là tám mươi) là dư sức qua cầu. Mỗi chủng tộc có hai giám khảo, giám khảo thuộc chủng tộc nào thì không được chấm điểm cho “gà nhà”. Theo luật đó, giám khảo của tộc Aesir và Vanir chắc chắn cho tộc đối địch không điểm,

vừa lên sân khấu chưa kịp thi thố gì đã mất đứt hai mươi điểm, vậy nên có một sự thật không thể nào tránh được, ấy là các thí sinh Thần tộc thường bị bắn rụng như sung ở ngay vòng loại.

Tôi quay đầu lại, cười với Loki: “Anh đoán thử xem tôi có thể giành được bao nhiêu điểm?”

“Ba mươi chín”, Loki trả lời không do dự.

Tôi đấm hấn một cú, sau đó xoay mặt đi, không thèm để ý tới hấn nữa.

Lúc này, tôi đột nhiên nghe được giọng nói của một vị giám khảo Tinh linh truyền tới từ phía trước: “Thần tộc Vanir, Shia”.

Tôi và Loki đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhoài người nhìn lên phía trước... Không phải trùng tên, đúng là Shia thật.

Cô nàng mặc một bộ váy mùa đông đỏ thẫm, mái tóc xoăn vàng kim lấp lánh hơn hẳn ngày thường. Chuyện đáng nhắc tới nhất chính là, trong thời tiết rét căm căm như thế này, ấy thế mà cô nàng vẫn dám mặc một bộ váy trễ ngực, khoe ra vòng một căng đầy nhựa sống. Shia hát

cao gương mặt trang điểm đầy tinh tế, ngẩng đầu uốn ngực đi tới bên cạnh sông băng, nhẹ kéo tà váy, sau đó bắt đầu cất cao giọng hát bài cô nàng thích nhất – *Quả táo vàng của Idun*. Kể ra thì cũng rất hợp với hoàn cảnh hiện giờ.

Ngay sau đó, hai giám khảo tộc Aesir mở rộng cánh tay, hai vòng tròn băng ma pháp cực lớn từ từ mọc lên. Giám khảo Không lồ một người cho tám điểm, một người cho chín điểm. Hai vị giám khảo Tinh linh thì cho một điểm mười và một điểm chín. Giám khảo tộc Người lùn thì một người cho năm điểm, một người cho bảy điểm.

Điểm tổng cộng là bốn mươi tám. Shia không thèm để ý tới hai giám khảo tộc Aesir, mà quay sang trừng mắt nhìn gã Người lùn dám cho cô nàng năm điểm. Rất hiển nhiên, cái điểm năm ấy chọc đến tự tôn của cô nàng nhiều hơn hai điểm không nhiều. Thế nhưng dù sao Người lùn cũng thuộc phe ủng hộ Thần tộc Aesir, lại thêm vụ rất ghét tóc màu nhạt, tiêu chuẩn thẩm mỹ bất đồng, chuyện này cũng chẳng trách được người ta.

Sau đó, một Tinh linh còn lâu mới đẹp bằng Shia ẵm trọn sáu mươi ba điểm. Tiếp nữa là một Thần tộc Aesir bị Tinh linh cho điểm cực thấp nên bị rớt – ba

mười chín điêm. Tôi quay đầu, liếc mắt nhìn Loki. Loki dùng ánh mắt vô tội nhìn lại, khẽ nở nụ cười.

Đúng lúc này, ánh nhìn của tôi bị một bóng người thu hút.

Tùng bông hoa tuyết nhẹ buông từ tầng trời cao vút.

Chàng trai kia đứng ở bên bờ sông tí phía đằng xa, có mái tóc ngắn đen sẫm, mặc chiếc áo dài trắng như tuyết được làm từ da sói. Lúc này, hắn ta đang chống hai tay vào hông, hơi nghiêng đầu, miệng phả ra làn sương trắng, ngẩng lên nhìn cây thế giới Yggdrasil. Phía sau có một

nhóm tùy tùng cung kính mà yên lặng đứng chờ.

Bởi vì đứng quá xa, nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ biết đó là một Thần tộc Aesir.

Tôi không biết vì sao mình không tài nào rời mắt khỏi con người đó.

“Thần tộc Vanir, Ena.”

Mãi đến khi tiếng gọi vang lên, tôi mới lấy lại tinh thần. Tôi quay mặt về hướng Loki, giơ cao tay ra ký hiệu tắt thở, sau đó chậm chậm chạy tới bên bờ

sông.

Mỗi chủng tộc có một quan niệm riêng về cái đẹp: Người khổng lồ thích vẻ đẹp hoạt bát, khỏe khoắn; Người lùn lại thiên vị những người có dáng vợ hiền dâu đảm, đức hạnh hiền lành; Tinh linh nghiêng về nét đẹp thanh thoát đáng yêu; Thần tộc Vanir thì đặc biệt ưa thích những cô nàng quyến rũ tóc vàng; Thần tộc Aesir cực kỳ coi trọng những cô gái tóc đen có vẻ đẹp lạnh lùng cao quý.

Tôi tuy không có tí ưu thế nào cả, nhưng tôi không tự đặt ra yêu cầu cao như Shia, bốn mươi điểm là đủ rồi.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, từng

bông, từng bông như khiêu vũ giữa trời.

Nhìn về phía chàng thanh niên tóc đỏ nổi bật giữa đám đông, tôi không tìm được nở nụ cười với hắn.

Từng cơn gió lạnh rít bên tai, tôi hạ chiếc mũ liền áo xuống, mái tóc đen dài tới thắt lưng bị gió thổi tung, bay loạn trong gió tuyết.

Ban đêm, những vì sao giăng kín bầu trời như treo lơ lửng trên đỉnh cây thế giới, tỏa ra tia sáng nhẹ nhàng êm dịu, chiếu xuống mặt đất phủ đầy tuyết bên sông. Ánh đèn lấp lánh từ bờ bên kia chiếu rọi qua đây, phản chiếu vào từng

đôi mắt. Những bông hoa tuyết nhẹ nhàng
buông rơi như biển ảo thành đủ thứ sắc
màu dưới ánh sao khuya, rơi là tả trên
vai, trên tóc.

Hai tay bắt chéo trước ngực, tôi hít
sâu một hơi, bắt đầu cất giọng.

Tôi thường xuyên buộc tóc, thỉnh
thoảng mới để xõa, thế mà mái tóc dài
kia chẳng chịu phối hợp với tôi, cứ bay
loạn lên, che hết tầm mắt. Đưa tay vén
tóc ra sau, tôi bắt gặp ánh nhìn chăm chú
của Loki, ánh mắt thậm chí còn có chút
ngân ngơ. Đột nhiên tôi thấy dũng khí của
mình được tăng thêm nhiều lắm, ý cười
vương trên khóe miệng, tôi ngâm nga

hoàn chỉnh khúc hát *Hồi ức nơi thân điện Valhalla*.

Dần dần, tuyết rơi dày hơn, từng bông tuyết lớn như cánh hoa, mang theo hơi lạnh mù sương của trời đông, xoay tròn theo gió, khiến đường nhìn có chút mờ hồ không rõ. Tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng vọng của chính mình, không quá rõ ràng, âm vang hư vô mờ ảo, như bị thứ gì khiến cho nát vụn, dư âm chưa hết, âm khác đã vang lên, đánh tan âm trước, lặp đi lặp lại nhiều lần, mãi quần quanh nơi mảnh đất trống trải mênh mông này.

Sau khi âm thanh cuối cùng chấm dứt,

vẫn không có vị giám khảo nào chấm điểm. Mọi người đều nhìn cả vào tôi.

Tôi bắt đầu thấy có chút hồi hận.

Chẳng lẽ vừa rồi mình hát say sưa quá... Hay là tiếng quá to?

“Tiểu thư Ena”, lúc này, một vị giám khảo tộc Vanir ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô biết cổ ngữ Thần tộc sao?”.

“Tôi chỉ biết sơ sơ. Khúc ca này là do chị tôi dạy khi còn bé.”

Cổ ngữ Thần tộc là ngôn ngữ của

Thần tộc trước khi thế giới mới được sinh ra, không phân ra là Vanir hay Aesir. Khi chị dạy cho tôi bài hát này, chị đã từng thử thi, nếu có một ngày chúng ta được nói lại thứ ngôn ngữ ấy, vậy thì chắc chắn đó là ngày hòa bình trở lại.

Vị giám khảo kia gật đầu, mấy vị giám khảo còn lại mới chợt nhớ ra còn cần chấm điểm.

Giám khảo Khổng lồ cho điểm đầu tiên, chín điểm và tám điểm.

Giám khảo Tinh linh cho một điểm chín và một điểm mười.

Giám khảo Người lùn cho một điểm tám và một điểm bảy.

Tốt, năm mười một điểm. Không ngờ tôi lại biểu diễn thành công như thế. Ôm tâm trạng cực kỳ thỏa mãn định xuống phía dưới, tôi lại đột ngột thấy số mười ma pháp hiện lên trên tay một giám khảo tộc Aesir.

Tôi há hốc mồm, may mà chưa kịp thốt ra: “Ông nhìn kỹ giùm cái, tôi là tộc Vanir đây”. Đương nhiên, không phải một mình tôi kinh ngạc, những người xếp hàng cũng không hiểu ra sao, xì xào bàn tán.

“Cậu xem kỹ lại đi, cô ta là Thần tộc Vanir”, vị giám khảo tộc Aesir còn lại đẩy nhẹ tay của người vừa chấm điểm.

“Tớ biết. Nhưng cậu không thấy bất luận là xét về bề ngoài, khí chất hay giọng hát, cô ta đều hoàn mỹ tới mức không chê vào đâu được sao? Không cho điểm tối đa thì tớ thấy có lỗi với lương tâm mình lắm.”

“Đúng là cô ta rất đẹp, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện chấm điểm cả.”

Thế là tôi lãnh một điểm không.

Nghe được mấy câu đối thoại của hai người đó, suýt nữa thì tôi ngã lặn ra đất. Sống bao nhiêu năm trên đời rồi, thế mà lời nhận xét tốt đẹp nhất tôi từng nghe lại thốt ra từ miệng một Thần tộc Aesir. Có điều, đúng là tộc Aesir rất thích khí chất lạnh lùng, cũng chính là thứ mà Shia gọi là “lâm lì” ấy. Hơn nữa, đối với bọn họ, màu đen là màu cao quý nhất, tóc đen mắt đen có một địa vị vô cùng vững vàng.

Đột nhiên tôi nhớ tới chàng trai mình vừa nhìn thấy ban nãy.

Nhìn về phía bờ sông, nơi người đó vừa đứng đã chẳng còn bóng dáng một

ai.

Nhưng chuyện này cũng không còn quan trọng nữa. Tôi chạy tới chỗ Loki, ngẩng mặt cười với hắn: “Thấy sao?”.

“Đẹp lắm”, Loki nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, giọng nói dịu dàng như nước: “Lúc nào em cũng đẹp”.

Tôi bị hắn nói cho ngượng chín mặt, cúi đầu cười khan: “Tôi ở trên cây chờ anh, anh nhất định phải lên đây, không lại mất công tôi gân cổ lên hát nãy giờ”.

“Được.”

Tôi quay người bay lên cây. Trong lúc ấy, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Những Thần tộc Aesir địa vị tương đối cao đều có mái tóc màu đen, mà sở hữu màu tóc đen thuần túy chỉ có hai người: Hoder và Shujin.

Chương 18: Cây thế giới

Theo đúng quy trình, ở vòng thi thứ hai, các nữ thần vượt qua vòng trước bắt đầu tuyên dũng sĩ cho mình. Các dũng sĩ

sẽ so tài võ nghệ với những người bảo vệ cây thế giới, sau đó những người bảo vệ sẽ để cho gấp đôi số dũng sĩ lên cây, để các nữ thần chọn cho mình một người hợp tác thích hợp nhất. Mỗi dũng sĩ chỉ có hai cơ hội lựa chọn, nếu bị nữ thần từ chối đến lần thứ hai thì sẽ bị loại. Cũng tương tự như thế, nếu nữ thần nào không có dũng sĩ theo đuổi, hoặc từ chối tất cả những người theo đuổi, vậy vị nữ thần đó cũng chỉ đành ngậm ngùi dừng lại ở vòng hai.

Cành to nhất của cây thế giới có thể trụ vững được khi có đến ba đĩa như tôi ngồi lên ấy chứ, vì vậy tôi ngồi trên cành thấy rất an toàn. Thế nhưng chỉ một lúc

sau tôi đã bị cuốn vào một cuộc so sánh với vị mỹ nữ tóc vàng đối diện. May là không lâu sau, có một gã trai không lồ còn rất trẻ đã quỳ xuống trước mặt Shia, nhìn cô nàng bằng ánh mắt chân thành tha thiết nhất.

“Tôi không biết nói tiếng của Người không lồ”, Shia xua xua tay.

Chàng trai không lồ kia vẫn không bỏ cuộc, nói với cô nàng mấy câu gì đó mà đến tôi cũng chẳng hiểu được.

“Tôi không nói được tiếng của Người - không - lồ, hiểu không?”, Shia kéo dài giọng, sau đó chỉ lên trên ngọn cây, rồi

vẽ một đường cong trong không khí: “Tôi muốn ăn quả - táo - vàng, tôi muốn làm nữ - thần, hiểu không!!!”. Lời vừa dứt, một ánh mắt đầy thù hận như sóng điện bị cô nàng lia sang chỗ tôi.

Tôi nghiêng người, tránh được dòng điện vô hình ấy, sau đó hất mặt lên, ném cho cô nàng một luồng sóng điện y chang. Shia chỉ giơ tay vẫy một cái đã đánh bay luồng điện của tôi, sau đó xoay mặt nhanh như chớp, mỉm cười với một gã Thần tộc Vanir: “A, xin lỗi, tôi đã hẹn với anh trai là sẽ đi cùng nhau mất rồi”.

Shia, cậu lôi đầu ra một ông anh trai thế?

“Nhưng nếu đi cùng anh trai thì không thể lấy được tảo vàng, những người tham gia cuộc thi này nhất định phải có tình yêu”, gã Thần tộc kia hôn lên tay cô nàng: “Tiểu thư Shia, ta ngưỡng mộ em đã rất lâu rồi...”.

Tôi còn đang cảm khái rằng “anh chàng này đẹp trai quá trời”, thì đã có người quỳ xuống trước mặt tôi. Tôi quay đầu lại, đang định nói “anh đi tìm người khác đi”, lại bị người kia dọa cho một trận.

“Hãy đi với ta.”

Thái độ của hắn ta rất lạnh lùng, nhưng giọng nói cực êm tai, hơn nữa trong mắt lại bùng cháy thứ ham muốn độc chiếm người khác. Bình thường, con gái khó mà chống cự được loại đàn ông như thế, hơn nữa, hắn ta cực kỳ đẹp trai, sở hữu mái tóc dài màu tím nhạt, cùng chiếc mũi cao, thẳng...

Vừa nhìn đến đó thôi, tôi đã suýt ngã lộn cổ từ trên cây xuống.

“Không cần, không cần.”

Tôi vừa mới mở miệng, hắn đã kinh ngạc nhìn tôi: “Tiểu thư, cô đang nói giống với tôi sao?”.

“Đi đi, đi đi.”

Tôi cố hết sức kiềm chế ham muốn của bản thân, cố ngăn mình đừng lôi thứ gì đó từ trong túi ra mà ném chết hẳn. Nhưng hắn vẫn không tin sự thật bày ra trước mắt, tiếp tục nói: “Dù có muốn từ chối, cũng không cần thiết phải giả dạng đám chó Vanir như thế”. Sau đó hắn đứng lên, trong chớp mắt di chuyển tới trước mặt một cô gái tộc Aesir khác.

Hắn đi rồi, tôi vẫn chưa hoàn hồn, lấy tay ôm ngực, sau đó lại phải đối mặt với một gã Aesir có mái tóc màu lam: “Cô đi một mình sao?”.

Shia nhìn tôi, thở dài bất đắc dĩ, sau đó đưa tay cho “ông anh trai” Teese của cô nàng nắm, nghênh ngang đi mất.

“Tôi là Thần tộc Vanir.”

Hắn ta nhíu mày, cũng nhanh chóng bỏ đi.

Tiếp sau đó là một gã Người lùn, thêm một gã Thần tộc Aesir, một gã Khổng lồ, cuối cùng mới thấy một anh chàng Thần tộc Vanir: “Xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, phải chăng tiểu thư là Thần tộc Vanir?”

Vừa nhìn thấy nụ cười tủm tỉm rất quen thuộc của tộc Vanir, tôi cảm động đến độ nước mắt chảy ròng ròng:

“Phải, đương nhiên phải rồi.”

“Quả nhiên, vẻ ngoài của tiểu thư thật đặc biệt, nhưng chỉ cần nhìn tư thế ngồi và thần thái của em, thêm cả gương mặt dịu dàng kia nữa, liếc mắt là ta có thể nhận ra em chính là thực nữ của bộ lạc mình. Không biết ta có vinh hạnh được trở thành dưỡng tử của em không?”

“... Thật ngại quá, tôi đang chờ một người bạn.”

Hắn vừa đi khỏi, một gã tộc Aesir đã lao tới, dùng thứ ngôn ngữ chỉ nghe thôi đã thấy mất cảm tình mà nói với tôi: “Vừa nãy cô cười cợt gì với gã Vanir kia? Bán đứng bộ tộc như thế, không biết xấu hổ à?”.

“Tôi có phải tộc Aesir...”

Lời nói chưa dứt, một khối cầu lửa cực kỳ quen thuộc đã giáng xuống từ trời cao. Gã Aesir kia bị đánh rớt xuống gốc cây.

“Xin lỗi Ena, vừa nãy ta bị Freyja với Hoder chặn lại”, Loki xuất hiện trước mặt, nắm lấy tay tôi: “Gã vừa nãy không

làm gì em chứ?”.

“Bọn họ cũng tới đây?”

“Hôm nay ngay cả Shujin cũng tới”, mặt Loki nhăn lại: “Nhưng hình như chúng chỉ đi ngang qua đây chứ không phải tới tham gia thi đấu”.

Nói thế thì nam nhân tóc đen ban nãy không phải Hoder thì chính là Shujin. Nhịp thở của Loki hơi gấp, tôi nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới. Hắn lau mồ hôi trên trán, ngạc nhiên nhìn tôi: “Em sao thế?”.

“Anh không bị thương chứ?”

“Hôm nay không thấy Thor đâu, hai người kia còn chưa đủ làm món tráng miệng cho ta.”

“Đúng là Hỏa thần đại nhân, thật lợi hại.” Tôi híp mắt lại gần hẳn, dang tay ra: “Hỏa thần đại nhân, bế tôi lên cây nào”.

Loki bật cười, lập tức bế bổng tôi lên.

Mấy vòng thi sau có hơi bất thường một chút. Bởi vì sau khi lên thêm một tầng cây nữa, các vị nữ thần không thể

chạm chân xuống đất, càng không thể lơ lửng bước trên không hay di chuyển tức thời. Nói cách khác, ôm cũng được mà công cũng được, những dũng sĩ phải cố gắng kiên trì, đưa các vị nữ thần lên tới đỉnh của cây thế giới.

Đột nhiên, một bóng người lóe lên, xuất hiện ở chỗ cách chúng tôi không xa.

Hắn chính là Thor đang dùng ma pháp nâng một cô gái cực kỳ xinh đẹp của tộc Aesir. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn chúng tôi: “Hôm nay ta tới đây tham gia thi đấu, không đánh với các ngươi”. Nói xong, hắn liền bay vọt lên phía trước, men theo cầu thang bộ bằng gỗ.

“Lần trước, lúc kéo cả đám người vây đánh ta, hấn dương dương tự đắc lắm cơ mà, sao bây giờ lại nhũn như con chi chi thế?”, Loki nở nụ cười xấu xa: “Đã thế, đợi đến lúc thi xong ta nhất định phải vờn hấn một trận ra trò”.

“Hình như hấn dùng ma pháp để ôm nữ thần lên cây... Vậy cũng được hả?”

“Đương nhiên là được.”

“Vậy sao anh không dùng?”

“Không muốn dùng.”

“Chẳng phải thể lực của ma đạo sư rất có vấn đề sao?”

“Ta trước tiên là Hỏa thần, kế đó mới là ma đạo sư. Thể lực của ta rất tốt, bất kể là phương diện nào”, Loki hơi cúi đầu, dịu dàng thì thầm bên tai tôi: “... Phương diện nào cũng thế”.

“Phương diện nào cũng thế? Ví dụ thử coi?”

“Đợi lúc về nhà sẽ làm mẫu cho em xem.”

“Được”, tôi ôm lấy cổ Loki, ngã người dựa lên vai hắn, “Chúng ta đi thôi”.

Trong một hốc lớn nằm lưng chừng trên cây thế giới, nhóm nữ thần – dũng sĩ đầu tiên đang đợi sẵn, đa phần các nữ thần đều được các dũng sĩ cõng trên lưng. Dường như chỉ có mấy dũng sĩ Không lồ là đang bế mấy nữ thần Tinh linh hoặc Người lùn, thêm cả tôi và Loki nữa.

Teese đang cõng Shia. Hai tay Shia vòng qua, ôm chặt lấy cổ hắn, đứng chuẩn bộ dạng một cô gái nhỏ e thẹn dịu dàng. Gương mặt hai người kề sát nhau,

nói được vài câu lại thom đỏi phương một cái. Tôi rất hiếu kỳ, không biết Thor nhìn thấy màn này sẽ nghĩ gì. Tôi vô thức nhìn xung quanh tìm một vòng, nhưng chẳng thấy bóng dáng hấn đâu.

“Ena, lát nữa mà có thua chị đây thì cũng đừng ngoác mồm ra khóc nhé”, Shia lại bắt đầu khiêu khích tôi.

“Hai đứa ranh các cậu, một mình tớ đủ sức cho đo ván rồi.”

“Xì, có Hỏa thần chống lưng thì giỏi lắm đấy à? Giết chết không tha!”, Shia nói xong, lại hôn Teese một cái thật mặn nồng.

“Ai nói với cậu là tớ dựa hơi Loki? Một mình chị Ena đây đủ đánh văng cả hai người rồi...”

Nhưng Shia chẳng thèm để ý tới tôi, nói với Teese bằng cái giọng ngọt như đường: “Chúng mình là đôi tình nhân vô cùng ăn ý, chứ đâu có giống hai đứa ranh con trong thời kỳ ám muội, quanh co vòng vèo, lôi lôi kéo kéo kia, anh yêu nhỉ?”.

Tôi nghe cô nàng nói thế mà đỏ bừng mặt, chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Loki nữa. “Nói lảng nhãng cái gì đấy, chị đây ám muội bao giờ, tuyệt đối không ám

muội...”

“Theo lời cậu nói, thì hai người các cậu chính là tình nhân rồi? Là tình nhân thì hôn nhau một cái cho chị xem nào.”

Những người xung quanh đều nhìn chúng tôi, tôi bắt đầu cuống cả lên. Ngay lập tức, Loki nâng cằm tôi lên định hôn một cái.

“Không được, bao nhiêu người thế này, không được.”

“Hôn nhẹ một cái thôi, không sao đâu.”

Nhìn vào mắt Loki, tim tôi lại bắt đầu đập loạn cả lên. Còn chưa kịp đáp lời, hắn đã nghiêng đầu, cúi xuống, nhẹ nhàng chạm bờ môi tôi. Trong khoảnh khắc, trái tim tôi như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

“Oa, tớ quên mất là hai người đã... Là tớ sai lầm, hai người được đấy!” Tôi bị Shia nói cho không còn mặt mũi nào mà nhìn đời nữa, vùi mặt vào lòng Loki nhất quyết không chịu ngẩng đầu lên. Vậy mà Shia vẫn cứ oang oang bên cạnh. Tôi không khỏi thở dài cảm khái, cô nàng này đúng là chỉ ở trước mặt Teese mới có thể lộ bản chất đến độ này.

Đúng lúc ấy, phía sau đột ngột truyền

đến âm thanh nũng nịu của một cô gái tộc Aesir: “Chồng ơi, anh cứ nhìn chăm chăm con bé tộc Vanir kia làm gì thế?”.

“Đâu có”, là giọng của Thor.

Tôi, Loki và cả Shia đều không tìm được mà đổ dồn ánh mắt về phía phát ra tiếng nói: Thor đang dùng ma pháp, bẻ một cô gái Aesir có màu tóc giống hết như hắc lên. Cô gái kia ăn mặt vô cùng gợi cảm, nhưng gương mặt thì non choẹt, còn trẻ hơn cả Shia nữa. Cô ta không chỉ có gương mặt xinh đẹp ngọt ngào, đường cong lả lướt tinh tế, mà vóc người cũng khá cao. Đôi mắt cô nàng to tròn, không dài hẹp như mắt của Thần tộc Aesir, hình

như là hỗn huyết của tộc Aesir và Người khổng lồ.

Cô ta hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến ánh nhìn của chúng tôi: “Mấy nữ nhân tộc Vanir cứ thích khoe khoang cái mái tóc vàng tầm thường dung tục, màu môi rẻ tiền cộng với thân hình thô cứng, còn thích nhập nhằng không rõ với tất cả đám đàn ông theo đuổi mình, thật là không thể hiểu nổi. Chồng à, không biết mấy cô nàng nào ngẩn đó đang nghĩ cái gì nhỉ?”.

Gương mặt Shia vốn đã trắng bóc, lúc này hoàn toàn không có tí sắc hồng nào. Nhưng Thor dường như không phát hiện có người đang nhìn mình, hấn quay đầu

nhìn sang chỗ khác: “Ta không biết”.

Thì ra Thor đã kết hôn, cũng không ngờ Shia sẽ tới chỗ này. Bên hông của vợ hắn có một túi đựng ống nghiệm, hắn cô nàng là một phục ma quan. Cô nàng dám nói mấy câu ngông cuồng như thế, tôi cũng có thể lờ mờ đoán được, dưới sự bảo vệ của ông chồng là người đứng đầu đám thần quan Bóng tối ở Asgard, cô nàng đã giết được không ít Thần tộc Vanir, nói không chừng còn chưa bị đánh bại lần nào.

Shia bình thường tuyệt đối không chịu được khi bị người ta nói thế. Vậy mà lúc này cô nàng ngây ra như phỗng, chắc

chấn là vì câu “chồng ơi” nũng nịu của vị mỹ nữ hồn huyết kia.

“Chồng ơi, sao chồng cứ nhìn con bé xấu xí tộc Vanir kia làm gì?” Cô nàng khẽ đẩy Thor, “Người như cô ta ra đường chỗ nào chả gặp”.

Lúc này, khước mắt Shia đã bắt đầu hoe đỏ. Cô ấy ôm chặt cổ Teese, vùi đầu giữa hai cánh tay. Bây giờ Teese mới để ý thấy sự tình có gì không ổn, vội vã hỏi: “Shia, em làm sao thế?”.

“Anh ném tôi đến chỗ bọn họ đi”, tôi ngẩng đầu nói với Loki.

“Em định làm gì?”

“Chỉ cần chân không chạm đất, người không di chuyển thì vẫn đúng nội quy. Cấm anh xoay người lại, tự tôi lo được.”

“Được”, Loki nghe lời tôi, “Em nhớ cẩn thận, đừng di chuyển”.

Tôi lơ lửng trước mặt hai người kia, nhìn xuống cô vợ của Thor: “Cô em, thử nói lại mấy câu vừa nãy xem nào”.

Cô ta nghiêng đầu nhìn tôi: “Chị à, sao chị lại nói tiếng của tộc Vanir”.

“Bởi vì chị đây tới từ Vanaheim...”, tôi mỉm cười, nhéo má cô ta: “Cô bé, sau này làm việc gì cũng nên kiếm chế một chút. Chồng của cô em lại thích mấy cô nàng xinh đẹp có mái tóc vàng giá rẻ mà cô em vừa chê bai đấy, còn năm lần bảy lượt mò tới nhà của người ta cơ. Chị đây bị chồng em làm phiền sắp điên lên rồi đấy... Em nói xem, sao ông chồng yêu quý của em chẳng thèm nhìn xem người ta đã có bạn trai chưa mà cứ liều chết xông lên quán lấy là thế nào?”.

Cô vợ của Thor rít lên một tiếng, tất cả mọi người trong hốc cây đều quay lại nhìn chúng tôi. Cô nàng vừa hoảng sợ vừa tủi thân, gào lên: “Chồng ơi, trò này

em không chơi nữa, giúp em giết cô ta!
Thả em xuống!”.

“Jarnsaxa^[1], đừng...”

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, ngoài nữ thần Sif xinh đẹp, Thor còn yêu một cô gái Khổng lồ tên là Jarnsaxa và có với cô một đứa con tên là Magni.

Thor chưa nói hết câu, cô nàng đã giãy giụa nhảy xuống đất, giờ một cái ống nghiệm lên cao: “Cả con điếm tóc vàng kia, thêm cả gã đàn ông của nó nữa, em đều muốn giết! Chồng phải giúp em! Em phải dùng máu để rửa đất Alfheim này...”.

Đúng lúc này, Loki quay người lại, mỉm cười với cô ta: “Ta chính là người đàn ông của cô ấy. Người muốn giết ta?”.

Tất cả mọi thứ như ngưng lại, kể cả cánh tay của Jarnsaxa.

Được lắm, Loki, anh lại đoạt đất diễn của tôi rồi.

Một lúc lâu sau, Jarnsaxa mới thu tay lại, thì thầm với Thor câu gì đó. Thor gật đầu. Jarnsaxa nói thêm câu nữa nhưng lại quên hạ giọng xuống: “Chúng ta không đánh lại hắn ta sao?”. Thor nhìn cô ta, im lặng không nói gì.

Jarnsaxa nắm chặt hai tay, cực kỳ không cam lòng, nhìn tôi đầy căm tức, hừ một tiếng, sau đó bỏ ra ngoài.

“Cô em, nhớ hỏi ông chồng quý hóa của cô xem có chuyện ban nãy chị nói không nhé!”, tôi nói với theo, nhưng hai người đó đã đi xa lắm rồi.

“Ena, thế là được rồi.” Loki lại ôm lấy tôi, giống như đang dỗ trẻ: “Nghe lời ta, hôm nay cứ chơi cho thỏa thích đi, đừng gây chuyện với người khác”.

“Anh còn không biết ngượng mà nói chuyện này với tôi”, tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Vừa nãy đã bảo anh đừng có

xen vào cơ mà, sao không nghe lời tôi?”.

“Ta cũng chỉ lo lắng cho em thôi, ban này bọn họ thực sự muốn ra tay.”

“Anh nghĩ tôi không đối phó được con ranh ấy à?”

“Đối phó được, đương nhiên đối phó được. Đến ta còn chẳng phải đối thủ của em, hai người bọn họ sao làm khó em được, cứ coi như ta sai rồi, được không?”

“Vốn dĩ là lỗi của anh mà.”

Vừa dứt lời, một nữ Tinh linh khoác trên mình bộ váy màu xanh lá xuất hiện, nói: “Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng. Một phút sau chúng ta sẽ bắt đầu thi trả lời câu hỏi, nhóm các vị có tất cả mười đôi nữ thần – dũng sĩ. Đôi nào trả lời được mười câu hỏi thì có thể lên tầng tiếp theo, đôi nào trả lời sai ba câu liên tiếp sẽ bị loại.”

“Đợi lát nữa, thả cho Shia lên trước nhé?” Tôi nhìn Shia nãy giờ im lặng suốt, mắt đỏ ngầu, thêm cả Teese vẫn đang bất lực trong việc an ủi: “Tôi lo cho cô ấy quá”.

“Ừm.”

Một phút sau.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi, câu thứ nhất”, giọng nói của Tinh linh mặc váy màu xanh lá quấn quanh trong hốc cây trống trải: “Trước cuộc chiến hoàng hôn của chư thần, vị Thần tộc Vanir được phái tới Asgard, rồi sau đó gián tiếp gây nên chiến tranh là ai?”.

“Gullveig”, Loki lập tức trả lời.

“Loki”, tôi kéo tay hắn.

“Suyt... Để lát nữa nói sau.”

“Câu thứ hai, điện Anh Linh còn được gọi là gì?”

“Cung điện Vahalla”, Loki và một gã Thần tộc Aesir cùng lúc trả lời.

“Câu thứ ba, cây thế giới là loại cây gì?”

“Cây tần bì^[2].”

[2] Tần bì: Tên tiếng Anh là Ash, tên khoa học là Fraxinus, là một loại cây mọc rất nhiều ở vùng Bắc Mỹ và Đông Âu, có vân gỗ cực đẹp và màu gỗ rất dịu nhẹ.

...

“Không hồ là Loki điện hạ”, Tinh linh mỉm cười, nói: “Câu thứ mười, vị Thần tộc đầu tiên nuôi dưỡng cự kinh Ginnungagap thành phương tiện giao thông là ai?”.

Chẳng ai giành nữa, tất cả đều chờ Loki trả lời, nhưng Loki không nói lời nào. Lúc này, Teese lên tiếng: “Mimir”.

Sau đó Loki vẫn im lặng, nhưng đám người trong hốc cây thì lại bắt đầu xì xầm to nhỏ. Tất cả mọi người đều nhỏ giọng thảo luận về đáp án, mãi đến năm phút sau, Shia và Teese được phép lên

tầng trên, Loki mới giành trả lời câu hỏi cuối cùng, ôm tôi theo sau bọn họ.

Loki đứng ở cửa hốc cây trên cùng, buông tôi xuống, nghiêm túc nói: “Cửa này khó qua nhất. Lát nữa em đừng vội trả lời câu hỏi của giám khảo bên trong, cũng đừng chạy lung tung, đã hiểu chưa?”.

“Biết rồi”, tôi gật đầu.

Cuối cùng đã tới được đây rồi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cánh cửa gỗ khổng lồ trước mặt chúng tôi bị đá văng

ra. Teese nổi giận ùng ùng đi ra, Shia nổi gót ngay phía sau, vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào: “Teese, anh đừng đi, nghe em giải thích...”

Teese đã hoàn toàn coi tôi với Loki là người vô hình. Hắn ta quay lưng về phía Shia, hít sâu một hơi: “Em và Thor có quan hệ gì?”.

“Em và hắn ta không có chuyện gì cả, em không thích hắn.”

Lông mày của Teese nhíu lại với nhau, chân khễ di chuyển, nhưng hắn vẫn cố gắng nhảy xuống khỏi cây thế giới, bước nhẹ hai bước giữa không trung, lại tiếp

tục nhảy xuống, cuối cùng, hoàn toàn biến mất giữa biển sương mù dày đặc.

Tôi ôm ngực hít một hơi thật sâu. Loki nắm tay tôi, bước vào trong.

Bên trong có một thiếu niên mái tóc màu bạc trông vô cùng quái dị. Cậu ta cười với Loki: “Đã lâu không gặp, đại nhân Lando”.

Loki chỉ hờ hững đáp lời: “Mani, lát nữa người hát xong, cho dù kết quả thế nào thì cũng phải để chúng ta qua cửa, hiểu chưa?”.

Thực ra trước kia không có vòng kiểm tra này, nhưng vì mấy năm gần đây, càng ngày càng xuất hiện nhiều tổ hợp Người lùn và Người khổng lồ lợi dụng lẫn nhau, thế nên các Tinh linh đành phải nhờ Mani cất cao giọng hát để kiểm tra tình yêu giữa nữ thần và dũng sĩ. Nói cách khác, vị dũng sĩ mà nữ thần chọn không chỉ cần cường tráng khỏe mạnh, tài trí hơn người, bọn họ còn phải dùng tình yêu chân thành để thoát được sự mê hoặc của giọng hát Mani, mới có tư cách tiếp tục thi đấu.

“Ta đúng là chẳng hiểu nổi người. Ôm theo một người đàn bà không yêu mình tới đây, có ý nghĩa gì chứ? Không phải

người thực sự thèm thuồng quả táo vàng chúng ta ăn đến mòn răng ngày xưa đây chứ?”

Loki ôm lấy tôi, nhẹ giọng nói: “Lát nữa ta sẽ đánh thức em”.

“Loki...”, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, khóe mắt ươn ướt: “... Anh biết lát nữa tôi sẽ gặp ảo giác?”.

“Hắn không phải mới ngu một, hai ngày, quen dần đi là vừa”, Mani nhún vai: “Hỏa thần đại nhân, nếu thả người của này thì ta sẽ được gì?”.

“Ta sẽ giữ lại cho người cái mạng .”

Mani đưa tay lên xoa cổ, nuốt nước bọt, sau đó hắn còn nói thêm cái gì nữa, nhưng tôi không có tâm trí đâu mà quan tâm.

“Chờ chút.”

Tôi kéo tay áo của Loki, đột nhiên không còn chút tự tin nào cả, trong đầu đầy rẫy hình ảnh Shia khóc đuôi theo Teese ban nãy. Thực ra, lúc đầu tôi rủ Loki tới dự lễ Nữ thần là muốn cho hắn một bất ngờ lớn, để hắn biết rằng tôi sẽ không bị Mani mê hoặc. Thế nhưng...

“Nếu như, tôi chỉ nói nếu như thôi nhé, nếu tôi gặp phải ảo giác”, tôi nắm chặt tay hắn, cố lấy dũng khí nói một hơi, “có phải anh sẽ không thèm để ý đến tôi nữa? Rồi lễ Đính hôn tháng sau của chúng ta cũng sẽ bị hủy luôn?”.

Loki chỉ dăm dăm nhìn tôi, vô cùng kinh ngạc, chẳng nói câu nào.

“Loki, Loki”, tôi lắc tay hắn, lại quay đầu nhìn về phía Mani, “Loki làm sao thế?”.

Cái miệng của Mani đóng mở liên tục, nhưng tôi chẳng nghe được hắn nói gì.

Một lúc lâu sau, Loki mới nhỏ giọng nói với tôi: “... Mani vẫn đang hát”.

Chương 19: Dừa hấu và dừa chuột

Tôi lại quay đầu liếc nhìn Mani, miệng của cậu ta vẫn đang động đậy, nhưng không phát ra âm thanh nào cả. Tôi chạy lại gần, ghé sát tai vào miệng cậu ta nghe thử. Loki túm tay tôi lại, ôm tôi vào lòng: “Nói cho ta biết, ta là ai?”.

“Loki”, tôi chẳng hiểu ra làm sao cả:

“Chẳng lẽ bây giờ tôi đang bị ảo giác?”.

Loki nhìn ta, hơi thở đột nhiên trở nên dồn dập. Hắn vẫy vẫy ta với Mani: “Chúng ta đi được chưa?”.

Mani bĩu môi: “Ghét nhất gặp phải mấy cặp như các người, chẳng nghe được tiếng ca tuyệt vời của ta...”. Câu tiếp theo tôi không nghe thấy, bởi Loki đã lôi tôi đi thẳng ra cửa sau mất rồi.

Gió lạnh rít gào giận dữ, len lỏi vào khe áo, hoa tuyết mang theo những nhánh băng nhỏ, từng đợt sóng còn hạ xuống giữa trời đêm. Ánh đèn hắt lên từ phía bờ sông dưới cây thế giới, Loki đứng

xoay lưng về phía ánh sáng, nét mặt có chút mơ hồ.

Tôi cũng không có thời gian quan sát hắn. Vừa tới chỗ này, hắn đã áp người tôi lên thân cây, từng nụ hôn như mưa giông vùn vũ rơi xuống bờ môi tôi, nhiệt tình tới độ gần như thô lỗ. Tôi bị hành động ấy của hắn dọa cho ngây người nhưng lại không muốn chạy trốn, chỉ đành ngây ngô đáp lại. Song, chỉ cần tôi chủ động một chút thôi, hắn sẽ càng nhiệt tình hơn, thậm chí là ngang ngược quần lấy tôi.

Cuối cùng cũng có khoảng dừng để nói, tôi lập tức chặn bờ môi hắn lại: “Chờ chút, tôi không hiểu gì cả... Ban

nãy tôi có nghe thấy gì đâu”.

“Nếu em không yêu ai cả, vậy sẽ nghe được tiếng hát của hắn mà không bị ảo giác chi phối”, Loki nâng cằm tôi lên, giọng nói khản đặc: “Nếu em không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, vậy người em yêu đang ở ngay bên cạnh”.

Loki áp sát tôi, khéo léo nói trắng ra tình cảm của bản thân, trong nháy mắt tôi luống cuống chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể đè tay lên ngực hắn, kiễng chân lên, chạm nhẹ vào bờ môi hắn.

Loki ngẩn người, sau đó hơi bình tĩnh lại, ôm lấy đầu tôi, dịu dàng hôn, một nụ

hôn như chuồn chuồn đập nước. Giữa những nụ hôn tinh tế ấy, giọng nói hấn khẽ run lên: “Em thật sự... thích ta?”.

“Ừm”, bàn tay tôi ôm lấy gương mặt Loki, ánh nhìn chìm trong đôi mắt lấp lánh tinh quang của hấn: “Em thích anh. Thích nhất!”.

Loki lấy tay che mắt, đầu hơi gục xuống, nhưng khóe miệng kia rõ ràng đang nhếch thành một nụ cười.

Rất lâu, rất lâu.

Hấn hơi cúi xuống, bế bổng tôi lên,

sau đó xoay tròn tại chỗ.

“A... Thả em xuống, cẩn thận ngã.”
Mái tóc dài rối tung trong gió, tôi sợ đến độ ôm chầm lấy bờ vai hắn: “Loki, đừng xoay nữa, rớt xuống bây giờ...”.

Không biết qua bao lâu, Loki mới chịu thả tôi xuống, chống tay vào thân cây thờ hồng hộc: “Chóng mặt quá”.

“Ngốc ghê vậy đó.”

“Ena.”

“Gì?”

“Lúc về lập tức đính hôn”, Loki cầm tay tôi, quay đầu lại, chăm chú nhìn sâu vào mắt tôi: “Sau đó, hai chúng ta lấy nhau nhé!”.

Tôi im lặng trong chốc lát, sau đó hát tay hấn ra, bước về phía trước: “Anh điên rồi”.

“Anh nghiêm túc đấy”, Loki hét âm lên sau lưng tôi: “Ena, lấy anh nhé!”.

“Anh nói nhỏ thôi”, tôi lập tức lao tới chặn miệng hấn, đúng lúc nhìn thấy một đôi tình nhân cụt hứng bỏ đi bởi tiếng hát

của Mani qua ô cửa sổ, “Đừng vội nói cái gì mà lấy hay không lấy, em nói trước, anh mà còn lảng nhãng xằng bậy thì chúng ta chia tay luôn”.

“Một người vốn hai bàn tay trắng, giờ đã có tất cả, anh còn xằng bậy cái gì được nữa.”

“Lại bắt đầu bốc phét rồi đấy”, tôi nhéo nhéo mặt hấn: “Đi nhanh lên, em muốn quả táo vàng”.

Loki nắm lấy tay tôi, bước lên cầu thang.

Cuối cùng đã tới cửa ải cuối cùng.

Lần thi này mục đích chỉ đơn thuần là loại bỏ ứng viên, cũng chính là thi uống rượu. Hội trưởng lão Tinh linh sẽ rót ba chén rượu cho những đôi nữ thần – dũng sĩ tới được cửa này, còn nhiệm vụ của chúng tôi, đương nhiên là tiêu diệt xong ba chén rượu mà không ngã lăn ra đất. Những người vòng một còn đứng vững được, sang đến vòng hai sẽ tăng thêm một chén. Bởi vì rượu rất nặng, nên phần lớn các đôi đều ngã ngay từ vòng thứ nhất.

Tôi và Loki, cùng mười mấy đôi nữ thần – dũng sĩ sóng đôi đứng tập trung

một chỗ, trước mặt mỗi đôi đều có một chiếc bàn, trên bàn bày ba chén rượu đã được rót đầy.

Sau khi trưởng lão Tinh linh tuyên bố cuộc thi bắt đầu, tôi bưng một chén rượu lên: “Tửu lượng của em không tốt lắm, em một anh hai, được không?”.

“Em không cần uống”, Loki nắm tay tôi: “Đây là rượu mật nghìn năm, cực mạnh, chắc chắn em không chịu được đâu. Để anh uống cho”. Nói xong, hắn lấy chén từ trong tay tôi, ngửa đầu uống cạn.

“Anh coi thường em à? Cái chén bé

bằng đó mà em không uống được sao?” Đợi hãñ uống xong một chén nữa, tôi tranh lấy chén rượu cuối cùng, không để ý lời can ngăn của hãñ, uống một hơi cạn sạch.

Cay đến độ tôi muốn khóc tại chỗ luôn, tôi nói bằng thứ giọng khản đặc: “Không có tí cảm giác nào hết!”.

“Em...”, Loki vỗ lưng tôi, “Đừng cố quá làm gì. Anh đi tìm thuốc giải rượu cho em”.

“Không được, vậy sao thành nữ thần được.” Tôi ôm lấy thắt lưng của Loki, dương dương đắc ý nhìn vô số người

xung quanh gục như thân chuối. “Lolo, tử lượng của anh thật tốt. Tiếp tục, tiếp tục...”

“Anh không phải Lolo... Ena, đừng ngủ”, hấn lay tôi, “Ena? Em say rồi hả...”.

Tôi không nghe được hấn nói tiếp cái gì, cũng chỉ mơ hồ nhớ được sau đó Loki đỡ lấy tôi, đi lên đỉnh của cây thế giới, toàn bộ trời tuyết của đất Alfheim tràn ngập trong ánh mắt. Những ngôi nhà nhỏ phía xa đều mang trên mình sắc trắng, như những khối gạch nhỏ kết băng, tỏa ra thứ ánh sáng như sơn bóng.

Sau đó, trưởng lão Tinh linh đặt quả táo vàng vào tay tôi. Toàn bộ các chủng tộc đứng dưới tán cây đều vỗ tay, reo hò, chúc mừng “Nữ thần Tinh linh” của năm nay. Thế nhưng, những chuyện đó dường như cũng chẳng còn quan trọng.

Tôi vốn không tới đây vì quả táo này.

Chỉ là muốn cho hắn biết tâm ý của mình thôi.

Gió thổi vi vu, tuyết đọng trên cành cây lá tả buông rơi, hóa thành tầng tuyết thứ hai, rồi cuốn mình vào trời tuyết mịt

mù. Thỉnh thoảng, có mấy hạt tuyết li ti rơi xuống mái tóc, đậu trên hàng mi của Loki, sau đó tan chảy rồi biến mất trên làn da.

Trong thời khắc đó, tôi nhìn hấn, trong lòng thầm xuất hiện thứ ý nghĩ mà ngay cả tôi cũng không thể nào tin nổi: Kỳ thật, nếu thực sự xây dựng gia đình với hấn, sinh vài đứa con cho hấn, rồi bên nhau cả đời... có lẽ sẽ vô cùng hạnh phúc.

Đến lúc tôi tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau. Vừa nhìn ra bên ngoài, mặt trời cao cao tỏa sáng, tôi lập tức giật mình vì còn chưa ghé qua xưởng rèn, liền vội vã

lao xuống giường, nhưng đầu tôi đột nhiên ong ong cơn đau giận dữ, tôi quỳ sụp xuống đất.

“Có chuyện gì mà vội thế?”, giọng nói của Loki vang lên từ phía sau, kế đó hần giờ tay đỡ tôi lên giường.

“Em phải đi làm”, tôi ôm đầu, giãy giụa muốn xuống giường.

“Cuối tuần cũng phải đi làm?”

“Đúng rồi, hôm nay là cuối tuần.” Tôi thở phào một hơi, chui vào trong chăn, nhưng lại bật dậy ngay lập tức: “Sao em

lại ở nhà anh?”. Sau đó lại giật giật mép áo: “Quần áo ai đây?”.

“Của anh đây. Hôm qua em ói đầy người, anh lại chẳng có cái áo ngủ nào của nữ cả, thế nên tắm xong anh mặc tạm cho em cái của anh.” Loki đặt quyển sách trên tay lên đầu giường, nắm bàn tay đang vò áo của tôi, tiến lại gần, ôm lấy tôi: “Cỡ cũng vừa người, có thể làm váy ngủ được”.

“Quần áo là anh thay?”

“Ừ.”

“Tắm... cũng là anh tắm?”

“Ừ.”

“Chúng ta... không làm gì chứ?”

“Đương nhiên là có làm”, Loki mỉm cười xoa xoa gương mặt tôi, “Hôm qua tuy em say không biết trời đất gì, nhưng vẫn rất nhiệt tình, vô cùng đáng yêu đấy”.

Tôi cảm thấy đầu vào gối ngủ, không dám ngược mặt nhìn đời nữa. Loki lay lay, rồi gọi tôi mấy lượt, tôi đều chẳng thèm để ý tới. Trạng thái này giăng co

được một phút đồng hồ, hắn mới nói nhỏ: “Đùa em chút thôi, hôm qua em say bí tỉ, dù có thắm thiết một phen cũng đâu có cảm giác gì. Còn nữa, tắm là do hầu gái tắm cho em, quần áo cũng do hầu gái thay. Mấy chuyện đục nước béo cò như thế đời nào anh làm chứ”.

“Anh mà không đục nước béo cò?”, tôi ngòì phất dậy, “Lần trước gã nào nhân lúc em say rượu mà giở trò xằng bậy hả?”.

Loki ngậy người nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu: “Không phải tới giờ em vẫn nghĩ lần trước chúng mình làm thật đấy chứ?”.

“Chả lẽ không phải?”

“Làm hay không làm chẳng lẽ em không biết?”

“Anh đừng có lừa em, em nhìn tận mắt, nhớ tận trong lòng.”

“Em tận mắt nhìn thấy?”, Loki áp tay lên trán tôi: “Chẳng lẽ ngủ đến phát sốt luôn rồi?”.

“Lần đây... Rõ ràng em chẳng mặc cái gì...”

“Không mặc quần áo cũng đâu có nghĩa là làm rồi.” Hấn thở dài thườn thượt, hôn nhẹ lên đầu tôi: “Hôm đó anh cũng uống say bí tỉ, làm gì còn sức giở trò với em”.

Tôi ngẩng đầu, nhìn hấn chòng chọc: “Anh nói thử cho em nghe đại khái quá trình làm chuyện đó xem nào”.

Lúc này không khí như hoàn toàn ngưng tụ, lửa trong lò sưởi tí tách reo vui, có trận gió lạnh thổi vào khiến cửa sổ mở tung, va vào tường chát chúa. Loki e hèm mấy tiếng, xuống giường đóng cửa sổ lại, sau đó quay về, im lặng nhìn tôi. Tôi cũng nhìn lại hấn: “Sao thế?”.

“Ena, em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bốn mươi bảy. Sắp bốn mươi tám rồi.”

Loki há hốc miệng, tiếp tục im lặng. Cuối cùng hắn ôm lấy tôi, ghé cằm trên đỉnh đầu tôi, vỗ vỗ lưng tôi như đang an ủi: “Nếu đã thế, buổi tối đến chỗ em, anh sẽ từ từ dạy em”.

Hai, ba tiếng sau, hắn sai hầu gái mua cho tôi một bộ quần áo mới, đưa tôi về tận cửa nhà, sau đó quay về hoàng cung làm việc. Đợi đến lúc chỉ còn một mình,

ý thức được hai ngày này đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, tôi nắm chặt tay kích động nhảy dưới lầu một lúc lâu, rồi mới bò lên gác.

Móc chìa khóa ra mở cửa, tôi nghe thấy tiếng kêu của Shia vọng ra từ trong phòng. Tiếng kêu đó rất kỳ lạ, giống như bị ai đánh, nhưng lại mang cảm giác cực kỳ vui sướng. Tôi vọt tới trước cửa phòng cô nàng, định mở cửa ra, nhưng cửa bị khóa mất rồi. Vậy là tôi gõ cửa bùm bụp: “Shia, cậu không sao chứ? Shia, mở cửa ra coi!”.

Tiếng kêu bỗng tắt hẳn. Trong phòng truyền ra đủ thứ tiếng lách lách cạch, còn

có tiếng vải soàn soạt, soàn soạt.

Một lúc sau, cửa phòng mở. Shia vò mái tóc rối bù: “Ena?... Không phải cậu tới chỗ Loki sao, sao tự nhiên về sớm thế?”.

Teese ở trần nửa người trên, bước tới: “Ena, chào em”.

“Chào anh”, tôi cười với hai người họ: “Em vừa nghe thấy tiếng kêu của Shia, cứ tưởng cô ấy có chuyện gì... Không sao là tốt rồi. Em không quấy rầy hai người nữa”.

Hai người họ trợn mắt há mồm nhìn tôi.

“Shia, lát nữa cậu tới phòng tớ một lát, tớ có chuyện muốn hỏi.”

Sau khi bỏ lại mấy câu này, tôi rất tự giác về phòng mình. Tôi vốn định đọc sách một lúc, sau đó làm mấy thanh đoản kiếm mà mình vẫn “tia” từ mấy hôm trước, nhưng ngay sau đó tôi phát hiện một chuyện, mấy sơ đồ cấu tạo mà bình thường tôi vô cùng ham thích, sau khi tiến vào bộ não, lập tức chúng đều hóa thành gương mặt của Loki. Tôi đập đầu vào trang sách, mất hết hứng thú, thở dài thườn thượt. Lúc này, tiếng gõ cửa vang

lên.

“Vào đi...”

Không lâu sau đó, giọng nói Shia vang lên phía sau tôi: “Chẳng phải cậu đã lên giường với Loki rồi sao?”.

“Thì đúng là lên rồi.”

“Vậy sao vừa nãy cậu lại hỏi tớ...”, nói đến đây, Shia dừng lại, “Rốt cuộc là cậu có biết tớ đang nói cái gì không đây?”.

Tôi nhìn Shia, Shia cũng nhìn tôi.

Đột nhiên, cô nàng lao vào trong bếp, cầm lấy một quả dưa chuột với nửa quả dưa hấu đi ra, đặt dưa hấu lên bàn. Cô nàng giơ quả dưa chuột lên cao: “Tớ đang nói chuyện như thế này này...”. Sau đó dưa chuột lao tới như mưa rào mùa hạ, tới tấp đâm vào dưa hấu.

Nước dưa hấu đỏ như máu văng ra tung tóe, bắn lên cả mặt tôi.

“Cậu với Loki đã làm thế này chưa?”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô nàng, kinh hãi đến độ không nói được câu nào.

Shia rút dưa chuột ra, lại thẳng tay đâm vào dưa hấu, cứ như cô nàng đang cầm một cây đao lớn mà múa may, đâm đâm rút rút, khiến cho ruột dưa hấu nát bét hết cả. Thứ chất lỏng đỏ như máu ấy bắn loạn khắp nơi, cực kỳ kinh khủng, cực kỳ bạo lực.

Shia nắm chặt quả dưa chuột ướt đầm nước dưa hấu: “Đây là phần thân dưới của hần”, sau đó chỉ quả dưa hấu: “Còn kia, là của cậu”. Cô nàng túm lấy cổ áo tôi: “Thế này, mới gọi là làm tình. Các cậu đã làm chưa?”.

Ánh mắt tôi như bị đóng đinh ở quả dưa hấu bị đâm cho tơi tả.

Gương mặt Shia hết sức lạnh lùng, chăm chú nhìn tôi.

Một lúc lâu sau, tôi mới dám đưa tay lau đấm “máu tươi” trên mặt, run giọng nói: “Lo... Loki bảo lát nữa sẽ tới, anh... anh ta nói muốn dạy tớ”.

“Rất tốt, từ từ hưởng thụ đi.” Shia lại cầm phập quả dưa chuột vào nửa quả dưa hấu, sau đó hất tóc ra sau, nghênh ngang đi mất.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Tôi ngồi bên bàn học, mặc áo giáp, trong tay lăm lăm đoản kiếm và rìu, mồ hôi túa ra trên trán, cả người cứng đờ nhìn chòng chọc vào đồng hồ. Cuối cùng, đúng bảy giờ bốn mươi lăm thì chuông cửa reo lên.

Chưa tới mười giây sau, Shia ra mở cửa.

Tôi đứng bật dậy, hai tay lẫn hai chân run lẩy bẩy. Tiếng bước chân tới gần, nhưng bên ngoài lại vọng vào tiếng cười của một cô bạn của Shia: “Cái cô nàng này, mấy ngày nay cậu chỉ biết ở với đàn ông, ném chúng tớ tới chỗ nào rồi?”.

“Mặc kệ cậu nói gì thì nói. Cậu chờ chút, tớ đi sắp xếp mấy thứ rồi ra ngay.”

Năm phút sau, Shia gõ cửa phòng tôi: “Ena, tớ ra ngoài chơi với mấy cậu ấy, không về trước mười hai giờ đâu. Tới lúc Loki đến, cậu nhớ phải từ từ mà hưởng thụ một buổi tối tốt đẹp đấy nhé”.

“Loki sắp tới?”, cô bạn của Shia reo lên: “Tớ nghe nói Loki cực sung mãn ở phương diện đó, bạn cậu đúng là lời to rồi”.

“Ena vẫn còn là xử nữ đấy nhé.”

“Á, không. Ena đáng thương... chắc hẳn phải mất mạng rồi chứ.”

Mấy cô nàng cười nói rộn ràng, rời khỏi nhà. Tôi rất muốn lao ra, cầu xin Shia đưa tôi đi theo luôn, nhưng không sao cử động được. Sau khi bọn họ đi được khoảng năm phút, chuông cửa lại vang lên lần nữa. Chắc là Shia quên đem theo chìa khóa. Tôi bỏ đồng “vũ khí” trên tay xuống, chạy nhanh ra mở cửa.

“Buổi tối tốt lành”, Loki cười với tôi, rất dịu dàng.

“Buổi tối... tốt lành.”

Loki hôn nhẹ lên má tôi, sau đó ôm eo tôi bước vào, đứng ở phòng khách: “Nhà em rất ấm áp. Từ hồi đó tới giờ em vẫn ở đây cùng với Shia?”.

“Đúng thế”, tôi cứng đờ người, bước tới cạnh sofa, “Anh ngồi đi”.

Loki ngồi xuống, kéo tôi ngồi xuống đùi hắn. Tôi vội đứng bật dậy: “Em... em đi rót cái gì cho anh uống nhé. Anh muốn uống nước hoa quả hay nước trắng?”.

“Nước hoa quả đi.”

Tôi xoay người lao vào bếp.

Nhưng Shia với Teese đã tiêu diệt sạch đồng nước hoa quả tôi mua về rồi. Tôi ngần ngừ một lúc, cuối cùng đem quả dưa hấu bị đâm nát tươi bời kia đâm cho nát thêm, sau đó đổ nước dưa hấu vào cốc.

“Cảm ơn!”

Loki đỡ lấy cốc nước dưa hấu. Tôi mắt mở trừng trừng, nhìn hắn uống cạn thứ nước đỏ tươi như máu đó, trong lòng vô cùng sợ hãi, đứng yên tại chỗ không dám động đậy. Hắn đặt cốc xuống bàn, lại liếc mắt nhìn tôi, đứng lên: “Không

đưa anh đi thăm phòng của em sao?”.

Cả người tôi cứng đờ, bước về phía trước, hấn đi ngay phía sau tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy quãng đường từ phòng khách tới phòng ngủ lại xa như vậy.

Vừa mới vào phòng, hấn đã ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng hôn tôi. Tôi đáp lại nụ hôn của hấn, nhưng trong đầu tràn ngập hình ảnh quả dưa hấu bị đâm nát kia cùng với nước dưa hấu vừa bị Loki uống cạn. Loki vừa hôn tôi, vừa cởi áo khoác ra, ném đi. Trong khoảnh khắc áo rơi xuống đất, cơ thể tôi cũng run lên. Sau đó, tay hấn len vào trong áo lông tôi mặc, bắt đầu ve vuốt thắt lưng tôi.

“Loki, từ từ, không được...”, tôi đẩy hẳn ra, “Giờ còn sớm quá, đợi một lúc nữa đi”.

Loki ngây người, sau đó cười phá lên. Hẳn bế tôi, đặt lên giường, sau đó cúi người trước mặt tôi, nói: “Anh biết em rất căng thẳng, nhưng đừng lo lắng quá, không nhất định phải làm luôn hôm nay. Chỉ cần nhìn thấy em là anh vui rồi”.

Dưới ánh đèn yếu ớt, gương mặt của Loki đẹp đẽ mà thanh tú. Cảm giác sợ hãi ban nãy trong nháy mắt tan thành mây khói, tôi véo chóp mũi của hắn: “Chỉ cần lúc em rảnh rồi ở nhà, anh đến lúc nào

cũng được”.

Loki nghĩ một lúc: “Thế thì ngày mai anh cũng tới?”.

“Ừm... Được.”

“*Bí quyết rèn vũ khí cao cấp... Chăm chỉ quá nhỉ?*”, Loki lôi quyển sách tội đặt đầu giường ra, “Anh có thể xem một chút không?”.

“Đương nhiên rồi.”

Sau đó hắn nằm sấp, lật vài trang sách, chỉ vào một cây ma trượng, nói:

“Cái này hồi trước anh có tìm người làm thử”.

Tôi ôm gối, nằm xuống cạnh hắn: “Cái này em chưa làm bao giờ. Giá cao quá, nhu cầu trên thị trường không lớn. Anh thấy nó dùng tốt không?”.

“Không biết, Freyr cướp mất rồi”, Loki lại lật thêm vài trang, xem rất chăm chú.

Tôi chọc chọc gương mặt hắn: “Anh xem hiểu thật đấy à?”.

“Đọc không vô”, hắn rất hùng hồn giở

sang trang tiếp: “Anh có phải thần kim tượng đâu”.

“Thế anh còn xem làm gì”, tôi đẩy hẳn một cái, “... Được rồi, em có chuyện muốn hỏi anh”.

“Gì?”

“Vừa nãy em nghe mấy người nói, lúc làm chuyện đó, sẽ... đi đờn nhà ma. Thật hay giả vậy?”

“Cái gì cơ?”, Loki nghĩ một hồi, sau đó thình lình hiểu ra, “Shia nói cho em quá trình cụ thể rồi à?”.

“Ừm... rất chi tiết”, tôi nuốt nước bọt cái ực, con mắt mong ngóng nhìn hắn: “... Sẽ chết thật à?”.

“Người khác thì anh không biết”, Loki ôm lấy cổ tôi, nhẹ nhàng nói lời mê hoặc: “Thế nhưng làm với anh, chắc chắn em không sống nổi đâu”.

Cả người tôi run bắn lên, sợ hãi nhìn hắn, hình ảnh “máu tươi” bắn tung tóe khắp nơi lại hiện lên mồn một trong đầu.

Chương 20: Một ngày của bốn ngày

sau

Đương nhiên, đêm đó chẳng xảy ra chuyện gì cả. Dường như sợ tôi suy nghĩ lung tung, Loki còn định về nhà ngủ, nhưng tôi cứ liên tục nói không sao, sau đó giữ hẳn lại ngủ cùng. Lúc ngủ, tôi mặc cả tá quần áo, cũng chẳng dám nằm quá gần hẳn, cả đêm không ngon giấc.

Ngày hôm sau, tôi tới xưởng rèn làm việc như bình thường, Ferri đột nhiên cho Lolo phun lửa để hàn vũ khí. Xem cảnh đó xong tôi hết sức hưng phấn, cuống quýt bảo gã Không lò tắt bếp lửa ngay, sau đó nói: “Từ giờ chúng ta có

bếp lò thiên nhiên rồi”. Lolo khẽ grừ grừ vài tiếng, Ferri mặt trắng bệch, nói với tôi: “Lão đại, tha cho nó đi... Nó còn bé lắm...”.

Cả ngày tôi đều mơ tưởng tới Loki, Lolo suýt nữa bị tôi giày vò đến chết. Buổi chiều hoàn thành công việc, Shia vì còn phải tiếp tục hoàn thành nốt đám công việc bị khóa học làm chậm trễ nên phải về sau. Tới lúc tôi về đến cửa nhà, thấy Loki và cô bạn của Shia đang đứng ở cửa nói chuyện phiếm với nhau:

“Sao cơ? Chưa xảy ra chuyện gì á? Vì sao?”, cô bạn của Shia kinh ngạc nhìn Loki.

“Cô ấy còn quá nhỏ, chắc chưa sẵn sàng.”

“Cô ấy đã trưởng thành rồi, hoàn toàn đủ năng lực tiếp thu!”

“Không sao, ta đợi được.”

“Loki điện hạ, ngài thật quá si tình, tôi...”, nói tới đây, cô nàng nhìn thấy tôi, “Ena, nhanh nhanh mở cửa đi. Điện hạ Loki chờ ở đây lâu lắm rồi đấy”.

Sau khi vào nhà, cô bạn của Shia vào bếp giúp Shia làm cơm, tôi vào phụ cô

ấy, Loki cũng bám theo tôi, khiến cô nàng vừa mừng vừa lo, có chút mất tự nhiên. Không lâu sau Shia cũng về nhà, đuổi tôi với Loki ra khỏi bếp. Chúng tôi chẳng biết làm thế nào, đành lui thủ về phòng khách ngồi chờ.

Sau bữa cơm tối, Teese tới, năm người chúng tôi chụm đầu vào chơi mấy ván cờ Thần tộc tới tận hơn mười giờ đêm, sau đó thì cô bạn của Shia đi về, Shia với Teese lôi nhau về phòng, tôi với Loki cũng đành lóc cóc về phòng ngủ.

Hắn vẫn ngủ chung với tôi, sau một đêm phóng túng hôm trước, dường như

tôi không còn sợ đến lấy bẫy cả người nữa, lúc ngủ có ôm tay Loki chặt một chút, trong bóng đêm cũng dám thòm hẩn một cái. Tôi mới hôn được một nửa, Loki đột ngột đẩy tôi ra, bảo tôi ngủ sớm đi. Tôi nói mình không thấy buồn ngủ, cơ thể lại vô thức áp sát người hẩn. Nhưng vừa sáp lại gần, tôi đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó rất cứng rắn đang chạm vào da mình. Hơi thở của Loki đột nhiên trở nên dồn dập, hẩn vươn tay xoay người tôi lại, ôm chặt lấy tôi từ phía sau lưng, nói: “Ngủ ngon”.

Từ sau lần đầu tôi từ chối Loki, hẩn không nhắc lại chuyện đó thêm lần nào nữa. Tình cảm giữa hai chúng tôi vẫn

như tốt như trước, hẳn thường ghé nhà tôi ngủ qua đêm, đêm nào cũng xảy ra chuyện y chang đêm trước, lần nào cũng không nói được mấy câu đã ngủ say như chết.

Theo đó mà tình cảm của tôi dành cho Loki ngày càng sâu đậm, cảm giác tội lỗi cũng chùng chát lên theo. Hơn nữa, cứ khi tôi ngủ cùng hắn thì sẽ xảy ra mấy chuyện cực kỳ quái lạ: Lúc hôn nhau hoàn toàn không có cảm giác hiền hòa dịu nhẹ như ban ngày, thân thể cứ như bị lửa hun cho nóng rực, hoàn toàn không kiểm soát được hơi thở lẫn nhịp tim.

Có một lần đang hôn nhau say đắm,

Loki thậm chí đã đè lên người tôi, giữ chặt lấy hai tay, dùng đầu gối tách hai chân của tôi ra, dùng thứ đang cứng cứng kia đụng chạm tôi qua lớp áo, ám chỉ cực rõ ràng. Có điều, tôi vẫn không quên được hình ảnh quả dưa dầm máu nọ, nên khi gặp cảnh ấy, tôi lại sợ tới độ rên lên. Loki lập tức bật dậy như bị sét đánh, lấy cớ đi uống nước chuồn ra khỏi phòng, mãi tới khi tôi sắp ngủ rồi hẳn mới trở về.

Sau hôm đó, Loki nói tạm thời không tới nhà tôi ngủ nữa, hẳn bảo, đợi sau khi dính hôn xong rồi tính tiếp.

Chỉ còn vài ngày nữa là tới lễ Đính

hôn.

Chiều thứ Bảy, tôi tới nhà hấn chơi, hấn đang nằm trên giường đọc sách, tôi cũng chạy tới bên cạnh cùng xem với hấn. kết quả là chúng tôi nói chuyện đến quên trời quên đất, tới lúc nhận ra thì đã gần mười giờ đêm. Loki bảo tôi ở lại nhà hấn ngủ, nhưng tôi không mang theo bộ quần áo nào để thay cả.

“Không sao, mặc của anh đi. Lần sau em mang theo vài bộ quần áo để sẵn ở nhà anh là được.”

“Ừm.”

“Đi tắm nhanh đi.”

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào phòng tắm nhà hấn. Cạnh bồn rửa mặt chỉ có mỗi bàn chải đánh răng, dao cạo râu, và một lọ Cologne^[1]. Không giống kiểu chậ ních toàn chai với lọ như bồn rửa của tôi và Shia. Xà bông của Shia có đến bốn loại: một để rửa mặt, một để rửa cổ, một để rửa tay, thêm một để tắm nữa.

[1] Nguyên văn là 古龙水, tên tiếng Pháp là Eau de Cologne, là một loại nước hoa nhẹ, chứa từ 2% đến 3% tinh dầu. Loại nước hoa này được bán lần đầu năm 1709 bởi một người Ý tên là Giovanni Maria Farina.

Phòng tắm ngập tràn mùi hương cực

kỳ quen thuộc, mùi của Loki. Sau khi cởi bỏ quần áo, tôi tắm mà cứ thấp tha thấp thỏm. Đến lúc dùng khăn tắm của hấn chà người, tôi lại càng cảm thấy kỳ cục, hận là không thể lao thẳng đầu vào bồn nước cho rồi.

Sau khi tắm xong, tôi ló đầu từ phòng tắm ra. Loki đang nằm trên giường đọc sách, chỉ quấn một cái khăn tắm ngang hông, đầu tóc đã khô hơn nửa. Thấy tôi ló đầu ra, hấn liếc nhìn đồng hồ, sau đó lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Con gái tắm rửa phiền phức thật. Anh tắm ở dưới lầu, chờ đợi gần nửa tiếng đồng hồ rồi”.

“Anh nghĩ ai cũng cầu thả như anh

sao?”

“Đàn ông con trai có cầu thả một chút cũng không sao”, Loki nhướn mày, mái tóc ướt hơi xoắn, có vài sợi tóc đỏ dính vào hai bên má, càng làm nổi bật gương mặt thanh tú vừa gợi cảm của hắn, “Em trốn ở đây làm gì, ra đây đi”.

Tôi “ừm” một tiếng, sau đó dùng khăn tắm quấn quanh người, lê chân ra ngoài. Tới tận lúc tôi đi ra, ngồi xuống cạnh Loki, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi người tôi một giây nào. Cuối cùng hắn ném đồng quần áo lên đầu tôi: “Mặc đồ xong thì gọi anh”, rồi xoay lưng về phía tôi.

“Loki, thực ra có một chuyện em vẫn muốn nói với anh”, tôi cầm lấy áo ngủ của hắn, mở ra vuốt vuốt vài cái.

“Sao?”

“Không phải em không muốn làm chuyện đó với anh... Nhưng chuyện đó đáng sợ quá... Em... còn chưa chuẩn bị tinh thần để chịu cảnh bị thương nặng.”

“Bị thương nặng? Ý em muốn nói là gì thế?”

Sau đó, tôi kể đại khái cho Loki nghe

về câu chuyện quả dưa hấu và quả dưa chuột, nhưng nghe xong Loki chẳng nói gì. Tôi cúi đầu, bắt đầu cởi nút trên bộ áo ngủ ra. Loki đột nhiên nói: “Đây là lý do em không muốn làm chuyện đó với anh à?”.

“Vâng.”

“Được rồi, nếu chuyện đó không giống như Shia nói thì sao?”

“Vậy đương nhiên em đồng ý”, tôi cởi khăn tắm ra, chuẩn bị thay quần áo.

Loki đột ngột đứng dậy. Tôi sợ đến độ

lại giật khăn tắm, quấn chặt lấy cơ thể. Nhưng Loki chỉ tới bên cửa sổ, kéo kín rèm. Sau đó hắn về giường, lật chăn lên, đẩy tôi ngã ra, kẻ đó dùng một tay giật phẳng cái khăn tắm khỏi người tôi.

“Anh làm gì thế...” Tôi vốn định túm lấy chăn che người lại, nhưng không che kịp, cơ thể trần trụi của hắn đã áp lên người tôi.

Đèn tắt, chung quanh một mảnh tối om.

Đêm nay, dường như chỉ mới bắt đầu.

...

Nguồn ebooks:

Sáng sớm của bốn ngày sau là một buổi sáng hết sức bình thường. Giống như mọi ngày bình thường khác, tôi rời giường lúc sáu giờ sáng, đứng xếp hàng trên đường, chờ cự kình Ginnungagap số 22. Bầu không khí vẫn trong lành như trước, bốn phía ồn ào bởi những giọng nói khác nhau, thậm chí là ngôn ngữ khác nhau.

Tâm trạng tôi vô cùng phức tạp, còn thân thể thì hết sức khó chịu.

Thắt lưng muốn gãy làm đôi, cơn đau lạ lùng giữa hai bắp đùi chỉ tăng chứ không thấy giảm. Những vết xanh tím chi chít trên người, tôi phải dùng cái áo lông cao cổ dài tay mới che hết được. Không chỉ thế, tôi còn không dám ngẩng mặt lên mà nhìn người khác. Nói tóm lại, giờ Ena tôi như một cô gái rừng rú bị nhốt vài chục năm, đột nhiên bị ném tới giữa thành phố phồn hoa đô hội.

Lúc này, phía trước có một cô nàng Thần tộc sở hữu mái tóc dài màu bạc, đang khoe khoang chiếc vòng cổ mới với cô bạn đi cùng. Cô bạn kia lấy tay che miệng, kinh ngạc kêu lên: “Cái này chẳng phải là cùng kiểu với chiếc vòng

Gullveig đại nhân đeo trong buổi dạ tiệc lần trước sao? Trời ơi, cái này chắc chắn quý giá vô cùng. Cậu không hối hận đây chứ?”.

“Không hối hận”, cô gái kia mỉm cười, “Tuyệt đối không hối hận”.

Nghe đoạn đối thoại đó, mặt tôi hết đỏ lại chuyển sang trắng, trong đầu hiện lên khung cảnh buổi tối của ba ngày trước:

“Anh sắp vào đây”, hấn một tay đỡ eo tôi, một tay đan lấy tay tôi, “Một khi anh đã vào rồi, em sẽ không còn là trinh nữ nữa... Giờ hối hận vẫn còn

kịp... ”

“... Em sẽ không hối hận.”

...

Cứ như sợ người ta thấy mình có gì khác lạ, tôi cúi gằm đầu xuống. Lúc này, không biết hai cô nàng kia mắc chứng gì, đột nhiên lao vào nhau. Những người xung quanh, kể cả tôi, đều không tự chủ được mà quay đầu lại nhìn hai cô nàng. Cô nàng tóc bạc lao tới, quơ loạn trước ngực bạn cô: “Cười tởm hả, dám cười tởm hả, xem tởm ‘xử lý’ ngực cậu đây!”.

...

“Không được, không được chạm vào chỗ đó.”

“Không được? Đã thế anh càng muốn.” Hai bàn tay to nắm lấy tay tôi, áp xuống gối mềm, giọng nói của hắn rất dịu dàng, nhưng nội dung lời nói thì miễn bàn: “Không chỉ chạm, anh còn muốn hôn, muốn cắn, muốn liếm...”

“Thôi thôi! Đừng nói nữa!”

...

Tôi ôm đầu, nhắm tịt mắt lại.

Lúc này, một con cự kình hạ cánh xuống từ trên cao, nhưng không phải số 22. Số 22 vẫn đang lóc cóc phía sau chưa tới được, một gã Khổng lồ nhỏ giọng phàn nàn: “Sao lần nào cũng bị cự kình khác chặn đường thế, không nhúc nhích được tí nào à?”.

...

Tay tôi đan vào tóc hẳn.

“... Đừng sợ, thả lỏng một chút.”

*Một lúc lâu sau, giọng nói của hắn
bởi lâm vào tình dục mà khàn đặc vang
bên tai tôi: “... Anh... Có thể di chuyển
được chưa?”.*

...

Tôi lắc đầu quây quây, liều mạng
muốn tống hết đám ký ức đó ra khỏi đầu,
lắc mạnh, lắc thật mạnh. Tôi theo dòng
người bước lên cự kinh, phía sau đột
nhiên truyền tới tiếng thở gấp của một
chàng trai: “Hô... Ha... Vợ ơi, sao em
đi không gọi anh, suýt nữa là không đuổi
kịp rồi”.

“Chờ đến lúc anh mua được ngân dục

long, tôi không chỉ ngày ngày gọi anh, mà còn ngày ngày làm cơm sáng cho anh ăn nữa đấy!”

“Anh vẫn đang nỗ lực kiếm tiền mà... Vợ ơi chờ đã, vợ ơi, anh yêu em!!!”

...

Ánh trăng len lỏi qua rèm cửa, chiếu vào phòng ngủ, phủ một tầng ánh sáng bàng bạc lên thân thể cân đối, cường tráng của hắn. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở gấp gấp, dồn dập của hai người.

“Ena... Ena... Anh yêu em...”

...

Ngồi trên mây tấm nệm mềm được xếp trên lưng cự kinh Ginnungagap, đưa mắt nhìn những tầng mây chồng chất, những tòa nhà san sát phía dưới kia, tôi hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng đã sớm biến thành một mớ bòng bong của mình. Kỳ thực, đó chỉ là một giai đoạn tất yếu mà đời người phải trải qua thôi, thế giới vẫn như cũ, có sứt mẻ miếng nào đâu.

Đất Vanaheim buổi sớm mai như một con rồng khổng lồ còn đang say ngủ,

hoàng cung Hoenir vẫn là nơi cao nhất của toàn thị tộc, ánh mặt trời vẫn âm áp, trên không trung vẫn có vô số người đang cưỡi thú bay, lượn qua lượn lại.

Lúc này, có một cô gái mặc quần, trông rất nam tính, dang chân cưỡi trên lưng một con ngân dực long, nhưng khả năng cưỡi thú của cô nàng có vẻ không được khá khẩm cho lắm, hai tay ôm chặt lấy cổ rồng, hai chân bám chặt thân rồng, cả người cứng đờ, lao thẳng về phía trước.

Tôi ôm mặt, khỏi nhìn gì nữa có lẽ tốt hơn.

Cuối cùng cũng tới Phố Idun, tôi ôm theo đồng bản vẽ thiết kế cùng túi vải lao xuống, nhưng vô cùng bất hạnh, đụng phải Shia ăn mặc vô cùng diêm dúa, đang đứng trước cửa hàng của cô nàng. Có điều, lúc này không phải cô nàng đang ra kéo khách, mà là cùng cái con người khi nào cũng chăm chỉ tới thăm cô nàng trước khi đi làm việc – Teese – nói chuyện phiếm.

Tôi vốn định quay mặt chạy lẹ, nhưng Shia đã hét lên: “Ena, sao mấy ngày hôm nay cậu không về nhà? Cả cái xưởng rèn bảo bối cũng không cần nữa hả?”.

“Suýt...”, tôi bước về phía Shia, nhỏ

giọng nói: “Mấy hôm nay tớ có chút chuyện cần ra ngoài, tớ cũng nói với Guffy rồi, nhờ con bé trông cửa hàng hộ”.

“Thật không? Cậu đi đâu?”

Teese nhìn chăm chăm vào chân tôi: “Ena, em ổn chứ? Sao lại đi khắp khiêng thế kia?”.

“Em bị ngã. Em đi kiếm chút khoáng thạch, không cẩn thận bị ngã.”

“Khoáng thạch gì mà không mua được ở phố này, cần cậu đích thân đi kiếm, lại

đi một mạch tận bốn ngày?”, Shia nhướn mày, “Cậu đi đi lại lại mấy lần thế?”.

...

Đêm đó trôi qua, sáng sớm ngày hôm sau, tôi phát hiện mình với Loki đang quấn chặt lấy nhau, hắn còn dùng ánh mắt dịu dàng như biển rộng mà nhìn tôi, chẳng biết đã nhìn bao lâu. Tôi cuống quýt giật hết chặn về phía mình, quấn chặt lấy người, nhưng sau đó cơ thể không mảnh vải của hắn lại đập ngay vào mắt, vì thế, tôi lập tức lấy tay che mặt.

Hắn gỡ tay tôi ra, giả giọng uất ức:
“Không công bằng. Hôm qua anh mới có một lần, còn em thì không biết bao nhiêu lần rồi”.

“Đừng nói nữa. Em không muốn nghe!”

“Anh phải đòi nợ chứ”, hắn hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa đến sự chống cự yếu ớt của tôi mà ôm chầm lấy:
“Nào, thử ngồi lên trên xem sao”.

...

Tôi gõ đầu mình một cái thật mạnh,

sau đó hít sâu: “Tớ đi tới chỗ xa lắm. Vì khoáng thạch cũng cần hấp thu tinh hoa trời đất, mấy thứ bán ở đây sao tốt bằng đồ mình tự đi tìm được. Cậu là luyện kim thuật sư, làm sao hiểu nổi mấy thứ này”.

Shia và Teese cái hiểu cái không vẫn gật đầu lia lịa. Tôi nở nụ cười thỏa mãn, xoay người đi về phía xưởng rèn Ena. Song, vừa đi sang đường, đến trước cửa xưởng rèn, giọng nói oang oang của Shia cũng men theo con đường và dòng người, truyền tới tai tôi:

“Ena, thì ra cậu tới cung điện Hỏa thần để thu thập tinh hoa à? À không, là thu thập khoáng thạch tinh hoa chứ?”

Lúc này, tất cả những người có mặt trong xưởng rèn Ena đều nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ... kinh dị.

Thế nhưng tôi có một ưu điểm, ấy là biểu cảm không hiện trên mặt. Tôi lẳng lẳng đi vào, buông mấy bản thiết kế trong tay xuống, bắt đầu một ngày làm việc. Quả nhiên xưởng rèn là nơi dễ khiến tôi tập trung nhất, chỉ một lúc sau, tôi đã hoàn toàn chìm đắm vào việc chế tác “Kiếm kỵ sĩ thánh”.

Công nhân đã làm xong thân kiếm từ hai ngày trước. Tôi đưa nguyên liệu cho Guffy, liếc mắt nhìn thấy Ferri đang nắm

chặt lấy chuỗi kiếm nạm vàng trong tay, vuốt lên vuốt xuống mấy lần.

“Cứ thấy nó trơn trơn thế nào ấy, dễ tuột tay. Lão đại, cái này có cần gia công lần nữa không nhỉ?”

Tim tôi lại được một phen hoảng hốt.

“Lão đại?” Ferri vung tay, bắt đầu dùng cái chuỗi kiếm chưa được lắp thân mà múa may quay cuồng, đâm vào cái gối mềm, “Dễ tuột tay lắm này”.

Tôi gật đầu lia lịa: “Ừ, được”.

...

Hôm sau, lúc tôi dậy thì trời đã muộn lăm rồi, vốn định về nhà luôn, rồi ngày thứ ba đi làm như bình thường. Nhưng từ lúc tôi bò xuống giường tới khi mặc quần áo vào người, Loki vẫn chỉ chống cằm, cười khanh khách nhìn tôi: “Em nữ đi chắc?”.

Đương nhiên không nữ. Song, một lát sau, tôi vẫn cố nói cứng: “Ngày mai em phải tới xưởng rèn”.

Tôi xoay người, mở cửa. Loki lại bé bỏng tôi lên, ném xuống giường.

...

“Được được, gia công thêm chút nữa”, tôi kiên quyết nói.

“Lão đại, chị đã nói một lần rồi.”

“Hôm nay lão đại cứ kỳ kỳ sao ấy”, Guffy nói.

“Chị Ena, sau tai chị có cái gì kia?”, Fulla ngó qua, tròng mắt: “Sao tím hết lên thế kia?”.

“Không biết”, tôi vội che tai lại: “Tập trung làm việc đi”.

...

Buổi tối ngày thứ hai, tôi quyết tâm phải về bằng được. Tôi xuống giường, cố tách người Loki ra, ôm đống quần áo với đồ dùng chạy ra tận cửa, đứng đó mặc vào, định bụng mặc xong là đập cửa chuồn gấp. Nhưng tôi mới mặc xong áo lót và áo trên thì hắn đã xông tới.

Tôi sợ đến độ mở cửa ra ngay tấp lự, quên luôn chuyện mình còn chưa kịp mặc quần. Hắn lao tới, đè người tôi dính lên cửa, cản tai tôi. Cửa đóng cái sầm.

...

Phịch!

Lúc này, một vật gì đó màu vàng kim không biết từ chỗ nào bay vọt ra, nhào lên cổ tôi, rõ ràng nó tính không được chuẩn lắm, lao tới, kéo cổ áo tôi trĩu xuống. Tôi còn chưa kịp quay người lại, Fulla đã sợ hãi rên lên: “Cổ chị...”.

Tôi lập tức kéo cổ áo lên, liều mạng nháy mắt với cô nàng. Cô nàng như hiểu ra gì đó, chậm rãi gạt đầu, sau đó lon ton tới chỗ Guffy. Tôi trừng mắt liếc Lolo

một cái sắc lẹm, bóp cổ thẳng ranh đó, dùng sức mà lay mà lắc. Bốn cái cánh bé xíu của cu cậu rất có quy luật mà phe lên phẩy xuống.

“Cô đừng có mà gí sát vào người tôi như thế, tôi sắp bị bếp lò hun cháy rồi đây này”, Guffy đẩy Fulla ra, “Trời ơi, muốn tắm một cái quá”.

...

Sau đó, đừng nói là về nhà, ngay cả sức để bò lên giường tôi còn chả có, cả người rũ rượi ngòì phịch xuống cạnh cửa. Loki cúi xuống bế tôi dậy, ném lên giường, lại lao tới hôn tôi một trận đất

trời điên đảo, sau đó thì đi tắm.

Sáng sớm ngày thứ ba tỉnh lại, tôi phát hiện hẳn còn đang ngủ, bèn lén lút vào nhà tắm, định bụng tắm xong là chuôn.

Ai ngờ tôi mới tắm được một nửa thì cửa phòng tắm đột ngột mở ra. Tôi co rúm thành một cục, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Loki chẳng thềm nói một câu, trực tiếp bước vào bồn tắm. Nghĩ lại, chắc lúc đó tôi chà sát nhiều quá tới độ trở nên ngốc nghếch mất rồi, thế nên tắm được một nửa, tôi nhận thấy thứ gì đó đang có xu hướng biến hóa, thế là tôi lại ngồi dậy theo phản xạ có

điều kiện.

...

“Lão đại, lão đại”, có ai đó đang lay vai tôi.

Tôi dụi mắt, mơ màng ngẩng đầu lên, Guffy sờ tay lên trán tôi: “Chị có khỏe không? Đã năm giờ rồi”.

“A, được... đi về thôi.” Tôi lắc lắc đầu, muốn đứng lên, nhưng không biết vì sao, cả cột sống lẫn phần eo đều đau dữ dội, còn đau hơn hồi sáng nữa.

Sau khi tất cả mọi người đều đã về hết, tôi vẫn còn nằm dài ra bàn.

“Ena.”

Vừa nghe thấy giọng nói ấy, tôi lập tức chấn chỉnh tinh thần bật dậy ngay lập tức, chậm rãi quay đầu lại.

“Làm sao vậy? Em mệt thế ư?”, Loki ngồi xuống cạnh, ôm lấy thắt lưng tôi, đột nhiên trong mắt hắn ánh lên chút áy náy này: “Còn đau không?”.

“Không đau lắm. Nhưng toàn thân chỗ nào cũng thấy khó chịu.”

“Xin lỗi, là lỗi của anh... Anh hơi mất kiểm soát”, Loki ôm chặt lấy tôi: “Sau này anh sẽ chú ý hơn”.

Rồi hắn ôm lấy Lolo, đỡ tôi đi ra ngoài, cưỡi lên lưng kim dực long. Con rồng mới bay lên một lúc, tôi đã ngủ thiếp đi. Tới khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã ở trong nhà hắn rồi.

“Em muốn về nhà. Em không muốn ở đây”, tôi đứng lên.

“Ena, mấy ngày tới em đừng ra ngoài, về phía xưởng rèn, anh sẽ sai người trông nom cẩn thận.”

“Vì sao?”

“Shujin sắp tới rồi, không an toàn.”
Loki im lặng trong thoáng chốc. “Trước hết em cứ ở đây nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Nói xong, hắn ra ngoài, đóng cửa lại.

“Anh nói thế là có ý gì?” Tôi nhào ra cửa, nhưng cửa đã bị khóa, tôi cố sức gõ liên hồi: “Loki? Loki? Xảy ra chuyện gì thế?”.

“... Chờ hắn đi rồi anh sẽ thả em ra.”
Hắn nói xong câu đó, tiếng bước chân dần đi xa.

Chương 21: Shujin

Cứ như vậy, tôi bị nhốt trong phòng ngủ của Loki mà chẳng hiểu tại sao. Tôi vốn cũng định phi thân ra từ cửa sổ, nhưng hắn đã sớm giăng một đồng ma pháp ngoài song cửa. Còn hai ngày nữa thôi là đến lễ Đính hôn của tôi và hắn, chẳng hiểu sao Loki lại hành động thế này.

Tôi ủ rũ ngồi ở đầu giường, ôm Lolo trong lòng, ngẩn người ra. Chỉ một lát sau, con rồng non ngu ngốc đó đã dựa vào cánh tay tôi mà ngáy o o. Tôi chẳng có gì làm, đành lục lọi mấy thứ trên cái giá sách chiếm nguyên cả một bức tường lớn trong phòng của Loki ra xem. Tuy tôi có mục tiêu trở thành một Chiến trường

thần kim tượng, nhưng đám sách vở liên quan đến quân sự mà hắn thích thì tôi lại chẳng ưa được cuốn nào.

Thứ duy nhất còn miễn cưỡng thấy có hứng đọc, là một quyển sách rất dày, có tên *Nghiên cứu thuật luyện kim đương đại*, nhưng nó nằm tít ở tầng trên cùng của giá sách. Tôi phải bê một cái ghế ra, trèo lên lấy, kết quả là quyển sách quá nặng, rớt xuống, suýt nữa thì đập trúng đầu tôi. Một đám giấy vốn được kẹp giữa sách rơi tung tóe trên mặt đất.

Không ngờ Loki cũng đọc sách liên quan đến thuật luyện kim.

Tôi nhảy xuống ghế, lật sách lên, mở mấy tờ giấy bị rơi ra xem, đều có nếp gấp, viết kín thứ ngôn ngữ gì đó mà tôi chẳng đọc được chữ nào, nhưng tôi biết nó có dây mơ rễ má gì đó với thuật luyện kim. Sau đó, tôi nhìn thấy một bức tranh được vẽ bằng cọ nước trên tờ giấy nhỏ nhất.

Phong cách vẽ đậm nét cổ xưa, cả bối cảnh tranh lẫn quần áo của nhân vật đều mang đậm thứ hơi thở xa xôi cửu viễn. Người con gái trong tranh mặc bộ váy dài trắng muốt, nàng có mái tóc rất dài màu vàng nhạt, trên mái tóc ấy còn ẩn hiện vài cọng lông chim màu trắng. Đôi mắt của nàng cũng có màu nâu vàng nhàn

nhất, đường nét gương mặt vô cùng quyến rũ, lại có vẻ kín đáo bí ẩn, ngũ quan không chỉ nhu hòa, còn cực kỳ xinh đẹp. Hơn nữa, vóc người nàng không đầy đặn như Người khổng lồ, cũng chẳng gầy gò mảnh khảnh như tộc Tinh linh, mà được ghép từ những đường nét khéo gọi nhất, cân xứng vô cùng.

Trào lưu gọi cảm với bờ ngực nở nang mà Gullveig dấy lên đã lan tràn đến từng góc ngách của đất Vanaheim, đến cả một cô gái trẻ như Shia còn không nhận được mà bắt chước. Tiêu chuẩn thẩm mỹ của Thần tộc bây giờ đang dần thay đổi, vậy nên cách đánh giá người con gái đẹp cũng khiến bao người phải

cãi nhau đến sứt răng mẻ lợi.

Thế nhưng, tôi vẫn có thể khẳng định một điều, cô gái trên bức tranh này là tiêu chuẩn người tình trong mộng của tất cả đàn ông tộc Vanir, không cần bàn cãi.

Thực ra, tôi cũng rất thích vẻ đẹp này, nhưng lại chẳng thể nào ca ngợi.

Bởi vì dù phong cách ăn mặc, khí chất, màu tóc cũng như thần thái gương mặt đều khác rất nhiều, nhưng gương mặt của nàng hoàn toàn chẳng khác gì gương mặt tôi.

Thì ra, con người vĩ đại, có tiếng trong truyền thuyết như Loki, cũng không thể không yêu mến những mỹ nữ tóc vàng. Tuy rằng rất vui khi hắn vẽ tôi, thế nhưng mái tóc vàng lấp lánh như mặt trời đã khiến nổi vui sướng của tôi tụt dốc thảm hại.

Từ nhỏ tôi đã sở hữu một mái tóc màu đen, thứ màu đen mà tộc Vanir căm hận, còn tộc Aesir lại tôn sùng.

Tự nhiên có một cơn giận dữ không tên bùng lên trong lòng ngực tôi. Sao hắn dám có những ý dâm loạn như thế đối với tôi? Có phải Loki thích con bé tóc vàng nào rồi nên mới cố tình vẽ tôi ra thế

này không?

Đột nhiên, mấy tiếng rên rĩ grừ grừ của Lolo vang lên sau lưng tôi. Tôi quay đầu lại, nó đã đập cánh phạch phạch bay tới bên cửa sổ, mặt áp sát vào song cửa, đôi mắt to tròn mở lớn. Tôi cũng đưa mắt nhìn theo.

Tuyết rơi rất dày, đêm nay bầu trời cũng chỉ chít những vì tinh tú. Bóng tối lan tràn trên bầu trời, dưới mặt đất, khiến ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà ở đất vương đô lại càng trở nên huy hoàng chói lọi hơn bao giờ hết. Những bông hoa tuyết được ánh sao chiếu rọi, ánh lên những tia bàng bạc, khiến người ta chẳng

thể nào phân biệt được đâu là ánh đèn, đâu là tinh tú, đâu là tuyết rơi.

Giữa quang ánh sáng mênh mông rực rỡ đó, một đàn cốt phượng cực đông từ phương xa bay tới, rồi bắt đầu tản ra, lơ lửng phía trên Hoàng cung Hoenir.

Tôi chưa từng nhìn thấy đàn cốt phượng nào đông như thế. Hơn nữa, mỗi con cốt phượng đều chở trên lưng một Thần tộc Aesir có mái tóc đen tuyền.

Thừa hưởng gen di truyền từ dòng giống lớn lên trên đất tộc Aesir, cốt phượng có khả năng di chuyển trong nháy mắt. Thế nên tuy không thể phun lửa như

kim dục long, chúng vẫn là những sinh vật khiến người ta sợ hãi và kiêng dè nhất trên thế giới này. Chỉ cần nhìn những quầng sáng màu lam nhạt chuyển động theo từng đường di chuyển của chúng thôi là tôi đã thấy rét lạnh cả người.

Sau khi đám cốt phượng đó lượn vòng quanh bầu trời trên đỉnh hoàng cung một lúc, một con hắc dục long lớn đến kinh người đột nhiên xuất hiện giữa bầy cốt phượng.

Tôi khẽ rên lên một tiếng, gần như ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, ngay cả Lolo cũng nhào tới

bên cạnh tôi, cả người run lẩy bẩy.

Thân mình con hắc dực long đó cũng chỉ xấp xỉ kim dực long, nhưng cả đuôi và cánh đều lớn gấp nhiều lần, lớn đến độ tần số vỗ cánh chỉ bằng một phần ba bầy cốt phượng xung quanh.

Tôi không nhìn rõ mặt người đang cười trên lưng hắc dực long, nhưng chỉ cần nhìn mái tóc đen như trời đêm ấy, cùng thế trận được bảo vệ bởi một đám Thần tộc Aesir, thì tôi đoán chắc người đó chính là Shujin.

Tôi áp tay lên ngực, sợ đến độ chẳng nói được câu nào. Lolo run rẩy chui vào

trong lòng tôi, không dám nhìn ra bên ngoài nữa.

Tôi có thể cảm nhận được sức mạnh áp đảo của đội quân này.

Hiện giờ, hoàng cung Hoenir, thậm chí là cả đất Vanaheim này đều đang trong trạng thái không phòng bị. Nếu bọn chúng đột nhiên tấn công, e rằng đô thành sẽ thất thủ trong chớp mắt.

Tuyết rơi ngày càng lớn, ánh sáng bàng bạc cũng càng lúc càng rục rờ. Những bông tuyết bay gần mặt đất thì bị đèn đuốc của vương đô nhuộm lên mình một tầng sáng vàng. Nếu không nhìn kỹ,

còn tưởng rằng vô số tinh tú trên trời kia đã rớt khỏi màn đêm cao vút, rơi đầy mặt đất Vanaheim.

Đúng lúc này, Shujin giơ tay lên ra hiệu.

Toàn bộ bày cốt phượng, kể cả chính bản thân hắn và con hắc dực long khổng lồ, đồng loạt biến mất khỏi bầu trời, để rồi ngay sau đó, xuất hiện ở cổng lớn của hoàng cung Hoenir.

Một phút sau, tất cả Thần tộc Aesir đều biến mất trên lưng thú cưỡi, chấn hắn bọn họ đã vào trong cung, tôi không thể nhìn thấy nữa. Bày cốt phượng lập

tức chia thành hai đội, trong chớp mắt di chuyển tới hai bên trái phải trước cửa hoàng cung. Tiếp sau đó, ánh sáng màu lam nhàn nhạt trên thân đám cốt phượng tắt ngúm, chúng từ từ cuộn mình lại, hóa thành một đống xương trắng nằm trên mặt đất.

Chỉ còn con hắc dực long vẫn đang lơ lửng trên công chính, hai cánh lớn đập liên hồi, đôi mắt màu lục tỏa sáng trong đêm tối như đang theo dõi toàn bộ mảnh đất này.

Hai tiếng sau, Loki trở về.

Hắn đẩy văng cửa chính ra, vội vã

bước vào, sau đó lập tức áp lên người tôi. Thậm chí, còn chưa nói được câu nào, Loki đã bắt đầu cởi quần áo tôi ra.

“Chờ chút đã”, tôi giữ tay hắn lại, “Hôm nay thực sự em rất mệt, không muốn làm gì cả”.

“VẬY SAO”, Loki thở dài một tiếng, sau đó tựa lên đầu giường.

Vốn định hỏi hắn xem đã xảy ra chuyện gì, cũng định giận dữ vì dám vẽ tôi thành con khỉ lông vàng chóc như thế, còn muốn mắng cho hắn một trận tội bởi vì cái tội dám nhốt tôi trong phòng, nhưng tôi đợi một lúc lâu, hắn vẫn im

lặng như cục đá. Đột nhiên thấy trong lòng khó chịu vô cùng, tôi tới gần, ôm đầu hắn: “Hôm nay mệt lắm rồi đúng không? Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút đi”.

Đột nhiên, Loki ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó vùi đầu vào lồng ngực tôi, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Xin lỗi...”.

“Không sao cả”, tôi nhẹ nhàng vuốt ve tóc hắn: “Bất kể có chuyện gì xảy ra, em đều sẽ ủng hộ anh”.

©DTV:

Cứ tưởng sau khi xin lỗi, Loki sẽ thả

tôi ra, ai ngờ ngày kế tiếp tôi vẫn bị nhốt trong phòng không cựa quậy được gì. Thế nhưng chỉ một ngày nữa là tới lễ Đính hôn, thư mời cũng gửi cho người ta hết rồi, tôi chẳng tin một mình hẳn có thể đi đính hôn được.

Lúc trời tối, Loki lại ra ngoài.

Tuyết rơi lớn hơn ngày hôm trước, một mảnh trắng xóa như tầng tầng lông ngỗng mềm mại, như vô số cánh hoa bị gió thổi tung, bao trùm toàn bộ vương đô, che lấp tất cả những nóc nhà vàng ánh. Từng bông tuyết rơi xuống bệ cửa sổ, dần dần tan vào trong lớp ma pháp bằng lửa mà Loki đã giăng ra.

Tôi với tay ra ngoài cửa sổ, phát hiện đúng là ma pháp đã bị trung hòa rồi, lập tức hớn hờ ôm Lolo nhảy phốc ra ngoài. Ai ngờ Loki không chỉ giăng một tầng ma pháp lửa, còn bồi thêm một lưới ma pháp ràng buộc khả năng đi bộ trên không trung. Thấy mình sắp sửa có nguy cơ rơi tự do xuống dưới, thực hiện cú “hôn mê” nồng nàn với mẹ đất thân yêu, tôi nhanh trí vươn tay nắm lấy một ống dẫn trên tường. Có điều, bề mặt ống nước đã đóng một lớp băng dày, tôi không tài nào nắm chặt được, thế là người tôi lao thẳng xuống dưới.

Cuối cùng, mê mông tôi vẫn nện cái

“râm” xuống mặt đất ở tầng một. Đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại chẳng dám rên rỉ câu nào.

Bởi vì tôi nghe thấy tiếng bước chân của một nhóm người từ phía sau truyền lại.

Chắc chắn không thể là Loki. Tôi thở một hơi dài, sau đó đứng lên, ôm Lolo lén chạy về hướng hoàng cung.

“Ai?”

Nghe giọng nói ấy vang lên, tôi nhất thời không biết phải khóc hay cười cho

hợp cảnh. Chỗ này rõ ràng rành rành là đất của tộc Vanir, gã Thor đó là cái thá gì mà dám to mồm hỏi “Ai?” ở đây. Tôi cũng ngửa mắt với hắn từ lâu lắm rồi, xoay người lại cao giọng nói: “Một con dân của đất Vanaheim”.

Tuyết lớn nhanh chóng rơi đầy đầu, Lolo lạnh tới độ rúc vào khuỷu tay tôi, run lẩy bẩy.

Trong chớp mắt, hai gã Thần tộc Aesir đã xuất hiện ngay trước mặt. Một trong hai người đương nhiên là Thor. Cả hai đều mặc trang phục đen tuyền, trên người Thor là chiếc áo choàng dài của thần quan Bóng tối, gã còn lại thì mặc

một bộ giáp xen giữa hai màu đen và bạc, trên lưng đeo thanh kiếm khổng lồ còn to hơn bắp tay hắn – thanh kiếm của thần Bóng tối.

Hắn có một mái tóc đen tuyền thả xuống ngang vai, kiểu tóc có chút lộn xộn, phần đuôi hơi cong lên, đôi mắt màu lam thẫm, không hề có tiêu cự, người ngoài nhìn vào chẳng thể biết hắn đang quan sát cái gì. Gương mặt hắn trông còn rất trẻ, có lẽ cũng chỉ xấp xỉ tuổi tôi. Hắn cao gần bằng Thor, nhưng mặc dù đã tròng áo giáp lên người, vẫn không thể che đi thân hình gầy gò của hắn. Có lẽ vì hắn vẫn chỉ là một thiếu niên, nên không có được vẻ thành thực chín chắn của

người trưởng thành chẳng?

Nếu như không phải ánh mắt hẩn lạnh lẽo không cảm xúc, lại mặc chiến giáp trên người, thì hẳn đúng là một mỹ thiếu niên đáng yêu cực kỳ tiêu chuẩn.

Quên nói thêm một điều, tôi biết hẳn là ai.

“Đây là nhà của Hỏa thần đại nhân, không biết ngài Thor và ngài Hoder đang làm gì ở chỗ này vậy?” Tôi biết bọn họ đến đây để hòa đàm, nhưng nổi phẫn hận với tộc Aesir dù có chết, tôi vẫn không dứt bỏ được.

“Nhà của Loki thì sao? Chúng ta tới tộc Vanir hòa đàm, không có nghĩa là hòa đàm với Loki!”, Thor nói.

“Nếu không hòa đàm với ngài ấy, e là chẳng có cách nào hòa đàm với tộc Vanir đâu. Huống hồ, còn chưa biết ngài ấy có chịu ký vào bản hiệp ước đấy hay không cơ mà”, tôi ôm siết lấy Lolo, liếc mắt nhìn Thor: “Tôi đi trước, các ngài cứ tự nhiên”.

“Loki đang ở đâu”, lúc này, một giọng nói như có như không truyền vào tai tôi.

“Xin hỏi ngài Hoder định làm gì?”

“Giết hẳn.”

Nghe câu ấy, đột nhiên trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Loki trọng thương vì bọn họ vây đánh, ngọn lửa giận vô danh lặng lẽ len lỏi trong lòng: “Thần Bóng tối, không phải tôi có ý xem thường ngài, nhưng trừ phi ngài đem theo một đám người tới, nếu không người bị giết chắc chắn là ngài”.

“Kể cả phải dẫn người theo, ta cũng muốn giết hẳn.”

“Hèn hạ.”

Câu nó vừa thoát ra khỏi miệng, Hoder đã rút thanh kiếm lớn trên lưng ra, ánh sáng bạc vừa lóe lên dưới chân, thân thể hắn đã biến mất không tung tích. Tôi khẽ run, sau đó bay lên không trung một đoạn. Quả nhiên, vừa mới bay lên, Hoder đã xuất hiện ngay chỗ tôi vừa đứng, hai tay nắm chặt kiếm, mũi kiếm lê trên mặt đất.

Hắn lại biến mất giữa một quầng sáng bạc.

Đánh nhau với Hoder, tôi đi đời là cái chắc. Tôi vội vàng lôi bình ống nghiệm sương mù vẫn mang theo người, ném xuống đất, Lolo cũng bay khỏi tay

tôi. Sau đó tôi rút một thanh đoản kiếm ra, dùng sức phi xuống dưới. Phía dưới truyền đến một tiếng “choang” giòn tan, thanh kiếm của Hoder đã đánh bay thanh đoản kiếm của tôi.

“Grào...”

Tiếng rông non nớt vừa vang lên, ngọn lửa hung dữ đã bùng cháy giữa trời tuyết trắng. Hoder hét lên đau đớn, ôm tay, thanh kiếm không lồ rơi xuống đất. Ngay sau đó, Lolo vỗ cánh nhào vào lòng tôi.

“Thứ gì đó?”, Hoder ngẩng đầu nhìn lên.

“Grào! Grào!” Lolo nằm trong lòng tôi, bắt đầu nhe nanh múa vuốt, khiêu khích hẳn.

Hoder vẫn không từ bỏ ý định, nhặt kiếm lên, định di chuyển tới chỗ tôi, tôi lại phải bay cao thêm một chút. Đúng lúc đó, vô số những dây gai màu đen lao khỏi nền đất, cuốn lấy chân của Hoder.

“Hoder, người đang làm gì?”, một giọng nam vọng lại từ phía xa xa.

Trong mắt Hoder ánh lên vẻ kinh hoàng đây có lẽ là biểu cảm duy nhất tôi từng nhìn thấy trên mặt hắn. Thế nhưng, ngay lập tức hắn lại trung lên bộ mặt xác

chết của mình: “Giết người”.

“Giết ai?”

“Lũ chó Vanir.”

“Trước khi tới đây ta đã nói gì?”

“... Không được giết người trên đất Vanaheim.”

“Vậy ngươi đang làm gì?”

Hoder nắm chặt kiếm trong tay, mở miệng, nhưng không nói câu nào.

“Quay về.”

Hoder tra kiếm vào vỏ kiếm đeo sau lưng, sau đó di chuyển tới một nơi vượt xa tầm nhìn của tôi.

Tới tận lúc hắn biến mất, tôi vẫn không nghe được câu đối thoại nào giữa hai người đó. Điều chiếm lấy tâm trí tôi chính là giọng nói của người đàn ông mới xuất hiện. Rất thân quen, quen đến độ như vừa mới hôm qua còn nghe hắn thì thầm. Có điều, tôi lại không nhớ nổi đã nghe thấy giọng nói đó ở đâu.

Trời tuyệt mênh mông, như hàng vạn hàng ngàn con bướm trắng đang bay

lượn.

Một bóng người cao lớn xuất hiện giữa tuyết trắng và bóng tối vô biên. Đôi giày bó chặt giẫm trên nền tuyết, vang lên những âm trong trẻo. Hắn mặc y phục đen, bên ngoài khoác tấm áo choàng lông màu tuyết, rất dày, mái tóc ngắn đen thẫm như phản chiếu ánh sáng của những bông tuyết xung quanh.

Tôi biết tuổi hắn không còn trẻ, nếu không muốn nói là rất già. Nếu không biết tên của hắn, chắc chắn tôi sẽ chỉ nghĩ rằng kẻ trước mặt mình là một người đàn ông để râu quai nón, mới bước vào tuổi trung niên, bởi vì gương

mặt và thân thể của hắn được chăm sóc tốt lắm, hầu như không khác chút nào so với chàng trai tóc đen, anh tuấn vẫn xuất hiện trong những giấc mơ của tôi.

“Thor, người cũng về đi.”

Thor đáp lời một tiếng, rồi biến mất trong nháy mắt. Người ấy làm như tôi không hề đứng đó, lập tức rời đi.

“Chờ chút đã”, tôi nhảy xuống đất, không nhìn được tiến lại gần: “Ngài là... Shujin?”.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn tôi.

Tôi ôm Lolo chặt hơn, đột nhiên thấy mình chẳng biết nên nói gì nữa. Ngày trước, tôi cực kỳ căm hận Shujin, thế nên chưa từng tí mĩ ngắm kỹ gương mặt của hắn. Lần đầu tiên thấy mặt, phản ứng đầu tiên của tôi không phải là cảm thán hắn cao thế nào, khí phách ra sao, hay là có bao nhiêu uy nghiêm khiến người ta không dám tới gần... Tôi chỉ bị sững sờ bởi gương mặt hắn.

Đó là gương mặt mà tôi đã thấy vô số lần trong những giấc mộng mê man, vừa quen thuộc lại quá đỗi lạnh lùng. Chỉ là lần này gặp mặt, gương mặt đó như già đi năm mươi tuổi.

“Đúng”, hắn lạnh lùng trả lời tôi, sau đó lại quay người đi tiếp.

Đáng lẽ tôi phải căm hận hắn, hận hắn đã giết gia đình tôi, giết người trong tộc tôi, khiến biết bao người trong bộ tộc phải lang bạt tha hương. Thế nhưng không hiểu sao, tình cảm của tôi với hắn không giống như với Thor, với Hoder hay bất cứ một Thần tộc Aesir nào.

Nhìn hắn, tôi có cảm giác hắn không thuộc về bất cứ một thị tộc nào cả.

Bầu trời đen kịt và tuyết rơi mênh mông như hợp thành một thể, hắn xoay người bỏ đi, bóng lưng ấy cùng với cảnh

tôi đã thấy trong giấc mơ cũng bắt đầu hòa làm một, giống như một đoạn hồi ức, rất mơ hồ cũng rất đổi xa xôi.

“Bệ hạ”, tôi vội chạy lên phía trước, “Tôi có một câu muốn hỏi ngài”.

Hắn dừng lại, nhưng chẳng quay đầu.

“Trước đây, bệ hạ đã tới Vanaheim lần nào chưa?”

“Chưa từng.”

“Thế nhưng, tôi cứ cảm thấy đã gặp ngài ở đâu đó rồi?” Nếu nói là thấy trong

mơ thì hoang đường quá, tôi thâm trầm ngầm nghĩ: “Không phải trong sách, cũng không phải trên chiến trường... Hình như tôi đã từng nhìn thấy dáng dấp thời trai trẻ của bà hạ”.

“Vậy sao?”, Shujin quay người lại, khoe miệng nhếch lên: “Cô bé, cô vẫn còn quá trẻ. Nếu là sáu, bảy mươi năm trước, nói không chừng ta có thể trả lời được câu hỏi này của cô”.

Tôi ngỡ người một lúc lâu, không hiểu câu đó của hắn có ý gì. Mãi đến lúc hắn lại xoay người bước tiếp, tôi mới chợt tỉnh ra, nhin không được mà hét âm lên: “Tôi không có ý đó! Tôi đã có người

mình thích rồi, ngài đừng hiểu lầm”.

Song, hấn dường như chẳng để lời tôi nói lọt vào tai, bóng dáng dần biến mất trong trời tuyết mịt mù.

Đột nhiên tôi nhớ lại khi Loki còn chưa thức tỉnh, hấn từng nói với tôi rằng Shujin cực thích những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Rõ ràng sự thực không phải vậy, thế nhưng, tôi thật sự không có tí ý nghĩ gì về chuyện đó... Càng nghĩ càng điên, tôi không biết nên làm thế nào, đành giơ chân đá bay mấy đụn tuyết đi cho hả giận.

Đúng lúc này, giọng nói của Loki

vang lên sau lưng tôi: “Có chuyện gì mà trông em tức giận thế?”.

Tôi giật nảy người, quay phắt lại, xua tay lia lại: “Không có gì, vừa nãy có gặp một gã tử nhật muốn chết. Mới hỏi có mấy câu, hắn đã tưởng em tán tỉnh hắn. Đúng là không đỡ nổi”.

Chuyện tôi mơ thấy Shujin, tôi không thể nào để Loki biết được. May mà hắn cũng không để ý lắm, chỉ bước lại gần, sau đó hai mắt hơi híp lại: “Ena, hình như anh đã nói với em, đừng ra khỏi phòng anh, đúng không?”.

“Em biết... Thế nhưng ở trong hoài

chán lắm. Bên ngoài mới có tuyết rơi, em định ra ngoài đi dạo mấy vòng.”

“Được rồi, dù thế nào tối mai chúng ta cũng đính hôn, vài hôm nữa Thần tộc Aesir cũng sẽ rời đi, em sắp tự do rồi.” Hắc đặt tay lên vai tôi, rồi khẽ hôn lên trán: “Tuyết rơi nhiều như thế, em không thấy lạnh sao?”.

Đột nhiên tôi thấy cần cổ lạnh buốt, một nắm tuyết rơi tọt vào trong áo tôi. Tôi há hốc miệng, vội túm áo rũ vài cái: “Lạnh quá đi, anh có bị thần kinh không đấy!”, sau đó vốc một nắm tuyết lớn trên nền đất, ném vào mặt Loki.

“Sợ quá đi, nữ vương nổi điên rồi!”

Loki chặn hai tay trước ngực, liên tục lùi lại, vòng ra sau lưng, ôm chặt lấy tôi. Tôi chưa chơi đủ, cố sức chọc hấn vài cái nữa, ngay cả Lolo cũng lớn vồn bên cạnh đập hấn mấy phát, nhưng hấn vẫn chẳng chịu buông tay.

Nhìn không được mà cười phá lên, tôi ôm cổ hấn, sau đó hôn hấn một cái rõ kêu. Loki dịu dàng đáp lại nụ hôn ấy. Hoa tuyết như những mảnh vỡ nhỏ xinh màu trắng muốt, lả tả rơi xuống thân thể chúng tôi, đậu trên tóc đỏ như màu hoa hồng của hấn.

Nụ hôn ấy, kéo dài thật lâu.

Cuối cùng, Loki khẽ thì thầm vào tai tôi: “Hôm nay đã nghỉ ngơi đủ chưa?”.

Người vốn đang run lên cầm cập, thế mà nghe xong câu đó, mặt tôi nóng bừng lên như bị lửa thiêu: “... Rồi”.

Sau khi vào phòng ngủ, Loki đi tắm, tôi thì ra ban công, định bụng đóng cửa lại, nhưng đột nhiên nhìn thấy bên dưới ban công có bóng người đang đứng ở một nơi thật xa xôi.

Tuyết trắng bay nghiêng, Shujin đứng

đó, lẳng lẳng giữa trời tuyết ẩm đậm mịn mù.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng này, áo khoác rất dài, cũng rất dày. Hắn đứng đó, như đã đứng cả mấy nghìn, mấy vạn năm.

Đúng lúc tôi đang do dự không biết có nên đóng cửa lại hay không thì hắn xoay người đi mất.

Chương 22: Tiệc đính hôn tại cung điện Ánh Sáng

Vào đêm tổ chức lễ Đính hôn, một vầng trăng lạnh lẽo lơ lửng trên bầu trời ngập đầy tuyết trắng bị vài phiến mây mỏng manh che lấp đi gần nửa. Vườn hoa trong cung đã sớm bị màu tuyết tinh khôi bao phủ. Trong hoàng cung, những ngọn đèn đã được thắp lên, ánh đèn hòa chung với ánh sáng của tuyết, của trăng, của đèn đuốc ngoài kia, nối liền thành một dải, mênh mông tới tận chân trời, giống như dải ngân hà vắt ngang bầu trời rộng lớn.

Sau khi tuyên thệ trước tế đàn, Freyr trở thành đại tế ti chủ trì nghi lễ, thực hiện “Lời thề trời buộc” cho hai chúng tôi. Ma pháp này có tác dụng khá mạnh,

chỉ cần một trong hai người có một kẻ “vượt rào” là người còn lại sẽ biết ngay lập tức, còn có thể xảy ra phản ứng cộng hưởng. Nói cách khác, nếu sau này Loki có dám lăng nhăng xằng bậy với một con ranh nào đó, thì cảnh tượng âu yếm của hai người ấy sẽ lập tức xuất hiện trong đầu tôi, vài giây sau đó, nếu tôi phát điên lên hoặc là nghĩ không thông mà làm gì đại dột, Loki cũng sẽ làm chuyện tương tự.

Tuy Loki là người đưa ra yêu cầu dùng “Lời thề trời buộc”, nhưng đối với tôi – người vừa đính hôn với hắn – mà nói, đây quả thực là một xiềng xích rất đổi ngọt ngào.

Người đến người đi, tất cả đều khoác trên mình những bộ trang phục thanh tao nhã nhặn, túm tụm với bạn bè, thấp giọng nói cười. Buổi tiệc hôm nay chẳng hề thua kém so với tiệc sinh nhật mừng Loki tròn sáu mươi tuổi. Trái ngược với sự kinh ngạc và sợ hãi bởi Hỏa thần thức tỉnh ngày hôm đó, bầu không khí hôm nay rất đổi yên ả, vui tươi.

Loki vẫn đang ở đằng kia, nói chuyện gì đó với Freyr. Giống tôi, hắn cũng phủ một màu trắng ngần từ đỉnh đầu tới gót chân, bao gồm quần áo, giày, găng tay, ngay cả hoa tai màu đỏ cũng đã đổi thành một viên kim cương lấp lánh. Chỉ có mái

tóc kia là vẫn giữ nguyên màu đỏ hoa hồng rực rỡ đến tận ngày.

Tôi rất thích mái tóc của hắn, tuy là màu nóng, nhưng lại hơi xoăn, có chút bông bênh, tóc cũng rất dày, nên chỉ cần hắn khẽ mỉm cười là lại toát lên khí chất vô cùng diễm đạm. Đặc biệt là đám tóc mai, đuôi tóc có chút rối bù, ngang ngược chẳng chịu vào nếp, như ẩn như hiện, làm nổi lên vành tai trắng ngần, khiến gương mặt hắn lại càng thêm hấp dẫn.

Lúc này, Loki đang quay nghiêng mặt với tôi, vừa nghe Freyr nói vừa gật đầu phụ họa, nói vài câu... Sau đó hắn liếc

thấy tôi, liền nói thêm vài câu nữa với Freyr, rồi bước về phía bên này.

Tôi lập tức đứng bật dậy khỏi ghế.

“Em cứ nói rằng từ nhỏ đã ước làm ma đạo sư, nhưng cái chức vị này xem ra không hợp với em cho lắm”, hắn dịu dàng cười với tôi.

Chẳng hiểu hắn nói gì, tôi nghiêng đầu, dùng ánh mắt ngây thơ nhất của mình để nhìn hắn.

“Ma đạo sư cần khả năng nhẫn nại rất cao, công việc thần kim tượng lại thích

hợp với những người có chút bốc đồng nhiệt huyết, thế nên anh nghĩ cái vị trí thần kim tượng này vẫn hợp với em hơn.”

Tôi nhìn hấn đăm đăm một lúc lâu, đột nhiên ngộ ra hấn đang ám chỉ điều gì. Đêm qua... Cảm giác mặt mình sắp “cháy đen thui”, tôi giả bộ chẳng thèm để ý, lấy tay xoa xoa má, sau đó nhìn ra chỗ khác: “Chắc vậy”.

Loki lại nở nụ cười cực kỳ vô tội, thuần khiết đến kinh người: “Anh biết vợ sắp cưới của anh lúc nào cũng nóng vội, thế nhưng mong em nhẫn nại đến lúc bữa tiệc kết thúc, được không?”.

“Anh... Sau ngày hôm nay đừng hòng
tôi ngủ với anh.”

“Thật không?” Loki sán lại, nhẹ nhàng
thì thầm bên tai tôi: “VẬY em phải hứa
với anh, đừng giống hôm qua, nhào hẳn
lên đùi anh, còn luôn miệng giục anh mau
mau một chút...”. Tôi lập tức bịt miệng
Loki, nhưng hắn lại nở nụ cười ác ý, sau
đó mút mút ngón tay tôi.

Tôi rụt tay về như điện giật. Đúng lúc
này, có người đứng sau lưng Loki nhỏ
giọng nói: “Loki điện hạ, khách quý từ
Jotunheim đã tới rồi.”

Loki xoay người lại, lập tức khôi phục bộ dạng cao quý, ôn hòa: “Tốt, mời họ vào đi”.

Cái gã đó trở mặt còn nhanh hơn chong chóng.

Quả nhiên, quan hệ giữa Loki và những Người khổng lồ rất tốt. Một nhóm Người khổng lồ cao lớn, mặc trang phục cực kỳ hoa lệ, nối tiếp nhau bước vào điện, có cả Quốc vương Jotunheim cùng vài người con trai, con gái, cả cha mẹ của Loki cũng tới. Những người này vừa bước vào điện, rất nhiều Thần tộc Tinh linh có chút gầy gò lập tức biến thành người tí hon.

Tôi không hiểu được ngôn ngữ của bọn họ. Cha mẹ Loki cũng chẳng phải đôi đũa lệch như người ta đồn đại. Chỉ ít Hải thần Njord vẫn cao hơn vợ ông chút xíu. Ông liếc mắt nhìn tôi, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Loki, rồi đột nhiên bật cười ha hả: “Quả nhiên là cô gái mà con trai ta đã chọn, rất đẹp, nhìn qua cũng thông minh lanh lợi lắm”.

Loki nói chuyện vui vẻ với những Người không lồ, tôi thì giao lưu tình cảm với cha hắn. Một lúc sau, Loki dẫn những Người không lồ ấy tới chỗ ngồi, chỉ còn một cô gái Không lồ có mái tóc màu lửa đỏ rực đứng lại không theo. Cô

ta khoanh tay trước ngực, nhìn tôi từ đầu tới chân một lượt: “Cái vóc người này khác gì đám nít ranh chưa phát dục, mặt cũng còn non lắm. Thật không hiểu nổi tại sao Loki lại thích cô?”.

Tôi vẫn nhớ người này, là Sigyn, cô vợ cuối cùng trong kiếp trước của Loki. Tôi nhìn cô ta trong chốc lát, cũng đành im lặng... So với cô ta, thì người người nhà nhà đều là ranh con chưa phát dục.

“Đúng là tuổi của tôi nhỏ một chút, vừa hay là Loki nhìn cũng không quá trưởng thành, thế nên đi với nhau không sợ người ta tưởng là mẹ dẫn con trai đi dạo phố.”

Mặt Sigyn tái mét: “Đúng là Loki nhìn còn rất trẻ, nhưng bất kể ở Jotunheim hay ở tộc Vanir toàn đám con trai ẻo lả của các người, anh ấy luôn là người đàn ông gợi cảm nhất, hoàn toàn không giống với đứa con nít như cô. Cô lấy gì mà đòi đứng bên cạnh anh ấy”.

“Có thể không tiếc lời khen ngợi một người đàn ông không thuộc về mình như thế, tấm lòng của tiểu thư Sigyn thật rộng rãi, mời tiểu thư vào trong điện ngồi nghỉ đi thôi.”

Sigyn càng điên tiết hơn, bộ ngực tròn căng cũng run lên bần bật: “Không biết

xấu hổ. Odin không còn nữa, liền chạy đi quyến rũ chồng người khác. Không hiểu sao Loki lại để ý tới cái thứ đàn bà như cô”.

“Tiểu thư, có phải trước lúc tới đây cô có uống vài ly rượu, nên giờ bắt đầu nói năng lộn xộn không?”

Cô ta còn chưa mở miệng nói tiếp, một giọng nói hơi khàn đã vang lên phía sau: “Tiểu thư Sigyn không biết Loki có sở thích đi nhặt giày cũ^[1] của Odin sao? Chỉ cần là đồ của Odin thì hắn đều muốn cướp, cô nghĩ hắn si mê Frigg thật đấy à?”.

[1] Nguyên văn: 破鞋 (pò xié), nghĩa là đôi giày cũ đã đi đến nát cả ra. Thường được dùng để chỉ hạng đàn bà lãng loạn, quan hệ với những người đàn ông khác ngoài chồng mình, dùng với ý mỉa mai.

Là Gullveig. Cô ta nâng chén rượu, đưa tay vuốt ve mái tóc bông bênh, đứng trước mặt chúng tôi: “Huống hồ, vị tiểu thư Ena đây không phải là Frigg, chỉ có cái mặt giống mà thôi. Frigg đã sớm đi đời rồi”, nói xong câu cuối cùng, cô ta sải bước bỏ đi.

So với sự ghen ghét đố kỵ của Sigyn, một câu nói tưởng như hời hợt của Gullveig lại khiến tôi bứt rứt không yên. Vốn định hỏi cô ta thêm vài câu nữa,

nhưng cô ta cũng giống như Loki, chắc chắn sẽ không cho tôi một câu trả lời đúng mười phần sự thật. Sigyn đột nhiên như nghe thấy tin mừng, chạy đuổi theo Gullveig – tình địch trong quá khứ – để hỏi rõ ràng, lòng tôi lại càng bất an.

Đúng lúc này, có người vỗ vai tôi. Tôi xoay người lại, thấy vị mỹ nữ tóc vàng đang cười tủm tỉm trước mặt, tôi suýt hét âm lên, lao tới ôm chầm lấy cô nàng: “Shia! Tớ nhớ cậu quá”.

“Chỗ này đông người, là cô dâu xin chú ý hình tượng, chú ý hình tượng.” Shia đẩy tôi ra, sau đó giả bộ bực mình cau mày nhăn mặt: “Thời gian trôi nhanh

quá, ngay cả cái đồ gái ế ngọc xít vạn năm như cậu cũng sắp kết hôn rồi”.

“Kết hôn? Chúng tớ đâu đã nghĩ xa thế...” Làm ơn quên luôn cái lời cầu hôn kích động của Loki đi nhé.

“Chưa định kết hôn? Vậy đừng trách tớ không nhắc nhở cậu trước, cậu vốn dốt đặc cán mai về mấy chuyện này...” Nói đến đây, Shia đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó sán lại thì thầm: “Ai ngờ được đi loăng quăng lại đập trúng mỏ vàng như vậy chứ, cũng nên nghĩ xem phải làm thế nào để cầm cho chặt đấy”.

Tôi nhìn cô nàng đăm đăm, mắt chớp

chớp.

“Bó tay với cậu luôn. Nhưng theo quan điểm của Shia này thì có lẽ Loki yêu cậu thật lòng đấy, đã muốn có thì lập tức kết hôn đi thôi.”

“Hả, cậu nói là có em bé á?”

Shia nhìn tôi một lúc, sau đó cười tùm tùm mà gật đầu: “Cái này cậu tự đi mà hỏi Loki, lần này bạn không rảnh giải thích nữa đâu... Thật ra hôm nay tớ đến đây, còn một mục đích nữa, là để cắt đứt triệt để với một người”.

Lúc này, tiếng giày cao gót vội vã nện xuống sàn nhà, âm vang một góc cung điện, Sigyn không thềm để ý tới hình tượng, cuống cuống chạy đến chỗ Loki, túm lấy tay hắn, lớn tiếng chát vắn: “Anh thực sự không để ý? Dù cô ta có là đồ tái tạo? Loki, anh điên rồi!”.

Tiếng nói cao chót vót của nàng thu hút ánh mắt tò mò của tất cả mọi người.

Gullveig đang đứng đưa một chiếc ly đế cao, ung dung bình tĩnh đứng bên cạnh bàn ăn, cười nhạt.

Loki vội vã liếc mắt nhìn tôi, sau đó mới nở nụ cười rất dịu dàng với Sigyn: “Ta rất ghét đám phụ nữ cứ thích gân cổ lên mà nói, rất đau tai, cũng rất khó nghe, lại càng ghét bị đám phụ nữ không có chút quan hệ gì với mình lăng nhăng làm phiền”.

Đẹp êm Sigyn không phải chuyện gì khó khăn. Quả nhiên, Loki chỉ cần dùng một câu châm chọc đã khiến cô ta im miệng. Thế nhưng, ánh mắt lạnh lùng của hắn lại hướng thẳng về hướng Gullveig đang đứng. Gullveig mở to hai mắt, lùi về phía sau một bước, suýt nữa thì va đổ bàn ăn.

Tôi bị chuyện này làm cho đầu óc choáng váng.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình là một sinh mệnh được tái tạo. Dù sao tôi cũng có người thân, có tình cảm và tư tưởng hoàn toàn độc lập.

Thế nhưng, từ trước tới nay, vô số chủ thần khi nhìn thấy tôi, không hoảng hốt thì cũng kinh ngạc đến sững người. Ngay cả Thor cũng không ngoại lệ. Tôi vẫn cứ nghĩ họ giật mình vì mái tóc đen của tôi thôi.

Vậy nên, có lẽ chuyện tôi giống Frigg, là thật.

Cả trái tim đột nhiên trở nên trống rỗng. Tôi vịn lên một góc ghế tựa người vào cây cột La Mã vững chãi trong đại điện. Shia nhìn tôi, có vẻ rất lo lắng, định nói gì đó nhưng rồi lại chần chừ không mở miệng. Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó mới nhìn cô nàng, cười có chút chua xót: “Tớ... Không giống ai cả, đúng không?”.

“Ena...” Ánh mắt của Shia ánh lên vẻ đau lòng, cô nàng nắm lấy tay tôi: “Cậu là Ena, chỉ là Ena mà thôi. Đừng để ý tới mấy lời khiêu khích của đám phụ nữ đó”.

Tôi đột nhiên nhớ đến bức họa mà

Loki kẹp trong quyền sách nọ, thậm chí chẳng dám đoán xem người đó là ai.

Đến lúc tôi ngẩng đầu lên, Loki đã “xử lý” xong Sigyn, bước tới cạnh tôi. Shia nháy mắt mấy cái với tôi, sau đó bỏ ra chỗ khác.

“Đừng để ý tới bọn họ. Đối với chuyện trong quá khứ, ta không định nhớ lại làm gì”, Loki cầm tay tôi, dịu dàng mà kiên quyết: “Ta không thể thay đổi quá khứ, cũng không bắt em phải tin ta. Thế nhưng ta có một câu muốn nói với em: Hôm nay, người đính hôn với ta là em, sau này người cùng ta sống suốt đời cũng chỉ có thể là em, người khác đừng

mơ thay thế”.

“Em tin”, tôi nắm tay Loki, ngẩng đầu cười tủm tỉm: “... Anh nói gì em cũng sẽ tin vô điều kiện”.

Trong giây phút ấy, không biết có phải do ánh đèn rục rĩ quá không mà con mắt của Loki đột nhiên sáng bừng đến lạ kỳ.

Hắn ôm lấy gương mặt tôi, đang định hôn xuống, thì phía ngoài cửa cung điện đột nhiên lóe lên những tia sáng bạc.

Shujin đứng chính giữa, bên cạnh hắn là Hoder và Thor, phía sau có một hàng

quý trọng, một hàng phục ma quan và hai hàng hắc kỵ sĩ. Thế nhưng hắn chỉ dẫn Thor và Hoder, thêm mấy gã tùy tùng đi vào trong điện, ba hàng Thần tộc Aesir còn lại đều đứng chờ ngoài cửa.

Loki híp mắt, kéo tôi ra sau lưng, bước lên trước hai bước: “Hoan nghênh những người bạn tới từ tộc Aesir”.

Cung điện Ánh Sáng đột nhiên rơi vào im lặng.

Shujin dường như không thấy có gì bất ổn, khóe miệng vẫn đọng nụ cười lạnh lẽo, thong thả bước vào. Hoder và Thor đi bên hắn, cũng mang vẻ mặt thản nhiên,

hờ hững.

Bọn họ bước qua tấm thảm mừng màu đỏ thẫm, mặt đất lát đá hoa cương, tiếng bước chân quẩn quanh trong từng góc ngách của cung điện. Cuối cùng hắn đứng trước mặt tôi và Loki, nụ cười có chút dịu dàng hơn: “Chúc mừng hai vị”.

“Cảm tạ”, Loki bình thản trả lời, nhưng bàn tay của hắn siết lấy tay tôi, rất chặt.

Tình cảnh có chút khó xử. Đúng lúc này Freyr vội bước ra hòa giải: “Nếu chúng ta cùng tộc Aesir đã hóa thù thành bạn, vậy thì mọi người cũng đừng khách

khí làm gì, mau hưởng thụ buổi tiệc vui vẻ tối nay thôi. Bệ hạ Shujin, đại nhân Thor, mời sang bên này”.

Hoder liếc Freyr một cái, chẳng nói lời nào, sau đó dẫn hai gã tùy tùng bước sang một góc.

“Ừ. Đi tận hưởng một chút đi”, Shujin đuổi mấy gã tùy tùng sau lưng đi, sau đó quay đầu lại, vỗ vai Loki: “Đôi xử với vị hôn thê của ngươi tốt một chút”.

“Chuyện ấy không cần ngài nhắc nhở.” Thân người Loki gằn như che khuất tôi, bàn tay lại càng siết chặt hơn.

Rất rõ ràng, Shujin cũng phát hiện Loki có chút bất thường. Hắn nhướn mày, khước miệng khẽ nhếch lên, sau đó cởi áo khoác ném cho tùy tùng, một mình đi tới ghé dành cho chủ tọa tộc Aesir, nghỉ ngơi chốc lát.

Sau khi yên vị, Shujin ngồi một lúc lâu rồi nâng chén rượu vang đỏ chậm rãi nhấp nháp, đám tùy tùng bên cạnh im lặng như tượng đá. Nhưng chỉ một lúc sau, có một cô gái trẻ tộc Vanir sau khi lượn qua lượn lại trước mặt hắn vài vòng, đã quyết định tới gần bắt chuyện.

Tôi vẫn nghĩ Shujin là một vị đế vương nghiêm túc, lạnh lùng như núi

tuyệt nghìn năm, vậy mà cô gái kia nói chưa được mấy câu, hắn đã gật đầu, sau đó dịu dàng tiếp chuyện.

Có thể được vị đế vương đứng đầu tộc Aesir lên tiếng trả lời, đây đương nhiên là một chuyện khiến người ta hưng phấn không thôi. Nhưng cô gái kia phản ứng cũng hơi quá khích, hai gò má đỏ bừng, đứng ngồi không yên, tay cũng lờngó không biết để đâu cho phải.

Cha của Loki gọi hắn, thế là hắn bảo với tôi, anh đi một lúc sẽ về.

Tôi liếc mắt nhìn về phía Shujin, bên cạnh hắn lại có thêm vài cô gái. Hiện

nhien các nàng quen kiêu nói chuyện với Shujin, vừa vỗ tay vừa cười giòn giã, cổ bày ra vẻ mặt đáng yêu ngoan ngoãn, hỏi hẩn vài câu. Tôi thậm chí còn nghe được âm thanh nũng nịu của một cô nàng: “Tiếng Aesir bệ hạ nói thật sự rất du dương, nghe êm tai quá. Em thích tiếng Aesir nhất trên đời”.

Tiếng Aesir rất du dương. Thích tiếng Aesir nhất trên đời.

Vừa nghe câu đó, hơi thở của tôi đột nhiên trở nên dồn dập, tức đến độ muốn lật bàn.

Lúc này, có hai cô gái tộc Aesir đi

vòng qua tấm màn đỏ sau lưng tôi, mấy câu thì thầm bay tới bên tai tôi: “Bệ hạ lúc ở Asgard làm gì có ai dám tới gần. Phụ nữ tộc Vanir đúng là danh bất hư truyền, vừa thấy đàn ông có tiền có thế là đã ríu rít đưa lên tận cửa. Cũng chẳng nghĩ lại xem người đó có phải là kẻ đã giết cả nhà bọn họ hay không”.

Dây thần kinh lý trí của tôi cuối cùng cũng đứt phụt.

Tôi chấn chỉnh khí thế, sau đó bước tới trước mặt Shujin cùng đám con gái kia: “Đi về”.

Shujin ngẩng đầu nhìn tôi. Đám con

gái kia vẫn hoàn toàn không để ý, vây quanh Shujin, thỏ thẻ những lời ngọt ngào nũng nịu. Tôi hít sâu một hơi, sau đó cao giọng nói lại: “Có nghe thấy không, đi về”.

Lúc này, bọn họ đã nhận ra sự có mặt của tôi. Vài người lộ ánh mắt khiếp sợ, nhưng có một cô gái trẻ tầm ba lăm, ba sáu tuổi cao giọng trả lời: “Về? Về đâu?”.

“Về chỗ ngồi của Thần tộc Vanir.”

“Chị à, chị đang phân biệt chủng tộc đấy, cái này không được tốt lắm đâu. Huống hồ cung điện lớn nhường này, vốn

chuẩn bị để mọi người tụ hội với nhau mà.” Cô nàng lại liếc nhìn tôi bằng đôi mắt quyến rũ đưa tình, bàn tay đặt lên đùi Shujin: “Hơn nữa, chị đã có gia đình rồi, còn có ý với bệ hạ sao?”.

Shujin liếc mắt nhìn bàn tay trắng trẻo mịn màng kia, sau đó nắm lấy bàn tay ấy, nhắc một ly rượu trên bàn lên: “Rượu này hương vị rất thuần, thử một chút xem sao”, sau đó ngồi xích vào bên trong một chút.

Chi tiết nhỏ này không bị bất cứ người nào bỏ qua. Cô nàng vô cùng xấu hổ, ngửa đầu uống một hớp rượu: “Tưởng là gả được cho người có quyền có thể là

giỏi lắm sao, cứ dọn dẹp hết đám tình nhân của người ta đi rồi hãy nói, sống an phận một chút, đừng có ngày đêm nghĩ ngợi lung tung”.

Tôi cầm một chén rượu lên, nện xuống mặt bàn, rượu trong chén văng hết lên bộ váy hồng nhạt của cô nàng.

“Thật có lỗi”, tôi thờ ơ nói, “Váy áo dơ rồi, về nhà thay đi”.

Cô ta trợn mắt nhìn tôi, thậm chí còn chưa kịp lau vết rượu loang trên váy, hai mắt đã đắm lệ nhìn Shujin. Hắn mỉm cười, khẽ gật đầu: “Về nhà thay đồ rồi lại đến đi. Tiểu thư Ena đây chắc cũng

không cố ý đâu”.

Cô ta đứng dậy, uất ức bật khóc, sau đó rời khỏi chỗ ngồi.

“Các cô còn ai muốn về nhà thay áo nữa không?”

Tôi vừa thốt ra câu này, cả đám con gái kia đều đứng bật dậy, có người oán hận, có người sợ hãi, rồi đều đi cả.

“Đã quấy rầy bệ hạ rồi”, sau khi để lại câu này, tôi cũng rời đi.

Liếc nhìn Loki, hắn vẫn đang nói

chuyện với cha mẹ.

Tôi ngồi bên ngoài cửa gác, ngây người nhìn khu vườn ngập trong tuyết trắng.

Rõ ràng là một ngày cực kỳ quan trọng, cực kỳ hạnh phúc, vì sao tôi chẳng thấy vui gì cả?

“Lấy Loki, chắc áp lực rất lớn”, một giọng nói vang lên từ phía sau.

Tôi quay đầu lại, thấy Shujin đang đứng trên bậc thang. Hắn không mặc áo khoác, nhưng vóc dáng vẫn cường tráng

vô cùng, trên cổ có đeo một sợi dây kề sát xương quai xanh, hoàn toàn không giống một người đã hơn hai trăm tuổi. Tôi còn chưa kịp đáp lời, hắn đã bước xuống cầu thang, ngồi cạnh tôi: “Vừa đính hôn hoặc mới kết hôn đều thế cả, một thời gian nữa sẽ tốt lên thôi”.

“Thứ cho tôi vô lễ, nhưng bệ hạ chưa kết hôn, lại chẳng chung tình, thế nên không có tư cách nói mấy câu này.”

Shujin bật cười: “Thì ra cô cũng biết chút ít về ta”.

Đứng nơi này, tuy không nhìn thấy cảnh sắc bên dưới tòa thành, nhưng vẫn

có thể thu vào tầm mắt vạn ánh đèn khuya dưới mặt đất Vanaheim. Một lát sau, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, tuyết rất nhỏ, rất nhẹ, xoay tròn buông mình xuống, rồi lại lập tức bị lớp tuyết dày dưới đất cùng bóng đêm vô tận của vương đô nuốt chửng.

Shujin móc một sợi dây chuyền từ trong ngực ra, mặt dây chuyền là một con bướm màu vàng kim rực rỡ.

Dưới ánh trăng mờ ảo, con bướm vàng tỏa ra từng tia sáng nhạt nhòa.

“Đúng là ta đã từng có rất nhiều phụ nữ”, Shujin nhìn con bướm, khẽ thì thầm,

“Thế nhưng, dù là người đàn bà xinh đẹp quyến rũ đến đâu đi chăng nữa, cũng đều chẳng sánh bằng một khoảnh khắc của nhiều năm về trước, ta cùng nàng ngồi trên thảm cỏ, nhâm nhi một tách trà chiều”.

Hoa tuyết loạn bay, rơi trên vai, đậu trên bờ mi của hắn. Ánh sáng phản quang trên bông tuyết chiếu vào đôi mắt đen thâm thúy của Shujin, ánh mắt vốn thăm thẳm như vực sâu đột nhiên trở nên trong trẻo đến lạ kỳ. Trong chớp mắt ấy, vị đế vương luống tuổi ấy bỗng thoát xác trở thành một cậu thiếu niên đang ôm ấp nhớ nhung về mối tình đầu.

Hắn nhìn con bướm màu vàng kim, như thể đang nhìn người con gái lần đầu tiên cho hắn biết thế nào gọi là rung động.

Chương 23: Chúa tể của các vị thần

“Bệ hạ đang nhắc tới người ngài từng thích?”

“Là vợ của ta. Thế nhưng nàng đã qua đời từ rất lâu rồi.” Shujin mỉm cười, trong ánh mắt là màu tuyết long lanh như

ngọc: “Cô bé à, phải tin tưởng vào người mình thích”, sau đó hắn đứng lên, định quay về cung điện.

Đúng lúc này, có tiếng hai người đang cãi nhau vọng lại từ bờ sông bên kia, xuyên qua rừng cây rậm rạp.

“Tôi nói lại lần nữa, anh đã có gia đình rồi, lại không phải người tộc Vanir, đừng lại gần tôi nữa”, tiếng giày cao gót dồn dập vang lên, là Shia: “Buông tay ra! Thor, buông tay ra!”.

Shujin dừng bước.

“Không, em đừng đi. Em mới là vợ của anh, trước đây chúng ta vốn đã là một đôi! Chỉ cần em đồng ý về với anh, anh có thể từ bỏ tất cả, cả thị tộc, gia đình, cả địa vị bây giờ, cái gì cũng bỏ...”, giọng một người đàn ông trẻ tuổi, nhưng nói bằng tiếng của tộc Aesir.

Nghe câu đó xong, Shujin chỉ cười nhạt, sau đó bỏ đi.

“Tôi không phải là Sif. Anh nhìn cho rõ đi, tôi không phải là chủ thần nào cả, tôi là Shia.”

“Được được, em không phải Sif. Em là ai cũng được, người anh yêu chỉ có

mình em thôi, anh không cần ai nữa.”

“Cút ngay... A, cút... a... ư...”

Đúng là được mở rộng tầm mắt, cái gã Thor lằng nhằng như đàn bà ấy lại có lúc mạnh mẽ quyết liệt thế này. Thêm nữa, tôi thật không ngờ, Shia mà cũng có ngày nhũn như con chi chi, mềm lòng như thế... Nếu là trước đây, gã Thor đã sớm ăn một cái bạt tai bay răng cửa rồi. Tiếp đó, tiếng khóc nức nở của Shia vọng ra từ trong rừng.

Có lẽ, từ trước tới nay tôi đã quá ích kỷ.

Về tới cung điện, tôi thấy nhiều người mệt mỏi vì đứng lâu, vài người đã rời đi. Hoder hình như tử lượng không được cao lắm, đang cuộn mình trong một góc, mái tóc đen bóng xõa tung trên chiếc gối dựa đằng sau, làm nổi bật gương mặt mềm mại trắng trẻo, hết sức thanh tú. Thật lòng mà nói, nếu không phải thường ngày hắn cứ đeo cái bộ dạng đờ đờ sát khí như muốn đập chết người ta tại chỗ như thế, gương mặt thanh tú của hắn thực sự sẽ khiến rất nhiều người điên đảo. Đúng lúc này, Freyr bước tới, vỗ vỗ mặt hắn cho hắn tỉnh, nhìn thì có vẻ dùng sức không nhẹ chút nào. Hoder ngẩng đầu lên, dùng con mắt in hằn tơ máu, không hề có tiêu cự mà nhìn Freyr trừng

trùng, sau đó đứng dậy, đi lướt qua Freyr.

Ít khi thấy Freyr bày ra bộ mặt lạnh lùng tàn bạo như thế. Hai người này có thù oán gì với nhau không biết? Hay là Hoder vốn là một phần tử hận đời, với ai cũng sát khí đằng đằng như có thù giết cha giết mẹ?

“Ena.”

Nghe tiếng gọi, tôi lập tức quay đầu lại. Loki đang nhìn tôi bằng ánh mắt thật dịu dàng: “Tôi nay anh có chút việc bận, em về trước đi, ngày mai anh lại tới tìm em”.

“A... được, bây giờ em về được chưa?”

“Em muốn về lúc nào cũng được, nói với Freyr một tiếng, cậu ta sẽ phái người hộ tống em.”

Tôi gật đầu, Loki nhẹ nhàng hôn lên má tôi một cái, sau đó rời đi.

Tôi cũng thấy mệt lắm rồi, nên sang cung điện bên cạnh tìm Shia, định về cùng cô ấy. Kết quả lại bắt gặp Shia đang ngồi trên bậc thang, ôm chặt hai chân, vùi mặt vào đầu gối. Tôi bước tới,

ôm lấy vai cô nàng: “Chúng ta về nhà thôi”.

Shia ngẩng đầu, hai mắt đỏ hoe, nhưng chẳng có giọt nước mắt nào. Cô nàng đăm đăm nhìn tôi một lúc, đột nhiên cười khẽ: “Sao, tưởng tớ đang khóc à?”.

“Ừ.”

“Nếu khóc thì phân trang điểm sẽ nhòe nhoẹt ra mắt. Về nhà rồi khóc sau.”

“... ”

Tôi bảo Shia đứng chờ ở cửa trước,

một mình phóng như bay về chỗ Loki, định thay lễ phục. Thế nhưng mới đi được một đoạn, lại bắt gặp bóng của hai người đàn ông đứng trên dây hành lang uốn lượn. Không biết đêm nay có chuyện gì, đi tới chỗ nào cũng nghe được người ta tâm tình.

Chỉ có điều, lần này là Shujin và Loki, nội dung nói chuyện của hai người họ cũng khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ.

“Anh, anh đừng bám theo nàng nữa”, giọng nói của Loki rất bình tĩnh, nhưng trong đó lại phảng phất một tia hèn mọn, thậm chí là khẩn khoản cầu xin: “Anh đã

cướp đi Frigg rồi, đừng cướp thêm Ena nữa”.

Anh? Frigg?

Lời này có ý gì?

“Người lại nghĩ nhiều rồi, Loki. Việc ta định chiến chẳng liên quan gì đến vị hôn thê của người cả. Chỉ là vì người cũng đã thức tỉnh rồi, nếu đánh tiếp chỉ khiến hai tộc cùng thê thảm thôi.”

“Nói láo”, Loki lạnh lùng nói, “Khi ta thức tỉnh, người vẫn không có ý ngừng chiến, là sau khi Thor nhìn thấy Ena,

người mới thay đổi ý định”.

“Người thích nghỉ thế nào cũng được, ngày mai ta sẽ đi. Không cần lo lắng lung tung.”

Im lặng thật lâu sau đó Loki nói: “Vì sao người không thức tỉnh?”.

“Vì không cần thiết.”

Câu nói vừa dứt, tiếng bước chân tiến lại gần, Shujin hình như định quay lại cung điện. Tôi vội lui lại phía sau, ngay cả mục đích ban đầu cũng quên sạch, lập tức cùng Shia cưỡi Dodo phóng về nhà,

không thềm nói với Freyr một tiếng.

Ngẫm nghĩ mãi đoạn đối thoại của họ, tôi đột nhiên phát hiện, hình như mình đã biết được một bí mật kinh người: Anh trai của Loki, người mà Frigg yêu say đắm, vị chủ thần mãi chưa thức tỉnh... Người thỏa mãn tất cả các điều kiện trên chỉ có một.

Lại ngẫm nghĩ sâu xa hơn, lúc này ở hai tộc, những chủ thần đã thức tỉnh gồm có Loki, Balder, Freyr, Hoder, Thor, Heimdall, Freyja, Bragi. Những chủ thần chưa thức tỉnh chỉ còn Sif, Tyr, Frigg và Odin.

Sif chắc đến chín phần chính là Shia. Trong ba chủ thần còn lại, có một người đã tan biến vĩnh viễn. Nếu như người đó không phải là Odin, vậy thì khả năng rất lớn Shujin chính là Odin. Thế nhưng người giết chúa tể các vị thần chính là Loki, nếu Shujin là Odin, vậy tại sao lại muốn đình chiến?

Lúc này Shia đã tẩy trang, đang ngo ngác ngồi trên sô pha.

Tuy có khả năng sẽ mất người bạn này vĩnh viễn, nhưng nhìn bộ dạng thần thờ của Shia suốt mấy ngày qua, quả thực tôi không thể giấu cô nàng thêm nữa. Tôi ngồi xuống cạnh cô nàng: “Shia, có

chuyện này tớ nghĩ cậu nên biết”.

“Chuyện gì?”, Shia lau nước mắt.

“Có lẽ cậu chính là Sif.”

Shia phì cười, rõ ràng không tin lời tôi nói.

“Là Loki nói cho tớ biết. Hắn nói giữa các chủ thần có mối liên hệ cảm ứng lẫn nhau”, tôi suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Thế nên, nếu thật sự cậu yêu Thor nhiều đến thế... Cậu có thể đi cùng hắn. Tuy chúng ta đã hòa đàm với tộc Aesir, nhưng không biết cái hiệp định

này có thể kéo dài được bao lâu, thế nên, tớ không hy vọng sau này gặp cậu trên chiến trường”.

Shia e dè nói: “Cậu nói thật?”.

“Ừ. Ngày mai hấn đã đi rồi. Cậu suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định đi.”

Shia ngơ ngác nhìn tôi một lúc lâu. Sau đó, cô nàng bật dậy, lao ra cửa, không hề quay đầu lại.

Tôi ngồi yên tại chỗ, đầu óc trống rỗng. Tuy tôi đã sớm lường trước mọi chuyện sẽ thế này, nhưng đến lúc nó xảy

ra thật, vẫn thấy thật khó chấp nhận. Tôi lăn lộn trên sô pha, thay đổi vô số thế ngồi, cuối cùng quyết định nằm ngửa ra, cả đêm mất ngủ.

Ngày mai chuẩn bị ít quà, nói lời tạm biệt với Shia vậy.

Bầu trời đêm thuần một màu xanh thẳm, vô số vì tinh tú như những hạt cát màu bạc, rơi lả tả khắp vòm trời. Đêm đó không có trăng, nhưng dưới ánh sáng của ngàn vạn ngôi sao, mặt cỏ vẫn bị ánh sáng lấp lánh nhuộm một màu vàng chói lọi. Vô số những cánh bướm hoàng kim bay lượn trên mặt cỏ, ngưng tụ những tia sáng đẹp đẽ nhất, mỹ lệ nhất thế gian, kỳ

lạ mà huyền ảo.

Tôi chạy xuống khỏi bậc thang, ngồi trên thảm cỏ bao la, nhắm mắt, thốt lên trong hạnh phúc: “Chàng biết không, em đã quyết định mình nên chết thế nào rồi, em sẽ biến thành vô số cánh bướm hoàng kim, từng giây từng phút bay lượn bên chàng, khiến chàng cả đời không quên được”.

“Không có chuyện đó đâu”, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, sau đó chàng bước tới, ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi quay đầu lại, liếc chàng một cái sắc lẹm, không quên nhăn nhó mặt mày:

“Chàng đúng là đồ củ cải ruột hoa^[1], có phải chàng đang tính sớm quăng em sang một bên để tìm cô nào khác không?”.

[1] Nguyên văn là “Hoa tâm đại la bạc”, cụm từ này thường được dùng để chỉ những kẻ đa tình. Có hai cách giải thích: Khi củ cải trắng già đi, thân củ cải vốn rất mọng nước sẽ chỉ còn lại những sợi xơ như hoa, hàm ý chỉ hai người yêu nhau sâu đậm nhưng sau một thời gian thì tình yêu cũng phai nhạt; Còn có cách gọi khác là “Hồng tâm la bạc”, nghĩa là củ cải ruột hồng, khá phổ biến ở miền Bắc Trung Quốc. Bên ngoài củ cải trắng tinh, phải cắn vài miếng mới thấy được ruột hồng, ý chỉ một người bên ngoài nhìn thì có vẻ trong sạch, thế nhưng rất đa tình.

“Nếu em chết, chắc chắn ta sẽ lập tức tìm một người khác thế chỗ em, hai ngày sau sẽ không nhớ một chút gì về em

nữa.”

“Không thềm đề ý tới chàng nữa”, tôi xoay người qua chỗ khác.

Chàng dùng một tay ôm lấy vai tôi, hơi thở nóng rực phả vào bên cổ. Giọng nói trầm thấp của chàng lặng lẽ vang lên: “Lại không đề ý tới ta nữa?”.

“Không thềm.”

“Haizzz, vậy sao”, chàng đứng lên, ra về phải đi, “Ta còn muốn nói, phải nuôi một ít bướm hoàng kim trong cung điện của em, nếu em đã không thích thì thôi

không nuôi nữa”.

“Chờ đã, Odin”, tôi vội vàng đứng bật dậy, đuổi theo chàng, “Bướm hoàng kim đâu có nuôi được?”.

“Trên lý thuyết là thế.”

Ngay lập tức hiểu ra, tôi cười rạng rỡ, ôm lấy thắt lưng Odin, dựa vào lòng chàng: “Yêu chàng nhất trên đời”.

“Sau này còn nói mấy câu muốn chết muốn sống đây nữa không?”

“Không nói, không nói nữa”, tôi cười

ngọt ngào, “Không bao giờ nói nữa, em muốn ở cạnh chàng cả đời, vĩnh viễn không đi đâu cả”.

“Hừ, nói ngọt cũng không ích gì đâu.”

Chàng trai tóc đen vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, nhưng trong ánh mắt kia là vẻ rất đổi dịu dàng. Ánh sáng trên cánh bướm hoàng kim chiếu vào mái tóc chàng, đến cả đường viền gương mặt cũng lấp lánh một tầng vàng kim nhàn nhạt.

Nắm tay chàng trở về nhà, tôi viết một đoạn lưu bút vào trong nhật ký:

Hôm nay chàng lại ngang nhiên uy hiếp em nữa rồi, thật ra em cũng có ý chọc chàng đâu cơ chứ (đáng tiếc là từ trước tới giờ chưa chọc cho chàng nổi điên lên được lần nào). Nếu em chết rồi, nhất định chàng sẽ cô đơn. Mà em lại không đành lòng nhìn chàng đau khổ. Nếu có một ngày chàng phải rời xa nhân thế, em nhất định sẽ dùng cả tính mạng mình để đổi cho chàng một cơ hội trở về. Đương nhiên, chuyện này làm sao mà xảy ra được chứ, chàng là người đàn ông vĩ đại nhất trên thế giới này cơ mà.

Odin, em muốn mãi mãi, mãi mãi được ở cạnh chàng.

Tôi buông bút xuống, đột nhiên một ánh chớp chói lòa xé toạc bầu trời bên ngoài cửa sổ, tiếng sấm vang lên đình tai nhức óc.

Tôi giật mình tỉnh dậy, ngã lăn khỏi sofa.

Bầu trời u ám như tích tụ đã lâu, từng đợt mưa lớn ào ào trút xuống mặt đất, không hề có tiết tấu, vội vã mà hung bạo, tựa như bầy sói hung tàn nuốt chửng vương đô. Nằm ngửa trên sofa, tôi ngây người một lúc lâu mới hoàn hồn, thì ra tôi lại vừa nằm mơ.

Giấc mơ vẫn rất mơ hồ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với người đàn ông đó.

Trong giấc mơ, hình như tôi gọi hắn là... Odin?

Đột nhiên thấy đầu óc là một khối hỗn loạn, tôi nhìn đồng hồ, không ngờ đã hơn sáu giờ sáng, còn phải sang chào tạm biệt Shia nữa. Giờ này chắc chưa có cửa hàng nào mở, tôi đành lấy một chiếc vòng tay mình đã đeo rất nhiều năm ra làm lễ vật tặng cho Shia vậy.

Cầm ô chạy về phía hoàng cung Hoenir, vừa lúc gặp được Hoder đang

điều chỉnh quân đội và bày thú cưỡi tại cửa hoàng cung, tôi vội hỏi hắn xem Thor ở chỗ nào.

“Thor? Sáng nay Sif tới tìm hắn, hắn kích động như bị lên cơn, mặt trời vừa ló dạng đã mang nàng về Asgard rồi.”

Tôi ngăn cả người, nói: “Sif... đi rồi sao?”

“Đi rồi.”

Tôi cúi đầu, nhìn chiếc vòng tay mà mình đã mất bao công sức gói ghém, khế gặt đầu với Hoder, nói một câu cảm ơn,

sau đó rời đi.

Lúc này tôi chẳng còn hơi sức đâu mà đi trên không nữa, xuống tới phía dưới hoàng cung, tôi liền thông thả rảo bước trên còn đường quanh co để về nhà. Tôi đi chưa được mấy bước, cuồng phong cùng cơn mưa xối xả ào ào lao tới, thổi bay chiếc ô trên tay. Trong chớp mắt, cả người tôi ướt nhẹp.

Chiếc ô lăn mấy vòng trên đường, bị thổi bay ra tít đằng xa. Tôi chạy đuổi theo nó một đoạn dài, nhưng đuổi thế nào cũng không kịp, đành mặc kệ nó bị gió cuốn đi. Tôi vội vàng lau qua loa nước mưa trên mặt, trú dưới mái hiên bên

cạnh, ôm cánh tay đứng đợi mưa ngớt một chút rồi về.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, con đường này lại hẹp, mưa lất phất rơi, trông thật tiêu điều. Khí trời rất lạnh, hai cánh tay và bờ môi tôi nhanh chóng mất đi cảm giác, hơn nữa mưa rơi nghiêng, thế nên có đứng dưới mái hiên cũng không tránh được.

Răng bắt đầu va vào nhau lập cập, tôi đang định đợi mưa chạy về nhà, đột nhiên thấy có gì che phía trên. Ngẩng đầu, là một chiếc ô.

Tôi quay đầu lại, thấy Shujin đã đứng

sau lưng tôi tự bao giờ.

Tôi phải ngẩng đầu hết cỡ mới thấy được gương mặt hắn.

Hắn có một gương mặt cực kỳ sắc nét, lại rất đôi già nua, nhưng đôi mắt đen kia thì lại thâm thúy đến mê người, giống hệt như chàng trai trẻ tôi mơ hồ thấy trong những giấc mộng, dường như chưa từng thay đổi.

Odin, em muốn mãi mãi, mãi mãi ở bên chàng.

Trong giấc mơ, tôi đã nói lên câu đó

bằng cả tấm lòng.

Lắc đầu quây quây, tôi cười với hắn:
“Hôm nay bệ hạ phải trở về sao?”.

“Đúng. Ta đứng bên trên hoàng cung, thấy ô cửa của cô bị gió hất văng đi, thế nên xuống đây xem sao.” Thái độ của hắn rất ôn hòa, nhưng lạnh lùng hơn trong giấc mơ của tôi nhiều, đó là thái độ chỉ dùng để nói với một người xa lạ: “Đi nào, ta đưa cô về”.

“Không cần đâu, tôi đứng đây cũng...”

“Đi thôi.”

Thái độ khiến người ta không tài nào từ chối được. Tôi đành nhắm mắt nhắm mũi sóng vai đi cùng hắn trên con đường trở về nhà.

Trên nền trời âm đăm một màu tro xám, đục long và thiên lộc chẳng có mấy con, nhưng những con cự kinh Ginnungagap vẫn rất cần mẫn, chậm rãi bay ngang, phía trên là vô số những tấm chắn ma pháp chống mưa cực dày. Bay trên lưng chúng trong những ngày mưa, người ta dễ có cảm giác như đang dạo chơi giữa đại dương mênh mông rộng lớn.

Ô của Shujin rất lớn, trên người tôi chẳng còn chỗ nào khô cả, nhưng hắn vẫn rất kiên trì che ô về phía tôi, để mặc một bên vai mình ướt đẫm. Tôi muốn nói câu gì đó, nhưng mỗi lần ngẩng mặt lên, thấy gương mặt nghiêng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đó, tôi chỉ nuốt mấy câu chực nói vào trong bụng.

Vượt qua hai con phố.

Trên đường rất ít người qua lại, nhưng bất cứ ai đi ngang qua chúng tôi đều phải quay lại liếc nhìn.

“Bệ hạ, đến bên đồ cự kinh là được rồi, tôi sẽ cưới cự kinh về nhà”, tôi chỉ về phía trước.

“Được.”

Không có ai đứng chờ cự kinh cả. Chúng tôi đứng ở trạm chờ ngay ngã tư đường cái, đợi chuyến tiếp theo. Những hạt mưa rơi xuống nóc trạm chờ làm bọt nước bắn tung lên.

Năm phút sau, một con cự kinh từ từ hạ xuống, tôi bước lên phía trước hai bước, Shujin cũng bước theo, đưa ô cho tôi.

“Không cần đâu... Lên đó mưa không chạm vào người được.”

“Ta có thể di chuyển trong nháy mắt”,
hắn rất kiên trì.

Tôi đành miễn cưỡng nhận lấy chiếc ô. Hắn vừa xoay người lại, tôi cuối cùng cũng không nhịn được, kêu lên: “Bệ hạ, tôi có một chuyện muốn hỏi ngài”.

Hắn quay lại, đứng dưới tán ô:
“Chuyện gì?”.

Một bóng đen khổng lồ che lấp khoảng không trên đầu chúng tôi, rất

nhANH, cỰ kINH đÃ hạ CÁNH xuốNG trẠM
chỜ.

“Ngài... có phải là Odin không?”

Trong mắt hẮN thoáng vỤT qua một tia
kINH ngạc, nhưng ngay sau đÓ, hẮN nở nỤ
cƯỜI: “Chuyện này có liên quan gì đến
tiỂU thư Ena đầU”.

“... Xin lỗi, là tÔI thất lỄ”, tÔI có chút
xẤU hổ, cúi đầU: “CẢM ƠN ngài, tÔI về
nhà đầY... Hẹn gặP lại!”.

TÔI xoay người, bước lên cỰ kINH.

Mặt đất bốn phía là từng đám bọt nước bắn tung, dường như không phải mưa đang rơi, mà là có ai đó đang đổ từng tảng nước khổng lồ xuống mảnh đất Vanaheim này vậy.

Vừa tới gần cự kinh, tôi đã bị một người ôm chặt từ phía sau. Trong nháy mắt, cơ thể tôi cứng lại, không biết phải phản ứng thế nào. Tôi lại càng không dám động đậy mảy may, chỉ có thể để mặc cho bàn tay cầm ô trở nên lạnh lẽo.

“Bệ hạ...?”

“Em thật nhẫn tâm”, giọng nói của hãn khan khan, như chưa từng thay đổi, hòa

vào tiếng nước mưa, lại thêm một phần tang thương và sầu muộn.

Tiếng mưa rơi, vừa như chất chứa điều gì bí ẩn, vừa đau đớn tang thương, kéo dài bất tận, như hàng ngàn hàng vạn sợi tơ vô tình vây quanh trái tim trong lồng ngực, như siết chặt, như bóp nghẹt, cắt không được, cởi cũng chẳng xong.

“Xin lỗi, tôi không hiểu ngài đang nói gì.”

Hắn vẫn cố sức siết chặt lấy tôi, thân thể tôi đau đớn như muốn vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

“Bệ hạ, cự kính sắp đi rồi. Xin ngài buông tay ra.”

Hắn vẫn không có phản ứng gì. Tôi cắn răng, cố sức vùng khỏi vòng tay của hắn. Thế nhưng tôi vừa thoát được ra, hắn đã xoay người tôi lại.

Bờ môi lạnh như băng của hắn áp lên môi tôi.

Từng hạt mưa vỡ vụn trên thân thể, tiếng mưa rơi như một khúc nhạc dương cầm, vội vàng mà réo rắt. Chiếc ô lại một lần nữa rơi khỏi tay tôi, lăn dài trên con phố.

Thân thể không lồ của cự kình nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất, từ từ bay lên, hướng về phía trời cao.

Tôi dùng sức đâm liên tiếp vào ngực hắn, nhưng sức lực chỉ như con muỗi vo ve, hai bờ môi chạm nhau trong chốc lát, hắn liền ôm lấy gương mặt tôi, không cho tôi bất cứ cơ hội phản kháng nào, hôn tôi đầy thô bạo.

Tôi cố sức giãy giụa, thời gian dường như dừng hẳn, chỉ còn cơn mưa vẫn đang hối hả rơi, lăn trên gò má, tựa như nước mắt. Về sau, ngày cả cơn mưa cũng như đông lại.

Ánh hoàng kim vạn trượng cấp tốc lan tràn khắp từng góc ngách của thế gian này, bầu trời ảm đạm như bị ánh sáng vàng nhuộm đẫm. Ánh sáng quá rực rỡ, quá chói lòa, tôi vô thức nhắm nghiền mắt lại.

Dần dần, cảm giác bị râu mép cọ vào hoàn toàn biến mất, thân thể đang áp sát ôi kia cũng trở nên cường tráng lạ kỳ. Sau một nụ hôn dài đê mê táo bạo, cuối cùng cũng có cơ hội vùng ra, tôi chặn miệng lại, sau đó dùng hết sức bình sinh đẩy hẳn ra.

Tôi đẩy quá mạnh, nên lão đảo vài bước mới đứng vững lại được. Vừa hoàn

hồn đã ngơ ngẩn cả người trước cảnh tượng: Tất cả vạn vật trong trời đất, kể cả nhà cửa, đường xá, biển giao thông, kể cả những đám mây lơ lửng tận tầng trời cao vút trên kia... đều bị nhuộm một màu vàng thần thánh, tất cả những vật đang chuyển động đều như bị đóng băng, kể cả nước mưa cũng như bị một thế lực vô hình chặn lại, lơ lửng giữa không trung.

Mà người đứng trước mắt tôi, nào có phải là Shujin ngày trước.

Tôi cứ nghĩ mình bị ảo giác, nhắm nghiền mắt lại, lắc đầu quày quậy một lúc lâu, sau đó mới hé mắt ra. Thế nhưng

mọi chuyện vẫn y nguyên, người đứng trước mặt tôi, vẫn là một chàng trai trẻ mặc bộ áo choàng dài trắng như tuyết của Shujin, cao lớn mà anh tuấn đến khó tin.

Tôi đã thấy chàng rất nhiều lần, lần gần đây nhất, là trong giấc mơ lúc hùng đông. Thế nhưng, không lần nào giống như lúc này đây, tôi có thể nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt ấy. Chàng không còn mờ ảo, cũng anh tuấn hơn, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn khác với vẻ âm áp dịu dàng trong mộng.

“Chuyện gì đang xảy ra? Ngài là... Bệ hạ Shujin?”

“Là ta.” Giọng nói của hắn, ngoại trừ trẻ ra rất nhiều thì không có gì thay đổi.

“Vì sao... mọi thứ đều dừng lại?” Tôi nhìn xung quanh, lại nhìn Shujin, “Vì sao ngài lại biến thành thế này?”.

Shujin còn chưa đáp, một giọng nói lạnh lùng đã vang lên sau lưng hắn: “Bởi vì chúa tể của các vị thần đã thức tỉnh”.

Loki – vẫn mặc trên người trang phục đính hôn – đứng ở góc cuối con đường.

Chương 24: Dấu hiệu Thần tộc được phục chế

Bởi vì ướt nước mưa, nên mái tóc đỏ của Loki sẫm màu hơn thường lệ. Mái tóc vốn bông bênh mềm mại, nay dính vào bên má, lộ ra một chút nhếch nhác và thêm vài phần thảm hại. Vừa thấy Loki, trong lòng tôi đột nhiên có một thứ cảm xúc thân thiết khó nói thành lời, vội chạy về phía hắn:

“Loki.”

Loki túm lấy tay tôi, kéo tôi vào vòng tay của hắn, sau đó lạnh lùng nhìn về

phía chàng trai tóc đen trước mặt:
“Chúng ta sắp kết hôn rồi, người còn
muốn làm gì?”.

Chàng trai đó hờ hững nhìn chúng tôi,
không nói câu nào.

Tôi quay đầu lại, hỏi khẽ: “...Ngài
thật sự là Odin”.

“Phải.”

Lúc này, ánh sáng hoàng kim biến mất,
vạn vật lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.
Trời mưa rả rích, trên con đường chật
chội có thêm vài đám bọt nước vỡ tung.

Mấy cô gái tộc Tinh linh che ô đi ngang qua, tò mò nhìn sang bên này, nhưng không dám lại gần.

Tôi lại nhớ tới giấc mộng lúc hùng đông, vừa ngọt ngào lại vừa khiến trái tim chết lặng, còn có cả ánh mắt ôn nhu như biển rộng đã theo tôi suốt từ những ngày thơ dại cho tới lúc lớn lên. Thế nhưng, lúc này nhìn những người đang đứng ngay trước mặt kia, tôi chợt nhận ra hiện thực sao lại xa lạ đến thế. Tôi nhú mày, xoay người ôm chầm lấy Loki, vùi đầu vào lồng ngực hắn.

Bầu không khí khó xử, gượng gạo đó không duy trì được bao lâu. Cuối cùng,

tôi chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Odin vang lên, tựa như cơn mưa đầu đông liên miên chẳng dứt...

“Tiểu thư Ena, hôm nay ta đường đột, xin lỗi... Ta sẽ quay về Asgard.”

Trời đã sáng hơn một chút, nhưng bởi trời mưa nên bầu không khí vẫn ảm đạm một màu xám nhạt. Dưới màn mưa lạnh buốt, vài con chim màu trắng đang đậu trên nóc nhà, nhìn trái, ngó phải, hết như những đứa trẻ lang thang chẳng tìm được chốn đi về.

Không lâu sau, Odin rời đi.

Tôi còn chưa biết nên làm thế nào để phá tan bầu không khí căng thẳng thì Loki đột ngột hất tay tôi ra.

Tôi ngỡ ngác ngẩng đầu nhìn Loki. Những hạt mưa lớn lạnh như băng chảy dài trên gò má, nhưng hắn chẳng thèm đưa tay lau mặt, ánh mắt nhìn tôi hết sức lạnh lùng, thậm chí còn phảng phất một tia căm hận: “Kể từ giờ cô đừng lại gần ta”, nói xong, hắn quay người đi.

Tôi vội vã chạy vòng lên trước mặt hắn: “Vừa nãy chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, em cũng không biết tại sao lại thế nữa... Loki, nếu anh đến sớm một chút, chắc chắn sẽ hiểu...”.

“Không phải cô tự nguyện sao?”, đồng tử của hắn đột ngột co lại, “Nếu cô không có ý với hắn, sao lại để hắn đưa về nhà? Sao lại hỏi hắn một vấn đề mẫn cảm như thế? Cô nói xem!”.

“Người mẫn cảm là anh. Thật sự em không có ý gì với hắn. Chỉ là em đoán hắn là Odin, tò mò nên mới thử hỏi một câu thôi... Nếu biết anh không thích, nhất định em sẽ không hỏi.”

“Ta không muốn nghe.”

Hắn tiếp tục bước về phía trước, tôi

túm lấy vạt áo hấn, khẽ nói: “Loki... thực sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

Hạt mưa rơi trên mặt đất, kết thành vô số những dòng suối nhỏ, róc rách không ngừng nghỉ.

“Buông ra.”

Vừa nghe câu đó, tay tôi run bắn lên. Giọng nói không lớn, nhưng rất rõ ràng, rất dứt khoát. Tôi không cam lòng, túm áo hấn chặt hơn.

“Xin lỗi, em không nên ở một mình với hấn”, lúc này, giọng nói của tôi cũng

hơi run rẩy: “Từ nay về sau em sẽ không làm thế nữa...”.

“Buông ra!”

Tôi chẳng thốt lên được câu gì nữa. Bàn tay buông lỏng ra một chút, lại buông lỏng ra một chút, giống như thế này đây, sức lực đã cạn kiệt rồi. Trước khi tôi hoàn toàn buông tay, Loki đột nhiên túm lấy tay tôi, thô bạo hất sang một bên, sau đó lập tức bỏ đi.

Tôi rụt hai vai, lui về phía sau hai bước. Loki chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần, cứ thế bay thẳng lên không trung, đi về phía hoàng cung Hoenir.

Nhìn bóng lưng xa dần của Loki, đột nhiên tôi nhớ lại mấy ngày trước, ngồi trong nhà hắt gọt hoa quả, không cẩn thận làm đứt tay, tôi còn giả bộ khóc lóc kêu đau. Hấn hoảng đến độ nói năng lắp bắp, túm chặt tay tôi gào ầm lên bảo người ta gọi đại tể ti tới ngay lập tức. Tôi phải ra sức ngăn cản, hấn mới chịu thôi.

Thực sự, tôi không hiểu mình sai ở chỗ nào.

Hay tất cả chỉ là cái cớ để hấn có thể ghét tôi?

Mưa càng rơi càng lớn. Chóp mũi tôi cay xè, đường nhìn cũng mờ đi, nhưng bởi mưa lớn quá, nên tôi chẳng thể biết được có phải mình đang khóc?

Tôi về nhà, tắm rửa, sau đó mở mấy bức thư ủy thác mới nhất ra xem nhưng chẳng đọc được chữ nào, tôi lao thẳng đầu vào gối, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lúc tôi dậy thì mặt trời đã lặn, mưa cũng ngớt đi nhiều, Fulla và Guffy đột ngột lao vào phòng ngủ. Không biết hai đứa nó vào bằng cách nào, tôi chỉ nói thân thể không được tốt lắm, nhờ hai đứa trông giúp xưởng rèn, mấy ngày nữa tôi lại tới.

“Oa, chị Ena ơi, không phải chị có thai rồi đấy chứ?” Fulla chóng cảm, mắt sáng như sao nhìn tôi.

“Đừng có nói mò, cô xem lão đại còn trẻ thế này, sớm có con vậy thì đáng thương lắm.” Guffy gõ đầu Fulla mấy cái, sau đó không biết từ đâu rút ra một tờ báo. “Lão đại, xem cái này đi, xem xong đừng hoảng nhé”.

Guffy chỉ cho tôi xem bảng xếp hạng danh nhân của các chủng tộc cuối năm nay.

Bên phía tộc Aesir, trên bảng công trạng, Shujin đứng đầu, Hoder thứ hai, Freyja đứng thứ ba. Bên bảng tài sản, Shujin vẫn đứng đầu, thứ hai là Thor, thứ ba là Bragi. Thần quan Bóng tối đứng đầu là Thor, đại vu sư đứng đầu là Freyja, Hoder là Hắc kỵ sĩ số một Shujin xếp thứ mười hai. Người đứng đầu trên bảng phục ma quan là Heimdall, vợ của Thor – Jarnsaxa đứng thứ mười bảy. Bảng xếp hạng quý tọng có sự thay đổi rất lớn, vẫn không có ai đặc biệt ưu tú.

Bên phía tộc Vanir, Loki chiếm danh hiệu cao nhất của cả bảng công trạng và đại ma đạo sư, xếp hạng hai trong số những người giàu có nhất. Balder đứng

đầu trên bảng tài sản, công trạng xếp hạng hai. Freyr đứng đầu bên đại tể ti. Shia cũng leo được tới vị trí số hai mươi ba trên bảng luyện kim thuật sư. Đứng đầu bảng thần kim tượng vẫn là Mim – người cộng tác lâu dài của Loki. Sau đó, ở vị trí thứ tư, tôi nhìn thấy mấy chữ sau:

Ena, những tác phẩm tiêu biểu trong năm: Thần tượng Ena, rìu ánh sáng, thanh kiếm ánh sáng, bao tay tà thần.

Tôi nhìn tờ báo đăm đăm, sau đó lại nhìn Guffy và Fulla. Hai người cùng nhau túm tay tôi, gạt đầu lia lịa.

Thứ tư...

Tôi lại có thể leo lên vị trí thứ tư...

“Guffy, tờ báo của em là báo hồi sáng rồi. Chiều nay, toàn bộ báo đều bị thu về, phát hành bản mới. Cái đầu đề đúng là khiến chị sợ muốn chết...”, đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị đá mở toang, Shia ôm ngực: “Odin thức tỉnh rồi, Shujin chính là Odin”.

Tôi trừng mắt nhìn cô nàng.

[©.DTV](#)

“Ena, cậu tỉnh rồi à?”, Shia vội chạy

tới bên giường tôi: “Chủ thần Odin cuối cùng cũng thức tỉnh rồi, đáng tiếc lại là ở tộc Aesir. Cậu nói xem, sao chúng ta lại xui xẻo thế chứ...”.

“Shi... Shia”, tôi dụi mắt: “Sao cậu lại về rồi?”.

“Về? Về từ chỗ nào?”

“Asgard.”

Cô nàng chớp mắt mấy cái, vẻ mặt ngờ ngác: “... Tớ nói muốn đi Asgard lúc nào?”.

“Grừ grừ.” Đầu của Lolo ló ra khỏi túi của Shia, cả bốn cái cánh nhỏ xíu đều dán cả lên lưng tôi, như đang an ủi vỗ về tôi vậy: “Grừ grừ, grừ grừ grừ grừ, grừ grừ grừ grừ...”

Mặt của Shia đen thui: “Đứa nào ra đây phiên dịch coi thằng ranh này đang nói cái gì”.

“Grừ grừ grừ, grừ grừ ...” Lolo dụi đầu vào lưng tôi, tôi nhấc nó lên, lần đầu tiên dụi dàng ôm nó vào lòng. Thế nhưng vì nó còn quá nhỏ, nên tôi cứ có cảm giác ôm một chút cũng sẽ bóp nghẹt nó, vậy nên cái ôm này cũng thật mơ hồ, như chẳng hề có thật.

“Shia, không phải cậu đi với Thor sao, Hoder có nói cậu tới gặp Thor.”

“Tớ tới gặp hắn ta thật, nhưng có đi với hắn đâu.” Shia móc một cái gương nhỏ ra, khẽ mím đôi môi đỏ tươi, “Tớ sẽ không vì hắn mà đánh mất bản thân mình”.

“Gả cho hắn không coi là đánh mất bản thân đấy chứ?”

“Hiện tại, Thor hơn tớ nhiều lắm. Cậu cũng biết tớ ghét cay ghét đắng chuyện về cô bé Lọ Lem mà.” Shia nhìn vào gương,

chỉnh trang lại đám lông mi cong vút, nhúu mày: “Nếu yêu một chàng hoàng tử, trước hết tớ phải biến thành nữ hoàng, rồi mới đi chinh phục hắn sau”.

Tôi rùng mình: “Cậu đáng sợ quá”.

Shia phản bác ngay: “Cậu không muốn tớ về à?”

“Ừ, vừa nhìn thấy cậu tớ đã đau cả đầu.”

“Cậu muốn chết lắm rồi đúng không?”
Shia túm Lolo ra, sau đó coi nó như vũ khí mém thẳng vào đầu tôi. Lolo phản

ứng hơi chậm, nên đã đập trúng đầu tôi rồi mới nhớ tới chuyện phải bay lên, kết quả là loạn choạng thế nào lại lao thẳng vào đám chăn.

Fulla và Guffy vội túm chặt Shia đang lên cơn động kinh, một lúc sau cô nàng mới bình tĩnh lại, đứng trước mặt tôi trong tư thế của một nữ hoàng, lật báo ra xem: “Nói đi cũng phải nói lại... Mãi hôm qua tớ mới nghe nói Shujin... À không, Odin khi ở tộc Aesir rất khó gần. Ai ngờ tại tiệc tối hôm qua hắn lại hiền lành với mấy con ranh đó như thế chứ, có lẽ đúng là muốn giảng hòa với chúng ta thật”.

“Rất khó gần?”

“Ừ, Thor nói cho tớ biết, hắn là tình nhân trong mộng của đám con gái trẻ trung xinh đẹp. Thế nhưng kẻ nào tới gần cũng bị hắn cự tuyệt, bất kể là bám riết không buông hay là lạt mềm buộc chặt, chưa chiêu nào có tác dụng với hắn. Thế nên, có người nói mấy năm nay không ai dám theo đuổi hắn.”

Sao khác với những gì tôi được nghe quá vậy?

“Nhưng đó là quá khứ rồi.” Shia xoay tờ báo ra trước mặt tôi, chỉ vào bức họa cực lớn của Odin ngay trên trang bìa,

“Hiện giờ bộ dạng hẩn như thế này, lại là chúa tể của các vị thần, tớ thấy cứ cho là hẩn chặn cả đám ngoài cửa thì các chị em vẫn sẽ người trước nói người sau mà lao tới thôi”.

Đó là bức họa vẽ cảnh Odin đứng trước chúng thần, tiến hành một nghi thức vô cùng trọng đại. Gương mặt hẩn vẫn tràn trề khí khái, những lại rất dễ gần, tươi cười vui vẻ.

“Sau khi Odin trở lại, chính sách ngoại giao có thay đổi không?”, tôi hỏi.

“Không, chúng ta vẫn đang trong trạng thái đình chiến.”

“VẬY CẬU VÀ THOR...”

“CHIA TAY RỒI.”

Thảo nào Thor phải đi về trước. Hóa ra không phải vui sướng, mà là ức chế quá nên phải chạy về.

Tôi chui rúc trong nhà tròn hai ngày, cuối cùng vì không còn gì bỏ bụng nữa mà phải bò ra ngoài mua sắm một phen. Trước khi ra cửa, tôi vòng qua phòng Shia hỏi xem cô nàng có muốn tôi mua giúp gì không. Lúc này Shia đang vò đầu bứt tai dưới ngọn đèn bàn, tôi vốn định

lén vào dọa cô nàng một trận chơi, ai dè liếc mắt nhìn qua đồng giấy tờ chất đầy trên bàn, lại bắt gặp một hình vẽ dạng elip màu đen, trông vô cùng quen mắt.

Shia đang đeo kính, cắn đầu bút, xoay trái vặn phải, trong lúc lơ đãng liếc ra sau thấy tôi, cô nàng mới hét âm lên: “Trời ơi, Ena, cậu muốn hù chết tớ đây à!”.

“Cái gì đây?”, tôi chỉ vào hình vẽ kia.

“Hả, cái này à, là dấu hiệu của Người khổng lồ được phục chế.” Nói đến đây, Shia lại rút ra một tờ giấy khác, trên đó là một bức vẽ màu đen cùng phong cách,

chỉ có điều là ở dạng hình thoi, “Còn đây là dấu hiệu của Thần tộc được phục chế”.

Năng lực tự hỏi như đột nhiên biến mất, tôi máy móc lặp lại lời Shia: “Dấu hiệu của Thần tộc được phục chế?”.

“Ừ, một sinh mệnh được tái tạo nhất định phải được khắc ấn, nếu không sẽ bị lẫn lộn với người thật mất.”

“Thần tộc được phục chế không phải sẽ vĩnh viễn giữ nguyên hình dạng sao? Không khắc ấn thì cũng có thể phân biệt được với những Thần tộc bình thường mà?”

“Đứa nào nói với cậu thế?”, Shia đẩy kính mắt lên, “Thần tộc được phục chế có hai loại, một có thể phát triển, một thì không. Loại có thể phát triển sẽ lớn lên, từ lúc còn bé xíu cho tới khi mặt mũi nhẵn nhéo, cơ bản không khác gì Thần tộc bình thường, ngoại trừ việc tính tình hơi trầm mặc, tình cảm hơi nghèo nàn... Nói ngắn gọn là y chang tính cậu, cứ để một Thần tộc được phục chế đứng cạnh cậu xem, đảm bảo mười người thì cả mười người bị lẫn”.

“A... thế sao”, tôi đưa tay lên vuốt trán, “Cậu có muốn ăn gì không, tớ mua về cho?”.

“Không cần đâu, lát nữa tớ ra ngoài ăn với Teese rồi.”

“Vậy tớ đi trước đây.”

Đi ra khỏi phòng Shia, tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó từ từ vén vạt áo lên, nhìn chăm chăm vào ấn màu đen có hình thoi hằn trên thắt lưng mình, ngờ ngác một lúc lâu.

Chị vẫn nói với tôi rằng, đây là vết bớt.

Tôi vào trong bếp, mở vòi nước ra,

sau đó cố sức cọ rửa dầu ấn đáng nguyên rửa đó. Dùng bàn tay xát, dùng móng tay cào cào, thậm chí còn lấy bàn chải chà đi chà lại... Cuối cùng, rách da, máu chảy, nó vẫn chễm chệ trên eo tôi. Màu đen tận cùng, màu đen u uất, đến cả màu đỏ tươi của máu cũng không tài nào che lấp được.

Cuối cùng, tôi ngồi bệt xuống sàn bếp, máu chảy lênh láng trên nền nhà, nhưng tôi không hề cảm thấy một tia đau đớn.

Tôi là một Thần tộc được phục chế, không thể coi là người dân hợp pháp của tộc Vanir, thậm chí còn không đủ tư cách làm một sinh mệnh có đầy đủ linh hồn.

Thế nhưng tôi biết, tôi hiểu mình muốn cái gì...

Trở thành thần kim tượng hạng nhất, xông pha chiến trường giết địch để bảo vệ bộ tộc, cố gắng để xưởng rèn của mình phát triển thật lớn mạnh, đại lý chi nhánh sẽ phủ khắp vương đô, rồi làm chị em tốt với Shia cả đời, mua được một con thú cưỡi chỉ thuộc về mình... còn cả, trở thành vợ của Loki.

Tôi có tình cảm mà.

Ít nhất tôi cũng biết khóc, biết cười.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ màu vàng lao vào phòng. Thân mình bé xíu của Lolo cuộn tròn trong lòng tôi. Nó dùng bốn chiếc cánh bé tí xíu áp lên bụng tôi như đang cố vòng tay ôm tôi vậy. Tôi nhẹ nhàng xoa đầu nó, Lolo grừ grừ vài tiếng, sau đó dụi cái đầu bé xíu vào lòng tôi.

Hôm sau, tôi mang theo Lolo, về làng Jill.

Chuyện Odin thức tỉnh đã thành đề tài nóng bỏng nhất khắp đường trên phố dưới, cả con phố dài đều dán kín hàng đồng bức họa cỡ lớn của Odin – gương mặt anh tuấn mê người mà lại lạnh lùng nghiêm nghị, ngay cả những người chẳng hề quen biết nhau khi cuời trên cự kính cũng có thể tán phét về vấn đề này đến độ nước bọt tứ tung. Ở bên này như thế, không biết bên tộc Aesir còn ồn ào náo nhiệt đến cỡ nào.

Có điều, ngày trước khi thức tỉnh Loki từng nói, đặt niềm tin và hy vọng vào Odin là hành vi ngu xuẩn, thù hận ba nghìn năm đằng đẳng của chúng tôi với tộc Aesir không thể biến mất chỉ vì một

bản hiệp thương đình chiến hay sự thức tỉnh của Odin.

Nói thì nói cho sướng miệng thế thôi, lòng thù hận của chúng tôi với tộc Aesir chẳng giảm một phân một hào nào cả. Thậm chí có vài người hiếu chiến còn cao giọng, cả Odin và Loki đều đã thức tỉnh, chỉ bằng đánh một trận cho xong cả thù cũ nợ mới luôn đi, nếu như ta là chủ thần, nhất định ta sẽ là người đầu tiên giết sạch tộc Aesir.

Sau khi về tới làng Jill, tôi mới phát hiện ra thôn làng đã bắt đầu được xây lại, trưởng thôn mặc áo bông dày, đang chỉ huy một nhóm người vận chuyển

nguyên vật liệu như đá, gỗ v.v... vào làng, cũng không thiếu người từ những thành trấn xung quanh tới tham quan hay xem xét tình hình.

“Ena, con đã về rồi đấy ư?”, trưởng thôn vừa nhìn thấy tôi, liền nở nụ cười hiền hậu: “Lần trước cảm ơn con đã cứu ta”.

“Không đâu ạ, đâu phải công của một mình con.”

“Đúng rồi, còn cả chồng chưa cưới của con nữa, sau khi trở về con nhất định phải thay ta cảm ơn ngài.”

“Trưởng thôn, con về đây vì có chuyện muốn hỏi ông... Ông hãy nói thật cho con biết, chuyện này với con quan trọng lắm.”

“Nhất định rồi, con cứ nói đi.”

“Con... có phải là con đẻ của cha mẹ con không?”

Nụ cười của trưởng thôn đột nhiên biến mất không dấu vết: “Họ đã qua đời nhiều năm như thế rồi... Ena, con nghe được điều gì sao?”.

“Nếu như ông biết, xin hãy nói cho

con”, tôi nhìn trưởng thôn, khẩn thiết nói, “Bất kể sự thật như thế nào, họ mãi mãi là cha mẹ của con. Chỉ là, giờ con đang gặp một chuyện rất khẩn cấp, con phải điều tra xem ai là cha mẹ ruột của con”.

Trưởng thôn im lặng trong chốc lát, sau đó cúi đầu: “Chuyện này e là con không tìm hiểu được”.

“Ông nói thế nghĩa là sao ạ?”

“Lúc cha mẹ nuôi nhặt được con, con mới hơn một tuổi, trên người không có chút manh mối nào cả. Lúc đó ta và vợ ta nhìn thấy màu tóc và màu mắt của con, đều khẳng định con chính là hồn huyết

giữa tộc Vanir và tộc Aesir, nhưng cha mẹ con khẳng khẳng muốn nuôi dưỡng con...”

Sau khi về nhà, tôi vẫn bản thân hốt hoảng.

Loki lúc nào cũng thích sẫm soi mấy chi tiết nhỏ xíu trên người tôi, nhưng hắn chưa từng hỏi tôi một câu về dấu ấn bên hông.

Hắn đã biết...

Hắn đã sớm biết rồi...

Tôi là bản phục chế của ai?

Nhớ lại vô số những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cả vẻ đau thương thất thân của Loki đôi lúc nhìn tôi... Nào giống đang nhìn một người mới quen được một năm?

Đến lúc tôi về nhà, trời đã tối sầm.

Một vầng trăng tròn treo lơ lửng trên cao, những vì sao thưa thớt, đến độ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đêm nay tuyết không rơi, nhưng tầng tuyết đọng trên đường vẫn dày vài xích^[1], lớp nọ chồng lớp kia, thật dày, thật chặt, thậm chí giẫm lên cũng không để lại vết chân.

[1] Một xích bằng 1/3 mét.

Tôi tra chìa khóa vào ổ, đột nhiên có một bàn tay chặn cửa lại. Tôi hốt hoảng quay đầu, sợ đến độ chút nữa thì đánh rơi Lolo xuống đất.

Loki đang đứng phía sau tôi.

Trong bóng đêm, đường nét gương mặt hắn có chút mờ lung mờ ảo, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra hai gò má của hắn gầy đi nhiều lắm. Ánh trăng nhạt nhòa phủ xuống mái tóc hắn, màu đỏ mê người ấy vẫn đẹp như thứ báu vật quý giá nhất thế gian. Chỉ là, hình như hắn vừa chạy

một quãng đường dài dằng dặc, hơi thở có chút dồn dập.

“Ta không để ý chuyện em thích hẳn”, miệng Loki nồng nặc mùi rượu, “... Thực sự, ta không để ý đâu”.

“... Anh uống rượu à?”

“Có uống một chút, nhưng ta không say.” Nói đến đây, hắn có chút lão đảo, tay kia cũng chặn lên ván cửa sau lưng tôi: “... Nói đi, nói em yêu ta, ta sẽ quên hết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ”.

Tôi ngừng thở: “Mấy câu này anh không nên nói với tôi”.

“Quả nhiên, ta biết mà...”, hơi thở của Loki càng hỗn loạn hơn, hắn nghiêng đầu ho khan mấy tiếng, “... Nhìn xem, em xinh đẹp như thế, rực rỡ như thế, quả nhiên... em quá xa xỉ với một kẻ như ta”.

“Loki, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.” Tôi bịt miệng hắn lại, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Hắn nắm lấy tay tôi, dịu dàng lau nước mắt cho tôi: “... Ta lại khiến em phải đau khổ nữa sao?”.

“Câm miệng, tôi không muốn nghe câu nào nữa!”, tôi đẩy hắn ra.

“Đừng bỏ ta lại nữa”, Loki ôm chặt lấy tôi: “Frigg, ta không cần gì cả... Ta chỉ cần em ở bên ta thôi”.

Chương 25: Frigg số hai biến mất

Nửa đêm, Shia đã say ngủ. Sau khi nhốt Loki ngoài cửa, tôi một mình ngồi trước cửa sổ giở sách ra tra cứu. Trên bản thân kim tượng, tên tôi leo lên vị trí

thứ tư, việc làm ăn cũng tự nhiên trôi chảy, nhưng yêu cầu càng ngày càng cao, đương nhiên thời gian chế tác cũng càng ngày càng dài. Nói thật lòng, áp lực cũng lớn như tòa núi vậy.

Bận rộn một hồi tới hơn một giờ đêm, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến, tôi nhoài người ra bệ cửa sổ, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Đúng lúc tôi sắp mơ màng chìm vào giấc ngủ, đột nhiên tiếng hét chói tai của Shia vang lên ngoài ban công. Tôi lập tức ném hết mấy thứ đồ trong tay xuống, chạy tới trước cửa phòng cô nàng.

“Shia, Shia! Cậu làm sao thế?”

Tiếng chân dồn dập của Shia vang lên, cửa đột ngột bị kéo ra. Shia vừa nhìn thấy tôi, đã hoảng hốt lui về phía sau hai bước, va phải ghế dựa, suýt nữa thì ngã lăn ra đất: “Đủ rồi, ta không chịu được nữa, thật sự chịu không nổi nữa...”.

Tôi vội chạy tới đỡ Shia, nhưng cô ấy liên tục lùi lại phía sau, khóc lóc không ngừng: “Cô là ai, đừng có qua đây!”.

“Có phải cậu mơ thấy ác mộng không? Đó là Ena đây mà.”

Cả người Shia run lẩy bẩy, nói: “... Ena?”.

“Đúng thế, là tớ đây”, tôi lại gằn ôm lấy vai cô ấy: “Không sao, không sao rồi, chỉ là một cơn ác mộng thôi, mọi chuyện vẫn ổn mà”.

“Không, cậu không biết đâu...”, Shia ôm mặt, thở dốc, “Tớ mơ thấy, tớ mơ thấy khắp thế giới này đều... đều...”. Nói đến đây, cô nàng im bật.

Tôi phải vỗ về an ủi mãi, Shia mới dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, tôi cưỡi cự kình tới xưởng rèn Ena, giao bản thiết kế ma trượng kiểu mới vừa vẽ xong hôm qua cho Fulla, bảo cô ấy chỉnh sửa thêm chút nữa, sau đó có thể treo bán ở ngoài cửa luôn. Nếu may mắn, có thể tháo luôn cây ma trượng Kim Linh cũ xuống.

Tôi lật tung đồng thư ủy thác mới nhận hai ngày gần đây, còn đang do dự xem nên chọn cái nào thì đột nhiên có tiếng giày cao gót vang lên trước cửa: “Ai da, xưởng rèn này cũng khá thật, tuy rằng hơi nhỏ một chút”.

Tất cả mọi người trong xưởng đều dồn ánh mắt ra phía cửa. Là Gullveig,

hôm nay cô ta mặc áo choàng dài màu đỏ tía của ma đạo sư, vai đeo túi xách. Cô ta nở nụ cười, đôi môi đỏ mọng cực kỳ quyến rũ, hơi lóe lên thứ ánh sáng trong veo: “Ena, ta có chuyện muốn nói riêng với cô, theo ta đi một chuyến được không?”

Tôi buông đồ trên tay xuống, theo cô ta ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Xem ra tâm trạng của cô cũng tốt lắm, vẫn còn tâm trí đi làm đồ cho người ta”, khóe miệng của Gullveig khẽ nhếch lên: “Đợi buổi chiều làm xong việc, ta

dẫn cô tới một nơi”.

“Gần đây tôi hơi bận, nếu không phải là việc gì cấp bách thì thôi đi.”

“Yên tâm, ta sẽ không làm hại cô đâu. Từ lúc ở chung với Loki tới giờ, cô không phát hiện ra hắn thường đột nhiên biến mất không tung tích sao?”

Tôi nhìn cô ta, không phản ứng gì cả.

“Ta chỉ muốn cho cô biết hắn ta đi đâu, làm gì mà thôi.”

“Anh ấy cũng cần có không gian của

riêng mình. Tôi không quan tâm chuyện ấy.”

“Sáu giờ, cửa tây của hoàng cung Hoenir”, cô ta dùng bộ móng dài nhọn khẽ lướt qua cằm tôi: “Ta chờ cô, nhớ tới đây”.

Sau khi trở lại xưởng rèn, tôi cũng không quá để tâm tới lời Gullveig. Hiện giờ, chỉ cần nhắc tới tên Loki thôi, tôi đã thấy thế giới phủ một màu tro xám, hoàn toàn không còn sức lực đâu để tò mò xem hắn đang toan tính cái gì.

Bận rộn cả buổi sáng, tới hơn ba giờ chiều, đột nhiên trong đầu tôi hiện lên

một chuỗi hình ảnh: Loki mặc áo choàng đen, đội mũ trùm liền áo, vành mũ hơi rủ xuống, chỉ để lộ sống mũi cao thẳng cùng mái tóc bông bênh xõa tung của hắn. Hắn đang ôm một cô gái không mảnh vải che thân có mái tóc đỏ rực như màu lửa từ phía sau, thô bạo tiến vào thân thể cô ta.

Chuỗi hình ảnh đó kéo dài không quá mười giây, nhưng đem lại cảm giác hết sức mạnh mẽ, cũng rất rõ ràng. Cô gái kia quay lưng về phía hắn, nên tôi không biết mặt mũi cô ta thế nào. Chỉ biết, đó chẳng phải là ảo giác.

Lời thề trời buộc đang phát huy tác dụng.

Bản vẽ thiết kế trong tay rơi xuống đất.

Sáu giờ, tôi tới cửa tây hoàng cung Hoenir.

Gullveig hình như cũng đoán được tôi sẽ đến, cô ta chẳng nói gì, chỉ vẫy tay với tôi, sau đó đi vào phía trong hoàng cung. Cuối cùng, cô ta dừng lại trước cửa cung điện Hỏa thần: “Đợi lát nữa chúng ta vào trong mật thất rồi, cô đừng nói gì cả, cũng đừng tạo ra tiếng động, cứ đi theo đám đông sẽ không bị phát hiện”.

“Cô có ý gì?”

“Ừm... Cô cứ vào sẽ biết. Nói cho cùng, Loki ở tận cùng bên trong, cô tin ta đi, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu.” Gullveig nhìn tôi, nở một nụ cười xinh đẹp: “Nếu như đã làm đúng lời ta rồi mà vẫn bị phát hiện, cô chỉ cần nói ta dẫn cô vào là được, đổ hết trách nhiệm lên người ta là ổn thôi”.

Tôi vẫn nhìn cô ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Ena, nếu ta thật sự muốn giết cô, ta có hàng trăm hàng nghìn cách khiến cô biến mất trong nháy mắt, đồng thời không

để lại bất cứ dấu vết gì. Chỉ là có một số chuyện, ta nghĩ cô có quyền được biết, nên mới đưa cô tới đây.”

Cuối cùng, tôi không kìm nổi tò mò, cùng cô ta vào trong cung điện Hỏa thần. Gót giày nhọn hoắt của Gullveig nện đều đều trên mặt đất như được kết từ băng tuyết, từng chuỗi âm thanh “cộp cộp” đều đặn vang lên, đám lính đứng canh trong điện đứng yên như tượng, gương mặt lạnh lùng, nhìn thẳng về phía trước.

Chúng tôi dừng lại ở cuối dãy hành lang. Chỗ đó có một tấm bia đá khắc chi chít Thần tộc cổ ngữ. Gullveig niệm một câu thần chú, sau đó dùng ngón tay được

bao bọc giữa một tầng ánh sáng tím, chạm nhẹ vào tấm bia. Tấm bia tự động di chuyển sang bên, lộ ra một con đường bí mật.

“Bên dưới có đèn, sau khi vào trong cô sẽ gặp sáu cánh cửa, mở cánh cửa ngoài cùng bên trái ra, đi vào trong là được. Nếu như trong đó không có ánh đèn, cô cứ men theo vách tường bên phải sờ một lúc, sẽ thấy chốt mở. Nhưng phải nhớ kỹ, vào rồi thì phải đóng cửa lại.”

“Nếu vậy, tôi ra bằng cách nào?”

“Tranh thủ lúc không có ai, men theo đường cũ mà về, hoặc là chờ ta tới đón

cô.”

“Cô không đi cùng tôi?”

“Không”, Gullveig chỉ vào con đường bí mật, “Đi nhanh đi, phải nhớ, đừng gây ra tiếng động”.

Tuy không thể chắc rằng gặp Loki rồi tôi sẽ bình tĩnh được, thế nhưng sau một hồi do dự, tôi vẫn đi vào.

Tôi men theo bậc thang, đi xuống dưới, chỉ lúc sau đã thấy một căn phòng tối, ánh lửa vô cùng yếu ớt, phía trước có sáu cánh cửa lớn, trước mỗi cánh cửa

đều có một tấm bia, trên đó khắc chi chít chữ và các ký hiệu liên quan đến thuật luyện kim, còn cả Thần tộc cổ ngữ nữa. Tôi bước vào trong cánh cửa ngoài cùng bên trái.

Lần mò tiến về phía trước, quả nhiên ánh sáng dần dần biến mất.

Không biết qua bao lâu, tiếng vọng của bước chân càng lúc càng nhỏ, hình như tôi đã vào trong một căn phòng. Giữa một mảnh tối om, tôi men theo vách tường sờ soạng, quả nhiên có một mặt tường đá. Sờ lên trên một chút, vẫn không thấy chột mở đâu, tôi tiếp tục lần mò lên trên.

Lúc này, khuỷu tay tôi đột nhiên chạm phải thứ gì đó...

Hình như là... một người?

Tôi suýt nữa buột miệng kêu lên, cuối cùng cũng kìm lại được.

Chẳng lẽ tôi bị phát hiện rồi?

Thế nhưng người kia không có chút phản ứng nào.

Toàn thân bắt đầu nổi da gà, tôi nhắm mắt nhắm mũi tiếp tục sờ soạng. Cuối

cùng cũng thấy một cái chột, tôi liền nhân xuống. Trong nháy mắt, cả nóc căn phòng đều tỏa ra thứ ánh sắc màu xanh lá.

Gần như cùng lúc, người kia ngã vào lòng tôi, mái tóc đen dài cũng phủ kín thân người tôi.

Tôi lập tức bịt miệng, mất một lúc lâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó run run nâng nàng dậy. Thế nhưng sau khi thấy gương mặt nàng, tôi không nhìn được mà thét lên.

Đó là gương mặt của tôi.

Ngẩng đầu, tôi nhìn bốn phía.

Trong phòng có rất nhiều người.

Chật kín người, mỗi người nhìn về một hướng khác nhau, thế nhưng ánh mắt đều không hề có tiêu cự, và cùng mang gương mặt của tôi.

Tôi cố sức đẩy người vừa ngã xuống kia ra. Nàng cứ như đã bị rút xương, cả thân người mềm nhũn, sóng soài trên mặt đất.

Những cô gái có gương mặt giống hệt tôi kia, mỗi người có một màu tóc, mặc

quần áo khác nhau, đứng trên một chiếc bệ, trước mỗi bệ đều có đánh số. Tất cả đều là phiên bản phục chế của một người, nhưng ngũ quan và màu da vẫn có sự khác biệt, dù chỉ là rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì không sao nhận ra được.

Nhưng đó vẫn không phải là chuyện khiến người ta thấy buồn nôn nhất.

Nguồn ebooks:

Trong góc phòng, có một thùng gỗ rất lớn, phủ đầy bụi bặm, trong thùng chất đầy những sản phẩm thất bại sứt sẹo què cụt: Có cái không chân, không tay, có cái mất đầu, có cái mặt bị méo, cũng có cái

làm hoàn toàn không giống... Tất cả đều bị nhét vào trong, bởi vì quá đầy, thế nên có vài cánh tay và cẳng chân lòi ra ngoài.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng người: “Haizzz, mấy ngày hôm nay tình hình đúng là xấu, ngoại hình càng làm biến dạng, độ dung hợp với đá Linh Hồn cũng quá thấp. Không biết Loki diện hạ định làm đến khi nào mới vừa lòng đây. Trước tiên cứ đem đồng phế phẩm bên trong vứt hết đi đã”.

Tôi hoảng loạn đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng vội vàng cởi quần áo của cô gái tóc đen kia ra, mặc vào, sau

đó toát hết mồ hôi mới vút được cô ta vào thùng rác. Tôi lập tức nhảy lên trên bệ, vớ tay tắt đèn.

Một lúc sau, có tiếng bước chân của ba người vọng lại, dừng ở cửa. Đèn đã được bật sáng.

Có hai người mặc áo choàng đen, đeo kính, một người là Nerthus, một người là Freyr, người còn lại là... Shia.

Nerthus thở dài cảm khái: “Nếu như có thể tìm lại bản số 2 bị mất năm xưa thì tốt rồi. Bản đó được chế tác hoàn mỹ nhất, độ dung hợp cũng cao nhất, đáng tiếc, năm đó Mim nhất thời hồ đồ, còn

chưa phong ấn đã khám đá Linh Hồn lên. Nếu như nàng ta không bị phá hư, hiện giờ chắc đã lớn bằng một cô gái trưởng thành rồi”.

Shia im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ nói: “Tôi hoàn toàn không tán thành cách làm này của Loki điện hạ. Lúc trước không phải ngài đã nói dừng kế hoạch phục chế chủ thần lại rồi sao? Sao giờ lại bỗng nhiên còn làm dữ dội hơn xưa nữa?”.

“Nói thật lòng, ta nghĩ nếu không tìm lại được bản số 2, e là không tài nào phục chế được Frigg. Nói cho cùng thì phiên bản đó cũng đã được khám đá Linh

Hồ, cứ coi như phục chế thành công, thì cũng chỉ có bản đó thôi. Thế nhưng Loki điện hạ không chịu tin... Thôi được, cứ mang mấy bản từ số 127 đến số 137 ra đã.”

Đúng lúc này, Freyr đột nhiên lên tiếng: “Hai người nói thử xem... Có khi nào tiểu thư Ena chính là số 2 không?”.

“Đại nhân Freyr, tôi không muốn nói tiếp về vấn đề này nữa”, Shia gằn từng chữ một, “Ena là một Thần tộc có da có thịt đàn ông, cô ấy hoàn toàn không giống đám phục chế này đâu. Chỉ là, bộ dạng của cô ấy giống Frigg thôi, tôi có thể lấy mạng mình ra đảm bảo”.

Freyr im lặng một lúc lâu, sau đó giọng cao pháp trượng lên, niệm một câu thần chú, ánh sáng màu bạc chiếu rọi lên người tôi cùng với chín bản phục chế bên cạnh. Sau đó, chúng đều bước xuống khỏi bệ, tôi cũng xuống theo, cùng chúng xếp thành hàng.

Sau đó, chúng tự động đi theo Freyr.

Shia lơ đãng liếc qua, nhưng ánh mắt ngay lập tức ghim chặt trên người tôi: “Chờ chút”.

Freyr và Nerthus cùng ngừng lại. Shia

vội chạy tới trước mặt tôi: “Bản này.. tại sao trông giống Ena vậy?”.

Nerthus cười chế nhạo: “Cô vừa nói Ena hoàn toàn không giống bản phục chế, sao giờ lại lẫn lộn rồi?”.

“Tiểu thư Shia, ta biết cô rất muốn rút khỏi kế hoạch này, thế nhưng nếu đã bắt đầu rồi thì không thể ngừng lại được, cô phải biết rõ điều này.” Nói xong câu đó, Freyr tạo ra một quả cầu ánh sáng, tiếp tục dẫn theo hàng người bước lên phía trước.

Chúng tôi trở về chỗ sáu cánh cửa lớn.

Đột nhiên có một luyện kim thuật sư bước ra từ cánh cửa thứ hai, tay cầm một chiếc cốc chịu nhiệt, bên trong chứa đầy thứ chất lỏng đặc sệt, có màu đỏ của thịt người. Hắn chào hỏi Freyr một tiếng, liền bước vào trong căn phòng thứ ba. Trong khoảnh khắc khi cửa được mở ra rồi đóng lại, tôi nhìn thấy trong căn phòng đó có một bể chứa hình trứng cực lớn, trong suốt.

Bể chứa đó chia làm năm tầng, tầng trên cùng chứa đầy đá quý đủ loại màu sắc, từ tầng thứ hai đến tầng thứ tư chảy thứ chất lỏng màu lam, màu của chất lỏng nhạt dần từ trên xuống dưới, đá quý cũng

từng viên từng viên rơi xuống, dần dần tan vào chất lỏng. Tầng cuối là một lớp chất lỏng trong suốt sủi bọt, bên trong có vô số những con mắt đang chuyển động không ngừng.

Tuy biết đó chính là thuật luyện kim cao cấp, nhưng tôi vẫn thấy từng đợt buồn nôn cuộn cuộn trào lên vòm họng.

Tôi... cũng được chế tạo ra như thế này sao?

Cuối cùng Freyr dẫn chúng tôi bước vào cánh cửa thứ sáu.

Bên trong cánh cửa đó là một căn phòng hình lục giác, nền nhà lát bằng đá tảng, chính giữa căn phòng kê vài chiếc bàn, trên bàn là hàng đống chai lọ chất đầy như núi.

Loki ngồi bên bàn, một bản phục chế Frigg có mái tóc đỏ rực đứng bên cạnh hắn. Thấy chúng tôi tới, hắn chỉ vào bản phục chế tóc đỏ kia, nói: “Khảm đá Linh Hồn cho số 106 đi”.

Nerthus nói: “Loki diện hạ, độ dung hợp của số 106 chỉ có 2.12% thôi”.

“Đây đã là độ dung hợp cao nhất rồi.”

“Nhưng đá Linh Hồn của Frigg một năm chỉ có một viên... Nếu như thất bại... Hay là trước tiên chúng ta cứ khám thử đá Linh Hồn khác xem sao? Xác suất thành công khi khám đá Linh Hồn của Thần tộc Aesir bình thường là hơn 20%, chỗ tôi vẫn còn hơn hai nghìn viên...”

“Ta không đợi được nữa.”

Freyr thấp giọng nói: “Loki... người điên rồi”.

“Ta chỉ muốn thần Tình yêu trở lại thế gian thôi, có gì sai sao?”

Freyr im lặng.

Nerthus nói: “Bằng không chúng ta thử xem qua mấy bản mới làm một chút?”.

Loki do dự một lúc, đứng lên, bắt đầu xem từ số 137, sau đó đi dần sang bên phải, cau mày nhăn mặt. Cuối cùng hắn đứng trước mặt tôi, nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu, nói khẽ: “Thử bản này trước cho ta”.

Nerthus nắm ngón tay tôi, nhúng vào một chiếc bình thủy tinh, sau đó đẩy sang một bên thí nghiệm: “Shia, cái này là phê phẩm. Sao không xử lý nó đi?”.

Shia kiếc mắt nhìn tôi: “Tôi... tôi không biết”.

“Vứt nó đi”, Nerthus nói.

“Từ từ”, Loki túm tôi lại, “Để nàng ở lại, các người ra ngoài đi”.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, sau đó im lặng đi ra. Cửa vừa đóng, Loki đã vòng ra trước mặt tôi, nâng cằm tôi lên, cúi đầu dịu dàng ngắm nghía: “Một người đẹp thế này, lại là phé phẩm sao, đáng tiếc thật”.

Tôi nhìn hắn, không hề nhúc nhích.

“Trước khi vút đi, thử tính năng một chút xem sao nhỉ”, Loki cười xấu xa, ôm lấy eo tôi, sau đó cởi nút thắt trước ngực tôi ra.

Tôi rất muốn vùng ra khỏi tay hắn, thậm chí muốn cho hắn một bạt tai nảy lửa, nhưng lại nghĩ đến những lời Gullveig nói lúc trước, tôi chỉ có thể giữ vẻ mặt thờ ơ nhìn phía trước, giống như một con búp bê không có linh hồn.

Sau khi thấy tôi nằm dài ra bàn, hắn cởi áo choàng đen. Tôi nhìn thấy số 106, màu tóc của nàng gần giống Loki, đôi

mắt màu xanh da trời nhàn nhạt. Đôi mắt ấy rất đẹp, cũng rất đôi dịu dàng, nhưng lại không có chút linh khí nào.

Chẳng lẽ đôi mắt của tôi cũng giống vậy sao?

Tôi không biết.

Có thể đúng như lời họ nói, tôi đúng là Frigg số 2 đã biến mất năm xưa. Còn Loki cũng đã sớm biết tôi chính là Thần tộc được phục chế, vậy tại sao lại muốn tôi hiểu lầm rằng hắn yêu tôi?

Tôi cũng không biết, giờ phút này, sao

hắn phải tốn hết sức lực để chiêu lòng một bản phục chế làm gì?

Cũng chẳng ngờ hắn lại có thể làm đến cùng như thế.

Trong suốt khoảng thời gian đó, hắn chỉ nắm tay tôi, khẽ rên rĩ, tiếng rên khàn khàn mà gọi cảm, như cố gắng kiềm chế, không giống trước đây, nhiệt tình như lửa, phóng túng như mưa. Thế nhưng, hai chúng tôi đã quá quen với thân thể của nhau, muốn không có phản ứng thật quá khó khăn. Tôi chỉ đành hơi hé miệng. Mỗi lần bị hắn đâm xuyên đến tận cùng, tôi đều khẽ khàng thở dốc để phóng ra thứ cảm giác kích thích và xâm chiếm mà

bản thân không tài nào nhận hết.

Trên bàn, mấy cái ống nghiệm rơi khỏi cái giá mỏng manh, rơi đầy trên đất, vụn nát thành từng mảnh.

Loki làm như không thấy, ôm lấy tôi, ngồi lên bàn. Tay chân tôi không thể phản ứng gì được, chỉ có thể mềm nhũn buông thõng bên người. Hắn ôm chặt tôi, tóc tai rối bời, gương mặt cũng nhuốm sắc hồng: “Cô biết không, ta nhất định sẽ khiến Frigg sống lại. Ta sẽ làm ra được một thần Tình yêu còn hoàn mỹ hơn Frigg năm xưa. Lần này, trừ ta ra, bất kể ai cũng đừng hòng có được nàng, cô đã biết chưa?”.

Tôi không biết phải phản ứng thế nào, chỉ sợ hắn đang thử tôi.

“Cô đừng mơ tưởng Odin sẽ đến cứu cô. Hắn ta không thèm liếc mắt nhìn một con búp bê chẳng có linh hồn như cô đâu.” Thanh âm của hắn, bởi vì hưng phấn mà khẽ run lên, nhưng giọng điệu lại lãnh đạm tới độ khiến người ta rét lạnh: “Bởi vì, cô cũng chỉ là một bản phục chế mà thôi”.

Thân thể tôi khẽ run lên, còn hắn dường như không phát hiện ra.

“Loki... Kể cả tôi có là bản phục chế đi chăng nữa, dù không có linh hồn, tôi cũng sẽ biết đau”, tôi nhú mày nhìn hắn: “Nếu như trong những câu anh nói ngày xưa có một câu là thật, xin anh đừng làm tổn thương tôi nữa”.

Loki đột nhiên dừng động tác lại, lặng lẽ nhìn tôi: “... Cô tưởng ta yêu cô thật?”.

Trong giây phút đó, tim tôi như ngừng đập

Ánh lửa yếu ớt phản chiếu trong đôi mắt màu đỏ tía của hắn.

Tôi nhìn hấn, thật lâu, hai dòng chất lỏng bé xíu, nóng đến bỏng rất tâm can, nhẹ nhàng lặn trên gò má.

“Tôi hiểu ý anh... Tôi sẽ đi khỏi đây.”

“Cô còn định đi? Ena, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ giam cầm cô cả cuộc đời, cho tới khi ta biến mất khỏi cõi đời này.” Hấn nâng cằm tôi lên, lạnh lùng nhìn vào mắt tôi: “Nếu hai ta không có chút tình cảm nào với đối phương, vậy cứ dần vặt lẫn nhau đi”.

Từ sau hôm đó, mỗi ngày tôi chỉ có thể tới xưởng rèn, làm việc xong là đều

bị Loki đón đi, nhốt trong nhà hắc, thêm cả mấy tầng ma pháp cách ly cực mạnh, không đi đâu được. Tôi cũng từng chống cự, nhưng ngay sau đó sẽ bị ma pháp cướp đi tiếng nói, nếu có liều mạng chống cự thì người ngoài cũng chỉ cho là đôi tình nhân đang cãi cọ, một chốc là lành.

Trong đầu tôi không còn hiện ra hình ảnh hắc quan hệ cùng ai khác nữa, nhưng tôi vẫn bị hành hạ mỗi ngày, bất kể thời gian, không phân địa điểm, thống khổ vô cùng.

Nhiều khi, Loki sẽ đi đâu đó suốt ba, bốn ngày, tôi không biết hắc làm gì, chỉ

biết khi quay về, trên người hắn sẽ có vài vết thương, sau đó hắn sẽ lăn ra ngủ, lúc dậy cũng chỉ ăn vài miếng.

Thời gian cứ thế trôi qua, hai tháng sau, hắn gầy đi rất nhiều, cuối cùng ngã bệnh.

Chương 26: Sự trở về của Frigg

Đông qua xuân đến, tiết trời dần trở nên ấm áp. Loki mê man trên giường hai mươi mấy tiếng đồng hồ, sau khi tỉnh dậy

lại không chịu ăn gì. Tôi vội vào nhà bếp, tói mắt tói mũi, vật vã hơn hai tiếng, cuối cùng nấu được một bát canh thuộc hàng miễn cưỡng chấp nhận được, bung tói bên giường cho hắn: “Loki, uống chút canh đi”.

Nhưng hắn dường như không nghe thấy lời tôi nói, giữ nguyên tư thế quay lưng về phía tôi. Tôi lại gọi thêm vài tiếng nữa, hắn vẫn không có phản ứng gì. Tôi vòng ra phía trước mặt Loki, ngồi xuống: “Mồm miệng có nhạt nhẽo thế nào cũng phải ăn vài miếng chứ. Nếu anh không có sức mở miệng thì để tôi đút cho anh”.

Hai con mắt vô hồn của hắn nhìn thẳng về phía trước, môi tái nhợt, khô nứt, mái tóc đỏ như mất đi hoàn toàn sức sống, xõa tung trên gối. Thiếu đi nét kiêu ngạo cùng vẻ mặt bùng bùng sức sống mọi khi, Loki lúc này chỉ như một thiếu niên bình thường đang trong cơn bệnh nặng.

Đợi một lúc lâu hắn vẫn không phản ứng gì cả, tôi đứng lên, đắp lại chăn cho hắn, định bụng ra ngoài. Đột nhiên hắn túm tay tôi lại, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt ánh lên tia tuyệt vọng. Thế nhưng, hắn chỉ há mồm ra, định nói gì đó mà chẳng thốt thành câu, cuối cùng lại nhắm mắt, trùm chăn kín đầu.

“Nếu muốn ăn gì thì gọi một tiếng, tôi xuống lầu một chút.”

“... Nếu cô dám chạy, ta tuyệt đối sẽ không tha cho cô đâu”, câu nói mơ hồ vọng ra từ lớp chăn dày.

Lúc này tôi mới nhớ ra, khi bị bệnh, ma pháp của Loki sẽ yếu đi rất nhiều, lúc này tôi thừa sức xông ra ngoài. Tôi nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Tôi về nhà lấy chút đồ, sẽ về nhanh thôi”.

Sau khi đóng cửa, tôi nghe thấy tiếng Loki gọi, còn có cả tiếng hấn xuống

giường nữa. Thế nhưng lúc này mà không đi thì không biết lúc nào mới có cơ hội để về, nên tôi nhanh chóng lao ra cửa. Tôi tạt qua nhà một chuyến, kiểm tra thư từ, nhanh chóng lật mấy bức thư ủy thác mới nhất ra xem, sau đó bỏ vài thứ cần dùng vào túi, lên lầu lấy ít nguyên liệu, quần áo và thuốc men, sau đó vác cả đồng đồ chạy về nhà Loki.

Sau khi về tôi chẳng thấy Loki đâu, nghĩ bụng chắc hẳn lại tới cung điện Hỏa thần rồi, thế là tôi vội vàng cất đồng thuốc men cẩn thận, sau đó thẳng tiến cung điện Hỏa thần. Thế nhưng vừa mới tới gần cung điện, tôi đã thấy cảnh Gullveig đang cố sống cố chết túm lấy

tay áo Loki, vẻ mặt vô cùng tức giận: “Loki, anh đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi, tỉnh táo lại một chút có được không!!!”.

Loki không thèm để ý, nhả mày gạt tay cô ta ra, rồi đi vào bên trong cung điện. Tiếng giày cao gót lộp cộp vang lên, chỉ lát sau Gullveig đã đứng chắn trước mặt hắn: “Bất kể là chủ thần hay là bản phục chế có gắn đá Linh Hồn, trên đời này cũng chỉ có thể có một mà thôi, đã có một người rồi, dù phục chế tiếp cũng không thành công được, chuyện này anh phải biết chứ. Frigg số 2 đã được gắn đá Linh Hồn, anh tiếp tục phục chế chủ thần cũng có nghĩa lý gì đâu?”.

“Đó là chuyện của ta, liên quan gì đến cô?”

Loki vòng qua người cô ta, tiếp tục vào bên trong cung điện. Nhưng hắn chưa đi được mấy bước, câu nói của Gullveig đã chặn bước chân hắn lại: “Kỳ thực anh vốn đã biết Ena chính là Frigg số 2, đúng không?”.

Loki đứng yên tại chỗ, không hề động đậy.

“Em không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng chuyện Odin thức tỉnh chắc

chấn có liên quan tới Ena. Với tính cách của hắn, không thể có chuyện bất ngờ thức tỉnh trước lúc rời khỏi Vanaheim như thế được.” Gullveig nhìn theo bóng lưng Loki, nói chậm chậm từng chữ một: “Chỉ có nụ hôn chân thành của thần Tình yêu mới có thể khiến hắn ta thức tỉnh vô điều kiện... Có người báo cho em biết, trước khi Odin rời đi, hắn đã đi cùng với Ena một đoạn đường”.

Thân thể Loki cứng lại, nhưng hắn vẫn im lặng không lên tiếng.

“Có lẽ sức mạnh của Ena có thể sánh được với thần Tình yêu kiếp trước, nhưng người Odin yêu là Frigg, chứ

không phải một bản phục chế có khả năng trở thành thần Tình yêu! Thế nên, Loki, anh tự hỏi lại bản thân mình xem, người anh muốn là thần Tình yêu, hay là Frigg???”

“Cô ta không phải Frigg số 2”, Loki thờ ơ nói, “Cô ta còn chưa có đủ tư cách làm bản phục chế của Frigg”.

Không muốn nghe thêm bất cứ câu nào nữa, tôi ôm đầu, bước giật lùi lại phía sau.

“Nếu anh đã không coi Ena ra gì như thế, thì trả lại tự do cho cô ta đi, thông báo với bên ngoài, Ena là Thần tộc được

phục chế, xóa bỏ hôn ước với cô ta, sẽ chẳng có ai nói anh làm sai cả. Chứ với bộ dạng bây giờ của anh, tất cả mọi người sẽ nghĩ Loki vĩ đại đã phải lòng một sinh mệnh được tái tạo nhờ thuật luyện kim...”

“Câm miệng”, Loki đột ngột quay đầu lại, ánh mắt đỏ rực, “Những gì cô đang nói, là sự sỉ nhục đối với Frigg!”.

“Anh cũng tự biết mình đang sỉ nhục Frigg?”, nói đến đây, giọng nói của Gullveig trở nên mềm mỏng hơn nhiều: “Thực ra trước khi Odin thức tỉnh, em cũng như anh, tưởng rằng Ena chính là Frigg. Thế nhưng, giờ Odin đã thức tỉnh

rồi. Nghĩ lại mà xem, Frigg là một người như thế nào, vừa xinh đẹp tuyệt trần lại cao quý không gì sánh được, Ena có chỗ nào có thể sánh với nàng? Bây giờ anh dây dưa không rõ với một thứ hàng loại hai như thế, không phải đang sỉ nhục nàng sao?”.

Ánh mắt Loki tối sầm, lại im lặng không nói câu nào.

Đến bây giờ, rốt cuộc tôi cũng hiểu ý của hai người họ.

Vị chủ thần bị hủy diệt cả thể xác lẫn linh hồn kia chính là Frigg. Muốn nàng sống lại, chỉ có một cách, là phải có một

vị thần cùng đẳng cấp với nàng, dùng chính tính mệnh của mình giúp nàng thức tỉnh. Thế nhưng chỉ có một vị thần duy nhất cùng đẳng cấp với nàng, đó chính là Odin. Vậy nên, ngày trước Gullveig và Loki đều nghĩ tôi chính là Frigg, cũng vì lẽ đó mà Loki từng cho dừng việc phục chế Frigg lại.

Thế nhưng Odin không chết, nên bọn họ cũng xác định chắc chắn rằng tôi chỉ là bản phục chế mà thôi.

Đó cũng chính là nguyên nhân khiến thái độ của Loki đối với tôi đột nhiên thay đổi.

Bức tranh kẹp giữa quyển sách ngày ấy, vốn chẳng phải là tôi.

Tôi bây giờ, ở bên cạnh hắn, không ngừng cố gắng, không nề hà muốn thử cứu vãn mọi thứ thì cũng có ý nghĩa gì đâu? Trong mắt Loki, con bé Ena có mái tóc cùng đôi mắt màu đen như mực này, cho tới giờ vẫn đều là cái bóng của vị nữ thần xinh đẹp cao sang kia.

Gullveig tiến lên, dè dặt mà dịu dàng ôm lấy Loki, cứ như đang cố an ủi vỗ về một con sói nhỏ bị thương.

Tôi nhẹ nhàng lùi lại phía sau, quay về nhà Loki, dọn dẹp hết đồ đạc, sau đó

chạy tới bên ngoài hoàng cung Hoenir. Có thể mảnh đất Vanaheim này vốn không thích hợp với tôi, thôi thì tới một thành phố khác, làm lại từ đầu, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mặt trời dần ngả về tây, giờ chính là lúc mà ánh tà dương phía chân trời song song với khối kiến trúc vàng kim của hoàng cung. Hàng vạn tia sáng rực rỡ phủ lên mảnh đất rộng lớn này, cùng với ba bức tượng thần Lửa, thần Mặt trời và thần Ánh sáng trên đỉnh hoàng cung nữa.

Phía trên cầu thang dường như dài vô tận, có bóng dáng một người con gái.

Nàng mặc chiếc áo choàng dài trắng tinh khôi như đọt tuyết đầu mùa, bên hông thắt dải đai lưng vàng óng ánh, trên đó có treo một chuỗi chìa khóa bạc. Mái tóc vàng dài đến tận hông, giữa làn mây tóc ấy lấp ló vài sợi lông vũ trắng tinh.

Cảnh tượng đó, khiến cho đám lính canh gác đều ngẩn người.

Thậm chí chẳng có một ai dám bước ra hỏi chuyện nàng.

Đúng lúc này, Freyr dẫn theo một đám người đi qua, nhìn thấy nàng cũng trợn tròn mắt lên.

Ánh sáng hoàng kim tỏa ra từ phía sau người con gái ấy vô cùng chói mắt, thế nên tôi không nhìn rõ gương mặt nàng. Bóng của nàng kéo dài trên mặt đất, thật dài, gần như bao trùm cả người tôi.

Một lúc lâu sau, Freyr vẫn không tin vào mắt mình: “Là... Bệ hạ sao?”.

“Freyr, đã lâu không gặp”, nàng bước lên mấy bước, nở nụ cười mỹ lệ nhất thế gian: “Ta đã trở về”.

Mỗi bước chân của nàng đều tỏa ra thứ khí chất cao quý vô ngần. Thế nhưng, trong giây phút nhìn rõ gương mặt của nàng, tôi lại chẳng nhận ra ngay rằng hai

chúng tôi giống hệt nhau.

Từ trước tới giờ, Freyr khi nào cũng ung dung giữ lễ, nhưng lúc này hình như phản ứng bị chậm mất nửa nhịp so với người thường, nói năng cũng lắp ba lắp bắp: “Ta... ta không nhìn làm chứ? Sao có thể thế được, không phải ngài đã sớm... Hay là, ngài mới được phục chế?”.

“Cái thằng bé này, chẳng thay đổi chút nào”, nàng cười khẽ: “Có phải lại chuẩn bị nói cái gì mà ta muốn bỏ Odin rồi gả tới đất Jotunheim đúng không?”.

“Trời ơi, là thật sao... Chuyện này

thật không thể tin nổi. Ngài chờ một chút, để ta đi gọi Loki, ta dám cá hấn mà thấy ngài chắc chắn sẽ phát điên luôn.”

“Chờ đã”, nàng bước lên phía trước, trong ánh mắt vàng kim chất chứa nét đau buồn: “Ta ... vẫn chưa biết mình sẽ đối diện với hấn thế nào”.

“Ngài cứ từ từ mà nghĩ. Ta đi lôi hấn tới đây, cũng mất một lúc lâu. Ngài không biết mấy ngày gần đây hấn điên điên dở dở thế nào đâu...” Mới nói đến đây, tiếng của Freyr đã biến mất đằng sau tòa lâu tháp cao vút.

Người con gái tóc vàng bất đắc dĩ nở

nụ cười, hai tay đan vào nhau, bắt an đi đi lại lại, đúng lúc nàng ngẩng đầu lên, lại bắt gặp tôi vẫn đang thất thần đứng đó. Vốn chỉ là lơ đãng chạm phải ánh mắt nhau, nhưng ngay lập tức, nàng đã kinh ngạc nhìn tôi chăm chú: “Cô...”.

Tôi cân nhắc câu từ trong chốc lát, sau đó giải thích ngắn gọn với nàng: “Mấy tháng trước đây, tộc chúng ta và tộc Aesir có chiến tranh. Tôi là thần Tình yêu được phục chế, vốn là để thay thế Frigg ra chiến trường. Thế nhưng sau đó hai tộc ký kết hiệp định đình chiến, nên tôi lại sống như một Thần tộc bình thường.”

“Loki và mọi người suy nghĩ thật chu đáo.” Nàng cười khẽ, không hề có chút địch ý nào với tôi, “Nhưng bề ngoài của cô thực ra khác ta nhiều lắm, khí chất rất thần bí, thế nên cũng không thể coi là bản phục chế được, đúng không. Nói cho ta biết tên của cô”.

“Ena.”

“Ena”, nàng khẽ gật đầu, “Rất vui được biết cô, ta là Frigg”.

“Tôi biết.”

Nhìn nụ cười như cơn gió đầu xuân

của nàng, tôi đột nhiên phát hiện ra điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và Frigg: Từ trước tới nay, tuy trong lòng suy nghĩ rất nhiều, nhưng tôi không biết phải biểu đạt nó bằng cách nào, thậm chí nở một nụ cười cũng thấy như tra tấn. Đừng nói là tôi không giống con gái, thậm chí còn chẳng có điểm gì giống một Thần tộc bình thường. Mà nàng, đúng như lời Loki từng nói, cực kỳ chói mắt, cực kỳ xinh đẹp, là vị thần Tình yêu được ánh sáng vây quanh.

Ánh nắng chiều trải dài trên mặt đất, vừa ấm áp vừa đem lại cảm giác thần thánh, thiêng liêng.

Bên dưới hoàng cung là đất vương đô
mênh mông rộng lớn, từng tòa kiến trúc
đan vào nhau như những khối vàng lấp
lánh, cùng với ánh nắng chiều, trải dài
đến tận đường chân trời phía xa xa, sau
đó như hòa làm một với vàng mặt trời
khổng lồ.

Sắp phải nói lời tạm biệt với mảnh
đất mình đã sống bao năm rồi.

Tà váy trắng tinh khôi của Frigg bị
nhuộm một tầng nắng chiều nhàn nhạt.
Một cơn gió nhẹ thổi qua, vài sợi tơ
vàng cùng lông vũ trắng mềm mại đong
đưa. Nàng vô thức vươn tay vén tóc ra
sau gáy, động tác nhỏ thôi mà vẫn đẹp

đến kinh người, khiến hai người đứng sau lưng nàng cũng phải ngẩn ngơ.

Đó là Loki và Gullveig.

Gương mặt Gullveig vừa căng thẳng vừa kinh ngạc, còn Loki lại không biểu hiện gì. Hắn chỉ ngơ ngác đứng yên tại chỗ, ánh mắt dõi theo bóng lưng nàng.

Frigg dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên xoay người lại.

Sau đó là một khoảng lặng rất dài.

Mãi đến khi ánh nắng mặt trời tắt hẳn,

có vài vì sao bé nhỏ đã bắt đầu le lói trên bầu trời.

“Loki... Ta trở về rồi”, giọng nói của nàng vừa tinh tế vừa mềm mại. Sau khi nói xong câu đó, thân người nàng còn khẽ run lên, quả thực khiến người nghe không khỏi động lòng.

Loki vẫn chẳng nói gì, chỉ đứng yên lặng, lặng lẽ nhìn nàng. Bệnh của hắn chưa khỏi hẳn, bờ môi trắng bệch, thân thể cũng gầy gò hơn thường ngày rất nhiều. Có lẽ bị thái độ của hắn ảnh hưởng, Frigg nghiêng đầu sang bên, hai mắt hoe đỏ:

“Chàng ... không chào đón ta sao?”

“Vì sao không về chỗ Odin?”, đây là câu đầu tiên Loki thốt ra, thờ ơ, lạnh nhạt. “Hay là vì hắn đã hy sinh mạng mình để cô sống lại, giờ cô không còn chỗ nào dựa vào nữa nên phải tới bên ta?”

Frigg vội ngắt đầu: “Không, Odin vẫn còn sống, chuyện ta thức tỉnh không liên quan gì đến hắn”.

“Vậy thì cô là giả rồi. Nói, là bản phục chế số bao nhiêu?”

“Freyr vẫn thế, không ngờ ngay cả người cũng không thay đổi chút nào. Ta vẫn nghĩ người sẽ có chút đau lòng, sẽ có chút hối hận. Loki, người khiến ta quá thất vọng rồi”, nước mắt bồi hồi nơi khóe mắt Frigg, “Người lúc nào cũng cao giọng nói thích ta, nhưng có chuyện nào người làm không mà không tổn thương ta? Odin thực sự tốt hơn người rất nhiều”.

“Odin tốt hơn ta rất nhiều... Xin lỗi, câu này ta nghe nhầm tai lắm rồi”, Loki cười lạnh: “Nếu lần này cô chỉ định trở về để nói, cô căm hận những gì ta đã làm trước đây, thì phiền cô rút về Asgard tìm thằng chồng tử tế của cô đi”, nói xong,

Loki xoay người đi thẳng.

Rất hiển nhiên, phản ứng của Loki khiến tất cả mọi người kinh ngạc vô cùng.

Nhưng tôi không thấy ngạc nhiên, từ trước đến nay hắn vốn là người như thế.

“Chờ chút đã... chẳng lẽ ngươi không có câu gì muốn nói với ta sao?”

Loki dừng bước, đột nhiên xoay người đi tới bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi: “Ta đã đính hôn rồi, tâm tư đều đặt cả ở người vợ chưa cưới này, không còn

hơi sức đâu mà để ý tới cô”.

Frigg hoảng hốt: “Người nói... cô ta?”.

“Đủ rồi đấy, Loki”, tôi hất tay hẳn ra: “Anh không còn là trẻ con nữa, đừng làm mấy chuyện khiến mình sau này phải hối hận. Anh xem, Frigg chẳng phải đã trở về rồi sao, hơn nữa việc đầu tiên nàng làm sau khi sống lại là về đây tìm anh, anh nên quý trọng cơ hội này mới phải”.

Loki giật mình, ngơ ngác nhìn tôi.

“Vài ngày sau tôi sẽ dọn đi, trước khi

đi tôi sẽ tới tìm anh để hủy hôn ước”, tôi cười với hắn: “Chăm sóc thân thể cho tốt, đợi được hạnh phúc tới cũng không dễ dàng gì”.

Tôi ôm theo bao lớn bao nhỏ, nhanh chóng bước vào ma trận vận chuyển, xuống tới bên dưới hoàng cung.

Đứng trong dòng người, chờ cự kinh để về nhà, tôi nhắm chặt đôi mắt ướm lệ, tự nhủ mình cũng biết diễn quá ấy chứ. Còn về chút ít không cam lòng cùng đau đớn kia... Chắc sẽ mau chóng biến mất thôi.

Sau khi về nhà, tôi tốn cả một buổi tối để sắp xếp đồ đạc, chỉ là, tình cảm với nơi ở hơn ba mươi năm này, thật sự đã sâu đậm quá rồi. Lúc Shia về nhà còn dẫn theo cả Teese, trên tay là một đồng đồ - kết quả của một buổi điên cuồng “chém giết” dãy phố mua sắm.

Shia không hề ngại phiền phức, chạy ngay về phòng thay quần áo cho Teese ngắm, nhưng mấy câu Teese nói nào có vào được tai cô nàng, Shia chăm chăm sai bước trên đôi giày cao gót, tay nắm váy, đi qua đi lại trước gương, rồi sau đó, lại thay ngay một bộ khác với tốc độ nhanh hơn sao Chổi.

Teese nhìn theo cô nàng với vẻ mặt thật cô đơn, cuối cùng, Shia vẫn thắng.

Tôi đột nhiên nhớ tới ngày trước, có lần nói chuyện với Shia về Thor.

“Em yêu à, tình yêu cũng chia thành hai loại, có biết không? Một là chinh phục và bị chinh phục. Loại còn lại là chinh phục và chống trả. Rất nhiều phụ nữ đều có khát vọng mãnh liệt muốn bị một người nào đó chinh phục, nhưng Shia này không thể. Cái tớ quan tâm, không phải là quá trình của một câu chuyện tình yêu, mà là kết quả”, Shia đáp mặt nạ dưa chuột, nghiêng răng nghiêng lợi

nói: “Tớ muốn thắng”.

Lúc đó tôi còn ôm bụng cười đến nỗi lăn từ trên giường xuống đất, không phải vì câu nói của Shia có gì đáng cười, mà là nói xong câu đó, cô nàng lập tức gỡ ngay một miếng dưa chuột trên mặt ra, bỏ vào miệng nhai rôm rốp. Ai ngờ gỡ có một miếng, toàn bộ đám còn lại cũng rơi xuống theo dây chuyền, rơi xuống đất bằng sạch.

Hai ngày kế tiếp, sau khi trở về từ hoàng cung Hoenir, Shia nói với tôi, Frigg có thể sống lại, đều là nhờ công lao của nữ thần Bóng đêm Nott^[1], nhưng nàng chỉ có ký ức của kiếp trước và

không có cách nào thức tỉnh.

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Nott là nữ thần đại diện cho bóng tối. Nàng là con của người khổng lồ Norvi, có ba đời chồng. Lần lên xe hoa thứ hai là với Annar, sinh ra nữ thần Đất Jord – cũng chính là mẹ Thor sau này. Nhưng trong truyện này, Thiên Lại Chỉ Diên xây dựng nhân vật Nott là mẹ của Frigg.

Lúc này, tôi cũng sắp xếp đồ đạc xong xuôi, liền tới nhà Loki một chuyến. Quản gia để tôi lên thẳng tầng hai. Tôi thắp thỏm gõ cửa, chỉ một lúc sau cửa đã mở.

Người đứng trước cửa là Frigg, nàng mặc một bộ áo ngủ của nam. Mái tóc nàng vẫn ẩn hiện mấy sợi lông vũ trắng

ting như tuyết, chỉ có điều đã được buộc hờ lên, thiếu vài phần cao quý hư vô, nhưng lại thêm vài phần dịu dàng chân thực. Nàng nghiêng đầu nhìn tôi một lúc, sau đó nở nụ cười: “Ena, lại gặp cô rồi”.

Tôi cũng cười với nàng: “Loki có đây không?”.

Lời vừa dứt, một bàn tay đã ôm gọn thắt lưng Frigg, Loki xuất hiện phía sau nàng: “Có chuyện gì?”.

“Tôi tới hủy hôn ước.”

“Vào đi rồi nói.”

Loki mở rộng cửa phòng. Hắn cũng đang mặc áo ngủ, trong phòng giường chiếu bừa bộn, chiếc áo choàng trắng cùng thắt lưng vàng của Frigg vắt hờ trên ghế. Tôi cắn chặt răng, quay mặt không nhìn. Hắn rất tự nhiên nằm dài trên giường, vòng tay ôm Frigg vào lòng.

“Nói đi, cô muốn thế nào?”

“Tôi chỉ muốn gỡ bỏ Lời thề trói buộc.”

Loki vuốt ve mái tóc vàng óng ả của Frigg, mắt đăm đăm nhìn ngắm những sợi tóc như mang trong mình ánh sáng ấy: “Muốn giải trừ Lời thề trói buộc, nhưng

có công khai với người ngoài không cũng không quan trọng?”.

“Đúng thế.”

Loki bỗng nhiên dừng tay lại, im lặng không nói gì.

“Loki, còn một chuyện phiền phức nữa”, Frigg nắm tay hắn, “Thần Tình yêu chỉ có một, nhưng trên người Ena đã khám đá Linh Hồn của em rồi... Nếu cô ấy còn sống thì em không thể thức tỉnh được”.

Loki nhìn nàng.

Tôi nhìn Frigg, không dám tin những gì mình được nghe, tất cả sáu muện ban này đều biến thành kinh hoàng tột độ: “Cô không thể bắt tôi chết được”.

“Đương nhiên không phải thế, còn có biện pháp khác mà”, bàn tay kia của nàng cũng áp lên tay Loki: “Lấy đá Linh Hồn ra, sau đó khảm đá Linh Hồn của một thần tộc Aesir bình thường lên cô là được”.

“Vậy có khác gì giết tôi!”

Frigg bặm môi, nhìn tôi bằng ánh mắt đăm đăm: “Thế nhưng, Ena, ta mới là thần Tình yêu đích thực...”.

Loki quay sang nhìn tôi, sau đó bước lại gần.

“Không, Loki, các người không thể làm thế được!” Cả người tôi run bắn lên, đi giật lùi về phía sau. “Mặc kệ các người nói thế nào, tôi vẫn là một con người có năng lực tư duy độc lập, các người không thể làm thế với tôi được!!”.

“Ai nói ta muốn giết cô?”, Loki đứng trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống: “Không giết cô, nhưng cô phải ở lại Vanaheim. Nếu đã chiếm vị trí chủ thần, vậy thì cô mà hoàn thành nghĩa vụ của chủ thần đi, đời đời trung thành tận tụy

với hoàng thất Vanir”.

“Loki...”, Frigg nhíu mày nhìn hắn.

“Được.” Tôi nghe thấy thanh âm run rẩy của mình vang lên trong phòng: “Cái này tôi làm được”.

“Giờ cô có thể đi rồi.”

“Chờ chút đã... Vậy lúc nào hôn ước bị hủy bỏ?”

“Cô còn nghĩ tới chuyện hủy bỏ hôn ước?”

“Đương nhiên.”

“Lúc này cô đang có chuyện nhờ ta, vậy thì phải tỏ thái độ cầu xin người khác chứ”, nụ cười của Loki lạnh lùng như đá, “Không biết cách lấy lòng người khác sao?”.

“...Anh muốn tôi làm thế nào?”

“Cởi quần áo ra.”

Chương 27: Cảng Modin

“Anh đang đùa gì thế?”, tôi liếc mắt nhìn Frigg, lại nhìn Loki: “Tôi không làm được”.

“Vậy thì cứ ràng buộc cả đời đi. Chỉ cần cô không ngại trong cuộc sống sau này, mỗi ngày mỗi đêm đều sẽ có vài hình ảnh đặc thù hiện lên trong đầu.”

“Anh đừng ép người quá đáng.”

“Ta không ép cô, nếu cô cởi quần áo ra, ngoan ngoãn nằm trên giường, ta sẽ lập tức gỡ bỏ Lời thề trời buộc cho cô.”

Lúc này, Frigg cũng đã xuống khỏi giường, chạy tới bên Loki, ôm lấy cánh tay hắn: “Loki, đừng ép người khác như thế. Nếu chàng muốn, em... em đã sẵn sàng rồi”.

Loki hất tay nàng ra, híp mắt nhìn tôi: “Nghĩ xong chưa?”.

Tôi nắm chặt tay, mất một lúc lâu mới cảm được mình không lao lên đâm cho hắn vỡ mặt. Xoay người, đập cửa, tôi lao ra ngoài. Chạy qua một đoạn hành lang, tôi lập tức queo xuống lầu, nhưng mới đi xuống được nửa cầu thang, một quầng lửa đỏ rực đã bùng lên chắn đường.

Tôi xoay người lại. Loki đã đứng ngay sau lưng. Tôi sợ hãi hít sâu một hơi. Hai tay ôm ngực, màu mắt hấn vô cùng rực rỡ, mái tóc và quần áo bay phàn phật trong khi không có một cơn gió nào, giống như ngọn lửa mãnh liệt đang bùng cháy trên cầu thang.

“Anh không thể giết tôi.” Tôi lui lại phía sau, lưng đụng phải tường, khớp hàm run lên bần bật: “Tôi không làm điều gì có lỗi với anh cả... Anh... Anh không được giết tôi”.

Ánh mắt Loki lúc này đã biến thành màu lửa đỏ, giống hệt cái ngày Hỏa thần hoàn toàn thức tỉnh. Lúc này, cảm xúc

của hắn đã không chịu kiểm soát của bản thân nữa. Tay trái hắn bùng lên một ngọn lửa, còn tay phải ngưng tụ một trái cầu lửa.

Tôi ôm đầu, co người lại: “Không, đừng...”.

Đúng lúc đó, ánh lửa bao trùm trời đất giăng kín mắt tôi. Tôi kêu lên kinh hãi.

Thế nhưng... Trên người tôi không có cảm giác gì cả.

Tôi run rẩy buông lỏng tay. Dưới

chân Loki lửa bốc lên rừng rực, một khối cầu lửa khổng lồ nổ tung trước mặt tôi, ngay lập tức gương mặt hắn chỉ còn cách tôi vài phân.

Chưa kịp hoàn hồn nghĩ xem chuyện gì vừa xảy ra, tôi đã bị ép vào góc tường. Loki túm lấy cổ tay tôi, ghì chặt lên tường, sau đó hắn cúi đầu, từng ngụ hôn rơi như mưa xuống bờ môi tôi, tới tấp mà điên dại. Trong chớp mắt ấy, thân thể Loki như biến thành lửa đỏ, nóng bỏng, hùng hực cháy, như muốn đem tất cả đốt thành tro bụi.

Trong tình huống này, tôi nào dám phản kháng thêm gì nữa, nhưng ngay sau

đó, tôi nghe tiếng vải bị xé toạc, sau đó một bàn tay bất ngờ luồn vào vạt áo, len lỏi vào nội y. Tôi lắc đầu quây quây, cố sức gạt tay hấn ra, giọng bắt đầu nức nở: “Buông ra, buông tôi ra...”.

Loki hoàn toàn bỏ lời tôi nói ra ngoài tai, túm lấy cổ áo, giật mạnh xuống, áo quần tôi rách tả tơi. Tôi vội vàng giơ hai tay che thân thể, nức nở hét lên: “Loki! Tôi chịu đựng anh đủ rồi, cả đời này tôi không muốn gặp mặt anh nữa!!!”.

Người Loki đột nhiên cứng đờ, tay dần buông lỏng. Cùng lúc đó, ngọn lửa đang thiêu đốt căn phòng cũng tắt hẳn.

“Cô nói gì?”

“Tôi nói là anh vô sỉ, ấu trĩ, ích kỉ, đáng ghét... Sao tôi lại đi thích loại người như anh chứ?” Dùng tấm áo rách tả tơi che bờ ngực, tôi quay người chạy xuống lầu.

Loki ngăn người vài giây, sau đó lập tức tóm cổ tay tôi lại.

Tôi cố giằng tay ra, nghiến răng cho hắn một bạt tai rồi đập cửa xông ra ngoài.

Dưới lầu có một cái hồ hình bán cầu,

lỗ sâu xuống đất, ít nhất cũng phải sâu đến mười mét.

Mình không thể ở nơi này được nữa. Loki và Frigg hiện đang ngồi chung một chiếc thuyền, ai dám chắc một ngày nào đó hai người ấy đột ngột lên cơn, muốn Frigg ngồi lại vị trí chủ thần, vậy thì cái mạng nhỏ của tôi khó mà giữ được.

Hộc tốc chạy về nhà, kiểm kê lại đồng đồ đã sắp xếp từ hôm trước, sau đó tìm người vận chuyển, đưa toàn bộ đồ đạc tới cảng ngoài Vanaheim. Tôi để lại một bức thư cho Shia, nhờ cô nàng quản lý xưởng rèn giùm, sau này có cơ hội nhất định tôi sẽ về lo liệu. Tới lúc đồ đạc đều

dọn hết, tôi khoác áo choàng lên, ôm Lolo chạy ra ngoài.

Lúc đứng đợi cự kinh, tôi liếc thấy một con kim đục long bốn cánh xé toạc bầu trời, cấp tốc bay về hướng nhà tôi.

Tôi kéo vành mũ sụp xuống, theo dòng người bước lên cự kinh. Sổ tài khoản của Vanaheim đến nơi khác thì không dùng được, hơn nữa, mỗi một ngày chỉ có thể rút ra tối đa năm trăm vạn Vader, thế nên tôi cũng chỉ có thể vác theo năm trăm vạn Vader tiền tiết kiệm, bước lên lưng rùa bạc Vanir, bắt đầu hành trình tới cảng Modin.

Đã lâu lắm rồi tôi chưa rời khỏi vương đô.

Rùa bạc Vanir có vây của rùa biển cùng cái miện tròn tròn, khi bay trong không trung, đám vây thỉnh thoảng sẽ đong đưa lên xuống. Nhìn khắp bầu trời đều chỉ thấy loại thú bay này cùng núi cao mây trắng. Tai nghe những người xung quanh ồn ào cảm thán về chuyến du lịch hoặc hành trình trở về... cuối cùng tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sau quãng thời gian hai ngày một đêm, cuối cùng rùa bạc tốc độ siêu “rùa” đi từ Vanaheim tới Modin cũng đã hạ cánh an toàn.

Modin là một tòa thành trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, nó không có những tòa kiến trúc cổ điển xa hoa, lại càng chẳng có những con rồng bay lượn ngợp trời, thế nhưng bầu không khí trong lành ngập tràn sức sống nơi đây là thứ mà một thành thị dân cư đông đúc, áp lực kinh người như Vanaheim chẳng thể nào sánh được.

Bởi vì tộc Vanir tọa lạc chính giữa chín thế giới, nên Modin nghiêm nhiên trở thành bến cảng lớn nhất, phồn hoa nhất. Khi chúng tôi còn giao chiến với tộc Aesir, nơi đây chỉ mở đường tới sáu thế giới. Hiện nay đã đình chiến, vậy nên

có thể nhìn thấy lác đác vài bóng Thần tộc Aesir ở cảng Modin.

Đứng ở khu vực phụ cận bên cảng, tôi còn có thể nhìn thấy khe nứt khổng lồ Ginnungagap trong truyền thuyết. Khe nứt này vắt ngang dưới lãnh thổ tộc Vanir, thuở ban sơ còn là một khe nứt đen thui như mực, nay đã biến thành dải ngân hà lấp lánh tinh quang.

Tôi bước xuống từ trên lưng rùa bạc, tìm người giúp chuyển đồ, đồng thời liên lạc với chủ cho thuê nhà đã tìm từ mấy hôm trước. Tôi vẫn cảm thấy cả người rã rời mệt mỏi, tính thử một chút, giờ cũng là lúc đến kỳ kinh nguyệt, nhưng chắc tại

dạo này mệt mỏi quá độ, nên chậm mắt vài ngày. Vậy là, sau khi xử lý ổn thỏa mọi thứ, tôi cũng lười sắm sửa nhà mới, đi thẳng ra nhà trọ nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi hai, ba ngày rồi, tôi vẫn chẳng thấy kinh nguyệt đâu. Xem ra đúng là lần này hành xác hơi quá.

Không còn lòng dạ nào mà nghỉ ngơi nữa, tôi bắt đầu sắm sửa cho nhà mới, cũng tính toán con đường kinh doanh sau này.

Khu vực xung quanh cảng Modin hết sức âm ỉ, nhưng giá thuê phòng lại cao ngất ngưởng, phân nửa nguyên nhân chắc

chấn là do tính cách ôn ào ưa náo nhiệt của người bên cảng rồi. Trên con phố náo nhiệt nhất của bên cảng có một xưởng rèn cực lớn, là chi nhánh tại Modin của xưởng luyện kim Mim.

Mim là thần Trí tuệ, tuổi còn lớn hơn cả Odin. Ngài vẫn là người tôi vô cùng kính trọng, là một trong những vị thần thức tỉnh sớm nhất của Vanaheim. Kỳ thực, nếu nói đúng ra ngài chỉ là một thần kim tượng, nhưng lại nghiên cứu rất sâu về thuật luyện kim, vì thế ngài có không ít công hiến cực kỳ quan trọng cho nền chính trị nội bộ của Vanaheim.

Xưởng luyện kim Mim thực chất chính

là tổ hợp của xưởng luyện kim và xưởng rèn. Nếu đã là chi nhánh của nó, chắc chắn tiền lương không thấp. Tôi tới hiệu làm tóc, nhuộm màu trắng bạc, còn làm xoăn, sau đó hóa trang một chút, ấn lên mặt một hình xăm lông chim trắng có thể duy trì hiệu lực ba tháng, sau đó khoác bộ quần áo thợ rèn bình thường, lập tức chạy tới xưởng rèn xin việc.

Tuy chỉ cần chìa chứng chỉ Thần kim tượng ra, tôi lập tức sẽ có việc ngon ơ, nhưng trên chứng chỉ tên tôi lù lù ra đó, vì thế tôi đành lóc cóc đi phỏng vấn, sau đó bị kiểm tra tay nghề, cuối cùng mới quyết định có được tuyển hay không. Đương nhiên, tôi phải nhét Lolo vào

trong túi, không thì sẽ thu hút ánh mắt của người ta.

Có điều, rất quái lạ, tôi vừa mới bước vào trong xưởng, tất cả mọi người đều lập tức quay đầu lại nhìn tôi chằm chằm. Một gã thợ khảm còn lơ ngơ thế nào, khiến viên đá quý từ chuôi kiếm trên tay rớt cái bộp xuống sàn nhà: “Ôi thánh thần ơi...”.

Đấy, đã bảo là thẩm mỹ của bộ tộc tôi rất khác thường, tôi mới đổi màu tóc thôi mà đã thành báu vật trong mắt bọn họ rồi.

Tôi bước vào, nói ngắn gọn mục đích

của mình, sau đó một gã quản đốc lôi một khối sắt, một viên đá quý rẻ tiền cùng mấy thứ công cụ linh tinh khác ra, bảo tôi làm một thanh đoản kiếm tại chỗ cho hắn xem. Thế nhưng ánh mắt hắn thì cứ như mọc rễ trên người tôi ấy.

Tôi lấy búa vàng và dùi của mình ra, gõ bốp bốp choang choang vài cái, ép xuống, kê vào nhau, sau đó bảo Lolo thò mồm ra khe túi, phun lửa hàn sắt, rồi khảm đá quý lên, đổ dung dịch vào thân kiếm, tiếp theo đổ dung dịch làm lạnh lên, lau khô, đưa cho quản đốc xem.

Lúc này, ánh mắt mọi người đã rời người tôi mà chuyển tới thanh đoản

kiếm.

Quản đốc cầm thanh đoản kiếm, chỉ nói một câu: “Tuy bây giờ đang thiếu công nhân, nhưng chúng ta chỉ cần thợ rèn sơ cấp... sợ rằng mời không nổi cô vào làm”.

“Tôi có thể làm công nhân tạm thời, một tháng hai vạn Vader được không?”

Đốc công ngăn người, sau đó nói: “Đương nhiên được”.

Thế là cuộc sống mới của tôi bắt đầu. Rất hiển nhiên, Ena tôi ngày trước thích

nghe được với cuộc sống trên cả biển thái ở Vanaheim, đến chỗ này rồi, nhàn hạ khỏi nói. Mỗi ngày, mười giờ sáng đi làm, chiều ba giờ đã tan, tôi có cả đồng thời gian để đi làm quen hoàn cảnh, xem xét tình hình. Đợi khi cuộc sống đã tạm ổn, tôi sẽ lên quay về Vanaheim một chuyến, rút toàn bộ tiền ra, sau đó bán rở xưởng rèn Ena cho Shia.

Thế nhưng, mới qua được một tuần, tôi đã ngheh đón hai chuyện có vẻ xui xẻo cùng ba chuyện tương đối hài lòng.

Chuyện thứ nhất là Lolo bị người ta phát hiện. Trời dần nóng lên, tôi không ném nó ở nhà một mình được, chỉ có thể

ngày ngày nhét nó vào túi mang đi, nhưng cứ nóng một tí là nó lại phun lửa tứ tung. Có lần, một cô bé thợ phụ nhìn thấy có ánh lửa lóe lên từ khe hở trong túi tôi, cứ tưởng túi tôi bốc cháy, thế là cô nàng lập tức hét ầm lên, rồi đổ một đồng dung dịch làm lạnh vào. Đương nhiên, sau đó Lolo ướt nhèm, nổi điên lao ra ngoài.

May mà lúc đó chỉ có mình tôi với cô nàng. Cô nàng cũng chỉ mới thấy kim dục long trưởng thành qua màn ảnh thôi, cơ bản không biết Lolo bé xíu như cục bột của tôi chính là con rồng chiến đấu thuộc hàng thần thú. Tôi bốc phét rằng nó là con thú cưỡi tôi mua về từ Svartalfheim, cô nàng tin sái cổ. Đương nhiên, mấy cô

bé con nhìn thấy Lolo mà không phát điên lên ít đến gần như tuyệt chủng. Hôm đó Lolo cực thảm, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng oán hận.

Từ đó về sau, tôi cũng chỉ đành ném Lolo ở nhà trông cửa, thế là nó càng u oán hơn.

Chuyện thứ hai thì khó đối phó hơn một chút.

Buổi sáng ngày hôm đó, tôi tan nát cõi lòng nhìn thấy bức ảnh to đùng của mình chình ình trên báo, hoàng gia loan tin nếu ai tìm được tôi sẽ được thưởng lớn, ngược lại, kẻ nào dám chứa chấp tôi sẽ

bị phạt cực nặng. Ngày hôm sau tôi còn rưng rờ chân tay hơn khi biết đất Modin này đã bị quân đội tới từ vương đô lục soát vài vòng, thậm chí còn có Quan thống lĩnh ánh sáng kéo cả đội kỵ sĩ xông vào xưởng rèn Mim. Có điều, ai chả biết Mim và Loki cùng phe, đám người đó lục soát mấy ngày nay đã mệt mỏi rã rời, hùng hổ tiến vào như ăn cướp, nhưng vừa nhìn không thấy có người nào tóc đen một cái đã bỏ đi bằng sạch.

Kỳ thật, hai ngày đầu lúc mới tới Modin, bởi vì công việc quá bận rộn nên tôi không cảm thấy gì, song, cuộc sống vừa ổn định, tôi đã thấy nhớ Shia vô cùng, cả đám bạn bè ở xưởng rèn nữa...

Còn Loki, tôi càng nhớ đến hàng đêm không ngủ nổi.

Có điều, tôi và hắn đã tới nước này rồi, làm gì còn cơ hội nào mà cứu vãn nữa, đúng không?

Quên hắn đi, rồi chờ một đoạn tình duyên mới, đó mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Tuy rằng nhân duyên chưa tới, nhưng cơ hội thì tôi có cả rồi... Mới tới Modin được vài ngày, cái tin “Xưởng rèn Mim xuất hiện một mỹ nữ tuyệt sắc tóc bạc tên gọi Nana” đã lan khắp hang cùng ngõ hẻm, mấy chuyện khiến tôi hài lòng, nói

thật phần lớn đều nhờ cái tin này mà ra.

Từ sau khi nhuộm tóc, cuộc đời tôi như bước sang trang mới. Cứ hai, ba ngày lại có thêm một gã tới “trồng cây si”, hoa tươi với thư tình thì ùn ùn không dứt, thỉnh thoảng còn có cậu ấm nhà nào cưỡi ngân dục long nghe danh mà tới... Chuyện này hoàn toàn có thể liệt vào hàng sự kiện của Modin. Ngân dục long bán ở ngoài đất vương đô đều có giá đắt đến rùng rợn.

Tôi nghĩ Shia mà thấy cảnh này chắc hẳn sẽ phán một câu: “Cuối cùng em yêu cũng đã đạt tới một nửa cảnh giới của chị rồi đấy”.

Vào buổi chiều của một tháng sau, tôi ra khỏi xưởng rèn, một anh chàng luyện kim thuật sư sát vách có mái tóc màu bạc tên là Seiin gọi với theo tôi. Tôi cười với hắn, hỏi hắn gọi tôi có chuyện gì.

“Nana, em tới chỗ này chưa lâu mà ‘cây si’ đã nhiều quá.” Tóc của hắn màu bạc tự nhiên, dưới ánh mặt trời trông vô cùng bắt mắt.

Tôi có chút lúng túng gãi đầu: “Vâng... Cảm ơn anh”.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó khẽ

nói: “Không biết nếu anh cũng muốn theo đuổi em thì em sẽ nghĩ thế nào?”.

“Hả?”

Chuyện này đúng là bất ngờ quá. Seiin là con của một lãnh chúa, tướng mạo không tồi, có năng lực, lại có Vader, điềm then chốt là, trong thời đại mà tất cả những luyện kim thuật sư ưu tú đều tới vương đô, thì ở những nơi khác, luyện kim thuật sư trở thành đồ hiếm. Không ít tiểu thư có ý với hắn, nhưng người ta đồn rằng tiêu chuẩn của hắn rất cao nên chưa ai dám theo đuổi.

Seiin có chút xấu hổ: “Thực ra, anh

biết em sẽ không thích anh, nếu chuyện này khiến em khó xử, vậy thật có lỗi với em quá”.

Vừa nghe câu đó, chỗ mềm yếu nhất trong trái tim tôi đột nhiên vỡ tan tành.

Có phải đám đàn ông đều thích dùng chiêu này để đối phó với nữ giới không?

“Không không, anh có làm sai gì đâu. Chỉ là gần đây công việc bận quá, em còn chưa nghĩ tới chuyện yêu đương. Nếu anh không để ý, vậy chuyện này để sau lại nói đi.”

Hiền nhiên, Seiin không hề hài lòng với câu trả lời của tôi, nhưng hắn vẫn dịu dàng lịch sự như mọi ngày, đúng là rất có phong cách của đàn ông đất Vanaheim.

Sau khi hắn đi rồi, đột nhiên tôi thấy hình như mình trưởng thành hơn nhiều lắm.

Lần trước, khi nghe thấy mấy câu như vậy, chẳng hiểu sao tôi lại thấy đau lòng tới độ không kiềm chế được, khóc đến trời long đất lở.

Đúng lúc này, giọng nói của một người vang lên sau lưng tôi: “Vì sao cô từ chối? Gã đó nhìn cũng không tệ lắm

đâu”.

Nguồn ebooks:

Tôi lập tức xoay người lại, ngạc nhiên thốt lên: “... Sao anh lại ở chỗ này?”

Người đứng phía sau tôi là Thor. Hắn thở dài một tiếng: “Sao lại nhuộm tóc thế kia? Cô không biết màu đen chính là màu cao quý nhất à? Hay là sợ người khác nhìn ra cô là Thần tộc Aesir?”.

“Anh đùa gì thì đùa, đừng đùa cái đấy”, tôi vác túi lên vai, sau đó thẳng tiến về nhà mình.

Ai ngờ Thor cứ thế lẻo đẻo theo tôi. Tuy ở Modin cũng có lác đác vài bóng Thần tộc Aesir, nhưng rất ít, tôi đi cùng hăn như thế khiến cho tần suất bị người ta ngoái đầu nhìn cao đến mức ngất ngưỡng.

“Ta nghe tin cô đã rời Vanaheim, có hứng thú tới Asgard làm việc không?”

“Không.”

Hăn nở nụ cười nhàn nhạt: “Cô bị Loki đá ròi đúng không? Ở lại làm gì nữa. Chúng ta đang cực thiếu quý tọng, nếu cô tới, nhất định tiền đồ xán lạn gấp chục lần lúc ở Vanaheim...”

“Quan hệ tình cảm của Loki chưa bao giờ ảnh hưởng đến dòng máu đang chảy trong người tôi. Đừng có đi theo tôi nữa, tôi không muốn người khác nhìn thấy rồi hiểu lầm này nọ.”

“Thế thì nói cho ta biết gần đây Shia sao rồi.”

“Từ lúc đi cho tới giờ tôi vẫn chưa liên lạc lại với Shia, nhưng trước lúc rời Vanaheim, cô ấy vẫn đang hẹn hò với Teese, tình cảm rất ổn.”

Thor cúi gầm mặt xuống, con người

của hạ̃n dưới ánh mặt trời trông hệt như viên đá quý mang sắc xanh mê hoặc: “Cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Thor, vừa nãy anh mới hỏi tôi tại sao lại cự tuyệt Seiin đúng không?”

“Đúng thế.”

“Không phải tôi không có cảm tình với anh ta, nhưng trong trái tim tôi vẫn tồn tại hình bóng của một người con trai khác. Nếu không phải là người mình thích, tôi không thể để người ta bước vào trái tim mình được.”

Thor ngẩn người một lúc, sau đó lại cười phá lên: “Đừng nói như thể cô cao thượng lắm vậy. Cô từ chối hẳn, chỉ vì xét về mặt nào hẳn cũng chẳng sánh được với Loki, nếu có người còn tuyệt vời hơn Loki xuất hiện, cô lại chả lao tới gấp ấy chứ”.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, cũng cười theo: “Cũng đúng. Tìm được một người tuyệt vời hơn Loki, còn khó hơn lên trời nữa”.

“Nói vớ vẩn. Loki có chỗ nào tốt, ta thấy hẳn chỗ nào cũng giống hạng vứt đi.”

“Rốt cuộc anh định nói cái gì?”

Về tới nhà tôi, hắn lại đưa ra yêu cầu muốn tôi tới Asgard làm việc. Tôi thẳng tay sập cửa lên lầu, sau đó ngồi viết thư cho Shia, nói cho cô nàng biết tình hình gần đây, chuyện Thor xuất hiện tại Modin, còn cả chuyện tôi nhớ cô nàng lắm lắm.

Tôi kéo rèm cửa ra, sau đó gọi một con rắn bay tới. Con rắn vàng có đôi cánh bằng xương lao vào cửa sổ, đuôi ngúng nguẩy liên hồi. Tôi đưa thư cho rắn bay, đặt hai trăm Vader vào miệng nó. Nó lập tức dùng đuôi cuốn lấy bức thư, nhoáng một cái đã biến mất giữa

tầng mây trùng điệp.

Tới tối, tôi phát hiện thêm một chuyện, vẫn chưa thấy kinh nguyệt đâu. Đột nhiên tôi nhớ lại những đêm trước đây, dựa vào lòng Loki say ngủ, bỗng thấy sao cái giường chật hẹp của mình trống trải quá chừng. Cơ thể tôi rã rời mệt mỏi, vậy mà lăn qua lộn lại một hồi mà không tài nào ngủ nổi.

Tôi ngồi dậy rót cho mình một ly nước quả. Cảnh Modin dường như đã rơi vào giấc ngủ dài, nhưng vẫn phản xạ lại ánh sáng rạng rỡ của vàng trắng. Từ chỗ này có thể thấy được rìa của khe nứt Ginnungagap, sao trời lấp lánh, chậm rãi

lững lờ trên nền đêm yên tĩnh, xinh đẹp đến độ khiến người ta có cảm giác mình đang lạc vào một giấc mơ.

Tôi uống một ngụm nước quả, hương vị thật thân quen.

Có lần tôi mua thứ nước này cho Loki uống, hắn nhăn mặt nói ghét nhất mấy thứ đồ ăn vặt của con gái. Tôi xụ mặt ra, rót một cốc rồi uống ừng ực. Thế nhưng mới uống được một ngụm, hắn đã nắm lấy tay tôi, sau đó hôn tôi một cái, cuối cùng chép miệng, nói hình như hơi chua, song cũng không tồi.

Lúc đó, nụ cười của Loki có chút

giống mây gã lưu manh, có điều, mái tóc đỏ bông bênh áp bên tai lại khiến hẳn trông hết như đứa trẻ.

Tôi uống thêm một ngụm nước quả nữa, chép miệng. Đúng là chua thật.

Sau đó tôi đi rửa cốc, rửa luôn cả tay.

Có một hôm tôi vào nhà tắm rửa mặt. Loki mang vẻ mặt lơ mơ ngái ngủ chạy theo vào, đầu bù xù như tổ chim, rồi hẳn hôn chụt lên má tôi một cái, bàn tay to như tay gấu vòng qua eo, tựa cằm lên vai tôi, nói rằng ghét tôi nhất trên đời, ngày nào cũng rời giường rõ sớm. Sau đó, tôi tới đâu hẳn cũng dính theo tới đấy.

Tôi lắc đầu lia lịa, cố bắt mình tỉnh lại. Tôi về giường, trùm chăn kín đầu. Lại nhớ tới có một lần, tôi cãi nhau với Loki, cũng rúc vào chăn hơn mười phút đồng hồ. Hẳn kéo thế nào tôi cũng không chịu ra, cuối cùng hẳn đành bẻ bồng cả tôi lẫn cái chăn lên.

Trời sáng, tôi mở mắt ra, phát hiện thì ra mình trùm chăn kín mít mà ngủ cả một đêm.

Đã ba mươi chín ngày rồi, tôi vẫn vật vờ trong tình trạng này. Rốt cuộc phải chờ bao nhiêu lần ba mươi chín ngày nữa tôi mới có thể quên được Loki?

Chương 28: Xưởng luyện kim Mim

Trời vừa sáng, tôi đã nhận được hồi âm của Shia: Rốt cuộc cậu đang làm cái trò gì thế? Không nói câu nào đã đi không thấy bóng là sao? Tớ không quan tâm cậu với Loki có chuyện gì, nhưng chỉ vì hấn mà cậu bỏ dở sự nghiệp và cuộc sống thường ngày, thậm chí cả bạn bè, liệu có đáng không? Nếu cậu không giải thích rõ ràng, tình cảm hai mươi năm của chúng ta coi như chấm dứt tại đây!

Nét chữ như phượng múa rồng bay, muốn vắn vẹo thế nào thì vắn vẹo thế ấy, phần cuối tờ giấy, chỗ chữ cái cuối cùng thậm chí còn bị ngòi bút chọc thủng một vết dài. Cũng chẳng thèm ký tên.

Gấp bức thư lại, tôi ngồi trước gương chải đầu, phát hiện phần chân tóc đen lại lộ ra rồi. Xem ra chiều nay lại phải đi nhuộm tóc lần nữa. Tôi hóa trang, vác túi lên lưng, sau đó tới xưởng luyện kim Mim.

Thế nhưng không hiểu có phải bản thân bị ảo giác hay không, tôi cứ có cảm giác hôm nay con đường bên ngoài xưởng luyện kim cực kỳ vắng người.

Thường ngày, trước cửa lúc nào cũng tấp nập thợ rèn cùng các học viên ra vào không ngớt, vậy mà hôm nay đến cả khách hàng cũng chẳng có mấy người.

Đến lúc vào trong xưởng, tôi lại bị khung cảnh trước mặt dọa cho sợ thót tim: Cửa xưởng chen chúc cả đông người, hình như tất cả những người làm việc trên con phố này đều chen cả vào đây hay sao ấy, lão đại đứng ở lâu hai, vẻ mặt hết sức phức tạp. Một người phụ nữ trung niên đang đứng trên cầu thang, cao giọng nói cái gì đó.

Người phụ nữ ấy là một thần kim tượng, tên là Cole, từ miền Nam tới đây.

Cô ta lấy một anh chồng Thần tộc Vanir, nhưng nhiều năm trước đã chết trên chiến trường khi quân Aesir xâm lăng, từ đó cô ta ở vậy tới giờ. Người ta đồn rằng cô ta rất có cảm tình với Seiin.

“Mọi người đều biết, Modin chẳng phải nơi phồn vinh nhất của tộc Vanir, ngoại tộc rất nhiều, bản thân tôi cũng là hỗn huyết của Thần tộc và Người khổng lồ, thế nên không quá để ý mấy chuyện phân biệt chủng tộc nọ kia.” Cole bước xuống hai bậc cầu thang, sau đó cao giọng nói: “Thế nhưng tôi tin rằng tất cả những ai đang ngồi ở đây đều không thể chấp nhận chuyện một gã đàn ông đã kết hôn của tộc Aesir nuôi người tình trên

lãnh thổ của chúng ta”.

“Cô đang nói ai?”, một chàng trai tộc Vanir không nhìn được mà đứng lên hỏi.

“Đầu tiên phải nói rõ, chúng tôi đã điều tra tỉ mỉ thân phận của gã đàn ông tộc Aesir kia rồi. Hắn sống ở Asgard, nhưng không phải người Asgard bản địa, đã kết hôn, cũng đã có con, khoảng chừng một trăm hai mươi lăm tuổi, tới Vanir làm một cuộc mua bán nhỏ, chuyện này Seiin có thể chứng minh.”

Lúc này tôi mới để ý tới Seiin đang đứng bên cạnh lão đại. Hắn nghe Cole nói xong, khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, có một người đàn ông đập bàn giận dữ: “Chúng ta không có hứng thú với đám chó Aesir kia! Mau nói tên con đàn bà đó ra!”.

“Cole, rốt cuộc người đó là ai? Cô có chắc chắn cô ta là người tình của gã đó không?”

“Cô ta lai lịch không rõ ràng, còn nhuộm tóc thành màu bạc, tôi đoán chắc tên cũng là giả. Cô ta tới Modin đã hơn một tháng, nhưng trong chúng ta chưa ai biết rõ quá khứ của cô ta, cũng không biết quê quán cô ta ở đâu, thậm chí còn chẳng hay trước đây cô ta đã làm những

việc gì. Các vị nói xem chúng ta có thể tin được loại người như thế không?”

Đột nhiên tôi thấy lạnh cả người.

Trong xưởng, rất nhiều nam nhân đều im lặng.

“Tôi biết có rất nhiều người ngồi ở đây từng theo đuổi cô ta, cũng từng không hiểu nổi vì sao cô ta không đến với bất cứ người nào.” Hai cánh tay Cole ôm lấy thân thể hơi đầy đà của mình, ánh mắt nhìn ra phía cửa, rồi dừng lại trên người tôi, “Đó là vì cô ta thích đàn ông tộc Aesir, chẳng cần biết hấn già xấu ra sao, đã có vợ hay chưa, cũng

không quan tâm người ta hai bàn tay trắng, đói rách thế nào, đều vội vã lao tới mà xun xoe nịnh nọt”.

Mọi người ngò vục nhìn theo ánh mắt cô ta.

Haizzz, thế là hôm qua tôi bị người ta bắt gặp đi trên đường với Thor rồi. Nhưng không hiểu sao hắn lại bị nói thê thảm thế, càng không hiểu sao lại bị người ta hiểu lầm tôi với hắn có gì ám muội.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nói: “Tôi với người đàn ông tộc Aesir hôm qua chỉ coi như quen biết mà thôi. Cole,

xin cô đừng áp cái suy nghĩ hoang tưởng của mình lên đầu tôi”.

Lúc này, không ít người bắt đầu dao động, gật đầu, đưa mắt nhìn Cole. Cô ta suy nghĩ trong chốc lát, liền bước xuống lầu, vừa cười vừa nói: “Nếu đã là chuyện quang minh chính đại, vậy chắc tiểu thư Nana đây cũng không ngại nói cho chúng tôi nghe xem hẳn tìm cô có chuyện gì đâu nhỉ”.

“Hẳn tới mời tôi tới Asgard làm quý tượng, tôi đã từ chối rồi.”

Lúc này, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. Lão đại áy náy nói: “Nana, là chúng

tôi nghĩ oan cho cô...”.

“Khoan đã!” Cole vung tay lên, từ từ bước về phía tôi, “Chuyện còn chưa nói rõ đâu. Tại sao hắn ta lại tới mời cô đi làm quý tọng? Hắn có địa vị cao thế sao? Sao cô lại quen hắn? Hơn nữa, cô chỉ là một thợ rèn không tên không tuổi, sao có thể khiến hắn lặn lội từ đất Asgard xa xôi tới đây mời cô làm việc?”.

Nhất thời tôi cũng không biết phải trả lời sao cho phải.

Tôi không thể nói thân phận của Thor ra được. Chỉ cần lộ tên hắn ra thôi thì

một lô một lốc các vấn đề sẽ đua nhau dội vào đầu tôi. Ví như Shia, Loki, còn cả chiến tranh giữa họ nữa...

Đám đông lại bắt đầu xì xào to nhỏ.

Cole phủi vạt áo, nhướn mày hỏi tôi: “Còn nữa, rõ ràng tóc cô không phải màu bạc, sao phải đi nhuộm tóc? Vì sao lại cố nói giọng xứ Vanaheim? Rốt cuộc cô là người phương nào? Trước đây làm công việc gì, sao lại tới cảng Modin? Chỉ cần cô có thể trả lời rõ ràng mấy câu trên, tôi đảm bảo tất cả những người ở đây sẽ không làm khó cô đâu”.

“Đúng đó, Nana, lúc bình thường cô

không nói thì thôi, nhưng việc đến nước này, nếu không giải thích rõ ràng thì làm sao chúng tôi tin cô được?”, gã thợ khảm nói.

Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó mới cất lời: “Đó đều là chuyện riêng của tôi, tôi không thấy mình có nghĩa vụ phải giải thích với bất kỳ ai cả. Tôi cũng không cần mọi người tin tôi. Thế nhưng, có một chuyện cần nói rõ, đó là quan hệ giữa tôi và tộc Aesir chưa bao giờ leo lên nổi hai chữ ‘bạn bè’ chứ đừng nói là quan hệ khác. Nếu như các người không tin những gì tôi vừa nói, tôi có thể chứng minh thực lực của bản thân... kỹ thuật rèn của tôi chắc chắn không hề thua kém bất cứ thần

kim tượng nổi danh nào cả”.

Cole vô cùng khó chịu: “Thực lực? Một đũa vô danh, giấy chứng nhận còn không có như cô, cũng dám đứng trước mặt bao nhiêu thần kim tượng mà cao giọng nói thực lực này thực lực kia sao?”.

“Đúng là tôi không có giấy chứng nhận, nhưng mọi người có thể hỏi tôi bất cứ thứ gì liên quan đến kỹ thuật rèn.” Tôi bắt đầu thấy khó chịu, nói thật nhé, từ năm 2007 tôi đã có cái tấm giấy chứng nhận mắc dịch đó trong tay rồi.

Đám người bỗng nhiên im lặng.

“Tiểu thư Nana, dù cô có kỹ thuật rèn giỏi đến đâu, tôi tin chắc cũng không thể sánh bằng đại nhân Mim được, thế nhưng từ trước tới giờ đã có Thần tộc Aesir nào tới mời ngài đâu. Cô không thấy điều mình nói khó tin lắm à?”

“Cole, chúng ta đừng lãng phí thời gian mà nói mấy chuyện không đâu này nữa”, tôi lẳng lẳng nhìn cô ta, “Dùng thực lực chứng minh đi”.

“Cô nói thử xem nào.”

“Cô cũng là một thần kim tượng rất

giỏi. Chúng ta thi làm vũ khí, để mọi người xem kỹ thuật của ai tốt hơn?”

Cole cười lạnh: “Vậy thì thử làm ma trượng băng giá của Thjazi^[1] do đại nhân Mim mới phát minh ra năm nay đi. Tôi đã xem qua bản thiết kế, mới hôm qua còn nói với mọi người cây ma trượng này rất thú vị”.

[1] Tên khổng lồ xảo trá đã lừa Loki giúp hắn bắt cóc nữ thần Idun. Sau này khi Loki tới cứu Idun, hắn đã hóa thành một con đại bàng đuổi theo bắt lại, nhưng đã không đuổi kịp và bị các vị thần phóng lửa thiêu chết.

“Được. Hai tiếng là xong.”

Một thân kim tượng lớn tuổi nói khẽ: “Hai tiếng? Sao làm nổi chứ...”.

Cole trợn mắt nhìn tôi, mặt trắng bệch: “Chi phí làm ma trượng bằng giá của Thjazi không dưới mười vạn Vader, tiền này ai chi? Nếu cô không làm được thì tính thế nào?”.

Mười vạn đúng là món tiền không nhỏ với người như Cole. Không tính cái nơi nhân tài chen chúc như phố Idun, đa số thân kim tượng sau khi qua cuộc thi chúng chỉ rồi mở xưởng riêng, đều không có cơ hội làm mấy thứ vũ khí cao cấp như thế. Nói cho cùng, số người đủ tiền cũng như đủ sức dùng mấy thứ vũ khí

thượng thừa ấy cũng không được bao nhiêu.

“Không còn cách nào khác, chỉ có kỹ thuật rèn cao cấp mới chứng minh được thực lực của một người. Thật ra cây ma trượng này đã là thứ giá thấp nhất trong số những vũ khí cao cấp rồi.” Tôi bước tới, lôi cái búa và mũi dùi từ trong túi ra, “Nguyên liệu tôi dùng tự tôi sẽ trả tiền. Nếu cô làm thành công, tôi sẽ trả luôn phần của cô”.

“Từ ... từ từ đã.”

“Sao, thần kim trượng ưu tú lại đi sợ một tên thợ vô danh sao?”

Cole cắn răng nhìn bốn phía, sau đó hạ quyết tâm: “Thì thì thì. Cô chờ đây, tôi đi tìm bản thiết kế, mười lăm phút sau bắt đầu. Tìm được bản thiết kế hay không, làm được ma trượng hay không là chuyện của cô, đến lúc đó đừng nói tôi không cho cô thời gian”.

“Được”, tôi đưa một tờ ngân phiếu cho gã thợ khảm, “Để đảm bảo công bằng, tôi sẽ ở đây chờ cô ta. Phiên anh đi mua giùm tôi chút nguyên liệu được không?”.

Hắn gật đầu.

“Hai viên ngọc bích Niflheim, mười hai nhánh gỗ tần bì thượng hạng, hai mươi sáu miếng vảy ngân dực long, hai cuộn lụa bông lấy từ rừng rậm Heiner, bốn loại đá ma pháp phụ trợ mỗi loại hai viên, hai mươi gram kim cương Svartalfheim, sáu trăm gram vàng Svartalfheim, bột làm lạnh phải mua loại cao cấp nhất...”

“Nana...”, hắn dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn tôi, “Cô viết ra giấy đi...”.

Năm phút sau, Cole cầm bản thiết kế trở về. Thấy tôi còn đang ngồi một chỗ, cô ta chỉ nhướn mày, sau đó ngồi giữa đám người mở bản thiết kế ra xem, bắt đầu thảo luận với những kim thần tượng ngồi xung quanh.

Một lúc sau, gã thợ khảm đã mua đủ nguyên liệu về. Tôi kiểm kê lại một lượt, sau đó nhờ hắn đem một nửa sang chỗ Cole, sau khi phân loại đầu vào đó, tôi ngồi nhìn đồng hồ.

Mười phút trôi qua.

“Mười lăm phút rồi”, Cole đứng lên, “Cũng không thể trách chuyện cô không tìm được bản thiết kế, có cần tôi cho cô nhìn qua một lát không... Đúng rồi, trên này còn có mấy dòng chú thích bằng tiếng Dwarf, tôi sợ cô đọc không nổi. Hơn nữa, làm cây ma trượng này phải mất hơn sáu mươi bước, nhớ được không đây”.

“Bắt đầu đi.” Tôi đứng dậy, đổ dung dịch làm lạnh vào trong cốc chịu nhiệt, sau đó ném sắt, thép, đá ma pháp và vàng Svartalfheim vào trong lò nung.

“Nana”, gã thợ khảm vội can tôi, “Cô ném cả vào thế, lát nữa làm lạnh rồi nung lần hai, nguyên liệu sẽ hư mất”.

“Dân tay mơ là thế mà, mặc kệ cô ta đi.” Cole vừa nói vừa bỏ sắt thép vào trong lò nung, sau đó đọc bản thiết kế, lấy ngọc bích Niflheim ra, tỉ mỉ mài giữa.

Tôi gọt giữa xong gỗ tần bì, cắt lựa bông xong, đổ bột làm lạnh vào nước, ngồi xuống nhìn đồng hồ. Đúng là không quen ngồi chờ thế này, lúc bình thường tôi đều đi làm mấy chuyện khác cả.

Cuối cùng, mười lăm phút trôi qua,

tôi mở cửa lò, dùng kìm gấp sắt và đá ma pháp ra, sau đó điều chỉnh ngọn lửa của lò nung lên mức cao nhất, thêm mấy ma pháp lửa có thuộc tính hòa tan, rồi khảm đá ma pháp của bốn nguyên tố lớn lên ngọc bích, lấy búa đập sắt, tạo hình, gắn đá, nối vào thân trượng, ép xuống để định hình, tiếp theo dùng búa tạo hình dáng cơ bản, dùng dao con điều khắc... Làm xong mấy việc trên, tôi lại ngồi ngây ra hơn mười phút...

Xung quanh im lặng đến đáng sợ.

Tới phút thứ mười, tôi nhắc khối vàng đã bắt đầu mềm ra khỏi lò, bỏ vào dung dịch hòa tan, sau đó dùng thứ dung dịch

sên sệt màu vàng tỏa ra ánh sáng đỏ mả
lên bề mặt trượng. Đặt trượng xuống, chờ
hai phút, lại lật lên mả thêm lần nữa. Đợi
thêm hai phút, dùng lụa bông cuốn lấy
thân, sau khi đảm bảo không có một nếp
nhăn nào, tôi đổ dung dịch làm lạnh lên,
lau khô, hoàn thành.

Tôi quay đầu nhìn sang chỗ Cole, ban
nãy cô ta còn đang lờng lộn với nhánh gỗ
tàn bì, giờ thì lại giống đám đông, há hốc
miệng nhìn tôi.

“Làm một thần kim tượng nổi danh,
chỉ dựa vào kỹ thuật thôi thì không đủ,
còn phải tính đến hiệu suất làm việc và
kinh nghiệm nữa”, tôi nhìn nhánh cây còn

chưa thành hình trong tay cô ta, “Huống hồ kỹ thuật cô còn chưa học tử tế”.

Mọi người im lặng một lúc lâu, lão đại nhìn cây ma trượng tôi làm, nói: “Nana, cô... Cô thật sự không cần giấy chúng nhận thần kim trượng làm gì. Với khả năng của cô, hoàn toàn đủ điều kiện vào hoàng cung phục vụ rồi, vì sao...”.

“Có khả năng thì đã làm sao?”, Cole vứt nhánh cây trên tay xuống, đứng lên, then quá hóa giận: “Tôi không cần biết kỹ thuật của cô tốt thế nào, cô cũng chỉ là con đĩ bán rẻ bộ tộc, chuyện cô và gã Aesir thắm thiết với nhau ngày hôm qua tưởng tôi không biết sao!”.

“Cô nói tôi và hắn thăm thiết với nhau?”, tôi bình tĩnh nhìn cô ta: “Chúng cứ đâu?”.

“Chúng cứ? Loại chuyện đó còn cần chúng cứ?”, Cole đảo mắt nhìn xung quanh: “Có người nhìn thấy đã đủ chưa?”.

“Vậy người nhìn thấy đâu?”

Một giọng nói vọng xuống cầu thang, mái tóc bạc của hắn lóe sáng dưới ngọn đèn: “Chiều hôm qua, sau khi tan làm, chính mắt tôi nhìn thấy cô ta dẫn gã đàn

ông tộc Aesir kia về nhà”.

“Thấy chưa?”, Cole kích động đến độ run lên bần bật, áp sát tôi: “Seiin với cô không thù không oán, không lý nào lại vu oan cho cô!”.

“Seiin, anh...”, tôi đảo mắt nhìn Seiin.

Seiin gục đầu xuống, dường như rất đau lòng: “Tên già đó động tay động chân với cô ấy, hai người họ còn sờ soạng nhau một lúc lâu nữa”.

“Sao, tổn thương à? Cô nghĩ ai cũng

mê cô như điều đồ chắc?” Cole đẩy tôi một cái, vóc người cô ta cao to, sức cũng không yếu, khiến tôi lui về phía sau vài bước. “Seiin không phải dám đàn ông ngu xuẩn bị cô mê hoặc đâu, đừng có mà mơ tưởng!!!”

“Ai bị cô ta mê hoặc chứ? Tôi đúng là có mắt như mù!”

“Nana, không ngờ cô lại.”, gã thợ khám nhìn tôi.

“Thánh thần ơi, cô ta thực sự là loại người đó sao?”

Một gã đàn ông trẻ tuổi nhỏ nước bọt: “Từ trước tới nay tôi không đánh phụ nữ, nhưng con đàn bà này đúng là khốn nạn, thật muốn cho ả ta mấy cái tát!”.

“Cô ta đúng là nỗi sỉ nhục của con gái tộc Vanir...”

Tiếng xì xầm càng lúc càng lớn.

“Dạng phụ nữ đê tiện lai lịch không rõ ràng, lại không biết liêm sỉ như cô, tốt nhất là sớm dứt khỏi Modin, dứt khỏi tộc Vanir đi! Đừng có cả ngày ngồi mơ tưởng đi nịnh nọt lũ đàn ông tộc Aesir, cũng đừng hão huyền muốn đi làm quý tọng ở Asgard nữa!” Cole lại đẩy tôi

lần nữa, lần này còn nặng tay hơn lần trước. Tôi không đứng vững, lão đảo ra tận ngoài cửa.

Đúng lúc tôi sắp ngã lăn ra đất, một đôi bàn tay đã đỡ lấy lưng tôi.

Sau đó, Thor bước lên chặn trước người tôi: “Hôm qua đúng là bệ hạ có cử ta đến mời nàng tới Asgard làm quý tượng, nàng cũng đã từ chối. Thế nhưng, có mấy chuyện các người hiểu lầm, cần nói cho rõ ràng: Thứ nhất, năm nay ta mới sáu mươi hai tuổi; Thứ hai, ta không phải dạng hai bàn tay trắng, tuy không giàu nhất nhưng cũng đứng thứ hai; Thứ ba, ta là thần quan Bóng tối, không phải

tay buôn; Thứ tư, ta là Thần tộc sinh ra trên đất Asgard; Thứ năm, ta và nàng chả có tí quan hệ nào cả”.

Trong nháy mắt, cả xưởng rèn im lặng như tờ.

Lúc này, một giọng nói trầm khàn quen thuộc vọng tới từ phía đỉnh đầu: “Lão già các ngươi nói chắc là ta rồi”.

Tôi quay đầu lại nhìn người đang đỡ mình, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Odin thản nhiên nhìn xưởng rèn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ

Cole và Seiin: “Các người có gì bất mãn sao?”.

Seiin há hốc mồm kinh ngạc. Cole thì cả người run rẩy.

“Có không?”, Odin lại hỏi thêm lần nữa.

Hai người kia liều mạng lắc đầu liên tục.

Nếu chỉ nhìn thấy mặt Thor, chắc đám người này còn có thể thêu dệt ra mấy chuyện gì đó kinh thiên động địa, nhưng khi nhìn thấy Odin, dù có mù mắt thì

cũng không ai dám nói thêm một câu
nhặng cuội. Nhất thời, người trong xưởng
rèn đều im phăng phắc, kể cả bản thân
tôi.

Cuối cùng, Cole lén lút liếc nhìn
Odin: “Ngài thật sự là ... Odin bệ hạ?”.

“Người mù sao?”, Thor cướp lời.

“Ta dẫn cô ấy đi”, Odin đặt tay lên
vai tôi, nghĩ một lúc lại nói thêm: “Màu
bạc đúng là rất khó coi, ta sẽ bảo cô ấy
nhuộm về màu cũ”.

Tôi lại ngây người ra mặc hăn lôi đi.

Tới tận giờ, tôi vẫn không chấp nhận được sự thật là người này đã biến từ Shujin thành Odin – chúa tể của các vị thần. Sau khi thức tỉnh, hắn vẫn xuất hiện trong tư thế của bậc đế vương đứng trên tất cả. Hôm nay, Odin mặc một chiếc áo màu đen dài tới tận đầu gối, giày bó cao cổ, miếng giáp màu xám bạc trên vai phản chiếu ánh sáng bên ngoài căn phòng, trên cổ vẫn thấp thoáng bóng sợi dây chuyền ngày nọ... Cũng có thể vì vẻ ngoài trẻ ra vài chục tuổi, mà phong cách ăn mặc của hắn cũng thay đổi rất nhiều, không còn vẻ tang thương già dặn như ngày trước, ngược lại, có thêm vài phần kiêu ngạo bức người.

Trước đây tôi cũng được nghe rất nhiều sự tích về hắn. Trước khi thức tỉnh, Shujin là con của một lãnh chúa Bóng tối, hơn hai trăm năm trước, sau khi kế vị với số phiếu bầu áp đảo, hắn bắt đầu phá bỏ chế độ nghị viện đã tồn tại cả nghìn năm, bắt đầu thời kỳ quân chủ chuyên chế. Lúc đó còn chưa có chủ thần nào thức tỉnh, tộc Aesir và tộc chúng tôi thế lực ngang nhau, nghe đồn sự kiện ngày đó khiến cho chín thế giới phải rung chuyển một hồi, chấn động không thua gì chuyện Odin thức tỉnh.

Thế nhưng tác phong trị quốc của hắn cực kỳ cần mẫn, lại thận trọng, nếu không phải là do ốm nặng, ngày nghỉ lễ hay có

sự cố nào nghiêm trọng, đừng nói là mưa đá hay tuyết lớn, cứ cho là có đao băng rơi trước mặt thì hắn cũng vẫn sẽ kiên trì ngồi nghe báo cáo rồi xử lý công vụ. Dần dần, những người chống đối hắn giảm đi trông thấy, người ủng hộ càng lúc càng đông. Mãi cho tới năm ngoái, đã hình thành cục diện “hắn còn đứng đó thì Asgard sống, hắn mà ngã xuống thì tộc Aesir tiêu vong”... Đương nhiên, sau khi hắn thức tỉnh rồi thì lại càng khởi phải bàn.

Tuy rằng vẫn tàn sát không nương tay với tộc Vanir, nhưng trên lãnh thổ của mình, Odin là một bậc đế vương cực kỳ nhân đức. Cùng lúc mất đi cả thần Ánh

sáng và thân Mặt trời, vậy mà đất Asgard vẫn có thể phồn vinh như thế, đều là nhờ một tay hấn gây dựng.

Tuổi thọ trung bình của Thần tộc bình thường là từ ba trăm năm mươi đến ba trăm tám mươi tuổi. Rất nhiều Thần tộc Vanir đều thích đoán tuổi của Shujin, nói chờ vài chục năm nữa, đợi khi vị đế vương tài ba quả cảm kia lên bàn thờ rồi, thì tộc Aesir cũng đừng mơ có thể tiếp tục điều võ dương oai.

Thế nên chuyện hấn thức tỉnh, nhìn từ một góc độ nào đó, có thể coi là bi kịch với tộc chúng tôi.

Đi cùng hắn một đoạn đường, lén liếc mắt nhìn hắn, suýt nữa tôi quên bém mắt hắn chính là vị đế vương túc trí đa mưu của tộc Aesir... Hắn đâu chỉ dễ nhìn, phải nói là nhìn rồi là không tài nào rời mắt được.

Hơn nữa, hắn cho tôi một thứ cảm giác hết sức quen thuộc. Phải chăng chuyện này có liên quan tới một phần ký ức của Frigg.

Đột nhiên nhớ ra hắn đã độc thân rất lâu rồi.

Chắc hắn rất yêu Frigg, giống như Loki vậy.

Vừa nghĩ tới Loki, tâm trạng tôi lại rớt xuống đáy vực.

“Ena”, đột nhiên hấn quay đầu nhìn tôi.

Tôi giật nẩy người, một lúc sau mới hoàn hồn: “Sao thế?”.

Hấn ngậm ngừng chốc lát rồi nói: “Cô và Loki sao rồi?”. Câu hỏi không được dứt khoát cho lắm, không giống tác phong thường ngày của Odin chút nào.

“...Chia tay rồi.”

Chương 29: Lễ trao giải danh nhân

“Vậy thì tới Asgard đi. Cô có thể trở thành Chiến trường quý tượng luôn nếu muốn, công việc, nơi ở, nơi làm việc, chức vị đều do cô tự chọn, kể cả mười hai thần điện. Lương cố định một năm là tám nghìn vạn Binet, không hạn chế công việc rèn tự do bên ngoài, có thể mở xưởng rèn và đại lý vô điều kiện. Được thêm hắc dục phượng hoàng^[1] và cốt phượng, mỗi loại hai con, thêm một con cốt long địa ngục nữa. Cô có thể đưa ra

điều kiện khác nếu muốn.”

[1] Phượng hoàng cánh đen.

Nếu người đang nói với tôi không phải Odin, tôi có thể chắc chắn hẳn chỉ đang chòng ghẹo tôi thôi. Những điều kiện đó đủ để nâng được cả mấy vị thần đi ấy chứ, nếu nói là để thêm điều kiện, tôi cũng chẳng nghĩ ra được cái gì khả dĩ hơn. Lúc chuyển tới Vanaheim, mục tiêu cả đời mà tôi đặt ra cũng không dám xa hoa cỡ đó.

Trong khi cuộc sống của tôi đang thể thảm như thế này, muốn tôi không lung lay ý chí, quả thực rất khó.

Thế nhưng, quên đi quá khứ còn khó hơn nhiều.

“Tôi không tin đất Asgard rộng lớn như thế lại không đào ra được một quý tượng tài giỏi. Huống hồ, tôi cũng chưa phải là thần kim tượng ưu tú đến độ có thể lấy một địch trăm, muốn tìm người xuất sắc hơn tôi chắc chẳng phải việc khó khăn gì.”

Odin có chút trầm tư, gật đầu: “Rồi sao nữa?”.

“Bệ hạ có thể không biết, nhưng người

nhà tôi chết dưới tay Thần tộc Aesir.” Nói tới đây, tôi lại bắt đầu kích động: “Đình chiến không có nghĩa là tất cả hận thù sẽ biến mất. Cả đời này, Ena tôi sẽ không bao giờ bán rẻ dòng máu và bộ tộc của mình”.

“Ta hiểu”, Odin dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Nếu như người nhà cô và cô không hề có chút quan hệ ruột thịt nào, và cô chính là Thần tộc Aesir thì sao?”.

“Chuyện đó không thể nào xảy ra được, vậy nên xin ngài đừng đặt ra giả thiết vô lý như thế.”

“Tóc của cô màu đen.”

“Nhưng tôi không thể bay trên trời, càng không thể di chuyển trong nháy mắt.”

“Là vì khả năng đó của cô đã bị phong ấn. Có điều trước khi cô đưa ra được quyết định cuối cùng, ta sẽ không phá bỏ phong ấn đó cho cô.”

Tôi nhướn mày, hoàn toàn không tin lời hắn nói: “Thì ra thân phận của tôi từ ‘Bản phục chế của Frigg’ đã biến thành Thần tộc Aesir rồi, ngài bảo tôi nên khóc hay nên cười đây?”.

“Cô không phải là bản phục chế của Frigg”, Odin nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác: “Cô chính là Frigg”.

“Thì ra tôi chính là Frigg, là vợ của bệ hạ... Không biết Ena này còn thân phận nào giật gân hơn không?”

“Là vợ chồng kiếp trước. Sau khi các chủ thần sống lại, tất cả những mối quan hệ trước đây cũng biến mất theo rồi.”

“Nói thế nào thì nói, hôm nay rất cảm ơn bệ hạ đã ra mặt cứu tôi một phen.” Ánh mắt tôi chăm chú nhìn ngã rẽ phía trước: “Cũng đến lúc tôi phải đi rồi, không biết bệ hạ còn chuyện gì không?”.

“Về chuyện làm quý tượng, cô trở về suy nghĩ thêm đi.”

Sau khi chào tạm biệt hẳn, tôi phát hiện, vị đế vương của các vị thần kia, nói không chừng mắc bệnh hoang tưởng hoặc chứng ám ảnh cũng nên. Nếu không, hẳn si mê cuồng dại Frigg như thế, làm sao có thể thờ ơ lãnh đạm nói ra câu “Cô là Frigg” như ban nãy được.

Tôi đã cam chịu việc trở thành Thần tộc bị phục chế rồi, nhưng nếu lại thành thể thân của người khác nữa thì thảm quá. Kỳ thực, Odin thích hoang tưởng thì cứ đi mà hoang tưởng, tôi không giao tiếp

với hấn nữa là xong, chẳng ảnh hưởng gì.

Nếu Loki không nghĩ vậy, mọi chuyện thật tốt biết bao.

Lại một ngày nhàn rỗi. Tôi đi dạo tới bến tàu, nhìn những con rùa bạc và rắn bay Modin đi tới đi lui, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mảnh đất Jotunheim đối diện với khe nứt Ginnugagap phía đằng xa, cùng với dải núi mướt mát cây xanh trải dài trên vùng đất đó... cứ thế lang thang cả một ngày.

Mãi tới lúc hoàng hôn, tâm trạng có chút thoải mái hơn, tôi mới bắt đầu lột xác về nhà.

Chuyện đầu tiên tôi làm là kiểm tra hòm thư ngoài cửa. Quả nhiên, Shia lại gửi thư, giọng điệu trong thư đã mềm mỏng hơn nhiều:

Ena,

Con bé này, cậu đúng là khiến người ta phải lo lắng mãi. Thôi tớ không hỏi nhiều đâu. Máy ngày nữa là lễ Trao giải danh nhân của Vanaheim được cử hành rồi, người xếp hạng thấp như tớ còn đến, thần kim tượng siêu cấp đứng thứ tư như cậu cũng phải lộ mặt một chút chứ?

Tớ biết, chắc trong lòng cậu đang gào lên là không về đâu, tớ cũng sớm lường tới chuyện này rồi. Thế nên tớ đã nói cho Loki biết cậu đang ở chỗ nào. Đừng trách Shia này không đủ nghĩa khí, ai bảo cậu yêu hấn đến mức sắp chết đến nơi, còn hấn nhớ cậu sắp điên lên rồi.

Mấy câu trên không phải tớ nói đùa đâu. Sau khi cậu đi rồi, cái công việc đáng sợ của tớ cũng coi như kết thúc. Loki lòng lộn lên, chạy khắp nơi tìm cậu, cả ngày hồn vía cứ như lên mây. Frigg vẫn còn ở lý chỗ hấn, nhưng rõ ràng hấn chẳng có hứng thú gì với cô ta cả. Có đúng thật cô ta là người đã

khiến Odin với Loki phải tranh đoạt đến kẻ sống người chết không? Sao càng nhìn càng thấy đáng ghét thế?

Chuyện giữa cậu với Loki, tớ đã lờ mờ đoán được, có lẽ lúc đầu hẳn cũng chỉ coi cậu là thế thân của Frigg mà thôi, thế nhưng chắc chắn bây giờ không phải như thế đâu. Có lẽ ngay cả bản thân hẳn cũng không rõ cảm xúc của chính mình.

Từ trước tới giờ Shia này không thích phí thời gian đi bàn luận về một thằng đàn ông. Nhưng chắc chắn Loki không phải gã lằng nhằng thiếu quyết đoán, căn bản là hẳn không biết bản

thân muốn cái gì như Thor. Tớ nghĩ hẳn yêu cậu thật lòng.

Giúp tớ hỏi thăm Lolo mấy câu nhé, tiện thể tét đít nó vài cái cho tớ luôn.

Về nhanh đi. Tớ nhớ cậu lắm. Ena à.

Shia.

Con nhỏ này viết thư vẫn chẳng có tí nghệ thuật nào cả, hay đây là cái mà người ta gọi là phong cách của mấy cô tóc vàng hoe? Chỉ là khi đọc được đến câu “Tớ nhớ cậu lắm” kia đột nhiên tôi thấy sống mũi cay cay.

Đọc lại một lượt bức thư của Shia, tôi phát hiện mình không chỉ hơi dao động, thậm chí đầu óc trong người còn rục rịch ý muốn lao về Vanaheim ngay lập tức. Nhưng ngẫm lại, đây cũng chỉ là lời nói từ một phía của Shia thôi, ai biết lần này tôi trở về có được gì không, hay chỉ mất thêm một lần tự trọng?

Nói thế nào thì nói, tôi cứ rời Modin đã, trước khi suy nghĩ rõ ràng, tốt nhất là không nên gặp hắn.

Thế nhưng tôi vừa gấp bức thư vào, đã nhìn thấy Lolo đang gi sát đầu vào cửa sổ lầu hai, bốn cánh đập liên hồi, như cố mở tung cánh cửa ra. Tôi cứ

tưởng Lolo bị làm sao, nhưng sau đó nhìn theo ánh mắt nó... một con kim dục long đang cuộn mình nằm ở bãi đỗ thú cưỡi cách đó không xa. Là loại bốn cánh.

Bức thư trong tay bị tôi vò thành cục. Tôi còn chưa kịp chạy tới gần cửa sổ để nhìn cho rõ, thì từng thớ thịt trên người tôi đã co rút lại.

Bởi vì có người đứng sau choàng tay quanh cổ, ôm trọn lấy tôi.

Mùi hương và cảm giác này thật thân quen, tôi cứ đứng đờ ra đó.

Trên đường vắng bóng người.

Tầng tầng mây che phủ trên cao, những con đường màu trắng, tất cả đều như nhuốm một tầng ánh sáng đỏ rực. Tà dương chiếu những tia nắng cuối cùng xuyên qua khe hở giữa những ngôi nhà, trải dài trên phố, trải lên cả thân thể con kim dục long đang say như đằng kia.

[©DTV](#)

Nắm lấy tay Loki, từng ngón tay tôi đang khẽ run lên, nhưng vẫn không có dũng khí mà quay đầu nhìn hắn.

Hắn siết chặt vòng tay: “Ta vốn định

giam giữ em bên ta cả một đời. Chẳng ngờ... người bị giam giữ chính là bản thân ta”.

Giống như đứa trẻ bị thương cực nặng, trong một đêm nhanh chóng trưởng thành, giọng nói của hắn khàn khàn, có chút rã rời, cũng tăng thêm vài phần tuyệt vọng.

Cả con phố cùng những căn nhà ngang dọc như được dát một tầng vàng kim nhàn nhạt. Cây cối, núi đồi, nhà cửa ở phía đằng xa chỉ còn là những cái bóng mờ mờ trong màn sương dày đặc. Con đường dài mà xa hun hút, ở nơi tận cùng kia là một mảnh sương mù đỏ rực, rắng

đỏ mông lung, phảng phất như đóa hoa cuối cùng của một mùa thu lụi tàn đang bung nở.

Thực ra tôi vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng.

Tôi định hỏi hấn, anh có từng nghĩ tới cảm nhận của em không?

Tôi cũng muốn hỏi hấn, tất cả những chuyện anh làm, rốt cuộc là vì yêu em, hay chỉ vì khát vọng chiếm hữu độc đoán của bọn đàn ông?

Rõ ràng tất cả những chuyện trước đây đều chẳng thể nào cứu vãn được

nữa. Tôi nên làm một người lý trí, dùng vẻ mặt kiêu ngạo đẩy tay hắn ra, sau đó ngẩng cao đầu bước ra khỏi phòng. Thế nhưng mấy ngày gần đây, không có phút giây nào mà tôi không nhớ cái con người đang đứng sau lưng kia cả. Nhớ đến quay quắt, nhớ đến cồn cào.

Tôi xoay người, nghiêng đầu nhìn hắn.

Gương mặt vốn vô cùng anh tuấn của hắn nay đã tiêu tụy đi nhiều, cằm bắt đầu lún phún râu, hai mắt trũng sâu, ánh mắt ngày xưa lúc nào cũng sáng sủa, có sức hút mê người, nay như mất đi thần thái. Tựa như trong một đêm hắn đã già đi vài chục tuổi.

Do dự một lúc lâu, tôi không tìm được mà vươn tay lên ôm lấy cái cằm gầy gò của hắn. Gương mặt Loki vốn đã chẳng mấy đầy đặn, bây giờ tôi sờ tới sờ lui cũng chỉ thấy có một tầng da, bên dưới chỉ còn khung xương góc cạnh rõ ràng.

“Tôi cứ nghĩ anh đã trưởng thành hơn nhiều rồi, sao còn tự hành hạ bản thân thành ra thế này?” Giọng tôi rất nhỏ, lại cứ líu ríu vào nhau, bản thân tôi cơ hồ cũng nghe không rõ mình nói cái gì.

“Về với anh đi.” Loki nắm lấy tay tôi, nhắm mắt lại, “Sau này anh sẽ không làm

gì khiến em tức giận nữa, cũng không để mắt tới bất kỳ người đàn bà nào khác, em nói gì anh cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo... Chỉ cần đừng rời xa anh, còn lại, em muốn sao cũng được”.

Tôi lẳng lẳng nhìn Loki.

Gương mặt hắn bị ánh tà dương nhuộm thành màu đồng xưa cũ, giống như pho tượng thần được tạc từ thời viễn cổ, mang trên mình những hồi ức xa xăm. Ngay cả khóe mắt nhếch lên đầy kiêu ngạo kia cũng bị ráng chiều đỏ rực mài mòn góc cạnh, đột nhiên mềm mại đến nao lòng.

“Tôi biết”, thấy bộ dạng khó chịu đó của hắn, tôi bật cười nói: “Gầy đi nhiều lắm, tinh thần cũng không được ổn, gần đây thiếu ngủ đúng không?”.

“Ngày nào cũng không ngủ được.”

“Tôi biết.”

“Ena... Anh không chịu đựng thêm được nữa đâu... Đừng từ chối anh.” Hình như mở miệng nói chuyện cũng làm hắn thấy rã rời kiệt quệ, “... Thực sự anh không chịu được nữa rồi”.

“Em biết...” Tôi nhào vào lòng hắn,

siết chặt vòng tay.

Hắn cũng ôm lại tôi, dùng hết sức bình sinh mà ghì lấy.

Không dục vọng, không hôn nhau say đắm nồng nàn, thậm chí không ngôn ngữ, chỉ lắng lắng lắng nghe nhịp tim của đối phương, từng hồi, từng hồi, trống vắng mà trĩu nặng, giống như tiếng chuông trong nhà thờ lớn, vang mãi, vang mãi, vang từ mùa đông lạnh lẽo tuyết phủ kín trời, đến tận đầu xuân khi muôn hoa đua nở, ấm áp ngọt ngào, chưa từng dừng lại.

Trong khoảnh khắc đặt chân lên lãnh thổ Vanaheim, cảm xúc của tôi thật ngôn

ngang. Chưa rời khỏi mảnh đất này bao lâu, hơn nữa ngày nào cũng nhìn thấy kim dực long (bé xíu) bay qua lượn lại, vậy mà vẫn bị khung cảnh phồn hoa của vương đô làm cho ngỡ ngẩn.

Tôi trở về vừa kịp lễ Trao giải cho các danh nhân.

Bữa tiệc trao giải vẫn tổ chức ở tế đàn trên không, những người được đề cử giải đều ngồi ở dãy trên cùng, Frigg ngồi ngay cạnh ghế của Loki. Lúc chúng tôi đến nơi, vừa lúc Freyr bước lên trên bục nhận tượng rùa của đại tế ti, Frigg ngồi bên dưới vui vẻ vỗ tay chúc mừng.

Đột nhiên thấy tình cảnh này có chút khó xử, tôi định đi vòng qua, nhưng Loki đã kéo tôi ngồi xuống cạnh hắn. Frigg hoàn toàn chẳng để ý tới tôi, vẫn dựa vào người Loki, ôm lấy cánh tay hắn: “Cuối cùng chàng đã về”.

Loki rút tay ra, không đáp lời nàng. Frigg lơ đãng liếc mắt nhìn tôi, sau đó cười khẽ: “Loki, lại tùy hứng rồi. Lớn bằng từng này, chẳng lẽ còn cần ta ru chàng ngủ như hồi còn bé sao?”.

Một lát sau, trên tế đàn đã bắt đầu trao giải cho thần kim tượng. Mim là người đầu tiên bước lên bục, đỡ lấy chiếc búa kim cương đại diện cho thần

kim tượng ưu tú nhất, sau đó đứng sang một bên.

“Nói cho ta biết, trước cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, cô chết như thế nào?” Ánh mắt của Loki vẫn chăm chăm nhìn lên phía bục trao thưởng.

Mái tóc dài của Frigg như một tấm lụa tuyệt mỹ màu vàng óng, nhẹ nhàng xõa trên vai. Nàng khẽ cup mắt, vẻ mặt có chút buồn phiền: “Là vì bảo vệ Odin... Loki, giờ em đã không còn yêu hấn nữa rồi”.

Loki không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, tiếng của người trao giải vọng xuống: “Thần kim tượng xếp thứ tư năm 3018, Thần tộc Vanir, Ena. Những tác phẩm tiêu biểu là thần tượng Ena, rìu ánh sáng, thánh kiếm ánh sáng, bao tay tà thần... Xin mời tiểu thư Ena bước lên phía trước”.

Tôi vỗ nhẹ vào tay Loki một cái, sau đó bước lên bục.

Đúng lúc người trao giải nở nụ cười định trao chiếc búa vàng cho tôi, một người phụ nữ ngồi hàng đầu đột nhiên cao giọng nói: “Vừa nãy các ngài nói nhầm rồi, tiểu thư Ena đây đâu phải Thần tộc Vanir”.

Nhất thời cả tế đàn im lặng như tờ.

“Cô ta là Thần tộc Vanir được phục chế.”

Người đang nói là Gullveig. Tôi không để ý cô ta cũng đang ở đây, bàn tay cầm búa vàng khẽ run lên. Gullveig đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt hình như mang theo vài phần sát khí: “Cô ta là Frigg số 2”.

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, đám đông trên tế đàn đã nhốn nháo cả lên.

Loki đứng bật dậy, nhanh chóng tới chỗ Gullveig, ánh mắt lạnh lùng nói vài câu với cô ta. Bờ môi Gullveig khẽ run, sau đó len vào trong đám đông, không đi ra nữa.

Mim bước ra phía trước, cầm trên tay chiếc rìu kim cương, nhìn tôi rồi nói: “Frigg số 2? Tóc của số 2 không phải là màu bạc”.

“Vốn là màu đen, cô ta nhuộm tóc thôi.”

“Không, cũng không phải là màu đen. Ta nhớ rất rõ, số 2 được làm y theo ngoại hình của Frigg nguyên bản”, Mim

lắc đầu, “Tóc của số 2 màu vàng”.

Lúc này, Frigg đang ngồi cạnh Loki, mặt mày tái nhợt.

Sau khi nghe Mim nói thế, rất nhiều người lên quay lại nhìn nàng.

Mặt Gullveig cũng tái đi, bước vội lên tế đàn, khẽ nói với Mim: “Ta không biết ông đang ám chỉ ai, nhưng chủ thần phục chế không thể có ký ức trước đây được”.

“Cô nói không sai. Ta nghĩ Frigg đang ngồi cạnh Loki điện hạ kia đúng là thật,

nàng gần như nhớ tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ.” Sau đó Mim lại nhìn tôi, “Trước khi Loki diện hạ xuất hiện, chúng ta đã lập kế hoạch phục chế chủ thân, nhưng trong nhóm phục chế ngày đó, không có Frigg phục chế nào tóc đen cả. Dù nàng có là bản phục chế thật, cũng không phải do chúng ta làm”.

Tuy hai người nói rất nhỏ, nhưng đám đông lại bắt đầu náo loạn cả lên.

“Vậy cô ta là ai?” Gullveig chỉ tay về phía tôi, như đang chỉ vào một món hàng được bán ngoài đường: “Ta không tin trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế. Có thể cô ta đã thay đổi màu tóc, nhưng

ta có thể khẳng định cô ta chính là Frigg số 2”.

“Gullveig, đừng nói năng lung tung nữa.” Loki ném cho cô ta một quyển sổ rất dày: “Đây là nguyên nhân vì sao số 2 có thể nhớ được tất cả những chuyện trước đây”.

Gullveig cúi xuống lật quyển sổ lên, nhìn hẩn bằng ánh mắt nghi ngờ, sau đó mở ra đọc.

Vài phút im lặng trôi qua.

“Đây là...”, Gullveig lật vội vài tờ:

“Là nhật ký của Frigg?”.

“Đúng, Frigg có thói quen viết nhật ký. Quyển nhật ký này là bản chép tay. Rất rõ ràng, chỉ có một người có thứ này thôi.”

Câu trả lời mọi người đều biết, thế nên không ai nói thêm gì nữa.

Thì ra Frigg đúng là bản phục chế. Trước đây mọi người từng nói, nếu như chưa phong ấn mà đã khám đá Linh Hồn lên, sẽ khiến cho chủ thần phục chế mất kiểm soát. Trong thời gian này, có lẽ Frigg số 2 đã bị bên Odin đưa về, sau đó đào tạo thành gián điệp.

Nhớ lại câu vừa nãy Loki hỏi Frigg, tôi đột nhiên hiểu ra... Cứ cho là một người ngày nào cũng viết nhật ký đi chẳng nữa, cũng không rảnh để viết cả nguyên nhân mình chết.

Thế nhưng, chuyện Frigg hồn phi phách tán tới nay vẫn là một câu đố không lời giải, đến Odin còn không biết, thì Loki liệu có biết không?

Mim nhìn đám đông ồn ào bên dưới, nói khẽ với Loki: “Loki điện hạ, ta nghĩ chuyện này chúng ta nên âm thầm xử lý thôi, ta sợ nếu làm công khai sẽ...”.

“Không quan trọng. Odin nếu đã làm thế này, vậy cái hiệp định đình chiến kia đến 50% là giả.” Loki quay đầu nhìn Frigg số 2, mắt híp lại: “Chỉ có một điều ta không hiểu, sao hắn cứ thích hạ thấp trí thông minh của ta xuống thế? Lại đi pháí thứ hàng phục chế trăm nghìn sơ hở này tới”.

Frigg số 2 nhìn Loki, vẻ mặt phức tạp: “Nếu ta thật sự là một Thần tộc phục chế bình thường, chắc chắn sẽ không bao giờ phạm sai lầm. Thế nhưng khi một thứ không có sinh mệnh không ngừng bắt chước một con người, nó cũng sẽ dần dần có ý thức của riêng mình. Loki, người có hiểu không?”.

“Thì sao?”

Với cái dây thần kinh trơ như đá đó, Loki chắc chắn không thể hiểu được ý tứ của nàng, nhưng tôi hiểu. Nàng muốn nói cho Loki biết, bao nhiêu năm qua, nàng vẫn bị nhồi nhét vào đầu lối suy nghĩ của Frigg, đọc nhật ký của Frigg, cố chấp nhận người mà Frigg không tài nào chấp nhận. Nàng đã có được khả năng suy nghĩ của chính bản thân mình... Cũng có thể nàng đã trót yêu một người.

Có điều, nàng không nói thêm được lời nào nữa, chỉ nhìn Loki bằng ánh mắt chất chứa hận thù. Một lúc lâu sau, nàng

xoay người, nhảy khỏi tế đàn, lao mình xuống dưới.

Một trò cười coi như kết thúc, chắc chắn ngày mai sẽ thấy được hàng đồng tiêu đề giật gân trên báo cho xem.

Tôi cùng những thần kim tượng khác trở về chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống, Loki đã choàng tay ôm lấy vai tôi, tôi còn chưa kịp nói gì, Mim đã bước tới gần: “Xin thứ cho ta mạo muội, có thể hỏi tiểu thư một chuyện không?”.

“Ngài đừng khách khí, ngài cứ nói.”

“Tiểu thư Ena thật sự rất giống Frigg
bệ hạ, cô có biết nguyên nhân vì sao
không?”

“Ena là Ena.” Loki đứng bật dậy, che
trước người tôi, hình như có chút nôn
nóng, “Mim, đừng nói nữa... Ena sẽ
không vui”.

Tôi xua tay: “Không sao, em biết em
giống nàng. Thế nhưng Loki à, anh cũng
phải chấp nhận chuyện em là một Thần
tộc được phục chế đi”.

“Sao em cứ khẳng định mình là Thần
tộc được phục chế thế?”

“Trên cơ thể em có dấu ấn. Còn nữa”, mặt tôi nóng bừng lên, khẽ thì thầm bên tai Loki. “Mãi tới giờ vẫn chưa thấy cái ấy. Em nghĩ, chắc cơ thể phục chế lại có vấn đề rồi”.

Mim vẫn nghe được, ông bật cười: “Tiểu thư Ena, Thần tộc phục chế không có khả năng sinh con. Vậy nên cũng không thể có cái ấy được”.

Tôi mừng rỡ: “Thật sao?”.

“Em không thấy cái ấy”, Loki ngớ ngẩn lặp lại lời tôi, “Không thấy bao lâu rồi?”.

“... Hơn hai tháng.”

Loki đột nhiên quay phắt sang một bên, không thèm nhìn tôi. Tôi chẳng hiểu ra sao cả, lay vai hắn. Đột nhiên Loki quay lại, nhắc bỗng tôi đặt lên đùi hắn, sau đó hôn tôi một cái rồ kêu.

“Mấy ngày nữa anh nói cho em biết.”
Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt ôn nhu đến độ khiến tim tôi ngừng đập, “Ena, anh yêu em”.

Nhìn Mim đứng bên cạnh vừa cười vừa lắc đầu, tôi càng xấu hổ hơn, nháy mắt lia lịa với Loki. Nhưng hắn chẳng thèm để ý, lại hôn tôi thêm mấy cái nữa:

“Anh yêu em”.

“Đừng nói nữa...” Mặt tôi đỏ như trái gấc, vội vàng lấy tay bịt miệng hấn lại, chỉ hận là không thể đập đầu vào cột chết luôn cho rồi.

Chương 30: Ký ức của ba nghìn năm

Lễ trao giải kết thúc, tôi bị Loki kéo về nhà. Sau khi đưa tôi đến cửa, dặn dò tôi phải ăn chút gì rồi nghỉ ngơi, hấn

không lên lâu, chỉ nói có việc phải đi một chút, lát nữa sẽ trở lại.

Tôi bước tới trước cửa, tra khóa vào ổ, nhưng vặn đi vặn lại một lúc lâu mà không mở được cửa. Tôi lăm bằm không phải Shia lại thay khóa đây chứ, chắc trong nhà cũng chẳng có ai, tôi định đứng ngoài cửa đợi Loki về. Nhưng chìa khóa mới rút một nửa, cửa đã bị kéo văng ra, tôi bị người ta túm cổ lôi vào trong, thiếu chút nữa thì vô ếch dưới sàn nhà.

Tôi đứng còn chưa vững, hàng đồng quả cầu chứa chất lỏng cùng bọt khí ma pháp đã đồng loạt nổ tung, vô số bọt nước đủ màu vỡ tung giữa không trung,

ruy băng bay đầy trời, cánh hoa rơi kín đất... Một đám người ùn ùn kéo tới, vây lấy tôi, sau đó nhấc bổng tôi tung lên cao.

“Con nhỏ này, cuối cùng cũng chịu về.”

“Ena, Shia cứ lảm bảm tên em mãi, làm anh đau cả đầu...”

“Lão đại đã về rồi!”

“Chị Ena!”

“Bây giờ cậu đã hơn bốn mươi tuổi, sang

năm cậu lại tiếp tục già hơn tở nữa, ha ha ha ha!” Shia lôi một miếng bơ to ðùng ra, xát ðầy hai tay, sau ðó tỉ mỉ trét lên da mặt tôi, “Oa, sao tóc cậu còn chưa trét bơ lên mà ðã trắng rồi?”.

Tôi quệt ðám bơ trên mắt ði, mặt lạnh te nhìn cả ðám: “Cứ nghĩ sinh nhật năm nay sẽ có gì mới lạ, kết quả chỉ là lượng bơ tăng gấp ðôi thôi à?”.

“Có hoa tươi, có rượu ngon, còn thêm cả bơ nữa, làm người thì phải biết ðủ chứ!”

“Shia, hai tháng nữa là sinh nhật của cậu ðúng không, tự lo ði.”

Shia đứng bật dậy, lao vào lòng Teese: “Anh yêu, người ta sợ quá đi”.

“Được rồi, được rồi, đừng để lỡ thời gian, cứ lôi em ấy lên ban công đã”.

Teese vỗ vai Shia. Shia bưng tỉnh, gật đầu, lại hô cả đám khiêng tôi lên, đập văng cánh cửa phòng tội nghiệp, ném tôi vào tấm đệm to đùng, trắng muốt, cực kỳ mềm mại trải ngoài ban công.

Sao trời như vô số những con mắt sáng ngời, chằng chịt, chi chít, trải dài vô tận, lặng lẽ lập lòe trên bầu trời đêm

hun hút. Ánh sáng huy hoàng của đất Vanaheim chiếu rục nửa góc trời. Vô số ngọn lửa rục cháy như những đóa hoa mỹ lệ, rung động giữa không trung. Vàng và bạc, đen và đỏ, màu sắc lộng lẫy, ánh sáng chói mắt, huy hoàng giữa trời đêm.

Những ngọn lửa nối liền với nhau thành một hàng chữ, rất lớn, rất đẹp, vắt ngang hơn nửa bầu trời đêm của Vanaheim.

Chúc Ena sinh nhật vui vẻ! Chúng mình mãi mãi yêu cậu!

Tôi bị khung cảnh trước mặt khiến cho ngây ngất. Nhìn xung quanh, cái đám

người bình thường mồm mép thô tục y như mấy bà hàng tôm hàng cá, nay đang nở nụ cười tươi rói nhìn tôi. Shia bình thường là loại giỏi thể hiện tình cảm, đột nhiên hôm nay lên cơn xấu hổ, cười như không cười mà vỗ vai tôi: “Ngày thường trông cậu lảm lảm lỳ lỳ thế mà cũng nhạy cảm ghê lắm. Yên tâm đi, dù cậu có biến thành gì đi nữa, các chị đây cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu đâu!”.

Tôi chẳng nói lời nào, nhào tới ôm chầm lấy cô nàng, ôm thật chặt. Lolo như mọi ngày vẫn bám dính trên lưng, ôm tôi chặt không kém. Shia ôm tôi, nhưng tay lại vỗ mông Lolo.

Đột nhiên nhớ ra nếu bị người khác làm cho cảm động tức là mình thua rồi, tôi đang chuẩn bị tuôn ra mấy câu nòng nàn thắm thiết để làm Shia sứt sứt thì chợt thấy Loki vội vã từ xa chạy lại, nhảy xuống ban công, ôm ngực thở dốc: “Thần tộc Aesir tới rồi”.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn hẳn, trên vẻ mặt đều là nét kinh hoàng.

Shia kinh ngạc: “Cái gì... Chuyện này là sao?”.

“Không phải chúng ta đang định chiến sao?” Tôi chạy tới trước mặt Loki, “Loki, anh sao thế này? Ai tấn công

anh?”.

Loki cắn môi, không nói dù chỉ một câu. Thế nhưng tôi có thể thấy từ phía xa sau lưng hắn, hàng đàn cốt phượng và cốt long đang lao tới như vũ bão.

“Đê tiện!”, Shia cũng chạy tới đây, “Bọn chúng lấy hiệp thương đình chiến làm cái cớ để chúng ta không cảnh giác, sau đó tấn công bất ngờ... Thì ra đây chính là mục đích của chúng sao?”.

“Teese, Shia, hai người đi với ta. Những người còn lại ở đây với Ena, không được ra ngoài.” Nói đến đây, Loki ném một quả cầu tín hiệu lên trên trời,

“Ena, nhất là em, không được rời khỏi đây. Bọn chúng tới đây là vì em, em mà ra khỏi nhà là coi như xong luôn đấy”.

“Còn anh thì sao?” Tôi thấy máu đang rỉ ra từ vết thương trên ngực Loki, nắm chặt lấy cổ tay hắn: “Anh đang chảy máu kìa”.

“Là Hoder... Ban nãy ta vừa dùng một loại ma pháp cao cấp, trong lúc niệm chú không thể dừng lại, hắn nhân cơ hội đâm ta một kiếm. Giờ ta phải đi hội họp với Balder và Freyr. Lần tấn công này, chủ thần chỉ có Thor, Hoder và Bragi, nếu không phải tập kích bất ngờ, chúng đừng mơ vào được Vanaheim. Chỉ

cần tập hợp đủ quân đội là có thể không chế được tình hình”, Loki ho vài tiếng, “... Ta phải đi tìm Freyr gấp”.

Đội Shia và Teese nhảy khỏi ban công, Loki giăng một tầng ma pháp bảo vệ xung quanh ban công, sau đó mới đi theo hai người kia.

Bọn họ đi được một lúc lâu rồi mà tôi vẫn không tài nào bình tĩnh được, đi đi lại lại, bứt rứt không yên. Fulla, Guffy và Ferri chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Lolo thì rúc trong lồng ngực, dùng đôi mắt to tròn sáng rực nhìn tôi.

Ở phía xa kia, dưới trời sao dày đặc,

đàn cốt long và cốt phượng như những đám cương thi đội mồ sống dậy, bay lượn trước cửa hoàng cung Hoenir lộng lẫy ánh đèn, di chuyển trong chớp mắt. Nhưng chỉ lát sau, một đàn kim dực long lao ra từ phía trong hoàng cung, chưa cần đến gần, những con rồng vàng bốn cánh đã phun lửa, ngọn lửa cháy hùng hực, dài hơn mười mét, lao thẳng về phía một nhóm Thần tộc Aesir.

Tôi chạy tới gần lan can, muốn nhìn rõ hơn một chút, nhưng bên ngoài ban công đột nhiên lóe lên một quầng sáng bạc.

“Tộc Aesir!” Tôi vội vã lùi lại, lôi

đồng ông nghiệm cùng một ít vũ khí ra, ném cho ba người kia. Thế nhưng ba người vốn chỉ là công nhân bình thường trong xưởng rèn, làm gì có khả năng chiến đấu, chỉ biết há hốc mồm nhìn phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại, một người con gái đang ngạo nghễ lơ lửng phía trên ban công. Nàng mặc váy dài màu đen, cổ và tay áo đều có viền đăng ten trắng muốt, không đem theo vũ khí. Nhất thời tôi cũng không biết nàng giữ chức vụ gì.

Tôi lập tức rút ra ba ống nghiệm và một chiếc rìu nhỏ ra, ném về phía nàng.

Ông tay áo của nàng vung lên, một vòng tròn màu lam lạnh lẽo đột ngột lóe lên trước người nàng, sau đó những thứ kia đều lần lượt rơi xuống đất, nát bầy. Thì ra là đại vu sư. Tôi lập tức rút đoản kiếm ra, lao tới trước mặt nàng, kiếm nhắm thẳng vào cổ họng.

Nàng đột nhiên vươn tay giữ chặt cổ tay tôi, ngẩng đầu, nhìn tôi bằng đôi mắt màu tím đậm đẹp đến mê hồn: “Ena, muốn giết ta sao?”.

“Chị...” Đoản kiếm trong tay tôi rớt xuống đất.

Nhìn kỹ nàng một lượt, đúng là chị tôi

rồi. Ngoại trừ việc màu mắt chị đậm hơn trước một chút thì nào có gì thay đổi lớn. Có điều, mái tóc xoăn ngày xưa vốn có màu vàng nhạt nay đã biến thành màu tím đậm. Da dẻ vẫn trắng ngần như tuyết lạnh, dáng người cao ráo, chân rất thon, rất dài... Lần đầu tiên tôi giật mình phát hiện, trừ màu tóc ra, chị tôi nhìn đâu cũng thấy giống Thần tộc Aesir.

“Hôm nay ta đến đây chỉ muốn nói cho em một chuyện: Em là Thần tộc Aesir. Có chịu về nhà không?” Ngay cả cung cách nói chuyện của chị cũng mang đậm phong cách Aesir. Vì sao tới bây giờ tôi mới nhận ra?

“Tôi không phải Thần tộc Aesir”, tôi lùi về phía sau hai bước, “Cô không phải chị tôi!”.

“Ta bây giờ không còn là chị em nữa, không sai. Ta là Freyja.”

Lãnh chúa Bóng đêm của tộc Aesir, đại vu sư đứng đầu thần điện, một trong mười hai vị chủ thần, người ban tặng sự sinh sôi nảy nở cho vạn vật? Tôi nhìn thấy dấu hiệu của chủ thần bên dưới vành tai chị, đột nhiên đầu óc rối tung, vô thức thốt lên: “Chị thức tỉnh khi nào?”.

“Sau khi bị nhóm Thần tộc Aesir tập kích làng Jill đánh trọng thương.”

“Chị là con ruột của cha mẹ?”

“Đúng, nhưng em không phải.”

“Vậy sao chị lại trở thành Thần tộc Aesir?”

“Bởi vì mẹ ta là Thần tộc Aesir.”

Tôi ngỡ ngác: “Vậy đó là lý do khiến cha xuất ngũ? Vì sao lúc đó ả đại vụ sư kia lại tìm được chúng ta? Tại sao muốn tàn sát cả làng?”.

“Đó chỉ là chuyện ngẫu nhiên, dám

quân Aesir kia không phải quân đội do hoàng gia trực tiếp cai quản. Chuyện em được đưa tới tộc Vanir là ý của bệ hạ, ngài muốn giấu em ở một ngôi làng bí mật nhất, hẻo lánh nhất, nhưng năm đó mâu thuẫn giữa hai tộc đã lên tới đỉnh điểm, ngay cả nơi khi ho cò gáy như làng Jill cũng không thoát được. Á đại vụ sư kia bày ra một ma trận triệu hồi trong rừng, ngay sau đó làng Jill đã bị một đội quân Aesir san thành bình địa.”

“Ý của chị là... Odin đem giấu em trên đất tộc Vanir?”

“Đúng. Sở dĩ ngài đưa em đến làng Jill là vì biết ta đang ở đó, ngài đã để ta

khôi phục ký ức từ rất sớm, nhằm bảo vệ em thật an toàn. Có điều, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi bị thương nặng, ta lập tức trở về Asgard chữa trị, đến lúc quay lại, lão trưởng thôn nói em đã tới Helhiem. Bọn ta lập tức tới Helhiem tìm em, nhưng phải ra về tay trắng. Sau đó ta mới biết, thì ra chúng ta đã bị lão trưởng thôn ấy lừa, từ đó trở đi ta hoàn toàn không còn manh mối gì về em nữa.”

“Tại sao sau khi thức tỉnh chị lại lựa chọn trở về Asgard?”

“Đây là số mệnh, chúng ta không thay đổi nó được. Giống như em, tới ngày em

thức tỉnh, chắc chắn em sẽ tự trở về Asgard, trở thành một thành viên của đại gia đình Aesir.”

“Không!!!” Tôi không tài nào chấp nhận được những lời Freyja nói, “Em không đi. Em không tin, bất kể vì cái gì, Thần tộc Aesir mãi mãi là kẻ địch của em”.

“Cho dù chị em cũng là Thần tộc Aesir?” Freyja bước lại gần tôi, giọng điệu rất hung hăng, “Cho dù đế vương của tộc Aesir chính là người chồng yêu quý của em?”.

Ba người còn lại trong phòng đều hít

sâu một hơi.

Tôi cố gắng bắt mình bình tĩnh lại: “Các người đừng có nói năng nực cười như thế nữa. Tôi không cần biết Odin đã cho chị cái gì, để chị chạy đến đây nói mấy lời dối trá đó với tôi. Hắn từng nói sẽ không ép buộc tôi, sao hôm nay còn bày trò này ra nữa?”.

“Bởi vì em là Frigg, còn ngài thì không muốn để em thức tỉnh. Ngài để cho Frigg số 2 tiếp cận Loki, rồi hôm nay cử chúng ta đến đây dẫn em về, tất cả đều là vì ngài đã biết nguyên nhân vì sao năm xưa Frigg hồn phi phách tán.”

“Nếu Frigg đã hôn phi phách tán rồi, sao chỉ còn bảo tôi chính là cô ta, chị không thấy lời chị nói mâu thuẫn lắm à?”

“Phục chế chủ thần không phải là chuyện khó, nhưng Loki lại thất bại hết lần này tới lần khác, em nghĩ đó là chuyện ngẫu nhiên sao?”

“Chị, từ trước tới nay đối với tôi, chị vẫn là người quan trọng nhất trên thế giới này, nhưng hôm nay đã khác rồi. Tôi có bạn bè, có Loki, còn có sự nghiệp và ước mơ phía trước... Tôi mãi mãi là con dân của tộc Vanir, bất kể dòng máu đang chảy trong người tôi là của chủng tộc nào đi nữa. Thế nên, dù thế nào tôi cũng

không thể theo chị được.”

“Trước lúc đi bệ hạ có dặn ta, nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ thì không thể để em thức tỉnh... Em vẫn khăng khăng đến cùng sao?”

“Tôi không muốn trở thành người nào cả.” Tôi dùng ánh mắt kiên định nhìn Freyja, “Tôi là Ena, chỉ là Ena thôi”.

Freyja khẽ thở dài, trên tay nàng đột nhiên xuất hiện một quầng sáng màu lam lạnh lẽo, môi nàng lẩm bẫm câu thần chú, sau đó nàng ném quầng sáng đó về phía tôi. Tôi còn chưa kịp né, đột nhiên một cơn đau buốt truyền tới từ phía thắt lưng.

Những tưởng chỗ đó bị chảy máu, tôi vội xé áo ra, mới phát hiện dấu ấn hình thoi nơi đó đã biến mất hoàn toàn.

“Thức tỉnh chia ra làm ba giai đoạn: Giai đoạn một, sống như người bình thường; Giai đoạn hai, tìm về ký ức; Giai đoạn ba, thức tỉnh thành chủ thân. Lúc hoàn toàn thức tỉnh, em có thể lựa chọn việc quên đi ký ức sau khi sống lại, hoàn toàn biến thành em của ba nghìn năm trước, cũng có thể lựa chọn giữ lại ký ức kiếp này...”

Đôi môi tím nhạt của nàng khẽ đóng mở, từng lời nàng thốt ra tôi đều nghe được, nhưng không thể tiếp thu dù chỉ là

một tiếng.

Ký ức cùng quá khứ của hàng nghìn năm trước, từng mẫu hình ảnh nát vụn trong những giấc mơ... lúc này chúng giống như một cơn hồng thủy, hoàn toàn nuốt chửng lấy tôi. Tôi gục xuống đất, cả người run bần bật, hai tay ôm chặt lấy cơ thể.

Cuối cùng ta đã hiểu, vì sao khi Frigg số 2 nói ra nguyên nhân Frigg qua đời, Loki vừa nghe đã biết nàng là giả.

Cũng hiểu được tại sao Loki luôn bút rút bất an, còn Odin chỉ lặng lẽ âm thầm.

Freyja chỉ đứng lại nhìn ta trong chốc lát, sau khi xác định ta đã hoàn toàn lấy lại được ký ức, nàng lập tức biến mất khỏi ban công. Nhóm Fulla cũng bắt đầu nhận ra ta có gì đó không ổn, vội đỡ ta ngồi xuống giường.

Không biết qua bao lâu, đúng lúc quân đội Aesir sắp bị đánh tan, dưới chân họ đột nhiên lóe lên một ma trận triệu tập khổng lồ, tất cả quân địch được kéo về Asgard trong nháy mắt. Rồi chỉ lát sau Loki, Shia và Teese đều đã chạy trở về ban công.

Sif, Tyr... còn cả Loki nữa.

Loki ngồi xuống cạnh giường, vòng tay ôm lấy ta: “Ena, em không sao chứ”.

Gương mặt này, mới một phút trước đây còn khiến ta yêu thương say đắm, mỗi lần nhìn là một lần tim loạn nhịp. Ta nhớ tới dáng dấp già nua khắc khổ của Odin khi chàng xuất hiện lần đầu, ta co người lại, thân thể khẽ run lên” “Em... em muốn yên tĩnh một chút”.

Ta đã làm gì thế này?

... Phản bội Odin... Đối tượng lại chính là kẻ đã bóp nát hạnh phúc của ta –

Hỏa thần Loki.

“Loki điện hạ, Freyja vừa tới đây”, Fulla run rẩy nói.

“Freyja?”, Loki kinh ngạc: “Ena, cô ta đã làm gì em?”.

“Không. Cô ta chẳng làm gì cả.”

Fulla nghe ta trả lời vậy, cũng không nói gì thêm. Ta vùi mặt vào giữa hai đầu gối, những chuyện trong quá khứ như bày ra trước mắt. Bụi mờ của ba nghìn năm phủ lên dày đặc, vậy mà sống động như mới hôm qua. Ngay cả việc nhớ lại ta

cũng thấy tim mình chết lặng.

“Em chỉ thấy hơi khó chịu thôi, mọi người để em yên tĩnh một chút là được rồi”, ta nói nhỏ, “Teese, anh ở lại một chút. Em có chuyện muốn nói với anh”.

Mọi người nghi hoặc nhìn ta. Cuối cùng Loki khẽ vỗ vai ta, rồi đuổi mọi người ra ngoài.

Trên nền trời đêm tĩnh lặng kia, ngàn vạn vì sao đang chậm rãi chuyển động. Teese ngồi xuống cạnh ta, trên gương mặt trẻ trung, cực kỳ sáng sủa là ánh sao bàng bạc. Ta nhìn hắn: “Tyr, người không chịu thức tỉnh, là vì không có ký ức của

quá khú, hay là vì Shia”.

Hắn giật mình, nhưng ngay sau đó lại cười phá lên: “VẬY Thần hậu bệ hạ không chịu thức tỉnh, là bởi không có ký ức, hay là vì lưu luyến Loki?”.

Ta ôm trán, không muốn giải thích gì nhiều, chỉ nói khẽ: “Nói cho ta biết, trong cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, ai đã giết Odin?”.

“Fenrir.”

“Ai sai khiến nó?”

“Muôn nghe đáp án thực sự sao?”

“Nếu mọi chuyện đúng như trong lịch sử chép lại, vì sao người lại ở lại tộc Vanir? Ta biết người yêu hắn.” Một lúc lâu hắn cũng không đáp trả, ta lại thửướm lời: “Là vì Sif, đúng không?”.

Hắn vẫn y như trước, trên gương mặt lúc nào cũng là nụ cười vô cùng tao nhã, nhưng lại rất kiệm lời. Người ta nói, điểm này hắn rất giống ta, ngay cả Sif cũng nói vậy. Thế nhưng, đây cũng chính là điểm từng khiến Sif phải tan nát cõi lòng.

“Bệ hạ đã không còn giống ngày xưa

nữa rồi, giờ đây ngài vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn. Ban nãy, Bragi bị chúng ta truy đuổi, chỉ mảnh treo chuông, nhưng ngài vẫn quyết định rút quân đội trở về.”

Ta im lặng nhìn hắn. Hắn căm hận con trai của Loki – Fenrir, nhưng lại không ghét Loki. Căn bản vì hắn không biết Loki đã làm những chuyện kinh khủng gì thôi.

Đêm đó, ta cũng không trao đổi được gì với Tyr, từ sau chuyện xảy ra với hắn và Sif năm đó, ta và hắn vẫn cứ như vậy, chẳng nói với nhau được câu nào. Lúc hắn đi rồi, ta nằm dài trên giường, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Trước lúc mê đi,

giọng nói của rất nhiều người cứ quanh quẩn bên tai ta.

Một cậu bé con nức nở:

“Chị ơi, chị ơi... Vì sao bọn họ lại đối xử với em như thế, em có làm sai chuyện gì đâu...”

...

Giọng nói của một người đàn ông trung niên:

“Frigg, sói và chó khi còn bé chẳng khác gì nhau. Cho dù em đem sói về,

nuôi nó như chó giữ nhà, nhưng bản tính của nó vĩnh viễn không thay đổi, nó giống như là định mệnh vậy. Loki tương lai sẽ trở thành tà thần biến cả đất Asgard này thành bình địa, em để hắn đi đi.”

...

Một cô gái trẻ nghẹn ngào:

“Người ta thích thì không thích ta, người thích ta ta lại không có chút cảm tình. Tyr nói, chuyện ta làm đang khiến hắn thấy phiền. Người nói xem, sao cuộc đời này lại nực cười như thế chứ?”

...

Một chàng trai tuổi còn rất trẻ mỉm cười:

“Nếu nhất định phải nói câu kia, ta không nói được, đành đền bù em cái khác vậy... Thôi thì miễn cưỡng lấy em có được không.”

...

Giọng nói rất dịu dàng của Loki:

“Chị, em đã trở về.”

...

Giọng nói khiếp sợ của một cô gái:

“Bê hạ, điện hạ Balder... đã qua đời.”

...

Tiếng hét thảm thiết giữa đám đông hỗn loạn:

“Người đâu, người đâu, cung điện Valhalla đang bốc cháy! Người đâu, mau tới...”

...

Một khe vực sâu ngàn trượng. Dưới đáy vực là một nhà tù vô tận, vừa ẩm ướt lại vừa tăm tối, tay chân của chàng trai tóc đỏ bị gông xiềng nặng ngàn cân trói chặt. Trên người hắn phủ kín vết thương và máu đỏ, gương mặt tuần mỹ vô song nhưng tràn ngập điên cuồng ngẩng cao, hai tay không ngừng rung xích sắt, loảng xoảng, loảng xoảng:

“Odin! Frigg! Ta sẽ không tha cho các ngươi đâu, mãi mãi không tha thứ! Dù ta có chết, cũng phải bắt các ngươi xuống mồ với ta! Các ngươi chờ đấy, một ngày nào đó nhất định ta sẽ thoát ra. Chị, nhất

định chị phải chờ. Nhất định em sẽ về lấy chị! Ha ha ha ha ha...”

...

Cuối cùng, gương mặt ngây thơ, thanh tú, giàn giụa nước mắt của Loki hiện lên: “Chị ơi, em yêu chị... Nhất định chị phải chờ em”.

... Ta bừng tỉnh, ngồi dậy, lau vàng trán đẫm mồ hôi, cả người run rẩy, nắm chặt hai tay.

Chương 31: Thần Tình yêu thức tỉnh

Vài ngày sau đó, ta vẫn cố hết sức quên đi quá khứ, cố hết sức trở lại là Ena của ngày xưa. Nhưng mỗi lần nói chuyện với Loki, ta lại vô thức rùng mình.

Màu tóc hấn vẫn đỏ rực như đóa hồng tháng Năm, nụ cười vẫn chói mắt hơn cả trăng cuối thu, vẫn khiến cho người ta sa lầy vào đó, chẳng thể nào rút chân ra được. Nhưng lúc này, trong lòng ta còn xen lẫn một thứ cảm giác mạnh mẽ hơn nhiều, ta sợ hấn, sợ hãi từ tận đáy lòng.

Mấy ngày nay hình như tâm trạng của Loki rất tốt, tốt đến độ không phát hiện ra sự bất thường của ta.

Cho tới một ngày, đến nhà hấn ăn cơm, ta hỏi hấn một câu: “Loki, nếu em yêu người khác, anh sẽ phản ứng thế nào?”.

Loki giật mình, dao nĩa trên tay rơi xuống bàn: “... Em muốn nói gì?”.

“Đừng tưởng thật”, ta xua tay, “Chẳng qua Shia hỏi em câu đấy, đột nhiên em muốn nghe câu trả lời của anh”.

Loki im lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Dù em có yêu người khác, nhưng vẫn phải ở cạnh anh. Em mãi mãi phải là người phụ nữ của anh”. Nói xong, hắn điềm nhiên dùng dao cắt thịt như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Đến lúc này ta mới biết, thì ra dù sống chung với Odin nhiều năm như thế, ta vẫn chẳng hiểu được hết con người chàng. Song, có một điều ta biết, trước mặt ta chàng không nói bất cứ điều gì, sẽ lẳng lặng dùng hành động chứng minh tất cả.

Trước khi lấy chàng, ta đã từng hỏi rằng, chàng có thích trở thành chúa tể của

các vị thần không. Chàng nói, ta là con trai của Borr, trở thành vua là trách nhiệm cũng là sứ mệnh của ta, không có chuyện thích hay không thích. Ta không vừa lòng với đáp án đó, nói, căn bản chàng có thích cái gì đâu. Chàng nói, hình như đúng là thế thật. Ta lại càng buồn bực, ngay cả em chàng cũng không thích chứ gì. Chàng chỉ cười, lặng thinh không đáp.

Một lúc lâu sau, ta càng nghĩ càng thấy khó chịu, nói, nếu như em đi thích người khác, chàng có ghen không. Chàng nói, nếu thật sự trái tim em thay đổi, ta sẽ không bắt ép em. Ta nói, sau đó không làm gì cả?

Chàng nói, nếu như có thể làm chuyện gì đó, ta hy vọng có thể thành bầu không khí cạnh em.

Ta gật đầu, chờ chàng nói hết, nhưng chẳng nghe được thêm câu nào cả.

Lại nghĩ tới cách chàng xuất hiện trước mặt ta ở kiếp này, đột nhiên ta lờ mờ đoán được ý nghĩa sâu xa của những câu mà năm xưa chàng nói: trở thành bầu không khí, lúc nào cũng có thể dõi theo em, bảo vệ em, cho em tự do hít thở, thế nhưng không khiến em phải bận lòng...

Ta không biết chàng rốt cuộc có biết ta là ai không.

Nhưng những gì chàng nói, chàng đều đã làm được hết rồi.

Sau khi biết nguyên nhân năm xưa ta chết, chắc hẳn chàng còn đau khổ hơn ta gấp bội, dù là thế, chàng vẫn để ta tự mình lựa chọn. Nhiều lúc ta thật hận chàng, sao chàng lại cho ta quá nhiều tự do như thế, không chút bắt ép, cũng chẳng níu kéo mong chờ, tựa như chàng hoàn toàn không để ý tới ta.

Kỳ thực, chúng ta đều đã sang kiếp khác, giống như chàng từng nói, chẳng

còn bất cứ quan hệ gì.

Thế nhưng rốt cuộc ta là ai?

Người đứng trước mặt ta kia... đã từng làm những chuyện đáng sợ, đáng căm như thế, vậy mà ta...

Còn ta và Odin, cứ kết thúc như thế này sao?

Vừa nghĩ tới những câu thờ ơ lãnh đạm Odin nói với ta ngày trước, nước mắt ta đột nhiên trào ra khóe mi, từng giọt, từng giọt, tí tách rơi xuống bàn ăn. Bởi vì sợ Loki phát hiện, ta cúi đầu thật

thấp, không dám hé miệng nói nửa lời. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn đã ngồi xuống bên cạnh, vỗ về bờ vai ta: “Ena... Em không khỏe à?”.

Ta lắc đầu, vài giọt lệ lại rơi trên gò má. Loki xoay người ta lại, để ta đối diện với hắn. “Sao đột nhiên lại khóc? Ai bắt nạt em?”

Ta thử vùi đầu vào lồng ngực hắn, thế nhưng, cảm giác không đúng, không phải thế này.

Không phải là vòng tay ấy. Không phải là Odin.

Ta và Odin đã thành người xa lạ mất rồi.

...

Mảnh đất Vanaheim rất rộng, rất mênh mông. Chỉ cần mở rộng cửa phòng, sẽ có làn gió ấm áp dịu dàng vuốt ve gương mặt, sẽ thấy những con rồng lao vụt lên xé toạc trời xanh. Thế nhưng, bất luận có ngẩng đầu ngóng vọng thế nào, cũng chẳng thể nhìn thấy bến bờ của thần giới xa xôi.

Cung điện Valhalla nơi Asgard, suối vận mệnh Urd^[1], cây thế giới Yggdrasil, những đám mây trôi nổi trong cô độc,

đóa hoa thủy tiên màu bạc, hồ nước mênh mông chẳng thấy bờ, những cánh bướm vàng chỉ biết múa ca... Còn có đôi mắt đen sâu thăm thẳm rất đỗi dịu dàng, rất đỗi quen thuộc của người ta yêu say đắm.

[1] Dòng suối vận mệnh bên dưới gốc cây thế giới, là nơi ba nữ thần vận mệnh: Urd (quá khứ), Verdandi (hiện tại) và Skuld (tương lai) ngồi bên đẽ xe sợi chỉ vàng quyết định vận mệnh con người.

Tất cả mọi thứ đều đã biến mất khỏi cuộc sống của ta.

Ta cần điều gì hơn? Ta không biết.

Chỉ muốn cơn dằn vặt này kết thúc

thật nhanh.

Buổi tối, ta tới phòng của Sif, muốn nói cho nàng nghe những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây. Lúc đầu nàng rất kinh ngạc, vài lần cắt ngang lời kể của ta, nhưng cuối cùng nàng chỉ bình tĩnh ngồi đó, thật lâu. Mãi đến khi ta nói xong, nàng vẫn chỉ lẳng lặng nhìn ta.

“Nếu vậy, cậu định làm thế nào?”, cuối cùng, nàng hỏi nhỏ. Có điều, chưa đợi ta trả lời, nàng đã nói: “Từ từ, để tớ đoán xem... cậu muốn thức tỉnh, quên đi quá khứ, sau đó trở về cạnh Odin, đúng không?”.

“Tớ sẽ không trở về. Thế nhưng... Tớ không muốn nhớ bất kỳ điều gì trong kiếp sống này nữa.”

“Cậu muốn quên Loki.”

“Ừ.”

“Tớ hiểu. Nếu là tớ, chắc tớ cũng làm vậy”, Sif gật đầu: “Nói cho cùng, dù cậu có nhớ chuyện của ba ngàn năm sau hay không, chúng ta vẫn là chị em tốt. Điều này không phải thứ do ký ức quyết định.”.

“Sif...” Ta kinh ngạc trước sự khoan

dung và bình tĩnh của nàng, chỉ biết nhìn nàng đắm đắm.

“Đừng gọi tớ là Sif. Tớ đã nhớ ra được chuyện gì đâu. Tớ sẽ khắc ghi hiện tại của cậu vào tim, còn cậu ôm trong lòng quá khứ của tớ, rất công bằng. Hơn nữa, chúng ta ngày nào cũng cãi nhau ồn ào chết được, cũng không phải hồi ức gì tốt đẹp, quên cũng tốt, không quên cũng tốt.” Nói tới đây, giọng nàng khẽ run lên, “Nhưng cậu không được phản bội chúng tớ, không được trở về Asgard, nếu không, chắc chúng ta chẳng còn cơ hội nào để quen nhau”.

“Tớ hiểu.”

“Tốt lắm. Cuối cùng bộ tộc chúng ta lại có thêm một chủ thần rồi.” Mắt Shia đỏ hoe, định nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng nàng im lặng, nhào lại gần, ôm ta thật chặt: “Tớ sẽ nhớ cậu lắm, Ena ơi”.

Ta im lặng vỗ về bờ vai nàng. Thật ra ta cũng không buồn khổ đau đớn như nàng, chúng ta từ xưa vốn đã là chị em thân thiết. Có điều, ngày trước nàng chẳng phải là một cô gái mạnh mẽ độc lập như bây giờ, nàng chỉ là một cô bé đơn giản, suốt ngày khóc lóc mà thôi.

Đương nhiên, chuyện này nàng không nhớ.

An ủi Sif một hồi, ta lại về phòng mình.

Đêm nay thời tiết hơi lạnh, trời cao thăm thẳm, tinh tú trên trời lóe sáng rồi đột ngột tắt lịm giữa đêm đen, vài con ngân dục long lạng lẽ xé gió phía chân trời.

Ta nhìn hoàng cung Hoenir cao tí trong mây, dưới ánh sáng của vạn vì sao, bức tượng Hỏa thần anh tuấn đường hoàng, lại mang theo vài tia tà khí.

Giữa chúng ta chẳng cần câu gắp lại.

Hắn đã từng làm những chuyện kinh khủng như thế với ta, làm những chuyện đáng hận như thế với thần giới, kiếp này quen nhau vốn đã là sai lầm, yêu nhau, lại càng là tội nghiệt.

Chỉ là, chưa bao giờ ta thấy nhớ nhung hắn như lúc này đây. Dường như mỗi đoạn thần kinh, mỗi tác da thịt đều khắc đầy tên của hắn. Vậy nên, nỗi căm thù cùng sợ hãi ngập ngựa trong lòng ta, đều bị những nhớ nhung vùi lấp, đau đến tận xương tủy.

Quay mặt về cửa sổ, mở rộng hai tay, ta niệm thần chú thức tỉnh. Nhưng đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên. Ta vội

dừng lại, bước ra mở cửa.

“Vốn định đợi tới ngày mai, nhưng thực sự anh chờ không nổi”, hai tay Loki để sau lưng, hình như có chút bối rối: “Ena, anh muốn hỏi em một chuyện...”.

Lời còn chưa dứt, ta đã ôm chầm lấy Loki, hôn lên môi hắn.

Hắn nhìn ta kinh ngạc, một chiếc hộp nhỏ màu đỏ rục rối xuống nền nhà.

Mây trắng không nhiễm khói bụi nhân gian, nhìn như một tầng sương mỏng. Ánh sao xuyên qua làn mây trắng, chưa kịp

trở nên âm đạm, mà thêm một phần mông lung, thêm một phần vắng lặng.

Tiếng sơn ca bồi hồi thánh thót, lay động một linh hồn đang đau đáu ưu thương.

Cảm xúc mãnh liệt say ngủ đã lâu, sau một thời gian đình trệ, nay đột nhiên trở dậy, Loki bế bổng ta lên, nụ cười dịu dàng lại có chút xấu xa vương bên khóe miệng, hắn ném ta lên giường, bắt đầu châm lửa từng thớ da tác thịt trên cơ thể ta.

Ta đã từng ân ái với hắn rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào giống đêm nay, chủ

động như vậy, chăm chú như vậy, xuất thần như vậy.

Đương nhiên, Loki vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, hắn nhanh chóng trút bỏ mọi thứ vướng víu trên cơ thể, bờ môi lưu luyến, nụ hôn mang theo mùi hương của hắn, lúc mãnh liệt khi nhẹ nhàng, tinh tế chạm lên từng tấc da thịt của ta, châm lửa, thiêu đốt chút lý trí cuối cùng còn sót lại.

Sự xâm lược cuồng dại mà chân thật, sự kết hợp của hư huyền cùng bối rối hoang mang, dường như muốn thoát ly cõi đời, hóa thành hạt bụi dưới gót chân của thời gian.

Rèm cửa sổ đung đưa trong gió, trên tường có bóng hai người đang áp sát lấy nhau, thân mật, ái ân, liền kề không khoảng cách, giao hòa làm một, lắc lư theo nhịp đập của trái tim.

Trong bóng đêm, màu mắt của Loki trở nên đỏ đậm. Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt ấy, như một đóa hoa tử la lan^[2], thâm tình hòa vào với khát vọng độc chiếm mãnh liệt, vậy mà vẫn giống hệt như cậu bé tóc đỏ ngây thơ năm ấy, trong sạch và đơn thuần đến tột cùng. Cậu bé một mình đi giữa vườn hoa mênh mông thần bí, thám hiểm tìm tòi, đi tới tận nơi sâu nhất của rừng hoa trăm loại,

quyển luyện không muốn bỏ đi, cô chấp mà thâm tình hôn lên những đóa hoa đang nở rộ.

[2] Một loài hoa có xuất xứ từ Brazil, có cánh nhưng với ba màu đỏ, tím, hồng vô cùng rực rỡ.

Ta lại nhớ những ngày Loki còn bé, rõ ràng rất sợ đám người hay bắt nạt mình, rõ ràng bởi vì suốt ngày bị người ta ăn hiếp mà bao lần lén trốn vào góc khuất nức nở một mình, thế nhưng bởi vì kiêu ngạo, vì cái gọi là “tự tôn của đàn ông”, Loki vẫn cố ưỡn ngực lên nói: “Chị, nhất định một ngày nào đó em sẽ trở thành người cực mạnh, mạnh tới độ ai cũng phải sợ em, mạnh tới độ có thể trở thành

một người đàn ông bảo vệ chị suốt đời”.

Lúc đó ta cười đến nghiêng ngả, “Nhất định ta sẽ chống mắt chờ ngày đó tới”.

Sau đó hắn lại đột nhiên dùng bàn tay bé xíu mềm mại của mình, túm lấy vạt áo ta, thái độ mềm mỏng hơn nhiều, “Chị, sau này em muốn chị trở thành vợ của em”.

Ta lại phá lên cười, cười đến đứt hơi, nói, “Được được, sau này nhất định sẽ gả cho em”.

Ta còn đùa với đám bạn, “Thằng bé ranh quá, sau này chắc giỏi đồ dành con gái lắm đây”.

Rồi sau đó, sau đó nữa.

Hắn trở về, cao lớn hơn, gương mặt trẻ con cũng biến thành anh tuấn, vẻ xấu hổ cùng nhát gan ngày bé biến mất không tung tích. Hắn nhếch môi, hôn lên mu bàn tay ta, nói bằng chất giọng cực kỳ nam tính, trầm khàn...

“Frigg, ta tới đón em.”

Rõ ràng kiếp trước ta không hề thích

hắn, thậm chí còn hận hắn vô cùng, tại sao giờ lại hoàn toàn thay đổi?

Rốt cuộc là người nào yêu hắn? Là Ena, hay Frigg?

Ta chưa từng để ý, hắn đã thay đổi sau nhiều năm như thế, cũng có thể đó là bản chất mà ta vẫn chẳng phát hiện ra.

Thế nhưng rồi tất cả cũng hóa thành những đám mây lững lờ vô định trên hành lang của thời gian, chẳng thể nào quay đầu lại.

Lời hứa băng quơ, hẹn thề ngày bé,

những áng thơ đã sớm hòa vào giấc mộng, trở thành những truyền thuyết lâu đời.

Sao trời lấp lánh, dường như đang Tạo hóa đang thắp lên vô số những ngọn đèn.

Đêm nay, giữa hai chúng ta chẳng còn tranh chấp và phần nộ, chẳng cần đến ngôn ngữ để nói chuyện với nhau, chỉ cố gắng dùng thân thể của chính mình, nói cho đối phương những lời thâm tình ngọt ngào mà nồng nàn nhất.

Đến cuối cùng, tinh thần tinh táo không gì sánh được, thế nhưng thân thể

đã mệt mỏi rã rời. Vô số lần đạt đến cao trào, vô số lần cả người tê dại nằm chết lạng trên giường, Loki hỏi, có muốn nghỉ một chút hay không. Ta chỉ lắc đầu, nói hôm nay rất muốn, rất muốn anh, chỉ cần anh thích, làm bao lâu cũng được. Hiển nhiên, câu trả lời của ta như hồi trống cổ vũ tinh thần Loki, hấn hết sức hài lòng, vô cùng hạnh phúc.

Tất cả mọi thứ đều đẹp như trong một giấc mộng quá đổi dịu dàng.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Mãi tới lúc trời tờ mờ sáng, Loki mới ôm lấy ta, mắt hơi híp lại, giọng nói

mang theo vài phần mỗi mệ: “Mệ quá, lần đầu tiên làm cật lực thế này... Ena, em cố ý quỵên rũ anh, em hư quá”.

Ta nằm trên người Loki, chăm chú ngắm gương mặt hấn. Mấy hôm nay tinh thần hấn đã khá lên trông thấy, cũng vì thế mà nụ cười thường trực bên khóe miệng cũng dịu dàng hơn trước rất nhiều. Bị ta nhìn chăm chăm như thế, Loki có chút xấu hổ, giả bộ trừng mắt nhìn ta: “Không phải em vẫn muốn nữa đấy chứ?”.

Ta im lặng, áp môi lên bờ môi hấn. Hơi thở của hấn trở nên dồn dập, ghi chặt lấy ta, nhiệt tình đáp lại.

Một lúc lâu sau, ta bắt đầu nghe thấy tiếng chim thánh thót vang lên ngoài cửa sổ.

Nụ hôn dài kết thúc, Loki luyến tiếc mà nhấm nháp thêm một chút trên bờ môi ta: “Nếu mỗi lần chúng ta ân ái em đều nhiệt tình giống hôm nay thì tốt biết mấy... Thật sự rất nóng bỏng, nhưng lại làm anh suýt nữa quên luôn chuyện định nói với em”.

Ta nhìn hắn, mãi vẫn không nói được những lời đang thét gào trong lòng.

Hắn mặc quần áo, xoay người xuống giường, bước tới chỗ cửa ra vào nhặt cái hộp nhỏ lăn lóc trên sàn nhà lên. Hắn mở hộp ra: “Vốn định cho em một bất ngờ, cuối cùng lại thành ra người tạo bất ngờ là em”.

“Loki...” Ta cũng khoác tạm quần áo lên người, xuống giường, bước tới bên cửa sổ, nhìn bóng lưng của hắn, cố lấy dũng khí nói thành lời: “Ta phải thức tỉnh rồi”.

“Thức tỉnh?”, Loki chậm rãi xoay người lại, “Em nói gì thế?”.

“Thức tỉnh, trở lại làm thần Tình

yêu.”

Hắn cầm theo cái hộp, bước tới trước mặt ta, xoa tóc ta rồi cười khẽ: “Ngốc quá đi, anh đã nói em không phải là thể thân của Frigg rồi mà, sao lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung nữa? Anh biết em đang lo lắng chuyện chúng ta sắp giao chiến với tộc Aesir, nhưng em phải tin chồng em chứ, đúng không?”

Ta siết chặt tấm chăn, nghiêng đầu sang một bên, nhẹ giọng niệm thần chú thức tỉnh.

Cùng lúc đó, ta thấy vẻ mặt của Loki từ nghi hoặc chuyển thành sững sốt. Hắn

đánh rơi cái hộp trong tay, nắm lấy vai tôi: “Em... em đang làm gì thế? Em muốn làm gì?”.

Chiếc hộp màu đỏ lăn trên đất, một chiếc nhẫn kết hôn văng ra từ trong hộp, lấp lánh ánh sáng.

“Sao em lại biết thần chú thức tỉnh của Thần tộc cổ?”, hắn lắc vai ta thật mạnh, “Đừng đọc nữa, Thần tộc bình thường đọc nó sẽ mất mạng đấy!”.

Ta không để ý tới hắn, nhắm mắt lại, cố vũ tinh thần bản thân, niệm hết câu thần chú.

Đến khi từ cuối cùng thốt ra khỏi miệng ta, hắn không lay ta nữa. Ta mở mắt, thấy hắn đang đờ đẫn nhìn mình. Dưới chân ta, đã có ánh sáng vàng nhạt đang chuyển động.

“Em là Frigg...”

Một lúc lâu sau, hắn chỉ thốt ra mấy từ này.

“Xin lỗi.”

“Em... vừa đọc thần chú giữ bỏ ký ức kiếp này”, Loki lão đảo, lui về phía sau hai bước: “Không, em đang đùa với anh

đúng không?”.

“Xin lỗi.”

Loki loạng choạng chạy tới góc tường, nhặt chiếc nhẫn dưới đất lên, đưa qua đưa lại trước mặt ta: “Trò này không thể đùa được, Ena à. Chúng ta sắp kết hôn rồi, sẽ có một gia đình, anh sẽ thành chồng em, em biết mà, đúng không?”.

Ta cúi đầu, không dám nhìn hắn nữa.

Ánh sáng vàng rực rỡ bốc lên từ mặt đất, vây lấy thân thể ta.

“Ena, không được quên ta.” Loki túm lấy tay ta, sau đó kéo ta vào lòng, “Em không thể quên ta, em muốn ta làm gì cũng được, chỉ xin em đừng quên ta...”.

“Ena đã biến mất rồi.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, nói khẽ: “Xin lỗi, Loki, ta không có cách nào để gánh nhiều quá khứ trên lưng như thế.. Có lúc ta đã thực sự hy vọng mình chỉ là một cô gái bình thường, tên gọi Ena...”.

“Ta không quan tâm em là ai!”, Loki khựng lại, người hắn run lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của ta: “Ta không quan tâm, em là vợ ta. Ngày mai chúng ta sẽ lập tức cử hành hôn lễ”.

Thế nhưng nhẫn vừa đeo lên, một giọt nước mắt nóng hổi đã rời mi mắt hần, rơi xuống mu bàn tay ta: “Ta thà chết chứ không thể để em quên ta, xin em...”.

Sao trời như vô số đôi mắt đang đón đau than khóc, trong nháy mắt, hàng ngàn giọt lệ lấp lánh rơi xuống nhân gian.

“Đừng đau khổ. Chuyện trong quá khứ ta không trách người... Bất kể người từng làm gì đi chăng nữa, ta đều tha thứ. Người vĩnh viễn là đứa em trai mà ta yêu quý nhất.”

Tùng đàn bướm hoàng kim bay lượn quanh cơ thể ta, lông vũ trắng như tuyết lớn lúc vào đông ở Vanaheim, là tả bụng mình. Trong quầng ánh sáng ấy, đường nhìn của ta dần mờ đi.

“Vì sao lại muốn rời bỏ ta vào lúc này?” Loki hoảng hốt ôm chầm lấy ta, ánh sáng vàng phủ lên hàng lông mi dài của hắn, “... Em đã có thai rồi”.

“Cái gì?”

“Em đang mang trong mình đứa con của ta.” Mắt hắn đỏ bừng, dường như đã không còn khả năng nói một câu hoàn chỉnh: “Xin lỗi, đều là lỗi của ta, trước

đây đều là lỗi của ta, xin em đừng đi, sau này em nói gì ta cũng sẽ nghe mà...”.

Tôi kinh ngạc nhìn Loki, sau đó đưa tay lên vuốt ve bụng, đầu óc hỗn loạn vô cùng. Đúng lúc này, hàng trăm cánh bướm hoàng kim đột nhiên tung cánh, ta không còn nhìn rõ gương mặt của Loki, nhưng đột nhiên hiểu ra bản thân mình đang cảm thấy thế nào.

Ta cầm tay hắn, cảm giác cũng trở nên mơ hồ không thực, nhưng vẫn cố kiễng chân lên, chạm nhẹ vào bờ môi hắn.

“Em rất vui.” Ta khẽ cười, lau những giọt nước mắt trên mặt hắn, nhưng trên

mặt ta nước mắt lại tuôn chảy như mưa, “Loki, có thể mang thai đứa con của chàng, em rất vui mừng...”.

Ta không biết người nói câu đó là ai.

Cũng chẳng biết người đang đau đớn đến rơi nước mắt là ai.

Ánh sáng đột nhiên bắn ra bốn phía, phạm vi đến vài trăm mét, thân thể ta hóa thành hư vô, cùng với đàn bướm trăm nghìn con đang tung cánh và lông vũ trắng xoay tròn, bay lên bầu trời rộng lớn.

Loki lao người khỏi ban công, đuổi theo ta rất lâu, như muốn liều mạng giữ ta ở lại.

Hắn vừa chạy vừa kêu gào thảm thiết, hét gọi tên ta. Thế nhưng tốc độ rời đi của ta quá nhanh, hắn chỉ đuổi theo được nửa đường, đã phải dừng lại trên nóc một tòa nhà, ho như đào gan đào phổi, quỳ sụp xuống đất khóc rống lên.

Giờ phút này, ta biết mình đang hối hận.

Nếu như ta biết bản thân sẽ khó chịu thế này...

Nếu như ta biết hẳn sẽ đau khổ thế kia...

Nếu như ta biết...

Ý thức của ta tan vào dòng luân hồi vô tận, như một giấc mộng dài không hẹn ngày tỉnh giấc. Trong giấc mơ không có điểm dừng đó, ta nhìn thấy một thế giới vô cùng kỳ lạ:

Mặt trời như quả cầu lửa đang bốc cháy, phát ra thứ ánh sáng vàng vọt cuối thu.

Những con đực long hoang sơ nhất

đang bơi hoi trên đỉnh trời cao rộng, dưới mặt đất là cây cối ngút ngàn. Trên thế giới này, có những loài thú chạy nhảy khắp nơi, có những người khổng lồ đang bận rộn. Phía trên cánh rừng sắt nguyên thủy vắt vẻo một cây cầu đá. Qua khe nứt trên cầu, vài dòng thác nhỏ tự do lao mình xuống mặt đất dưới kia.

Đi lang thang trong cánh rừng sắt ấy, chỗ nào cũng thấy những hồ nước được hình thành từ những ngọn thác trên không. Ánh mặt trời len lỏi qua tán cây chiếu xuống mặt đất, bước trên những con đường nhỏ quanh co chưa từng biết đến, ta bắt gặp một cậu bé đang ngồi bên dòng suối Mimir. Cậu bé đó có mái tóc đỏ bù

xù, gương mặt trắng trẻo dễ thương như con gái. Nó ôm đầu, nhìn ta bằng đôi mắt to tròn trong trẻo, cong miệng cười lộ lên, để lộ hàm răng trắng muốt.

Đột nhiên ta nhớ tới người mẹ thực sự của ta, nữ thần Bóng đêm Nott đã từng nói.

Trên thế giới này có biết bao người, con vĩnh viễn sẽ chẳng biết được con yêu người nào, mãi cho đến khi con bắt đầu nhưng nhớ.

Mãi đến khi lời hứa băng quơ, hẹn thề ngày bé đều trở thành những truyền thuyết lâu đời, trở thành bài ca ai điếu

trong hồi ức dài đằng đặc.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ](http://ĐàoTiểuVũ.com)
[eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải

thêm nhiều ebook hơn nữa.